

Giới thiệu Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?

Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?, câu chuyện teen của tác giả Tiểu Phong mang đến những sự thay đổi bất ngờ đầy thăng trầm của tuổi mới lớn.

Nó là cô nàng ngốc nghếch bởi thể mà nó luôn cảm thấy bị tổn thương, bởi thể mà nó luôn được thu hút của các anh chàng cùng lớp và kéo theo là những rắc rối.

Truyện còn mang đến những câu chuyện ở lớp xung quanh việc thi cử, học hành mang đến những nét tính nghịch, đầy cá tính của nó, hần và các bạn trong lớp..

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: tình Đầu Như Con Gió Thoảng

Tiểu Phong ...- có người khe khẽ gọi tôi.

-Có chuyện gì vậy ? – Thì ra là Hạo Thiên, cậu bạn bạn kế bên tay trái của tôi.

-Cậu làm bài xong chưa?

Tôi chán nản lắc đầu, đề thi toán học kì một của lớp 12 khó như vậy sao, biết vậy tôi đã cố gắng học hành chăm chỉ từ lâu rồi. Ngồi trong lớp phải được hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mà trong bài thi của tôi chỉ ngắn gọn có vài dòng chữ họ tên. Mấy cái bài này thật sự tôi nhìn chẳng hiểu gì cả, tất cả cứ xoay vòng vòng, đến đâu bút cũng cắn nát cả ra rồi.

-Cái này , cầm lấy....- cậu ấy đưa cho tôi một tờ giấy được gấp bốn, nếu tôi đoán không nhầm thì đây chính là tờ giấy có ghi kết quả, nếu tôi cầm lấy chẳng khác nào gian lận trong thi cử sao?

- Mau cầm lấy đi- thấy tôi chần chừ , cậu ấy giục .

Tôi không phải là không muốn cầm lấy nó, tôi thật sự rất rất muốn cầm ngay lấy tờ giấy ấy và chép như điền vào trong bài của mình ấy chứ. Nhưng tôi sợ bị giám thị bắt được, lớp 12 rồi, bị bắt vì tội gian lận trong thi cử không phải điều đơn giản và dễ dàng như hồi cấp hai nữa. Nhưng .. bị điểm kém còn đáng sợ hơn nhiều.

Tôi đưa mắt lên nhìn cô giám thị đang ghi chép gì đó trên bàn giáo viên, chớp lấy thời cơ thích hợp nhất, tôi vươn tay ra bắt lấy, nhưng ...khi tay tôi chỉ cách tờ giấy ấy áng chừng vài cm bé nhỏ.....

-Hất xì hơi.....

Tất cả mọi người quay xuống...

Thời gian như ngừng trôi...

Bàn tay tôi khựng lại trong không ...

Tôi thật sự không biết lên dơ tay nắm lấy tờ giấy hay rút tay về đây, phen này thì xong rồi, cái số tôi sao mà đen đui thế chứ, người ta nói đi đêm nhiều có ngày gặp ma quả là không sai nhưng cũng chẳng đúng lắm. Cả đời học sinh tôi ngoan ngoãn không bao giờ biết quay cóp là gì, sao ngay lần đầu tiên đã gặp ma rồi . Ông trời quả là rất bất công mà.

-Nhất Tiểu Phong, Trịnh Hạo Thiên, hai em dám quay cóp trong giờ của tôi sao? Ra ngoài nhanh . Cuối giờ cả hai em xuống phòng hội đồng gặp tôi ...

-Thưa cô em... - tôi yếu ớt thanh minh, nhưng có gì đâu mà thanh minh được nữa tôi sai rành rành

-Không cãi – Cô nghiêm mặt.

Tôi khóc không ra nước mắt , đưa ánh mắt đầy vẻ biết lỗi nhìn Hạo Thiên, cậu ấy chỉ khẽ cười.

Tiếng trống ra chơi vang lên, cô giáo bước ra khỏi lớp, chúng tôi theo cô xuống phòng hội đồng , ngồi nghe cô giáo huấn. Cô nói rất nhiều, nhiều tới nỗi tai tôi như ù hần đi, còn nói cái gì thì tôi cũng chẳng biết nữa, Hạo Thiên đưa mắt lên nhìn tôi cười khổ, tôi cũng miễn cưỡng mỉm cười lại.

Các thầy cô giáo khác nhìn chúng tôi chép miệng lắc đầu, tôi cũng xấu hổ tới nỗi chẳng dám ngẩng đầu lên, mồ hôi rịn ra đầy tay. Thật may là chúng tôi không bị hạ hạnh kiểm học kì một, còn bị mồi phụ huynh là điều chắc chắn, tôi cũng cảm thấy hơi lo sợ, không biết nên báo bố hay báo mẹ đi họp đây,

tôi không sợ bị mắng , chỉ sợ lòng tin của họ đối với tôi không còn, cảm giác lo sợ vô hình cứ len lỏi trong tôi.

Ngoài ra còn bị trực nhật lớp một tháng, việc này tôi không lo, việc này tôi có thể làm được , chỉ cảm thấy vô cùng có lỗi với Hạo Thiên vì cho tôi chép báo mà bị phạt lấy.

Tiếng trống tan trường vang lên, chúng tôi mới được về , lúc này trên sân trường chẳng còn ai, chỉ còn những chiếc lá vàng reo mình theo làn gió đáp nhẹ xuống khoảng sân trống vắng. Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

- Hạo Thiên cảm ơn cậu ..

- Về chuyện gì? - cậu ấy đứng lại quay sang nhìn tôi, khiến tôi cũng đứng lại theo , mắt cậu ấy rất đẹp, vừa dài vừa sâu, vô tình khiến mặt tôi đỏ lựng lên.

- À.. thì, cậu đối xử với tớ thật tốt,..

- Tốt chỗ nào chứ?

- Thì cậu lúc nào cũng cho tớ mượn vở lúc tớ quên mang, còn giúp tớ trực nhật lúc tớ đến muộn không kịp làm, cho tớ xem bài trong giờ kiểm tra, còn hay nhắc bài cho tớ mỗi khi tớ lơ đãng bị thầy cô giáo gọi tên, còn.. còn .. Tôi bắt đầu ấp úng , thật ra mấy cái chuyện này hết sức bình thường , cậu ấy đối với ai mà chả tốt như thế chứ , tôi nói như vậy chẳng khác nào nói rằng cậu ấy có tình ý với tôi sao, tôi thích cậu ấy thật nhưng một người vừa có tướng mạo vừa có tri thức như cậu ấy liệu có thêm đề ý đến tôi không? Dù chỉ là một chút...

- Thật ra, tớ làm vậy đều là có chủ ý

- Chủ ..chủ ý, .. chủ ý gì mới được cơ chứ?

- Tiểu Phong , cậu giả bộ không biết hay thực sự không biết vậy ?

Tôi lơ đãng, lúc lắc cái đầu , tôi mà biết thì cần gì phải hỏi cậu ấy làm gì, mà biết..biết cái gì mới được chứ.

- Thật ra tớ thích cậu, tớ làm những việc như thế chỉ vì quan tâm đến cậu, muốn được nói chuyện và giúp đỡ cho cậu nhiều hơn.

- Tớ ...tớ ... - tôi ấp úng thật sự không thể nào tin vào những gì mình đang nghe, việc cậu ấy thích tôi , tôi chỉ có thể tưởng tượng và tự mình ngộ nhận mà thôi, thật không ngờ.

- Tiểu Phong, cậu có thích tớ muốn làm người yêu của tớ hay không?

Tôi có , dĩ nhiên là có rồi, bạn thử tưởng mà xem, người bạn thầm thương trộm nhớ bao ngày tháng qua đang đứng trước mắt bạn, nhìn bạn say đắm, nói thích bạn, muốn bạn làm người yêu của cậu ấy, bạn không sướng điên lên mới là lạ. tôi lúc này, trong lòng không ngừng gào thét thật to ' được, Hạo Thiên, tớ đồng ý, tớ cũng thích cậu từ lâu lắm rồi' một trăm ngàn lần.

Lúc đó, trên khoảng sân trống vắng, có những chiếc lá bay bay, gió nhẹ thổi qua, không gian im ắng giống như trên thế gian này chỉ còn có mình chúng tôi vậy.

Hạo thiên nhìn tôi, cậu ấy lặng yên nhìn tôi chờ đợi

Môi tôi hơi mở ra, tôi còn nghe được cả tiếng trái tim mình đang đập thình thịch.

Tôi nói:

- Được

---000---

Sáng sớm hôm sau, tôi đến lớp vừa đúng lúc trống truy bài, bình thường thì sẽ không như vậy đâu, chắc tại tôi qua thao thừa mãi mới ngủ được, nghĩ đến chuyện Hạo Thiên tỏ tình với mình là tôi sướng như điên, xong lúc mơ lại còn mơ một giấc mơ rõ là ngọt ngào. Tôi mơ thấy cậu ấy cầm tay tôi đi trên cánh đồng đầy hoa thạch thảo tím, gió mây man mát trên trời, cậu ấy cúi xuống, chắc định hôn tôi đây mà. Ấy vậy mà đang đến đoạn cay cần, cái chuông đồng hồ báo thức chết tiệt lại vang lên phá hỏng giấc mơ đẹp ngàn năm có một của tôi. Tôi điên tiết vùng dậy tắt báo thức đi, xong sau đó chồm chần lại ngủ tiếp hòng mơ lại được giấc mơ ban nãy, nhưng đời đâu như mơ, nụ hôn ngọt ngào đâu không có báo hại còn bị đi học muộn, may mà tôi chạy nhanh chỉ muộn có vài phút thôi.

- Tiểu Phong , cậu với Hạo Thiên là một đôi sao, hai người thật quá đáng ..

-Xem xem, tớ có chỗ nào không xứng chứ , tại sao lại đối xử với tớ như thế?

-Này này, cậu làm cách nào mà có thể quyến rũ hoàng tử nhanh như vậy chứ, chỉ cho tớ đi mà..

-.....

Vừa vào tới cửa lớp, bọn con gái lớp tôi đã ủa ra bao vây lấy tôi, nhón nha nhón nháo, Tôi biết Hạo Thiên là một người con trai vô cùng xuất sắc, vẻ ngoài đẹp trai, học hành giỏi giang, tính tình lại dịu dàng ôn hòa, thế nên trong lớp, à không, trong cái trường này số người thầm thương trộm nhớ cậu ấy nhiều vô kể. Thế mà dùng một cái, biết rằng cậu cậu ấy có người yêu, họ không sốc sao được.

Còn chưa kịp nói cái gì, nhất thời làm tôi đứng không vừa lao đảo ngã ra sau. Bỗng có một bàn tay ôm lấy eo tôi trụ lại khiến tôi đứng thẳng bằng lại được. Người đó chính là người yêu của tôi – Hạo Thiên, mặt tôi bỗng chốc ửng đỏ vì nhớ đến giấc mơ tối qua, đôi môi cậu ấy gợi cảm như thế, không biết khi hôn cảm giác sẽ thế nào đây.

- Mọi người đừng có làm gì quá đáng – cậu ấy nghiêm giọng nói với lũ con gái lớp tôi, khiến họ đang nhón nháo bỗng dưng im bật, xong có người còn òa lên ôm mặt khóc chạy ra khỏi lớp, mặt lũ còn lại cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, liên tục than vãn, chà đạp phi nhổ tôi, nói Hạo Thiên thật không có mắt nhìn người, tại sao lại không chọn họ chứ, vân vân và vân vân, tôi cũng sẽ chẳng quan tâm gì mấy đâu, vì vừa nãy cậu ấy đã công khai bảo vệ tôi rồi, như thế là quá đủ.

Tôi vui lắm, nhưng lại cố kìm nén nụ cười phơn đời bằng một khuôn mặt cố tình tỏ ra nghiêm nghị, tỏ ra đau khổ khi bị người đời thị phi.

- Cậu giận à?

- Làm gì có ...

- Thật ra tớ chỉ nở miệng nói cho Đăng Nam, không ngờ cậu ấy lại đi kể cho mọi người nghe.

- Ủ, không sao đâu, không sớm thì muộn mọi người cũng biết thôi mà ....

- Này này hai cái người kia, xích xa ra, thật là, nổi hết cả da gà da vịt của tôi rồi đây này – Nã Nã giả bộ xoa xoa hai cánh tay, mặt hết sức biểu cảm ngồi xuống bên cạnh tôi. - Ày da, tiến triển nhanh quá à nha... - cô bạn đáng ghét nhìn tôi đầy ẩn ý, làm tôi chẳng biết nên nói gì để chữa gượng.

- Bọn tớ đang ôn lại bài mà – Hạo Thiên lên tiếng.

- Cái gì mà kiểm tra bài chứ, cậu định lừa trẻ con lớp ba sao,? Rõ ràng là đang nhỏ to tâm sự mà, sách vở đâu mà ôn với chả tập chứ... - Giọng Nã Nã rất to và hơi đánh đá, thế nên khi cậu ấy vừa dứt lời mọi người trong lớp quay xuống nhìn chúng tôi, nhất là bọn con gái, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi đến nơi rồi.

- Chị hai Nã à, chị có thể vận nhỏ cái volume của chị xuống được không? Chị không những có ngoại hình béo tốt mà ngay cả giọng nói cũng thật khỏe, khiến cho em sắp điếc tới nơi rồi, thật là ngưỡng mộ của đề- một cậu bạn trong lớp lên tiếng trêu, thật ra thì tôi thấy Nã Nã đâu có béo lắm đâu, chỉ hơi mũm mĩm chút thôi, nhìn vào thì thấy vô cùng dễ thương, ngũ quan thanh tú, không hiểu tại sao bọn con trai trong lớp này lại rất hay lôi cậu ấy ra để trêu chọc

- Tên chết dầm nhà cậu, đứng yên đấy cho bà – Nã Nã liền bỏ chiếc bánh đang ăn dở xuống, xách dép chạy đuổi theo cậu bạn kia ra khỏi lớp, tôi thấy mà buồn cười vô cùng, bật cười thành tiếng.

- Tiểu Phong, mau lấy sách vở ra nhanh

- Cậu nói gì cơ? – tôi đưa tay lên quẹt vệt nước nơi khóe mắt, đúng là buồn cười chết đi mất, cô bạn này quả thực rất đáng yêu.

- Thì bỏ sách vở ra ôn bài chứ sao nữa, sắp vào lớp rồi, bài tập về nhà cậu đã làm hết chưa?

- Ồ..chưa, cậu giúp tớ làm với..hi..hi

Tôi quên chưa nói với các bạn, Hạo Thiên của tôi chính là lớp phó học tập thế nên cứ sau khi trống vào lớp là cậu ấy phải đi kiểm tra xem có thành viên nào trong lớp tới hôm trước quên làm bài tập hay không, sau đó giúp họ làm cho bằng hết để khi cô giáo gọi lên sửa bài không bị điểm kém vào trong sổ đầu bài, làm ảnh hưởng tới kết quả thi đua của lớp, hoặc giả dụ có bài toán nào khó mà các bạn trong lớp không biết làm, cô giáo quên không chữa, cậu ấy sẽ viết lên bảng, giảng giải một hồi sau đó mọi người chép vào vở.

Xong cả lớp có tất cả bốn mươi học sinh, tôi thấy rằng từ trước tới giờ, hình như cậu ấy luôn giúp tôi làm bài tập, số lần có vẻ nhiều hơn của các bạn khác một chút, hóa ra cậu ấy để ý tôi từ lúc đó sao, oa...

- Cười cái gì vậy?

- Có gì đâu. Hi.. hi

- Thật không? Sao ngồi cười một mình, nhìn mặt ngu thấy sợ luôn, xem xem, bài tập tiếng anh của cậu làm sai tùm lum rồi đây này -cậu ấy đưa tay cốc lên đầu tôi một cái rõ đau, tôi nhăn mặt đưa tay lên xoa xoa. Thế này thì có được gọi là đánh yêu không nhỉ?

- A, Y Thần, cậu ấy tới rồi, chà hôm nay nhìn cậu ấy còn đẹp trai hơn hôm qua nhiều, chắc tớ chết mất thôi...

- Ồ ờ, quá chuẩn, đúng là nam thần của đời mình, cả đời này tớ chỉ cần cậu ấy, không cần ăn chỉ cần nhìn, không cần ngủ chỉ cần nhớ, thế là quá đủ rồi..

- Á á, mủi tớ chảy máu tới nơi rồi

Tôi đưa mắt lên nhìn, phía cửa lớp xuất hiện một bóng dáng cao lớn, không gầy không béo, thân hình cân đối vô cùng được bao quanh bởi rất nhiều bạn nữ xinh đẹp khác, khuôn mặt lạnh lùng đẹp đẽ nghiêng nghiêng được ánh mặt trời buổi sớm chiếu rọi lại càng tôn thêm vẻ đẹp chết người hoàn mỹ đến khó tin : đôi mắt màu cà phê vừa sâu vừa cuốn hút, sống mũi cao thẳng , đôi môi vừa nam tính vừa gợi cảm, phía bên tai trái có đeo một chiếc khuyên tai bằng kim cương, ánh lên những ánh sáng bạc lạnh băng như mắt vô cùng...

Vương Y Thần, con trai của chủ tịch tập đoàn lớn nhất Châu Á, vừa đẹp trai anh tuấn, vừa giàu có hào hoa, cậu ta không những sở hữu vẻ đẹp cuốn hút như một loài yêu tinh mà còn sở hữu một trí tuệ siêu việt. Được vô số cô gái mến mộ thương thầm.

Tôi vô tình bắt gặp ánh mắt của cậu ấy cũng đang nhìn tôi, à không, phải nói là ánh mắt cậu ấy vô tình liếc qua người tôi rất nhanh rồi đổi hướng, thật quá kiêu ngạo mà .

- Y Thần, cậu xem xem khi nào rảnh, cho mình xin chữ kí được không, con em họ mình rất...

- Khi nào các cậu im miệng lại.- Vương Y Thần nói cộc lốc, khó chịu lên qua đám con gái để đi vào lớp, ra chiều rất không thoải mái.

Xi, cậu ta nghĩ cậu ta là ai, được mọi người ngưỡng mộ , có cần phải kiêu căng tự phụ thế không ?

Tôi không thèm nhìn nữa, cúi xuống nhìn vào trang vở ghi toàn những chữ tiếng anh đọc mà chẳng hiểu gì cả, vừa lúc đó trống vào lớp vang lên, mọi người ổn định chỗ ngồi.

Tiếng quạt trần quay đều đều trên đầu, tôi đưa mắt liếc quanh cả lớp, người thì ngủ, người thì đọc truyện, người chơi game. Mỗi người làm một việc khác nhau, tuy nhiên không hề hé miệng nói ra một câu một chữ nào gọi là có, vô cùng trật tự , cũng phải thôi, đây là tiết Tiếng Anh của cô Cẩm Đào nổi tiếng là bóng ma học đường của trường mà lại.

Tôi quay sang nhìn Hạo Thiên, cậu ấy đang ngồi viết bài vô cùng chăm chỉ, như cảm thấy có người đang nhìn, cậu ấy quay sang nhìn tôi, hai mắt chạm nhau, cùng mỉm cười...

- Này...này - Nã Nã huých cùi trỏ vào tay tôi, tôi như tỉnh mộng quay sang hỏi, hơi khó chịu một chút:

- Cái gì thế?

- Suyt ...Suyt..nói nhỏ thôi bị 'bóng ma' bắt được thì vô số nam tào mà ngồi nghe...

Tôi vội bùm miệng lại, sau đó hạ giọng hỏi:

- Thế có việc gì mà gọi tớ thế?

- Chứ cứ phải có việc mới được gọi à, thấy cậu đang nhìn Hạo Thiên, sắp chảy cả nước miếng ra thì gọi nhắc nhở cậu lau đi cho đỡ mất vệ sinh nơi công cộng thôi- Nã Nã nói tinh bơ, làm tôi tưởng thật, đưa tay lên miệng lau, trời ạ, không phải chứ, Hạo Thiên đẹp trai thì có đẹp trai thật nhưng có đến nỗi khiến mày nhỏ cả nước miếng không thể hả Tiểu Phong, ngại chết mất thôi..

Tôi lau lau một hồi, thấy cô bạn Nã Nã bùm miệng cười khúc khích thì biết mình bị lừa .

- Đáng ghét, không thèm nói chuyện với cậu nữa..

- Ha ..ha

Một lúc sau....

- Nè .. Tiểu Phong...- lại lấy cùi trỏ huých tôi, lần này thì huých vào sườn. Tôi cau mày quay sang liếc nhìn Nã Nã, ánh mắt tràn ngập sát khí.

- Lại cái gì nữa đây?

- Tiểu Phong, cậu xem kìa- Nã Nã ánh mắt sáng ngời, cô ấy đưa tay lên chỉ về đằng sau, tôi quay lại nhìn, là Vương Y Thần, cậu ta đang ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ, ánh mắt xa xăm- Tiểu Phong , cậu xem kìa, Y Thần thật là đẹp trai

- Cũng bình thường thôi mà...- Tôi lơ đãng đáp.

- Cái con nhỏ này, trong mắt cậu chỉ có Hạo Thiên mà thôi, người ta vừa đẹp trai, vừa giàu có lại học giỏi, chỉ có mình cậu mới nói cậu ấy tầm thường ..

-...

- Mà thật lạ, ngày nào tớ cũng nhìn cậu ấy, thấy cậu ấy chẳng bao giờ động tới sách vở, tại sao lại học giỏi như vậy nhỉ, tháng trước còn đạt giải nhất cuộc thi hùng biện Tiếng Anh toàn thành phố nữa chứ, cậu nhìn lại cậu đi, một chữ tiếng anh bé đôi cũng không biết, ngoài những từ như 'hello' với 'goodbye' ra thì cậu còn biết cái gì nữa không, vậy mà còn nói cậu ấy tầm thường

- Thôi được rồi, được rồi, là em nói sai, xin lỗi , xin lỗi chị .. Được chưa ạ- Tôi là lười già bộ đáng thương, khiến Nã Nã không nhịn được phì cười , rồi

lại nhanh chóng đưa tay lên miệng kêu "suyt suyt" rồi cả hai cùng quay lên bảng, cầm cái bút giả bộ ghi ghi chép chép gì đó vào vở nhưng thật chất chỉ toàn viết vào không khí.

- Y Thần, em trả lời câu UNIT 10 trang ....

Cậu ta đứng dậy, mọi người đổ dồn ánh mắt về hướng cuối lớp. Cậu ta trả lời rất trôi chảy, cô giáo gật đầu hài lòng, một số bạn nhìn cậu ta đầy ngưỡng mộ..

Nã Nã quay sang nhìn tôi hấp háy đôi mắt to tròn, như muốn nói với tôi rằng "Thấy chưa ?thấy chưa? Y Thần của tớ thật sự rất lợi hại " tôi nhún vai tỏ vẻ không quan tâm liền nhận ngay một ánh mắt xẹt lửa.

Đúng như lời Nã Nã nói, cậu bạn Y Thần này không những diện mạo khôi ngô gia thế giàu có mà học hành cũng cực đỉnh luôn, cậu ta ngày nào cũng đi học muộn, không đi học muộn thì cũng trốn học, mà đã đi học thì cũng chẳng thêm học, lúc thì chơi điện tử trên điện thoại, lúc thì nằm bò ra bàn ngủ, lúc thì nói chuyện riêng, lúc thì bày trò nghịch ngợm cùng đám con trai,...vân vân và mây mây, nói chung là không lúc nào tôi thấy cậu ta học hành tử tế cả. Không hiểu sao bọn con gái trong trường lại có vẻ rất thích cậu ta, hầu như không ai trong trường là không biết đến cái tên Vương Y Thần.

- Chuyện hôm qua thế nào rồi?

- Chuyện gì cơ?- tôi tròn mắt hỏi, rồi mới chợt nhớ ra Nã Nã định hỏi cái gì, liền à lên rồi nói- Dĩ nhiên viết bản kiểm điểm, bị mời phụ huynh rồi bị trực nhật lớp cả tháng trời chứ sao nữa...- Tôi chống cằm thờ dãi ngao ngán, cũng may bố tôi đi công tác, mẹ kế yêu thương tôi như con ruột của bà thế nên cũng không nói gì nhiều

- Sướng thế còn gì...- Nã Nã cười gian

- Sướng cái con khi í

- Cậu không biết đó thôi, lúc hai người bị mời ra khỏi lớp, bọn con gái lớp mình nhìn cậu như muốn dóc xương cậu ra tóit nơi, à, nhắc tới Y Thần mới nhớ, hôm qua nếu không vì con nhỏ đáng ghét nào đó tự dưng nhưng nhớ cậu ấy khiến cậu ấy hất xì hơi, chắc cậu cũng không bị cô bắt được vì tội quay cốp bài đâu...

- Là cậu ta hất xì hơi?- Tôi hỏi lại, Nã Nã gật đầu một cái chắc nịch, hừ, không biết là hấn vô tình hay cố ý nữa, nhưng có cần phải nhắm đúng lúc tôi đang chuẩn bị quay cốp mà hất hơi không, làm tôi thành ra nông nỗi này, thật là đáng ghét. Nhớ lại hồi đầu năm, vào giờ thể dục, hấn cũng chẳng may ném bóng vào trúng đầu tôi khiến tôi u đầu, rồi cũng chẳng may nhét con sâu nhóm- con vật mà tôi ghét nhất, có nhìn thôi cũng thấy buồn nôn vào cái hộp bút yêu quý của tôi khiến tôi chẳng còn dám dùng đến nữa, rồi cũng chẳng may,... chẳng may....

Không biết từ bao giờ, tôi bỗng cảm thấy cậu ta trở nên đáng ghét vô cùng, nã Nã đáng yêu tại sao lại đi thích một tên đáng ghét như vậy cơ chứ ??????????

- Lớp trưởng giúp cô trả bài kiểm tra cho các bạn nha - cô giáo lôi trong cặp ra một tập tờ giấy a4, chính là bài kiểm tra học kì một của bọn tôi. Ôi thôi xong, thật sự là tôi học rất tệ môn tiếng anh, dù không tham hại như những gì Nã Nã nói, đến một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhưng cũng chẳng khá khảm gì hơn. Bài kiểm tra này điểm thế nào cũng rất tệ, tôi đảm bảo luôn đó. Hic..

Lớp trưởng phát bài đến bàn tôi, tôi chưa kịp cầm lấy thì đã bị Nã Nã giật mất bài, cầu trời cầu phật cho bài của tôi không dưới điểm trung bình .

- Oa...Tiểu phong không ngờ cậu lại được tận 10 điểm cơ đấy, hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây chắc?

Hả cái gì cơ, 10 á, không thế nào

- Nã Nã, cậu đừng có điệu nhá, đưa bài tớ đây- Tôi đưa tay giật lấy bài của mình, tay tôi mới chỉ chạm được vào một mép của tờ giấy thì ,Giang Ly cô bạn ngồi phía sau tôi đã nhanh tay lấy được , cô bạn cũng trầm trồ:

- Ô trời ôi, đến Tiểu Phong ngốc nghếch điểm còn cao hơn cả tớ, hu hu thật không muốn sống nữa, tớ đi chết nha- Giang Ly giả vờ méo mào khóc, không phải chứ, cô bạn này vốn dĩ là học sinh Tiếng anh của lớp, cuộc thi hùng biện thành phố vừa rồi cũng được giải khuyến khích nữa kia mà, hừ, hai con vịt này định lừa nhau lừa tôi đây mà, đừng hòng tôi tin, tôi đưa tay giật lấy bài tiếng anh của mình .

Tôi đơ luôn, thật không ngờ, từ hồi học mẫu giáo đến giờ, điểm Tiếng anh của tôi chưa bao giờ vượt quá con bảy chứ đừng nói là con chín con mười, hay là cô giáo chấm điểm nhầm nh?

Nghĩ vậy tôi liền lấy bài của Nã Nã ra so, Nã Nã chỉ được có 7,25 , chỗ bạn ý sai tôi đúng, chỗ bạn ý đúng, tôi cũng đúng luôn, tôi nhớ rõ ràng, hôm kiểm tra tôi làm bài còn ít hơn của bạn ấy nhiều.

Không lẽ, Hạo Thiên đã làm bài giúp tôi, cũng có thể lắm,bài tiếng anh toàn trắc nghiệm, khoanh vào cũng nhanh, tôi quay sang nhìn Hạo Thiên đầy cảm kích.

- Mấy?

- Thế à, cảm ơn nha- Hạo Thiên nhìn tôi khó hiểu, như muốn hỏi tôi cảm ơn cái gì, nhưng tôi không nói, mỉm cười rồi quay lại nhìn con 10 đồ chót mà vui sướng vô cùng, mặc dù không phải là do mình làm ra, nhưng tôi hứa sẽ cố gắng, trong học kì tới nhất định tôi phải dành được con 10 này bằng chính sức lực của mình mới được .

Nã Nã cứ nhìn tôi bất mãn hoài, tôi liền lè lưỡi trêu, liền bị cô nàng cù léc cười dữ dội ...

Nhưng có một điều tôi không hề hay biết, đó là trong lớp này chỉ có một mình tôi và vương Y Thần là được điểm cao tuyệt đối...

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hạnh phúc được bao xa?

Cuối giờ, tôi và Hạo Thiên phải ở lại trực nhật lớp, cô giáo nhờ tôi đem đồng dụng cụ học tập với một chồng sách xuống phòng dụng cụ. Tôi nói lại với Hạo Thiên, cậu ấy gật đầu rồi nói nhớ mua dùm cậu ấy chai nước khoáng mát lạnh, tôi đồng ý rồi bê đồng sách vở đi ra khỏi lớp, một mình đi xuống cầu thang. Phòng dụng cụ trường tôi ở dưới, phải xuống tầng một rồi đi một đoạn nữa mới tới nơi. Tôi cố gắng bước thật nhanh để về, mua một chai nước khoáng cho Hạo Thiên rồi hai đứa cùng nhau trực nhật thì sẽ vui hơn .

Chồng sách tôi có thể để một chiếc bàn nào đó, cô giáo nói với tôi vậy, tôi nhìn quanh quất, liền nhìn thấy một chiếc bàn giáo viên bị một đám bụi mờ phủ lên, có lẽ nó bị hỏng nên mới bị đem xuống đây. Không nghĩ ngợi nhiều nữa, tôi đặt chúng lên, thở ra cái phào, nặng chết khiếp

Còn mấy cái dụng cụ sinh học này nữa, toàn là mô hình , cô giáo nói phải đặt chúng vào đúng chỗ để cho các giáo viên khác có thể dễ dàng tìm ra. Tôi tìm quanh một vòng, thấy cái nơi mà chúng thuộc về sao mà cao quá, tôi năm nay cao 1m61, không cao cũng chẳng thấp, chưa bao giờ tự ti về chiều cao của mình cả, ấy vậy mà hôm nay...

Tôi thấy giáo viên trong trường cũng không phải là không có người sở hữu chiều cao khiêm tốn, thế nên , ở trong này ít nhất thì cũng phải có cái gì đó để mà đứng lên . Thế nhưng trong này lại không có, có mỗi cái bàn không có ghế, kéo cái bàn ra đây thì tôi lại không đủ sức. đành tự lực cánh sinh thôi.

Tôi cảm một cái mô hình về gen , kiễng chân lên ...vẫn không tới

Cố lên nào , một chút nữa là tới rồi, một chút nữa.

Bất ngờ tôi tuột tay , miếng mô hình rơi xuống, kéo theo một số thứ khác cũng rơi xuống theo , rớt trúng đầu, tôi ' A...' lên một tiếng, đưa tay lên ôm đầu, suýt xoa... Miếng mô hình đáng ghét rơi đầu không rơi, lại rớt ngay xuống đầu của chị mày, chị ngu đi thì sao ?

Than vãn mắng chửi một hồi, tôi đứng dậy , cầm cái ' hung khí gây án lên ' chuẩn bị thực thi nhiệm vụ

-Hừ, lần này mà không tới nữa, rơi xuống đầu chị nữa thì đừng trách chị vô tình nha cung- tôi lăm bằm, tiếng tục dươn người lên. tôi thắc mắc, tại sao cô giáo lại không nhờ một bạn nam cao ráo khỏe mạnh bê giúp cô đồ mà lại kêu tôi đem cất chúng cô chứ, chẳng nhẽ là do trong giờ tôi không chăm chú nghe giảng, lên bây giờ dùng cách này để trừng phạt tôi sao?

Tay tôi đưa lên, bất ngờ có một bàn tay khác đỡ lấy giúp tôi đặt cái mô hình vào đúng vị trí phía trên tủ, tôi tròn xoa mắt ngạc nhiên, vội quay người lại, buột miệng nói:

-Cảm ơn cậu, Hạo... – đang nói giữa chừng, tôi im bật, đơn giản vì một lẽ người đứng phía sau tôi không phải là Trịnh Hạo Thiên, tôi cứ nghĩ, vào lúc này , ở trường cũng chỉ còn bác lao công quét dọn hay một số giáo viên còn việc vẫn chưa làm nên mới ở lại thôi. Ngoài ra còn tôi với Hạo Thiên bị phạt trực nhật. Không ngờ Y Thần cũng vẫn chưa về. Vâng , người đứng trước mặt tôi đích thị là Vương Y Thần.

Tôi đứng đơ mắt vài giây, chớp đôi mắt để nhìn lại cho thật kĩ, cậu ta cũng neho mắt nhìn lại tôi. Trong cái tư thế, cậu ta chống tay vào tường, thân hình cao lớn như bao bọc lấy tôi, nhìn từ phía sau trông rất mờ ám. Cậu ta cao hơn tôi cả cái đầu, đưa đôi mắt tuyệt đẹp màu cà phê đen đặc nhìn tôi vừa có chút khó hiểu vừa có chút khó chịu

Được mấy giây, rồi cậu ta nói:

-Đưa cái khác đây.

-Hà, cái gì cơ- tôi ngây ngô hỏi lại, rồi chợt nhớ ra, cúi người xuống nhặt những thứ còn lại lên, đưa cho Y Thần, cậu ấy cầm lấy rồi đặt lên trên kệ tủ, cái tiếp theo.....

-Sao ..cậu vẫn chưa về, tớ tưởng ....

-Tôi ngủ quên...- tôi giật gù, ừ đúng, ngay từ tiết hai cậu ta đã xin cô xuống phòng y tế rồi, tôi chỉ cần nhìn thôi cũng biết cậu ta giả bộ bệnh tật, xuống phòng y tế để trốn học đây mà. Vậy mà học vẫn giỏi ghê gớm, phục cậu ta ghê.

Dừng lại một lúc, cậu ta nói tiếp:

-Đang ngủ ngon, vậy mà bị một con chuột nhắt ngốc nghếch đánh thức, thật bực bội

-Ồ...á.. cậu bảo ai là chuột nhắt ngốc nghếch hả ?- tôi bặm môi, lừ mắt nhìn cậu ta, cậu ta nhìn tôi đầy vẻ thích thú, đôi mắt ánh lên nét cười. Tuy thấy trong đôi mắt đó không có vẻ gì là chế giễu, nhưng tôi vẫn không kìm được mình dơ cẳng chân lên đập cho cậu ta một cái rõ đau. Ví tôi là con gì không ví, lại ví tôi như con chuột nhắt, tôi nhớ hồi còn nhỏ, trong một lần ngủ quên, tôi bị một con chuột cắn vào ngón chân út, đau kinh khủng, chảy cả máu ra. Thế là từ đấy tôi không hề thích loài chuột chút nào, cứ gặp chúng ở đâu là đánh là đập

Y Thần rên lên một tiếng, rồi thu cẳng chân lên ôm, lực đá của tôi không hề nhẹ không đau mới là lạ đấy. Đừng thấy tôi hiền lành mà bắt nạt nhé, tức nước vỡ bờ mà, tôi không thể để cậu ta tự tung tự tác quay tôi như là chông chông được.

Thế là , sau khi ‘ gây án’ xong , tôi co giò chạy thẳng , để lại Y Thần với cái chân đau điếng

-Con nhỏ đáng ghét kiaaaaaaaaaaaaaa.....

Không để Hạo Thiên đợi lâu, tôi chạy một mạch xuống căn tin của trường mua hai chai nước khoáng , lúc lên tới nơi thì cậu ấy đang quét lớp. Nói là chỉ cần quét nốt chỗ này là xong, tôi đưa cho cậu ấy chai nước trong tay, nói tôi có thể tự làm nốt được, cậu ấy định tranh nhau với tôi nhưng thấy tôi cương quyết quá lên lại thôi.

Cầm chai nước trong tay tôi, cậu ấy ngửa cổ tu một hơi hết nửa già chai. Tôi lấy khăn giấy ra lau mấy giọt mồ hôi trên trán cho Hạo Thiên, xong sau đó quét nốt chỗ rác còn lại cho vào thùng rác cách cửa lớp một đoạn . Xong xuôi đầu đấy, cả hai ra về.

-Để tớ đưa cậu về- Hạo Thiên lên tiếng , dĩ nhiên tôi sẽ không từ chối rồi, khoảng thời gian ở bên cạnh cậu ấy chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đối với tôi. Tôi không đồng ý cũng phải đồng ý.

Chúng tôi cùng nhau ra bến xe buýt gần trường, tại tôi đi học bằng xe buýt mà . Hôm nay người đi lại trên đường đông hơn hẳn mọi khi, không hiểu có phải là do hôm nay tôi về muộn hơn mọi lần hay không nữa. Đợi mãi, đợi mãi thì dòng người mới bớt đông hơn, tôi nhân cơ hội đó, định dáo bước sang bên kia đường , nơi có bến chờ xe buýt . Bỗng , một bàn tay nắm lấy tay tôi kéo dặt lại :

-Cẩn thận .....

Một chiếc xe máy phóng vụt qua, may quá , suýt nữa thì tôi..

-Cảm ơn ...

- Lần sau sang đường nhớ nhìn trước nhìn sau thật kĩ càng rồi mới qua, cậu đi như vừa nãy thật nguy hiểm- Hạo Thiên ôn tồn nói, ánh mắt dịu dàng còn vương lại nỗi lo âu, tôi bỗng thấy cảm động ghê gớm, khe khẽ gật đầu.

- Tớ biết rồi mà

Sau đó, Hạo Thiên cầm tay tôi dắt qua đường, giữa dòng xe cộ tấp nập, người đi đường nhìn hai chúng tôi, tôi không biết họ đang nghĩ cái gì, và dường như cũng chẳng muốn biết nữa, tôi chỉ biết lúc này, Hạo Thiên nắm tay tôi rất chặt, bàn tay cậu ấy xương xương man mát, bình yên vô cùng . Tôi ước gì con đường này rộng thật rộng, để cậu ấy có thể cầm tay tôi như vậy và đi mãi như thế .

Dưới mái che của bến chờ xe buýt, chúng tôi đứng đó, tay trong tay, trước mắt là dòng người xe tấp nập xô bồ.....

Bước vào trong nhà, tôi thấy mẹ Lăng Diêu đang ngồi xem một bộ phim truyền hình nào đó, bà là mẹ kế của tôi. Mẹ ruột tôi chết cách đây cũng hơn một năm rồi. Bố tôi cũng mới tái hôn với mẹ Lăng Diêu cũng gần một năm thôi. Hơn một năm, khoảng thời gian quá ngắn để quên đi một người đã từng chung sống yêu thương mình. Vậy nhưng tôi không trách ba, không sớm thì muộn cũng sẽ có người khác đến và thay thế mẹ tôi chăm sóc cho ba và cả cho tôi nữa, chỉ là sớm hơn một chút mà thôi..

Mẹ kế của tôi không giống như những bà mẹ gì ghê khác trong chuyện cổ tích, rất yêu thương tôi, bà còn có một đứa con khác tên Lăng Di, 17 tuổi, chỉ kém tôi có một tuổi mà thôi, trước đó tôi không hề có em ,đứa em mới này lại vô cùng đáng yêu và vì cùng cùng độ tuổi nên chúng tôi sớm trở nên thân thiết.

- Con về rồi đấy à?

- Dạ... Lăng Di đâu rồi hả mẹ?

- Con bé xin phép qua nhà bạn ăn cơm rồi chiều đi học luôn cho gần, đỡ phải mất công chạy đi chạy về, trời thì nắng ...Thôi con lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm cho nóng – dừng lại một lúc, mẹ nói tiếp- mẹ có chuyện muốn nói với con

Tôi ngoan ngoãn lên phòng thay đồ, không cần mẹ nói tôi cũng biết là chuyện gì. Chẳng phải hôm nay mẹ vừa đi họp về đó sao, ngoài việc học tập của tôi ra thì còn chuyện gì khác nữa .

- Con mời mẹ ăn cơm

- Tiểu Phong, hôm nay mẹ đi họp, cô giáo nói rằng con học hành đạo này rất xa sút- Biết ngay mà, tôi đoán có sai đâu- Mẹ biết, sức học của con trước đó rất tốt, chỉ vì chuyện của ba mẹ mà con mới như vậy ....

- Chuyện của mẹ con, con quên từ lâu rồi, con không còn quan tâm tới cái chết của mẹ ruột nữa vậy nên mẹ đừng bận tâm làm gì..

- Mẹ biết- Bà vẫn dịu dàng khuyên răn – Bố con thì đi công tác suốt, mà mẹ ngày trước cũng không được học hành gì nhiều, năm nay con thi đại học rồi nếu cứ như thế này mẹ e là... thế nên mẹ đã nhờ người tìm giúp mình một gia sư cho con, con thấy thế nào ...?

- Dạ, cũng được ạ

- Vậy thì chủ nhật tuần này mẹ bảo họ tới luôn được không, cũng chỉ còn một học kì nữa thôi ..

- Vâng, sao cũng được ạ, con hứa sẽ chăm chỉ học hành

-----oOo-----

- Nhanh lên, nhanh lên, phía trước có một con nhò vừa béo vừa xấu đang tỏ tình với Nam Thần của chúng ta kia..

- Sao cơ, con nhò nào mà to gan vậy chứ? Đi thôi, tao muốn rạch mặt nó ra...

-Ừ, tao cũng thế...

- Á- Tôi khẽ kêu lên, mấy cô bạn này thật là, đụng vào trứng người ta mà không xin lỗi gì cả, thật là quá đáng quá đi

- Nghe nói con nhò đó tên là Nã Nã, học cùng lớp với anh ấy thì phải

-À, con nhò đấy thì tao biết rồi, người cả tấn mỡ, vậy mà bày đặt thích trèo cao, khéo chưa trèo thì cây đã đổ, thật chẳng ra làm sao ...ha

Hừ, họ nói cái gì cơ, tôi nghe được mỗi chữ Nã Nã, với tỏ tình gì gì đó, chẳng lẽ Nã Nã đang tỏ tình với ai sao. Cái con nhò này, đến tôi còn giấu giếm, vậy mà còn đi tỏ tình công khai với người ta, khiến thiên hạ đổ xô đi xem 'kịch'. Ai mà có thể khiến trái tim Nã tiểu thư tan chảy cơ chứ, hẳn phải là một người rất lợi hại đây.

Nghĩ vậy, tôi liền theo chân đám con gái vừa nãy. Ngay giữa sân trường có một đám đông đang đứng vây quanh tạo thành một vòng tròn nhỏ ở giữa. Tôi tò mò quá, ra sức chen chân lên để xem hai nhân vật nam nữ chính. Bên tai không ngớt những lời bình phẩm:

- Hừ, đúng là đứa móc mà chòi mâm son, không biết tự lượng sức mình, tao dám cá với mày là anh ấy sẽ không thèm nhận cái hộp quà vừa rẻ tiền vừa bẩn thỉu kia đâu...

- Không, anh ấy sẽ nhận, xong sau đó vứt xuống dưới đất chà đạp, chà đạp đến độ nát bét không còn ra hình thù gì mới thôi

- Ha...ha..ha

Họ cười phá lên, bên cạnh đó còn vô số lời bình phẩm thâm độc hơn nhiều.

Vừa lúc đó tôi chen chân được lên trên biển người chật chội. Đập vào mắt tôi là cảnh Nã Nã đang ôm món quà nhỏ được bọc giấy rất cẩn thận và đính một cái nơ thật xinh đưa ra trước mặt một người.

-.....Tôi sẽ không bao giờ thích loại người như cô đâu. Không -bao -giờ.- Nói rồi hần quay bước đi luôn, đám người phía sau không hện mà cùng rẽ làm đôi ra nhường đường, bóng người cao ngạo đó, không phải là Vương Y Thần – người được đông đảo nữ sinh trong trường yêu mến thì còn là ai vào đây nữa. Thảo nào họ lại đến xem đông như vậy, thảo nào họ lại nói ra những lời cay độc như thế, thảo nào, ngay cả tôi, Nã Nã cũng không nói rằng người cậu ấy thích là Y Thần.

- Ha Ha thấy chưa tao đã nói rồi mà...

- Đúng là con nhò mặt dày, thừa thối thiếu não

- Đáng đời...

Mọi người nhanh chóng tản đi không ngừng buông những lời nói cay độc chế giễu. Nã Nã vẫn đáng thương đứng đó, chết lặng. Nước mắt tuôn rơi từ hai khóe mắt, thi nhau rớt ra rất nhiều.

Tôi vội vã chạy đến bên Nã Nã, đưa tay lên lau nước mắt cho cô bạn, an ủi:

- Nã Nã, không sao đâu, không sao đâu, đừng khóc nữa mà.....

- Tiểu Phong, hu...hu...hu...

Cậu ấy vội ôm lấy tôi, dựa vào vai tôi khóc lên rất to, nước mắt ướt đầm cả vai áo tôi...

Mãi lâu sau đó, khi đã thấy thấm mệt, tôi đưa cậu ấy lên sân thượng của trường để bình tĩnh trở lại. Buổi chiều, hiu hiu gió, ánh mặt trời nhàn nhạt nhuộm một màu đỏ vàng chiếu xuống nhân gian. Cảnh vừa đẹp, vừa nhuộm màu thê lương ảm đạm. Tôi bỗng thấy tim mình se lại, một cảm xúc khó tả vô cùng.

- Tiểu Phong, xin lỗi cậu – giọng Nã Nã vẫn còn nghèn nghẹn

- Về chuyện gì?

- Vì đã giấu cậu, cậu không biết đâu, tớ rất thích Y Thần...hức- nhắc tới cái tên đó, Nã Nã không khỏi nghẹn ngào, dừng một lúc, cậu ấy nói tiếp- Tớ thích cậu ấy, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên tớ đã rất thích cậu ấy rồi, sau đó tớ liên tục tìm hiểu về cậu ấy, về thói quen sở thích, sở ghét, về gia đình, về quá khứ của cậu ấy. Ngày ngày đều ngắm nhìn cậu ấy, lúc nói chuyện, lúc học bài, ...

- Nã Nã- tôi đau lòng gọi tên, định ngăn cậu ấy không nói nữa

- ..... tớ biết, tớ ... thế này, vừa béo, vừa lùn vừa xấu xí, lại tham ăn, làm sao xứng với cậu ấy cơ chứ...- nói rồi, cậu ấy im lặng đưa tay lên quệt nước mắt, rồi quay sang nhìn tôi- Vậy...cậu không biết đâu, mỗi lần tớ quay xuống nhìn trộm Y Thần, đôi lúc tớ còn thấy cậu ấy nhìn về phía tớ, tớ còn tưởng cậu ấy cũng thích tớ, ai ngờ, cậu ấy lại nói là sẽ chẳng bao giờ thích tớ đâu...chẳng bao...giờ..

- Có lẽ, người cậu ấy thích là Giang Ly, hoặc Khả Vy ngồi...trên...

Tôi bỗng dưng im bật, không hiểu sao, bầu không khí trở nên ngột ngạt, cũng không biết có phải tôi nhìn nhầm hay không, vừa rồi, đôi mắt Nã Nã ánh lên một tia nhìn vô cùng khó hiểu...

-----oOo-----

Tối hôm đó, như thường lệ, Hạo Thiên lại nhắn tin tới chúc tôi ngủ ngon, một tin nhắn đơn giản nhưng lại khiến tôi cảm thấy rất vui và cảm động vô cùng. Tôi định tắt điện thoại đi để chuẩn bị đi ngủ, vì Hạo Thiên nói, lúc nào cậu ấy nhắn tin tới thì phải đi ngủ luôn, không được thức khuya kẻo ảnh hưởng tới sức khỏe thì điện thoại lại vang tên 'ting ting....ting ting' báo có tin nhắn. Tôi mở ra xem, thì ra là của Hạo thiên.

" Tiểu Phong, ngày mai chúng ta hẹn hò đi "

Vừa nhìn thấy dòng chữ đó, tôi đơ ra vài giây sau đó hét ầm ĩ, nhảy múa loạn xạ luôn

- Chị hai, khuya rồi, để yên cho người ta ngủ chứ- giọng ngái ngủ của Lăng Di ở phòng bên

- Ồ, ờ, chị biết rồi, xin lỗi nha- tôi nói vọng sang, tắt điện rồi chồm chần lên

Tay cầm chiếc điện thoại, tôi không khỏi mỉm cười, buổi hẹn hò đầu tiên mà tôi mong đợi đã lâu, rốt cuộc cũng tới rồi...há...há

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu...

Sáng hôm sau, đúng 8h30 phút, Hạo Thiên nhắn tin cho tôi, nói cậu ấy đang ở ngay dưới nhà tôi. Tôi lúc này, tóc xõa bồng bênh, áo phông váy xò, chân đi đôi giày bánh mì đế cao, vừa dịu dàng vừa đáng yêu, đang loay hoay trước gương ngắm nhìn.

Đọc tin nhắn xong, tôi xách chiếc túi xách hình mặt cú mèo chạy vào xuống dưới nhà trong ánh mắt ngỡ ngàng của mẹ và Lăng Di:

- Con không nhìn nhầm đấy chứ, còn chưa tới giờ cơm trưa kia mà, sao hôm nay chị ấy dậy sớm vậy? - Lăng Di quay sang hỏi mẹ Lăng Diêu. Mẹ chẳng nói gì, hình như cũng hơi ngạc nhiên. Phải rồi, bình thường cứ vào chủ nhật là tôi ngủ nướng cho hết sáng khết lết đến khi ăn cơm trưa mới tỉnh dậy cơ mà. Tự dưng hôm nay dậy sớm, còn ăn diện như vậy không ngạc nhiên mới lạ.

- Con định đi đâu à?

- Dạ. – tôi đáp vội, cầm cốc sữa mẹ pha sẵn trên bàn, tu ừng ực, rồi chạy ra khỏi nhà, nói vọng vào trong- Con đi chơi với bạn, tạm biệt...

- Nhớ về sớm nha con ..

- Dạ...

Vừa bước ra khỏi cổng, tôi đã thấy Hạo Thiên và một chiếc xe đạp, đang đứng đợi tôi dưới gốc cây hoa sữa ven đường, cậu ấy đang mãi nhìn đầu đó, không để ý đến tôi. Khung cảnh trước mắt hiện giờ rất đẹp. Hạo Thiên ngồi trên chiếc xe đạp mới cóng, chống một chân xuống đất, đôi mắt nhìn ra xa, ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua từng kẽ lá vương lại trên mái tóc cậu ấy, phản chiếu gương mặt đẹp trai dịu dàng vô cùng. Tôi đứng ngây ra nhìn, điều khiến tôi xốn xang trong lòng đó chính là có một người con trai nào đó đang đợi tôi, kiên nhẫn chờ đợi...

- Hey...- tôi bước tới, đập nhẹ vào vai cậu ấy.

Hạo Thiên quay lại, nhìn tôi ngây ra một chút rồi mỉm cười;

- Hôm nay trông cậu đáng yêu lắm...

Lời khen bỗng chốc khiến tôi đỏ mặt, khẽ thẹn thùng quay mặt đi, dán mắt vào cái bánh xe. Như nhớ ra điều gì đó tôi vui mừng reo lên

- Hạo Thiên, cậu định đi xe đạp thật sao?

- Dĩ nhiên...- cậu ấy nháy mắt tự tin đáp trả

Hôm qua khi nhắn tin hẹn nhau, tôi có nói tôi muốn được cùng bạn trai của mình dạo nhau trên một chiếc xe đạp. Đã từ lâu tôi luôn muốn được cùng người ấy của tôi lượn lờ khắp thành phố, cùng nhau ăn kem, cùng nhau dong duổi đây đó, rồi cùng nhau tản bộ bên nhau khi trở về, trên trời có hàng ngàn vì sao, khoảng không hiu hiu gió, điều quan trọng là có tôi có người đó, bên nhau cùng sánh vai. Chầm chậm, chầm chậm đạp từng vòng xe, như vậy khoảng thời gian bên nhau có thể được kéo dài hơn, lãng mạn vô cùng...

Nhà Hạo Thiên không có xe đạp, hàng ngày cậu ấy được tài xế của nhà mình đưa đi đón về, xe máy thì có thể đi, còn xe đạp không biết cậu ấy có thể chạy hay không, tôi nghi hoặc hỏi;

- Có chắc là cậu có thể dạo tứ không đó, tứ không muốn bị ngã xe rồi phải vào viện nằm đâu.

- Bậy bạ, cứ lên đi là biết.

Tôi trèo lên xe, yên vị ở ghế ngồi sau, đưa tay túm lấy hai vạt áo bên eo Hạo Thiên. Cậu ấy chuẩn bị đạp, chiếc xe lượn lẹ vài vòng suýt thì đổ, tôi sợ hãi hét lên, túm chặt vào eo Hạo Thiên, xong sau đó, chiếc xe mới giữ được thăng bằng, nhưng vẫn di chuyển rất chậm chạp. Tôi đi bộ khéo còn nhanh hơn ấy.

- Nè, cậu tập đạp xe từ khi nào vậy hả?

- Mới hôm qua...- Cậu ấy tỉnh bơ đáp. Cái gì cơ? Mới hôm qua, hôm qua lúc nhắn tin tôi nhớ cũng tầm chín mười giờ rồi, cậu ấy tập xe thế nào chứ.

- Hôm qua muộn như vậy mà cậu vẫn tập sao. Tập tới khi nào?

- Tớ cũng không biết nữa...

- Hạo Thiên, cậu làm người ta cảm động chết đi được ý. – giọng tôi ươn ướt, thật sự là rất cảm động, tôi nhớ hồi nhỏ, lúc tôi mới tập xe đạp. Thật sự không dễ dàng chút nào, ngã lên ngã xuống, tới nỗi thâm tím cả mình mẩy, đầu gối còn bật cả máu ra, đau kinh khủng. Ấy vậy mà phải một tuần sau tôi mới biết chạy xe. Vậy mà Hạo Thiên, cậu ấy biết chạy xe đạp chỉ sau có một đêm, tại hạ khâm phục khâm phục.

Đang nghĩ tới đây, một chiếc xe máy khác rồ ga đi tới, chiếc xe đạp của chúng tôi vội né sang bên đường. Hạo Thiên tay lái không vững, chiếc xe đâm vào tường, tôi hét lớn. Ôi trời đất ơi.....

Điểm đến đầu tiên của cặp đôi xe đạp đâm tường chính là rạp chiếu phim, tôi có thích một bộ phim tình cảm lãng mạn về tình yêu có tên ‘Tình yêu đẹp nhất’. Tôi kéo tay Hạo Thiên định nói chúng ta cùng xem đi nhưng không biết từ lúc nào trên tay cậu ấy đã có hai tấm vé phim mà có tên ‘Oan hồn báo oán’ mới nghe tên thôi mà tôi đã dựng hết cả tóc gáy. Định không đi, nhưng nghĩ cậu ấy đã mất công mua vé rồi không vào thì thật phí, thế nên tôi miễn cưỡng bị cậu ấy nắm tay lôi vào. Người xem cũng đông, nhạc phim vừa nổi lên, tôi đã đưa tay lên che mặt, qua kẽ tay khẽ liếc mắt sang nhìn Hạo Thiên trách móc, cậu ấy còn nhìn lại tôi cười đều. Thật đáng ghét quá đi mất thôi.

Sau đó, tôi hét như chưa bao giờ được hét, mọi người nhìn mà ngại muốn chết. Tôi quay mặt vô sau không thèm xem, tay bán miết lấy tay áo Hạo Thiên, mồ hôi rịn ra đầy trán. Tôi sợ thật, không phải giả bộ đâu, từ bé bẩm sinh đã sợ ma kinh điển, mà cũng chẳng hiểu tại sao nữa.

Bộ phim chưa chiếu được một nửa, chúng tôi đã trở ra, vì sao hả, chắc vì Hạo Thiên thấy tôi rúm ró như một con mèo bị ướt mưa trông rất đáng thương nên này sinh lòng chắc chắn, nhưng chắc cũng vì tôi vừa túm vừa cấu vào tay cậu ấy đau quá.

Sau đó tôi kéo tay cậu ấy đi xem bộ phim mà tôi yêu thích, ở trong này có rất nhiều cặp tình nhân, họ ngồi dựa vai nhau rất tình cảm, khẽ thì thầm cái gì đó. Chúng tôi ngồi xuống, và bắt đầu xem phim, bộ phim mở đầu với cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ và náo loạn của hai nhân vật chính, sau đó là những lần gặp gỡ tiếp theo, rồi dần này sinh tình cảm, một bộ phim với motif cũ òm. Tôi thấy đây trong các cuốn truyện tranh tuổi teen mà hồi cấp 2 tôi vẫn ưa thích. Hai nhân vật chính phải chia xa vì hai gia đình không cho phép, cuộc chia li diễn ra với những câu từ vô cùng sến súa và mùi mẫn, chốt lại bằng cái

hôn vô cùng tình cảm.

Trong rạp chiếu phim vang lên những tiếng khóc thút thít, cặp đôi phía trước tôi cuốn lấy nhau rồi hôn đầy si mê. Tôi vội nuốt khan, từ lúc xem phim tới giờ, tôi và Hạo Thiên cũng chỉ yên lặng xem phim, thi thoảng nói vài câu bình luận cho có, và cũng chỉ dừng lại ở việc nắm tay nhau mà thôi. Không hiểu sao khi xem đến đoạn này, mặt mũi tôi nóng ran hết cả nên, thầm nghĩ, liệu Hạo Thiên có bất ngờ quay sang hôn tôi không nhỉ, một nụ hôn ngọt ngào rồi kết thúc trong sự nuốt tiếc, à không, không có cái kết mới phải ...

Bỗng phía bên cạnh tôi vang lên tiếng động, hai nhân vật chính trên phim vẫn hôn nhau, hôn lâu như sắp ngẹt thở tới nơi rồi. Tôi ngồi yên bất động, rán mắt vào màn hình như không cảm nhận được cái thân thể bên cạnh đang ngả về phía tôi. Mồ hôi rịn ra đầy tay, trái tim tôi bắt đầu nhảy nhót liên hồi, thỉnh thoảng ... thỉnh thoảng ... như đang chuẩn bị nhảy ra khỏi lồng ngực vậy đó. .... Hạo Thiên sắp hôn tôi, bạn trai tôi sắp hôn tôi, nụ hôn đầu đời của tôi đã gìn giữ suốt 18 năm qua sắp trao cho người ta rồi ...

Có hơi thở đang phả vào gáy tôi, tim tôi đập nhanh tới nỗi sắp phát bệnh lên rồi. Lúc đang suy nghĩ xem mình nên đón nhận nụ hôn đó như thế nào, liệu có nên giả vờ e thẹn rồi mới bắt đầu hay là đáp trả một cách mạnh mẽ thì bỗng ‘ bộp...’

-.....- tôi

Có vậy gì đó nặng nề ngã vật vào người tôi, tôi trở mắt quay sang, mặt mày méo mó cả lại, hóa ra là Hạo Thiên, cậu ta....hắn ta...tên này hắn...hắn dám ngủ trong lúc đang xem phim với bạn gái sao? ĐỒ ĐÁNG GHÉT NÀY ..... bớ tay

Đúng là đau tim quá đi mất...

Khi xem xong bộ phim này thì cũng tới giờ ăn trưa, lúc tôi gọi Hạo Thiên dậy, cậu ấy vươn vai rồi đưa tay lên ngáp một cái rồi hỏi một câu tỉnh bơ

- Hết phim rồi à? May quá, tớ còn tưởng phải ngủ thêm, lưng mỏi chết đi được

- Còn vai tớ sắp bị gãy đến nơi rồi đây này...- tôi giả bộ giận dỗi, khiến cho Hạo Thiên cuống lên dỗ dành, nài nỉ, xin lỗi, vân vân...

Sau đó tôi mới thôi giả bộ, bắt cậu ấy đưa đi ăn

Chúng tôi đi ăn trưa, lúc ăn thì có vô số ánh mắt nhìn về phía tôi. Những ánh mắt được chia làm hai loại. một là ganh tị, hai là ánh mắt hình trái tim. Dĩ nhiên ánh mắt ghen tị được dành cho tôi, cái còn lại dành cho người đối diện tôi, Hạo Thiên. Không hiểu sao tôi vừa cảm thấy bức bối vừa cảm thấy thỏa mãn. Chắc tại tôi đang ghen. Phía đối diện, Hạo Thiên vẫn không thôi chuyện trò, cười nụ cười tỏa nắng đẹp hút hồn hút vía một cách ngây thơ vừa đáng yêu vừa đáng ghét.

Ăn xong rồi lại vào khu vui chơi trong thành phố. Chơi hết trò này tới trò kia, gắp thú bông này, thả bay này, rồi tàu lượn siêu tốc,... không trò chơi nào trong khu vui chơi này mà chúng tôi không đi, vui cực kì, cười đến rách cả miệng, hết tới nỗi suýt thì thùng màng nhĩ tai. Hạo Thiên gắp cho tôi một con gấu bông hình cá heo rất xinh, đáng yêu cực luôn, màu xanh biển nhân nhật, đôi mắt dính long lanh, còn cái cổ thắt một cái nơ óng ánh rất đẹp. Nhưng cậu ấy phải gắp mãi mới được nó đấy, tôi đứng bên cạnh xem mà vừa môi chân vừa bức bối, cậu ấy chỉ giỏi học thôi, còn các trò chơi vận động như thế này sao mà ngốc thể không biết, tôi tranh gắp thì cậu ấy không cho, nói nhất định sẽ gắp bằng được cho tôi một con ...

Hồ Thương Thiên vẻ chiều đẹp khôn tả, ánh tà dương phản chiếu xuống mặt hồ tựa như dát vàng, gió khẽ thổi, từng đợt sóng lăn tăn đua nhau chạy. Chúng tôi đạp xe quanh hồ, hết vòng này tới vòng nọ, thời gian chậm chậm trôi đi.

- Cậu định thi vào trường nào?- tôi hỏi

- Tớ không biết nữa, còn cậu?

- Tớ muốn thi vào Thanh Khê, nhưng chỉ sợ mình không đủ sức – Với tình trạng học hành của tôi bây giờ, quả thật muốn thi vào Thanh Khê là một chuyện cực kì khó khăn, tuy không phải ngôi trường đại học bậc nhất của cả nước, xong nó lại là ngôi trường uy tín, khi ra trường có thể dễ dàng xin được việc làm.

- Vậy thì tớ cũng sẽ thi vào Thanh Khê

- Sao cơ?- tôi ngạc nhiên hỏi lại, với trình độ học vấn của Hạo Thiên, thi vào Thanh Khê thực sự rất không thỏa, cậu ấy còn có thể vươn xa hơn nữa mà.

- Chúng ta sẽ học cùng nhau, cùng một trường, như vậy khi nào muốn gặp mặt không cần phải đi xa.

- Nhưng tớ sợ tớ không vào được đó đâu

- Không được cũng phải được, nếu bây giờ cậu mà không học hành chăm chỉ dẫn đến thi không đỗ, sau đó tớ nhất định sẽ trừng phạt cậu nghiêm khắc.

- Vậy cậu định trừng phạt tớ thế nào?

- Ừm....bắt cậu làm osin cho tớ một tháng không tiền lương. Dù tớ có sai bảo cái gì cũng cấm được cãi lại

- Xì....- tôi bấu mạnh vào eo Hạo Thiên, cậu ấy la lên rồi vịn vịn người lè tránh- Ha...ha...đáng đời..dám kêu tớ làm osin á, đừng có mà mơ. nói Tiểu

Phong tỉ tỉ, xin tha mạng cho tiểu nhân ...

- Không đòi nào ... cậu mà không dừng lại đồ xe đáng chịu

- Nói mau không nói tớ cù léc đó- tôi tiếp tục cù, chiếc xe nghiêng ngả vài hồi , tôi vẫn cứng đầu làm tới.

- Tớ thích cậu

- Hà? Hạo Thiên nói lại lần nữa nghe xem nào? -Tôi thôi không cù nữa, cười đều

- .....

Tôi dựa hẳn vào vai Hạo Thiên, vòng tay ôm lấy eo cậu ấy. Lại một vòng quanh hồ nữa, cứ đi như vậy

- Hạo Thiên, tại sao cậu lại thích tớ?- tôi bất ngờ hỏi – Tớ học không giỏi, cũng không xinh đẹp, chẳng có điểm gì nổi bật cả, tại sao cậu lại thích một cô gái như tớ chứ?

- Cậu không xinh đẹp, nhưng lại rất đáng yêu, học hành tuy không giỏi, nhưng những lúc tớ giảng bài cậu luôn chăm chú lắng nghe, tuy cậu không nổi bật, nhưng lại là duy nhất.

Trong mắt cậu ấy hóa ra tôi là một cô gái như vậy, trên thế gian này biết bao nhiêu con người đẹp để hoàn hảo hơn tôi biết bao, vậy mà cậu ấy lại chọn tôi. Một người con trai toàn diện được mọi người yêu mến lại đi yêu thích một cô gái tầm thường đơn điệu là tôi. Có phải tôi đã quá may mắn không ?

Chúng tôi đi ăn tối rồi trở về nhà, đi bộ song song với nhau. Chiếc xe đạp dẫu theo bên cạnh, viễn cảnh trong mơ của tôi, bức họa mà tôi hằng mong ước đã lâu, có sao trời lấp lánh, có gió thổi hiu hiu , cả hai chẳng ai nói gì, như đang cảm nhận giây phút ngọt ngào, không cần nói, cũng có thể hiểu được .

Khoảng thời gian này, tuổi thanh xuân tươi đẹp của tôi, ông trời đã ban tặng tôi một người con trai như thế. Thường thì cái gì tốt đẹp, cũng sẽ chẳng ở bên cạnh ta được lâu đâu, tôi sợ một ngày điều đó biến mất, món quà mà thượng đế ban tặng sẽ chẳng còn vào một mai khi tôi tỉnh dậy khỏi cơn mộng đẹp .

- Hạo Thiên, hôm nay tớ thấy rất vui . tạm biệt, về cẩn thận .

- Tạm biệt

Khi chiếc xe đạp của cậu ấy đã đi khuất, tôi vẫn dõi mắt nhìn theo, cậu ấy đi xe đạp đã khá lên nhiều rồi. Tôi bất giác mỉm cười .

- Đi chơi giờ này mới về, hóa ra là hẹn hò với bạn trai.- có tiếng nói vang lên phía sau tôi, tôi vội quay người lại, hú hồn, còn tưởng là ma . Hóa ra là một tên con trai, chắc cũng hơn tôi tầm vài tuổi chứ mấy. Tôi quay người lại ra phía sau, để chắc chắn rằng hắn đang nói chuyện với mình. Phía sau tôi chẳng có ai ...

- Anh đang nói với tôi sao?

- Câu hỏi ngu nhất của năm.- hẳn nhếch môi cười, hừ, tên này đáng ghét thật, dám nói tôi ngu sao ?

- Anh là ai? Tôi đi đâu , làm gì với bạn mình còn phải xin ý kiến của anh à? Đồ thần kinh ....- tôi đi lướt qua vai hắn đi thẳng vào trong nhà, chẳng thèm nói nữa. Người ta bảo, nói chuyện với người điên, chính mình cũng điên theo, bởi chỉ có người điên mới hiểu được người thần kinh không bình thường thôi à. Tôi dĩ nhiên vẫn còn rất tỉnh táo. Đối co với hắn thì thà nói chuyện với cái đầu gối của mình còn vui hơn .

- Mẹ .

- Con về rồi đấy à, vừa nãy có gặp Tấn Thành không ?

- Thành? Thành nào cơ ạ?

- Là gia sư của chị đó, đẹp trai phết đấy.- Lăng Di nháy mắt cười trêu

- Gia sư á?

- Ừ đúng rồi, hôm nay là chủ nhật,mẹ đã hẹn thằng bé đến dạy học cho con, lại quên mất,lên đã bảo nó ở lại ăn cơm. Con không gặp nó thật sao, nó cũng vừa mới ra khỏi nhà thôi mà...

- Dạ?- hóa ra cái tên biến thái khi nãy lại là gia sư của tôi sao trời? Tôi còn nói hắn là đồ thần kinh . ack ..ack ..

-Ấy, con người vừa đẹp trai lại học rất giỏi, năm ngoái anh ấy là thủ khoa trường Thanh Khê đó chị, chà..chà phúc quá đi mất thôi ... – Lăng Di cứ thao thao bất tuyệt về tên đó mãi, tôi linh lên phòng thay đồ, kệ đi, tôi có sao nói đó thôi mà, ai bảo xuất hiện đằng sau người ta như ma rồi ăn nói không đầu không cuối.

Nhưng để hắn chờ cả buổi chiều, còn tôi thì đi hẹn hò với bạn trai , cũng .... thật ngại quá đi .

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trong hoạn nạn

Ọc ọc.....

Tôi đưa tay lên ôm bụng, đói quá, ngồi lì hai tiếng đồng hồ trong lò luyện thi đại học vừa nóng bức vừa chật chội. Tôi vừa đói vừa mệt, ấy vậy mà vẫn phải căng tai vành mắt ra để mà nghe giảng. Bây giờ tôi chỉ muốn chạy thực mạng ra trạm xe buýt, leo lên chọn đại một chỗ ngồi, về tới nhà rồi xả ngay vào mâm cơm đánh chén. Nói vậy chứ tôi cũng chẳng còn hơi sức đâu mà chạy nữa rồi, đi bộ thôi cũng đủ mệt, đầu văng vắt, bước thấp bước cao như đang đi trên mây.

Hôm nào cũng như hôm nào, tôi vừa mới đến lớp là dờ sách ra ngồi ôn bài, vào giờ thì chăm chú nghe giảng, ra chơi lại cùng Hạo Thiên giải đề, về nhà đá dòn vào mâm cơm ăn lấy ăn để, đến chiều lại chạy thực mạng hết đến lò luyện thi này lại đến lò luyện thi kia, chen chen lấn lấn trên xe buýt, dưới cái nắng nóng vẫn đầu trần chạy ngược chạy xuôi. Năm cuối cấp rồi mà, chỉ còn chưa đến một học kì nữa thôi là tôi phải thi đại học, tôi muốn vào Thanh Khê, không phải vì không muốn làm osin cho Hạo Thiên như lời chúng tôi đã cá cược, mà là không muốn tôi với cậu ấy mỗi người một nơi. Xa mặt cách lòng mà, tôi muốn cùng cậu ấy có những năm tháng sinh viên tươi đẹp nhất. Dù cho việc học đối với tôi có khó khăn thế nào đi chăng nữa, nếu cần cố gắng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết mình.

Tôi đá mạnh vào hòn sỏi nhỏ dưới đất để chút giận, hòn sỏi lăn lông lốc rồi dừng lại ở cách đó không xa, ánh mắt tôi dò lên trên, bắt gặp ba tên thanh niên đang đi tới. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, tôi thấy mấy tên ấy nghiêng nghiêng ngả ngả đi về phía mình, vừa mới nhìn đã biết là loại chẳng ra gì rồi. Tôi rẽ sang con đường bên kia để không chạm mặt mấy gã, cúi đầu chăm chăm đi về phía trước, dẫu đưa với mấy tên này chỉ tổ phiền phức mà thôi.

Mấy gã nói cái gì đó với nhau, giọng lè bà lè bè như say rượu tôi nghe mà chẳng hiểu, rồi những tiếng cười khà ồ vang lên. Tôi bất giác ngẩng đầu lên nhìn, thấy mấy tên đó đang nhìn và tiến về phía tôi.

Tôi thăm nghĩ thôi xong rồi, không biết sáng nay tôi bước chân trái hay bước chân phải ra khỏi nhà trước mà lại đen đui như thế này. Bây giờ tôi chỉ muốn về nhà thôi, như vậy cũng không được hay sao?

- Này cô em, đi đâu đấy?- mấy tên đó nhanh chóng áp sát tôi, hỏi tôi với giọng cợt nhả kinh khủng, tôi vẫn làm thinh, cúi đầu nhìn xuống mũi giày không nói. Tôi mặc kệ, cho chúng luyện thuyên một mình đi, tôi không cần phải phí lời với bọn chúng.

- Trông xinh xắn đáng yêu quá ...

- Em tên gì? Có người yêu chưa ?...

.....

Chúng vẫn làm nhảm, câu nào câu lấy khiến da gà tôi dựng ngược hết cả lên. Nhưng tôi vẫn làm thinh, đúng là lù ăn lăm đừng mở, rảnh rồi không có việc gì làm đây mà

- Em bị điếc hay bị câm thế ?- Một tên có vẻ thiếu kiên nhẫn, đẩy mạnh tôi vào bức tường phía sau- Mày khinh bọn tao hay gì?

- Á,...- tôi khẽ kêu lên, trừng mắt lên nhìn đám người vô lại đó

- Mày đúng là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, đối với phụ nữ phải nhẹ nhàng, đừng làm em ấy sợ...- một tên khác lên tiếng, tên này trông có vẻ đều cánh nhất, tóc bết úp, mắt xếch, môi vừa dày vừa thô, cười nụ cười đều kinh khủng. Hắn đưa tay lên vuốt tóc tôi- Chiều anh đi, rồi anh thương...- nói thật tôi lúc đấy chỉ muốn nôn thôi, chẳng qua trong bụng chẳng có gì.

- Đừng có động vào tôi, đồ bẩn thỉu ... - Tôi đưa tay lên gạt tay hắn ra. Nhỏ nước bọt xuống dưới chân, nói thật là buồn nôn lắm rồi, mấy tên này vừa xấu vừa hôi, người còn nồng nặng mùi rượu, mùi mồ hôi, ... Chúng vây quanh lấy tôi, tôi không lần đường ra xui đã là giới lắm rồi đấy

- Con khốn này.....- một tên đưa tay lên tát tôi một phát khiến mặt tôi lệch hẳn đi, vừa đau vừa rát.....- rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à con ?

Tôi đẩy mạnh mấy tên ấy ra, vì bất ngờ mấy tên đó không kịp trừ tay, tôi tháo chạy, một tên nắm được cái cặp xách phía sau lưng tôi kéo dật lại, tôi đập cho hắn một phát đúng chỗ hiểm, hắn đau đớn khom người lại ôm ' cái ấy' của hắn, nhưng nhất quyết không chịu thả cái cặp của tôi ra, tôi đành tháo cả cặp sách ra. Bỏ của chạy lấy người.

Chạy chưa được bao xa, hai tên còn lại đã nhanh chóng tóm gọn lấy tôi xô tôi ngã xuống đất một cái rồ đau, tôi lồm cồm bò dậy. Mở miệng hô vang :

- Có ai không , cứu tôi v.....- tôi chưa kịp nói hết câu thì chúng đã đưa tay lên bịt miệng tôi, lời xềnh xệch vào một bụi cây vắng vẻ gần đó. Tôi không ngừng rẩy rụa, nhưng tay của tên tát tôi khi này chắc như gong kìm, tôi không sao mở miệng ra được , cùng không tài nào rẩy ra khỏi tay hắn. Chúng đẩy ngã tôi nằm vật xuống đất, lên đất cát vừa bẩn vừa hôi, sỏi đá gồ ghề, ngã vào mà nhói buốt da thịt. Đau tới nỗi ứa nước mắt, tôi ngược lên nhìn bọn chúng:

- Muốn làm gì?

Tôi vừa dứt lời, mấy tên đó nhìn nhau rồi cười phá lên

- Kia, em ấy muốn hỏi chúng mày muốn làm gì kia?

- Ha... ha... dĩ nhiên là muốn ăn sạch em rồi.

- Nhớ chiều anh nha cưng rồi anh thương ...

....

Tôi nghe mà như sấm nổ bên tai, nơi này vắng vẻ không người qua lại, nên tôi chẳng thể kêu cứu, cũng chẳng thể chạy thoát khỏi bọn chúng.

Tên đầu bắt úp tiến đến gần tôi, bẻ tay răng rắc, ngúc ngoắc đầu vài cái, hắn liếm đôi môi thô ráp của hắn, cười điệu cười nửa miệng dâm dăng, ánh mắt đầy dục vọng nhìn tôi

- Để tao trước...

- Tại sao lại là mày? Rõ ràng tao thấy em trước cơ mà?

- Trước trước cái đầu mày, bây giờ để tao trước hay là để tao mách con bò mày là mày đi trêu gái?

-.....- tên kia cứng họng, tên còn lại cùng sấn sấn tới.

- Đại ca, để em.

- Mày cút.- hắn trừng mắt với tên vừa lên tiếng, rồi tiến lại phía tôi.

‘ Bực...’

Chiếc cúc áo của tôi bị hắn rút cho đứt. tôi cảm nhận sống lưng mình lạnh cóng, nước mắt bắt đầu chảy ra vì sợ hãi, thầm cầu mong sẽ có người tới cứu tôi thoát khỏi tình cảnh này. Nếu tôi bị ấy ấy thật, tôi biết phải làm sao đây, làm sao đối mặt với cha mẹ, làm sao dám đối mặt với mọi người xung quanh. Họ sẽ nghĩ gì về tôi đây? Sau cùng , nếu Hạo Thiên biết chuyện, liệu cậu ấy có rời bỏ tôi không ?

Xấu hổ và tủi nhục vô cùng, không được , tôi không thể để bọn khốn này thích làm gì thì làm được. Tôi xưa này không được xếp vào dạng đánh đá nhưng cũng chẳng phải hiền lành gì đâu. Mấy tên này bệnh hoạn như thế, tôi có lỡ tay đánh chết tên nào thì cũng là có công gột rửa xã hội, cùng lắm là ở tù thôi. Tôi thả vào tù còn hơn.

Hắn đưa tay ra, bắt ngờ tôi cắn hắn một phát, tôi dùng hết sức bình sinh, cắn mạnh thật mạnh. Tên này rít lên đau đớn, tát tôi một cái, ôm lấy má của mình, ban này một bên, bây giờ một bên. Tên chết tiệt nào vừa này nói rằng phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ hả?

Hắn bắt đầu ngồi đè lên tôi, dặt tung mấy chiếc khuy áo của tôi. Tôi khóc nức nở, mắt nhòe cả đi, bên tai chỉ nghe thấy tiếng cười khà ó của mấy gã . Thế là hết rồi, hu.hu.hu

‘ Bóp’

Bóp .....bóp ..

-Hự...

Có tiếng như đánh nhau vang lên, phải chăng đã có người đến cứu tôi rồi? Mắt tôi nhìn không rõ, chỉ lơ mơ thấy trong bóng tối có mấy người lao vào nhau ầu ầu đá tên cầm đầu đứng dậy, có vẻ rất hậm hực

- Thăng khốn này,....

Chưa để hắn nói hết, một nắm đấm đã ráng thẳng vào mặt gã khiến hắn ngã xuống phía bên cạnh tôi, lực đánh mạnh tới nỗi khiến hắn bất tỉnh nhân sự luôn tôi vội ngồi dậy, một tay kéo hai vạt áo khép vào nhau, một tay đưa lên rụi mắt, tôi muốn thấy người đã đến cứu tôi có diện mạo thế nào? Vừa mới nhìn thấy hắn, tôi chỉ muốn lần đùng ra xiu thôi, tại sao lại để Y Thần nhìn thấy tôi trong hoàn cảnh như thế này chứ?

Hắn cầm tay tôi kéo dậy, tôi đứng là chẳng còn hơi sức đâu nữa rồi, chân tay mềm nhũn, đứng thôi cũng như sắp ngã tới nơi , hắn kéo rất mạnh, tay tôi tưởng chừng như sắp đứt lìa ra . Chúng tôi tháo chạy, hai tên vừa này bị Y Thần đánh ngã đã đứng chắn trước chúng tôi, tay mỗi tên lăm lăm một khúc

gỗ, không biết nhặt được ở đâu. Mồn chửi rửa gì đó mà tôi nghe không rõ. Sóng lưng tôi lạnh toát, tim thì cứ đập bình bịch, nước mắt vẫn chảy tèm tèm lem. Y Thần nắm chặt tay tôi, nhìn chúng với ánh mắt lạnh băng như đang đánh giá đối thủ. Tôi thầm nghĩ, thôi xong rồi, quả này có mà thoát bằng trời, nếu có thoát cũng chẳng lành lặn mà trở về đâu. Dù Y Thần có đánh nhau giỏi thế nào đi chăng nữa. Ba đánh một, không chột cũng què mà thôi. Tuy một tên đã bị hạ đo ván nhưng chốc nữa hán tinh dạy giữa chừng, đảm bảo chúng tôi chết chắc

- Tôi đếm đến ba, chúng ta cùng chạy. ...- Y Thần nói khề với tôi, tôi khề gật đầu hiểu ý. Trong tình huống này, một là chạy hai là đánh, đánh thì chắc chắn chẳng lại, mà chạy có khi lại thoát thân. Đằng nào thì chúng cũng hơi ngà ngà say, chắc gì đã đuổi kịp chúng tôi.

- Một... hai... BAaaaa...

Hắn kéo tay tôi chạy ngược hướng với mấy tên kia, tôi guồng chân chạy. Vừa mệt vừa đói, vừa gào khóc vừa rầy rụa, vậy mà bây giờ tôi còn phải chạy maratong nữa. Mấy tên kia cũng đuổi theo chúng tôi, tôi dù muốn nán dừng ra ăn vạ đi chăng nữa thì cũng chẳng dám. Chỉ biết cắm đầu vào chạy, tôi chạy, tôi chạy....

Mấy lần vấp phải cục đá dưới đất suýt ngã, tên Y Thần đáng ghét chân dài tới nách cứ kéo tay tôi chạy băng băng. Không biết bao lâu sau đó, chúng tôi mới dừng lại. Tôi thở hổn hển, tóc tai rối bời, quần áo sộc sịch, mắt cay cay, miệng khô khốc, ngồi bệt xuống đường, khóc một trận.

Một chiếc áo được khoác lên vai tôi, cảm giác ấm áp hơn bao trùm, tôi vẫn gục đầu vào hai gối nức nở. cảm nhận có người ngồi xuống ngay bên cạnh. Cả hai chẳng nói gì, cùng chìm vào im lặng....

Chẳng biết bao lâu sau, tôi mệt mỏi tới nỗi gất lịm đi, lúc tỉnh dậy đã thấy mình đang ngồi trên lưng một người. Có người đang công tôi?

- Y Thần..- cổ họng tôi khô khốc, tiếng nói tựa hơi thở như đứt lìa từng khúc, khó chịu vô cùng.

- Tỉnh rồi à? Vừa hay tới nơi, đỡ mất công phải gọi con heo là cậu dậy...

Tôi không thèm nói tiếp, mệt mỏi lắm rồi, tên này mở miệng ra là châm chọc tôi, mồn miệng độc địa, thật sự rất đáng ghét, thật không hiểu tại sao lại có nhiều người yêu thích hắn đến vậy. Tôi toài người đòi xuống, hắn cũng thả tôi ra. Không biết hắn đã công tôi bao lâu rồi mà xương cốt tôi lại như rã rời cả ra, chân vừa chạm đất đã khụy xuống, những tưởng mình sẽ ngã dập mặt nhưng thật may, Y Thần lại đưa tay đỡ lấy eo tôi, cậu ta buông lời mắng:

- Đồ ngốc...

- Vâng tôi ngốc, cậu mặc kệ con ngốc là tôi đi, quan tâm làm gì? – Tôi bực tức nói lại, vùng vằng khỏi tay cậu ta, gắng gượng bước từng bước chân. Không hiểu tại sao tôi lại nổi giận với cậu ta như vậy, nhưng tôi cũng chẳng bận tâm gì thêm. Gốc cây hoa sữa nơi Hạo Thiên đợi tôi ở ngay kia, cánh cổng sắt của nhà tôi cũng ở gần đó không xa nữa rồi. bây giờ tôi chỉ muốn về nhà thôi, tôi mặc kệ...

Tôi sốt li bì, ngày hôm sau phải nhờ Lăng Di viết đơn xin phép nghỉ học. Tôi chẳng nhớ mình vào nhà bằng cách nào, mẹ tôi nói những gì, chỉ biết tôi đã ngủ rất say, thi thoảng lại mơ hồ nghe thấy ai đó đang nói gì đó, rồi có ai đó đã đắp khăn ướt lên trán mình, gọi tôi dậy uống thuốc,....

Mãi đến chiều hôm sau, tôi mới tỉnh dậy và ra khỏi giường được, mẹ không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, chỉ dịu dàng bảo tôi nhớ giữ gìn sức khỏe, sắp thi tới nơi rồi. Nã Nã có gọi điện tới hỏi thăm tôi, tôi chỉ cười cười nói không sao. Rồi tắt điện thoại đi, màn hình điện thoại hiện thị 35 cuộc gọi nhớ và 12 tin nhắn. Tôi nghĩ thầm, chắc là Hạo Thiên, quả nhiên là vậy, miệng không khỏi mỉm cười vui sướng.

Tôi gọi lại cho cậu ấy nói tôi không sao, chỉ sốt nhẹ thôi, giọng Hạo Thiên có chút lo lắng, nói tôi nhớ nghỉ ngơi, ăn uống cho thật đầy đủ, vân vân... để còn mau chóng đi học, tôi chỉ biết gật đầu vâng vâng dạ dạ, nói rằng tôi biết rồi, cậu ấy đừng cứ xem tôi là trẻ con như thế.

Im lặng một lúc, cậu ấy nói

-Tớ nhớ cậu...- rồi cúp máy luôn.

Tôi bật cười thành tiếng, Hạo Thiên của tôi, lắm lúc lại đáng yêu như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hoa nở rồi hoa tàn, ai mà chẳng biết...

Sáng hôm sau là chủ nhật, thế nên tôi được nghỉ, chắc là do mấy hôm trước ngủ nhiều quá rồi thế nên hôm nay tôi lại dậy rất sớm. Nhưng rất sớm ở đây chỉ là đối với tôi thôi, mẹ và Lăng Di lại đi đâu đó rồi, tôi xuống dưới nhà, ăn tạm lát bánh sandwich rồi tu ừng ực cốc sữa

King.koong...

King... koong....koong...

Tôi chạy ra ngoài mở cửa, phía sau cánh cửa sắt nhà tôi là một thanh niên mặc áo sơ mi trắng, quần âu hơi cũ nhưng lại rất gọn gàng, sạch sẽ, vai đeo cặp, khuôn mặt ánh lên sự thông minh, tinh tường, đôi môi hơi nhếch lên như cười như không.

Tôi trở mắt ra nhìn hắn, đây không phải là tên biến thái tôi chủ nhật tuần trước tôi gặp sao, gia sư của tôi – Tấn Thành. Ôi thôi quên mất, mẹ tôi nói là hắn sẽ đến dạy tôi vào chủ nhật hàng tuần, mà hôm nay lại là chủ nhật.

- Em định để tôi đứng đây đến bao giờ đây? – hắn nhếch mép lên hỏi

Tôi đành mở cửa ra cho hắn vào nhà, hơi miễn cưỡng một chút. Hắn vào trong nhà tôi xong ngồi xuống ghế rất tự nhiên, nói:

- Cảm phiền em lấy cho tôi cốc nước được không?

Tôi khẽ hừ nhẹ, không hiểu sao tôi lại không có một chút cảm tình nào đối với tên này, chắc tại vì lúc trước hắn nói tôi ngốc, à không là ngu mới đau. Ồ, hắn đi dạy học, mà học sinh lại bỏ học đi hẹn hò với gái, công nhận ừc, nhưng mà có cần phải nói người ta thế không? Đẳng nào hắn cũng hơn tuổi vài tuổi, lại là con trai, thật nhỏ mọn quá đi.

- Nè- tôi chia cốc nước ra trước mặt hắn, hắn cầm lấy tu một hơi hết nửa già cốc – mẹ tôi đi vắng rồi...

- Thì sao?

- Tôi tưởng anh đến đây ăn cơm với mẹ tôi lên nhắc nhở vậy thôi

- Dạy em học xong tôi còn phải đi hẹn hò với bạn gái tới tối mới về, em nghĩ nhìn thấy mặt em là tôi nuốt trôi thức ăn chắc?

- Anh...- Hừ, tên khốn này, hắn dám xỏ xiên tôi.

- Không được gọi là anh, tôi là gia sư của em, em là học trò của tôi, thế nên em phải gọi tôi là ‘Thầy’. Thôi được rồi, chúng ta bắt đầu học thôi, đỡ mất thời gian, em lên lấy sách vở xuống đi.

Tôi không thèm đôi co nữa, bắt tôi im lặng còn được, nói tôi gọi là thầy á? Đừng có mà mơ.

- Đầu tiên em làm tờ đề này cho thầy – hắn rút từ trong cặp ra một tờ giấy a4 đưa cho tôi, tôi cầm lấy bắt đầu hì hục làm bài. Hắn muốn tôi giải các bài tập này để đánh giá năng lực của tôi đây mà. Tuy lúc đầu năm tôi có hơi không chú tâm vào việc học thật, nhưng dạo gần đây Hạo Thiên lúc nào cũng kèm cặp và chỉ dạy tôi làm bài. Tôi căn bản cũng thuộc dạng nhanh hiểu, thế nên mấy bài toán tên thầy giáo ôn dịch này cho không phải là tôi không làm được. Đề này đối với đề thi vào Thanh Khê dễ hơn nhiều.

Thế là chưa đầy một tiếng đồng hồ, tôi đã làm xong, đưa cho hắn với nụ cười đắc ý, như muốn nói rằng ‘Thế nào? Còn dám xem thường bốn cô nương nữa không?’

Thế mà hắn không thèm để tâm đến nụ cười khiêu khích của tôi, lấy bút đỏ hì hục chấm bài, tôi cứ thấy hắn cầm bút rồi gạch, gạch, rồi lại khoanh khoanh, viết viết cái gì đó, làm nhanh như máy, dường như hắn chỉ cần liếc qua một cái là biết cái nào đúng cái nào sai ngay. Chưa đầy 1 phút, hắn trả bài cho tôi, chấm bài nhanh phát điên:

- Làm ăn thế này à? Giỏi nhỉ?

Tôi nhìn lại bài, ặc, sai gần hết, nếu chấm ra chưa chắc nổi 3 điểm, tại sao lại thế nhỉ? Tôi quay sang nghĩ hoặc nhìn hắn ta, rồi lại nhìn lại những chỗ sai, hắn đã sửa lại và chỉ rõ những điểm sai của tôi. Chỗ thì thiếu điều kiện, chỗ thì quên kết luận, chỗ thì dùng sai công thức. Những bài tập hắn cho đối với tôi thì không thực sự là khó, nhưng nhìn kĩ lại thì toàn là bài toán nó lừa, không để ý kĩ thì thế nào cũng sai từ đầu đến cuối.

Bỗng tôi thấy mấy hết cả tự tin, mặt tôi méo xeo.

Thấy tôi có vẻ không hiểu, hắn bắt đầu giảng lại bài cho tôi. Hắn nói không nhiều, nhưng lại vô cùng dễ hiểu, không tỉ mỉ và tường tận như Hạo Thiên, xong, những thứ hắn chỉ cho tôi lại rất đơn giản và vô cùng thông minh. Thật không hổ danh là thủ khoa trường Thanh Khê.

Hình như trước khi tới đây dạy gia sư cho tôi hắn đã chuẩn bị rất đầy đủ, tỉ mỉ những bài toán đúng trọng tâm để cho tôi làm, ngoài ra còn vô số công thức mới lạ với mọ làm bài hay ho mà trên lớp hay ở lò ôn thi không có, hắn cũng đem giảng giải cho tôi để tôi áp dụng vào các bài toán.

Nhưng tôi phát hiện ra rằng hắn là một tên nhỏ mọn, hẹp hòi, thiếu kiên nhẫn, thích lấy việc công trả thù riêng. Vì mỗi lần tôi làm mặt đần không hiểu bài, hắn lại lấy bút gõ lên đầu tôi một cái vô cùng đau đớn, hắn chưa ai nói với hắn rằng gõ bút lên đầu không những không thông minh ra mà còn khiến người ta ngu đi hay sao?

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trước khi ra về hắn còn giao cho tôi một đồng bài tập kèm theo những lời răn đe, đại ý là nếu tôi mà không làm thì chết chắc với hắn. Tên này tuy học hành giỏi giang nhưng đầu óc đúng là không được thông minh cho lắm đâu, việc tôi làm hay không hắn cũng chẳng quan

được nếu như tôi không thích.

Bước ra tôi cửa cổng rồi hần còn quay đầu lại nhắc nhở tôi nhớ làm bài và học thuộc những công thức mới hần đưa ra, tôi khẽ bĩu môi nhìn theo bóng lưng hần mà cảm thấy ngứa ngáy chân tay vô cùng. Tôi liền nhặt một hòn đá ở dưới đất lên, ném mạnh vào cách cổng sắt phía nhà chéch đó không xa

‘ Coong ...’ hòn đá va vào cánh cửa bằng sắt vang lên một tiếng chói tai, liền sau đó là tiếng chó sủa điên cuồng . Ai trong cái khu này chả biết, con chó nhà bên đó rất hung dữ, thường hay cắn người đi qua đường.

Tấn Thành giật mình quay lại, mặt hoảng hốt dơ chân lên chuẩn bị chạy vì cứ nghĩ có con chó đuổi phía sau, bộ dạng trông rất khôi hài. Tôi ôm lấy bụng cười lớn, vừa rồi tôi chỉ trêu hần thôi, nhà kế bên đã đóng chặt cửa cổng rồi, con chó có muốn lao ra cũng không được .

- Thầy ~ về cẩn thận nhá! Ha...ha..

Hần biết rằng mình bị lừa, lại còn bị tôi trêu chọc cho quê độ, chỉ biết nhìn tôi với ánh mắt tóe lửa rồi hần học quay người bỏ đi. Đến lúc đóng cổng xong vào trong nhà, cứ mỗi lần nhớ đến cảnh tượng lúc này là tôi lại cười lăn cười bò .

Tôi.....

Tôi đang học, bỗng có tiếng gõ cửa:

- Tiểu Phong, mẹ vào nhé

- Dạ

Mẹ tôi mở cửa bước vào, trên tay cầm một chồng quần áo.

- Mẹ gấp cho con rồi đó, chốc cho vào tủ nha

- Dạ, mẹ cứ để đó đi- tôi vẫn lì học ghi ghi chép chép, đáp lầy lẹ . cái tên gia sư Tấn Thành đáng ghét, cho nhiều bài tập thế không biết, bộ hần muốn giết người không dao hay sao. Đề vừa khó vừa lằng nhằng, đúng là cái tên thù dai, nhỏ mọn vô lim si. được rồi, nếu hần muốn chơi, tôi sẽ chơi đến cùng, làm hết đồng bài tập này không thiếu một chữ luôn cho hần bớt vênh vào ...

.....

Tôi ngược mắt nhìn lên đồng hồ, chắc đã gần hai giờ sáng rồi sao ? Nhanh thật, tôi mệt mỏi đứng dậy vừa gáp vừa vron vai. Định leo lên giường làm luôn một giấc, nhưng cái giường ngủ thân yêu của tôi đã trở thành một đồng hồ độn lúc nào không hay, nào là sách vở, nào là bút, nào là thước kẻ, gấu bông, đồng hồ, chồng quần áo mới giặt,... Thế là tôi đành ngậm ngùi dọn dẹp lại tất cả .

Tôi đem đồng sách vở bút biếc vút lên bàn học để mai day dọn sau, rồi một vài thứ khác cũng vút tạm vào đầu đó, đồng quần áo tôi định bụng đem bỏ luôn vào tủ khoi sắp xếp lại cho rảnh, nhưng nghĩ rằng hôm nay thức khuya. Mai thế nào cũng dậy muộn, tìm đồng phục trong đồng quần áo bữa bãi này không muộn học mới lạ, thế là tôi lại đặt chúng trở lại giường, đem quần treo lên móc, áo cho vào tủ trên .

Tôi cho vào, rồi lại lôi ra một cái áo, tôi cúi xuống nhìn cho kĩ. Hừ, áo sơ mi màu đen sao? Tôi làm gì có cái áo nào như thế này nhỉ? Tôi dơ nó lên ngang mặt, sau một hồi ngắm nghía mới nhận ra , là áo của Y Thần, cậu ta cho tôi mượn lúc tôi bị mất tên vô lại chặn đường, lúc về tôi lại quên chưa trả sao.?

Hây ya...mình đúng là đáng trí quá đi mất, thôi vậy, cho vào cặp, mai mang trả lại cũng chưa muộn.

Sáng hôm sau...

Mới tới lớp, hạo Thiên đã túm lấy tôi hỏi han , đại loại như là đã khỏe chưa mà đã đi học rồi, tôi mỉm cười gật đầu.

Cũng như mọi khi, cứ ra chơi là tôi cùng Hạo Thiên chúi đầu vô làm bài tập, khi mệt quá thì xuống căn tin mua nước, trên quãng đường từ lớp tôi xuống dưới căn tin không ngớt những ánh mắt soi mói chiếu tướng tôi đầy ghen tị, tôi hiểu mà, thế nên cũng không mấy khó chịu, bị nhìn nhiều cũng quen, nhưng thi thoảng cũng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm .

Lúc thi chúng tôi lại ra hành lang hóng gió. Lớp tôi ở trên tầng hai, phía trước có cây phượng già, chĩa những cành cây xà vào ban công. Trên những ngọn cây đã nhu nhú những nụ là nụ phượng, gió vi vu thổi qua lại rung rinh trông rất đẹp mắt.

Cuối giờ, tôi với Hạo Thiên lại cùng nhau ở lại trực nhật, quãng thời gian ở bên nhau không nhiều cũng không ngắn, lúc nào cũng có đôi. Nhiều lúc tôi cảm thấy cuộc sống của mình sao lại may mắn như thế chứ, bình yên và vui vẻ vô cùng, xong lại như có dự cảm không lành , hoặc đây chỉ là một giấc mộng đẹp, hoặc những khó khăn đau đớn chưa đến mà thôi.

Lúc ra về, tôi mới nhìn thấy Y Thần đang đi từ trong phòng y tế ra, điệu bộ biếng nhác mệt mỏi nhưng vẫn không dấu đi được sự cao ngạo, đường hoàng vốn có.

Cậu ta lại trốn tiết đấy, từ đầu tiết hai lận..

chợt nhớ ra rằng mình còn chưa trả cậu ta cái áo, tôi quay sang bảo Hạo Thiên ra công đợi mình trước, cậu ấy không hỏi lí do, chỉ gật đầu rồi bước đi.

Làm tôi có cảm giác cậu ấy là một người không hề đa nghi, rất đáng tin cậy và chín chắn.

- Y Thần, khoan đã...-Tôi chạy nhanh về phía Y Thần, thấy tôi chạy lại, cậu ta có vẻ hơi ngạc nhiên .

- Gì vậy ?

- Cái này...- tôi lôi trong cặp ra chiếc túi đựng áo của Y Thần, dơ ra trước mặt cậu ta – áo của cậu đó, trả lại cho cậu. . .

Hắn liếc nhìn tôi rồi lại nhìn chiếc túi, vẻ mặt không để tâm lắm, rồi cầm lấy nó quay người bước đi.

Tôi thấy hơi hụt hẫng, cũng không hiểu tại sao nữa. Tối hôm đó, cậu ta cứu tôi thoát khỏi mấy tên thanh niên đáng ghét kia, cho tôi mượn áo, rồi còn công tôi về nhà nữa chứ, quãng đường từ trung tâm ôn thi đến bến xe buýt không xa, từ bến xe buýt đến nhà tôi cũng không được coi là gần, vậy mà một người vô tình hững hờ như Y Thần lại có thể vác theo một con lợn là tôi thì thật đúng là chuyện lạ có thật. Vậy mà tôi còn không nói được một tiếng cảm ơn.

Tôi nín lấy vạt áo sau lưng Y Thần, cậu ấy dừng bước, quay lại nhìn tôi.

- Cảm ơn cậu. . .

- ...

Hắn vẫn chẳng nói gì, định quay người đi tiếp, tôi cũng đành thôi. Xong như vừa nhớ ra điều gì đó, tôi liền đuổi theo. Dang hai tay ra chặn bước đi của hắn .

- Khoan đã..

- Lại gì nữa đây? – hắn cần nhân, như thể tôi phiền phức lắm ấy.

- Chuyện hôm đó...cậu ... có nói với ai không vậy ?

Tôi hơi rất nghiêm túc, hắn nghe xong, cơ mặt hơi giãn ra, xuất hiện điệu cười nửa miệng đều đặn

Hắn đáp gọn:

- Có

- Hà..? cậu cậu ...-tôi tức giận không nói lên lời, vừa rồi còn cảm thấy biết ơn, cảm thấy cậu ta có thiện cảm. bây giờ thì hết rồi, một chút cũng không có. Chuyện của tôi, dù không có gì nghiêm trọng xảy ra, nhưng chí ít tôi cũng là con gái, là thiếu nữ tuổi mới lớn, chuyện tôi suýt bị ba tên côn đồ cưỡng bức, hắn lại dám đi kể cho người ngoài. – cậu kể với ai ? đã kể với ai rồi hả ?- tôi túm lấy cái cà vạt của cậu ta giật xuống, cậu ta cao quá, ngẩng lên để cái nhau thì không có uy chút nào, tôi đành kéo cậu ta thấp xuống, rồi kiễng cao chân lên cao hơn để mình không còn phải ngẩng lên nói chuyện.

- Nói ra để làm gì?

- Để để..... để...tôi đi giết nó. – tôi dứt khoát trả lời, giọng đánh lại, phải, tôi phải giết người diệt khẩu mới được, không thể để một đồn mười, mười đồn một trăm, tương lai của tôi không thể để miệng đời hủy hoại được .

- Cậu mà dám á? – hắn hỏi lại đầy khinh thường, điệu bộ này..., tôi thật muốn đấm cho vài phát.

- Dám ,có gì không dám. Cậu nói đi ai ? ai hả?

- Con chó nhà hàng xóm

- Hà?- tôi dơ luôn, phù, vậy là có thể thờ phào nhẹ nhõm. Hừ , tên này, dám trêu tôi, làm tôi đứng hết cả tim - a , vậy là cậu có thể nói chuyện với chó sao ?- tôi nói móc lại hắn.

- Không, tôi chỉ nói thôi, còn nó hiểu hay không thì tôi không biết nữa.

- Vậy ...

- Tiểu Phong- tôi quay người lại, Hạo Thiên đang vẫy vẫy tay với tôi, thôi quên mất, mải đòi co đòi kéo, tôi lại để cậu ấy phải chờ lâu rồi.

Tôi thả tay ra khỏi chiếc cà vạt của Y Thần, chạy về phía Hạo Thiên. . .

Thôi chết, điệu bộ vừa rồi của tôi với Y Thần rất khả nghi, không biết cậu ấy có hiểu lắm không nhỉ?

Tên Y Thần đáng ghét, đợi đấy, tôi sẽ tính sổ với hắn sau cũng được....

- Sao lâu vậy ?

- À...không có gì đâu....

Hạo Thiên nắm lấy tay tôi kéo đi, tôi cũng quen rồi, thế nên để yên cho cậu ấy nắm...

Bất giác tôi quay người lại, Y Thần vẫn đứng đó nhìn chúng tôi với ánh mắt vô cùng khó hiểu...

Và tôi, dĩ nhiên là chẳng hiểu gì rồi.

Tôi không nhìn nữa, quay mặt lại nhìn về phía trước...

.....

Đoàng...doàng...

Sấm lại đánh nữa, sét rạch ngang trời khiến không gian u tối bỗng lóe lên trong chốc lát.

Mưa càng lúc càng to, tuôn xối xả xuống mái tôn kêu lộp bộp... lộp bộp..

Ồn ào quá đi mất thôi...

Tôi trùm chăn kín mít, quán quay người cố hết sức chìm dần vào trong giấc ngủ...

Tít Tít...Tít tít..

Có tin nhắn, chắc là của Hạo Thiên nhắn đến chúc tôi ngủ ngon đây mà, hôm nay có vẻ sớm hơn mọi khi nhỉ tôi từng tìm cười, mở ra xem. Rồi cơ mặt tôi thoát chốc cứng nhắc, dòng chữ in thẳng tắp trên màn hình khiến tôi không sao cười được nữa.

‘Mình chia tay đi’

Đoàng...doàng...

Tiếng sấm lại rền vang, tôi không phân biệt được, là tiếng sấm ngoài trời mưa kia hay tiếng rền trong thâm tâm tôi nữa. Chia tay sao? đột ngột quá, hay là cậu ấy đang đùa với tôi. Mới ngày hôm qua chúng tôi, còn cùng nhau nói chuyện, cùng nhau cười đùa, còn đèo nhau lang thang hết quán kem này đến quán kem nọ kia mà.

Tôi lập tức ấn gọi lại, nhưng đáp lại tôi chỉ là tiếng nói đều đều.

‘Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau’

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Có người đang đợi

Tôi thức dậy, thấy đầu mình hơi vầng vát, da mặt khô khốc, bỗng như nhớ ra một điều gì đó, tôi vội ngay lấy cái điện thoại, không một tin nhắn, không một cuộc gọi nhớ.

Tôi bồn thần, ừ thì còn là gì của nhau nữa đâu nhỉ...

Hôm qua đã chia tay nhau rồi mà, mặc kệ tôi có gọi bao nhiêu cuộc, nhắn bao nhiêu tin, vẫn không nhận được sự hồi âm đáp trả. Tại sao đang yên đang lành, cậu ấy lại như vậy nhỉ, rõ ràng chúng tôi không hề cãi vã nhau, không hề hơn giận vu vơ,... Tại sao lại như thế cơ chứ?

Tôi gục đầu vào hai đầu gối, cố gắng chần tỉnh lại bản thân, tôi cảm thấy thân thể mình rã rời, nơi sâu thẳm trong trái tim mình trở nên trống rỗng, chênh vênh vô cùng,...

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên những hạt nước li ti nơi cửa kính, phản chiếu ánh sáng yếu ớt như có như không những vệt sáng bảy sắc cầu vồng, những

chú chim đang lú lo hát, đầu đó quanh đây một mùi hương man mát tươi mới.

Một ngày đẹp trời như vậy lại trở thành ngày tồi tệ nhất của tôi chỉ sau một đêm, chỉ sau một lời chia tay nhẹ nhàng nhưng lại như tảng đá ngàn cân đè nặng vào trái tim yếu ớt cần lắm những yêu thương mơ mộng của tôi...

~...~

[...]

Tôi đến lớp sớm hơn mọi khi, tôi chạy thục mạng lên lớp, trong lòng hoang mang.

Chưa có ai đến cả, Hạo Thiên vẫn chưa tới lớp...

Mọi người lần lượt bước vào, tôi ngồi lặng yên thất thần nhìn ra cửa lớp.

Tôi nhìn đồng hồ, còn 15 phút nữa, chắc là do cậu ấy lười biếng ngủ nướng đây mà.

- Hey...- có người đập tay vào vai tôi, rồi hua qua hua lại trước mắt tôi. Tôi chớp chớp mắt rồi ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt đang chuẩn bị nở một nụ cười rạng rỡ bỗng khựng lại. Trước mặt tôi là Nã Nã, không phải Hạo Thiên- làm gì mà cứ lơ ngơ lơ ngơ thế, xem kìa, tôi qua thức khuya nhắn tin tình cảm yêu đương với hoàng tử Hạo Thiên nhà cậu mấy giờ mới đi ngủ mà mắt thâm cuồn như con gấu trúc thế kia hả?

Nhắn tin yêu đương ư? Tôi cười nhạt

- Này này, Tiểu Phong – Nã Nã lại hua tay trước mặt tôi, không ngừng gọi tên rồi ca thán, tôi nghe không rõ, chỉ lấy sách vở từ trong cặp ra, nhìn chăm chăm vào dòng chữ nào đó trong cuốn sách, giả bộ đang đọc bài.

Trống vào lớp, cậu ấy vẫn chưa tới.

Cô giáo đứng trên bảng giảng bài, tôi lơ đãng nhìn sang bàn bên cạnh, trống không. Bên ngoài cửa sổ, những ánh nắng dọi vào thật nhức mắt làm sao.

Hạo Thiên được chuyển đến ngồi bàn bên kia từ hồi lớp 11, tôi được chuyển đến ngồi chỗ này vào khoảng thời gian không lâu sau đó. Tôi còn nhớ rõ khoảng khắc tôi len lén quay sang nhìn người bạn cùng bàn bên cạnh, cậu ấy cũng quay sang nhìn tôi mỉm cười xã giao. Tôi bị choáng ngợp bởi nụ cười vô cùng đẹp đẽ ấy, phía sau cậu ấy là muôn vàn tia sáng, cậu ấy giống như một thiên thần, thậm chí chính cậu ấy cũng phát ra những hào quang còn chói lóa hơn ánh sáng rực rỡ ngoài kia.

Vậy mà bây giờ, khi không có cậu ấy, sao tôi lại cảm thấy ánh mặt trời ấy thật nhức nhối, cảm giác mắt mình cay cay...

- Ế, Hạo Thiên sao vẫn chưa đến nhỉ, vào lớp rồi cơ mà- một bạn nữ trong lớp nói

- Ừ nhỉ, nhớ cậu ấy quá đi, một ngày mà cứ cảm tưởng như đã một năm không gặp...- họ lại nói chuyện riêng trong lớp.

- Này này, be bé cái mồn thôi, Hạo Thiên giờ đã là của người ta rồi, không còn là hot boy công cộng nữa đâu...

- Hic, cậu đừng có động đến nỗi đau của tôi nữa được không?

- Hai mẹ thôi đi, vẫn chưa biết chuyện gì à?- một giọng nam vang lên

- Chuyện gì?- hai bạn nữ đó đồng thanh hỏi lại.

- Hạo Thiên cậu ấy nghỉ học rồi, cậu ấy sang Mỹ du học

- CÁI GÌ???

- Mấy em kia trật tự...- cô giáo quát, họ im bặt.

Thế nhưng trong đầu tôi không ngừng vang lên câu nói khi nãy của bạn nam sinh kia, nhắc đi nhắc lại mãi không thôi.

‘Hạo Thiên cậu ấy nghỉ học rồi, cậu ấy sang Mỹ du học’

‘...cậu ấy nghỉ học rồi, cậu ấy sang Mỹ du học’

‘...cậu ấy sang Mỹ du học’

3 tháng sau...

Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ phòng mình, mặt trăng tròn vành vạch lơ lửng trên trời cao, những đốm sao thi thoảng lóe sáng, rèm cửa được gió thổi bay phất phơ, mang theo một mùi hương vô cùng dễ chịu ùa vào trong phòng. Mấy sợi tóc tơ của tôi bay bay, cọ cọ vào tai ròn rợn, buồn buồn.

Haizzz... Buồn ngủ quá đi mất thôi

- Chị- Lãng Di đẩy cửa bước vào, đến trước mặt tôi cười nham hiểm

- Có chuyện gì vậy ?

- Đến lúc thực hiện lời hứa rồi nhé- con bé nháy mắt tinh nghịch, tôi vẫn làm mặt ngu chẳng hiểu cái gì sất, lời hứa nào ấy nhỉ?

Thấy tôi không trả lời, nó lại nói tiếp:

- Đừng nói với em là chị quên rồi đấy nhé, vụ hạ độc thủ với anh Tấn Thành , vụ nước chanh không đường ấy...

Tôi à lên một tiếng, rồi bắt đầu hồi tưởng lại. Chủ nhật tuần trước, mất điện, lúc tôi đang hí hục làm bài, trời thì nóng bức, bài thì khó kinh khủng. Tôi vất óc ra để làm, tên gia sư đáng ghét ngồi bên cạnh cầm quạt phe phẩy phe phẩy.

Tôi đang bí đến độ nổ tung cả đầu, quyết định không làm nung gì nữa, bèn quay sang nói với Tấn Thành rằng để tôi đi pha nước chanh cho cả hai cùng uống. Nhìn tôi như thể muốn hỏi lại định bày trò gì nữa đây, sau đó liền đồng ý.

Chỉ đợi có vậy, tôi phi ngay xuống dưới nhà, nằm ườn ra ghế sofa nghỉ ngơi, cái lưng kêu lên rôm rốp, sau đó mới mò vào bếp làm nước chanh.

Tôi pha một cốc như bình thường, cốc còn lại cho hẳn ba quả chanh tươi vào vắt kiệt nước cốt, trong đầu không ngừng tưởng tượng tới khoảng khắc Tấn Thành cầm cốc nước lên uống không biết sẽ như thế nào, hẳn phải rất thú vị.

Định bê lên gác thì đụng ngay Lãng Di đang đứng trước cửa bếp, con bé hỏi tôi với ánh mắt vô cùng nai tơ

- Chị...vừa làm gì vậy ?- nói như thể đã thấy hết rồi, còn giả bộ hỏi tôi nữa.

- À, chị pha nước chanh đó mà, có cả phần của em nữa đó, uống không ? – tôi đưa cốc nước có đường cho Lãng Di, nó nhận lấy nhưng chưa uống vội, cười đều nói

- Chị đừng có tưởng em không biết gì đấy nhá, nhà mình có nhiều chanh quá à mà chị cho tận ba quả vào một cốc thế, đã vậy lại còn không cho đường nữa, ai muốn giảm béo hả chị ?

Tôi lung ba lung búng không biết giải thích thế nào, đành xuống nước nói với Lãng Di rằng đừng có kể cho ai, điều kiện là nó muốn tôi làm gì cho nó cũng được. Lãng Di gật đầu đồng ý liền, uống một ngụm nước rồi để lại trong khay, điều tôi không thể ngờ tới là lúc đó Lãng Di lại đặt nhằm vị trí mà tôi đã định sẵn, hậu quả là tôi uống phải cốc nước không đường chua loét, uống sau ho sặc sụa. Không những bị tên Tấn Thành cười cho thối mũi, còn bị hẳn phát hiện âm mưu hạ độc của mình.

Mặt mũi không biết để đâu cho hết...

- Nhưng vụ đó chị là người bị hại mà...

- Là gây ông đập lưng ông thì có, em không biết, chị đã hứa rồi phải làm giúp em một chuyện.

Lãng Di nổi tiếng nghịch ngợm bướng bỉnh, những trò nó nghĩ ra để chơi xỏ tên nó ghét trong lớp cực kì thâm độc, đến nỗi thằng nhóc đó còn tìm tới tận lớp tôi để mách tội.

Tôi thật không muốn làm giúp nó cái gì hết á

Tôi lắc đầu từ chối luôn:

- Lần này không tính, dù sao chị cũng là người bị hại mà – đúng, tôi vốn là người bị hại, một cô chị đáng thương bị em mình bán đứng. Ai chẳng biết Lãng Di rất quý Tấn Thành, lúc nào nó cũng bênh vực cho tên đáng ghét kia hết, lắm lúc tôi còn tự hỏi, tôi là chị nó hay tên gia sư chết tiệt kia là chị nó? À, không, là anh nó.

- Vậy thì lần trước, vụ trong nhà vệ sinh, chị một mực ở trong đấy không cho anh ấy vào thì sao, còn vụ con chó nhà hàng xóm, còn vụ...- nó chưa nói hết thì tôi đã bịt miệng nó lại, thôi được rồi tôi nhận, tôi làm là được chứ gì. Tên Tấn Thành cũng đâu phải dạng vừa đâu, ai bảo hẳn lúc nào cũng giao cho tôi một đống bài tập cao ngất cổ đến nỗi tôi suýt chết chìm, mãi mới ngoi lên được để thở thì tôi cũng thèm chơi khăm hẳn chắc. Với lại học nhiều đầu óc cũng căng thẳng, tôi tạo nên tiếng cười để đầu óc thư thái hơn thôi mà.

- A ha , vậy là chị nhận rồi đó nha. Việc của em rất đơn giản, đó là chị đưa tờ giấy này cho anh Y Thần giúp em, mọi chuyện trước đó coi như xí xóa, em không biết cái gì hết luôn, một tí tí cũng không nhớ- mắt Lãng Di trở lên long lanh, con bé hăm mộ Y Thần, không những vậy còn dán ảnh của cậu ta khắp phòng, lập hẳn một page trên facebook dành riêng cho Vương Y Thần của nó.

Không biết tờ giấy kia có cái gì, nhưng nếu chỉ cần đưa cho cậu ta thôi thì cũng không phải quá khó. Lại khiến tình cảm chị em thêm gắn bó hơn.

Tội gì mà không làm cơ chứ.

- Được.

Sáng hôm sau đến lớp, thấy Y Thần đang gục xuống bàn ngủ gật, tôi chạy lại lay cậu ta dậy.

- Ê... Đây- đồ con heo

- Gì vậy ?- hần hỏi tôi với giọng ngái ngủ, tôi chìa tờ mảnh giấy được gấp bốn màu hồng kèm theo vô số hình trái tim đỏ tươi trong tay đưa cho Y Thần. Lăng Di đứng là đồ trẻ con, ghi thư tình quá là lòe loẹt .

Trong thư có ghi :

Gửi Y Thần

Tối nay 8 giờ 30 tại ngã ba X

Không gặp không về

Kí tên

Một người thâm yêu

- Cậu chỉ cần mở ra mở ra, đọc dòng thứ nhất, đọc xuống dòng thứ hai, rồi đọc xuống dòng thứ ba... sau đó dùng não phân tích thì sẽ hiểu là cái gì ngay thôi- tôi khua chân múa tay, sau đó đi về chỗ. Đứng lâu cạnh cậu ta, chỉ tổ bị mấy ánh mắt kia lườm cho khét lẹt mà thôi.

Tôi

Tôi xuống dưới nhà uống nước, bỗng thấy Lăng Di đang vắt vẻo trên ghế sofa, tay cầm điều khiển tivi án loạn xạ, tay cầm gói bim bim liên tục cho vào miệng nhai ngấu nghiến.

Tôi ngược mắt nhìn lên đồng hồ, hơn 8 rưỡi rồi, vậy mà nó chưa đi à

- Sao giờ này vẫn chưa đi- tôi hỏi

- Đi đâu? A ... à, trời mưa rồi, ở nhà cho khôe, với lại anh ấy đọc tờ giấy ấy xong, chắc gì đã chịu ra đó gặp em. Thế thôi...

- Ừm...- tôi cũng không bận tâm lắm, vào trong bếp lấy cốc nước tu ừng ực rồi lại chạy lên phòng học bài.

Sáng hôm sau, tôi đến lớp đi học bình thường, điều bất bình thường ở đây chính là việc Vương Y Thần đột nhiên nghỉ học, khiến đông đảo các bạn nữ trong lớp nhốn nháo lên. Cậu ấy đến lớp tuy không chịu học bài nhưng lại không hay nghỉ học lắm. Chắc là ốm, hoặc nhà có việc gì đó quan trọng nên mới xin nghỉ thôi mà. Khả năng thứ nhất tỉ lệ phần trăm ít hơn trường hợp thứ hai. Chắc là nhà có việc.

Tôi bắt đầu thấy não bộ của mình suy nghĩ nhanh nhạy hơn trước nhiều.

Nhưng đến hôm sau, rồi hôm sau nữa, cậu ta cũng không thèm đi học. Điều này không liên quan đến tôi là mấy, cậu ta xin nghỉ có khi lại khiến cho thế giới của tôi còn được yên tĩnh hơn, bởi bớt đi những tiếng hò hét của đám nữ sinh háms trai. Tôi nghĩ vậy...

Và đây chỉ là suy nghĩ của riêng tôi mà thôi, cái lớp lại càng trở nên ồn ào hơn thì có. Các bạn nữ lớp khác cũng kéo nhau đến hỏi thăm, hết tốp này tới đám kia. Khiến tôi thật sự rất khó chịu.

Rốt cuộc cũng chỉ nghỉ có vài ngày thôi mà, có cần phải làm quá nên như thế không ?

- Tiểu Phong, cô giáo gọi cậu kia .- Giang Ly, cô bạn ngồi sau chọc chọc vào lưng tôi, chỉ nên bàn giáo viên. Tôi nhăn rúm trán lại, bây giờ là giờ ra chơi, cô giáo gọi tôi lên để làm cái gì cơ chứ. Không lẽ tôi mắc phải tội gì à?

Tôi nhớ là dạo gần đây mình học hành rất chăm chỉ mà, không những vậy còn vô cùng ngoan ngoãn, lễ phép với thầy cô, không bỏ bài, không cúp tiết,... vậy thì gọi tôi lên làm gì nhỉ?

- Ừ- tôi đáp lại, rồi bước lên bàn giáo viên – cô gọi em có việc gì không ạ?

Cô giáo nhìn tôi mỉm cười triu mến:

- Cô gọi em lên đây là có lời khen dành cho em, dạo gần đây em học hành rất tiến bộ. So với các học kì trước thì tiết độ vượt bậc. Cứ cái đà này, chỉ cần em cố gắng thêm chút nữa, cô tin em có thể thi được vào trường đại học danh tiếng. Cô biết, em là một cô bé thông minh và chăm chỉ, nếu sau này có cái gì không hiểu thì hỏi cô nhé!

Tôi đứng đực ra vài giây rồi nhón miệng cười, chẳng phải lúc trước tôi bị cô bắt được lúc đang quay cóp trong giờ thi hay sao. Lúc đó quả thực tôi chẳng biết cái gì luôn, tôi học hành chăm chỉ và tiến bộ như vậy phải kể đến công giáo dục của gia sư Tần Thành rồi, và còn của... Hạo Thiên nữa.

Cái tên đó, lâu lắm rồi tôi không nhắc tới, không biết là do không có chuyện gì liên quan, hay là do chính tôi đang tự kiểm lòng không được nhắc đến.

- Em cảm ơn cô ạ.

- Ủ, cô lên nhé.

- Dạ vâng.

- À, khoan đã...- cô giáo gọi với theo lúc tôi quay người bước xuống bục giảng.

- Dạ?

- Cô có chuyện này muốn nhờ em, em mang bài tập và sách vở mấy ngày hôm nay đến cho bạn Y Thần giúp cô được không? Bạn ấy nghỉ mấy ngày hôm nay rồi, cô sợ bạn ấy không theo kịp. Còn mấy tháng nữa thôi là các em thi đại học rồi, thiếu một bài thôi cũng khiến chúng ta bị hồng một lỗ kiến thức lớn.

- Ổ...- tôi không đi đâu, tại sao tôi phải đi chứ, cậu ta không đi học thì tự vác chân lên mà đi mượn vở về chép, liên quan gì tới tôi mà tôi phải mang đến cho cậu ta. Đúng là con nhà giàu, ngay cả cô giáo cũng phải nể mặt. Mà tôi lại nể mặt cô, thế nên tôi nhận vậy.- Dạ được ạ

Cô mỉm cười, thái độ đối với tôi không còn gay gắt như lúc trước mà dễ chịu hơn nhiều

Tôi trở về chỗ ngồi của mình.

- Sao thế, lại bị cô mắng cái gì à?- Nã Nã vô ngay lấy tôi hỏi, miệng còn bận nhai bím bím, văng tùm lum tùm la.

- Cậu hâm à, cô giáo nhìn có vẻ dịu dàng như thế, lại còn cười cười nói nói với Tiểu Phong nữa, chắc không phải là bị mắng đâu. -Giang Ly nói.

- Chỉ có Giang Ly là hiểu tớ thôi. – Chuyện tôi phải mang sách vở đến cho Vương Y Thần, tôi không nói với Nã Nã, cái vụ tỏ tình thất bại của cô nàng hồi trước, chắc cậu ấy vẫn chưa quên.

Tối, sau khi học thêm về, tiện đường tôi rẽ luôn đến nhà Y Thần. Lí do tôi biết nhà cậu ấy là bởi vì lúc trước lớp tôi có tổ chức ăn liên hoan nên đến nhà cậu ấy cho tiện. Ở ngay trung tâm thành phố, nhà cao cửa rộng, đã vậy lại có thêm mấy cô giúp việc nữa. Bố mẹ cậu ấy đi làm suốt, thế nên vô cùng thoải mái.

Trong nhà đèn điện sáng trưng, thật là không biết tiết kiệm điện gì cả

Tôi đưa tay lên bấm chuông cửa, chưa chạm vào nút ấn thì từ xa có tiếng xe mô tô đi đến, có hai người thanh niên đang lái nó. Một người trước người sau, người ngồi sau là Vương Y Thần.

Cậu ta xuống xe, tên kia chắc là bạn chơi cùng, đưa tay lên ra dấu tạm biệt rồi phóng xe đi, trước khi đi còn liếc nhìn tôi với ánh nhìn đầy thích thú.

Tên Vương Y Thần, Cậu ta nhìn thấy tôi coi như không khí, bước đến cổng, đưa tay vào túi tìm chìa khóa hay sao ấy. Tại cổng nhà khóa ngoài mà, nhưng mà cậu ta tìm mãi mà không thấy, cứ đứng đấy loay hoay, điệu bộ hơi bức bối, đứng không vững, hình như là uống rượu thì phải. Tôi nghĩ thấy mùi rượu thoang thoảng trong gió.

- Ê... - tôi lên tiếng.

Cậu ấy quay sang nhìn tôi, tôi lùi đống sách trong cặp ra, chìa ra trước mặt cậu ấy, nói:

- Đây là bài tập của mấy ngày hôm trước, cậu chép đầy đủ vào- xong nghỉ thế nào, tôi lại nói tiếp- là cô giáo bảo tôi đến đưa cho cậu.

Về sau của câu nói mang hai hàm ý, một là đe dọa cậu ta, cậu mà không chép bài thì tôi sẽ mách cô. Để cô cảm thước kẻ vụt đôm đóm vào móng cậu cho chừa cái tội nghỉ học nhiều hôm rồi không chép bài trong nhiều ngày.

Còn hai là : cô giáo bảo tôi đến, không phải tôi tự ý đến, cậu đừng tưởng tôi quan tâm đến cậu.

Cậu ta không cảm lấy mà nhìn tôi, ánh mắt phức tạp mà tôi không thể hiểu, giọng khàn khàn nói:

- Cậu đến đây chỉ để đưa cái này cho tôi thôi à?- bình thường giọng nói của Y Thần đã rất mạnh mẽ và ám áp rồi, bây giờ uống rượu vào khiến giọng cậu ta càng thêm mê hoặc.

- Ủ, cầm lấy đi, tôi còn phải về ăn cơm nữa, đói lắm rồi.

- Cậu đợi ở đây bao lâu rồi?- cậu ta hỏi, câu hỏi này thì liên quan gì tới chuyện tôi chưa ăn cơm, tôi đói nhỉ, tôi chỉ cần cậu cầm lấy chỗ sách này thôi.

- Cũng không lâu lắm, tôi đến vừa lúc cậu về thôi à.- tôi tỉnh bơ đáp

- Ha, chẳng bù cho tôi ....

Cậu ta nói gì, cái gì mà chẳng bù, bù cái gì cho cái gì. Tên này uống say rồi, ngôn từ cũng dùng không còn chính xác nữa rồi.

Tôi còn đang ngờ ngác, bỗng cả người cậu ta đổ ập vào người tôi, ặc, may mà có cái tường phía sau, nếu không là tôi ngã bật ngửa ra sau, đập đầu xuống đất, trần thương xọ nảo từ lâu rồi. Tên này càng ngày càng quá đáng rồi đấy.

- Phản ứng nhanh nh? - cậu ta lại cười nụ cười nửa miệng đều căng đầy mê hoặc của cậu ta. Tôi bây giờ đang trong tình trạng giống y như hôm trước ở phòng dụng cụ. Cũng bị cậu ta ép vào tường, hai tay chống hai bên tai tôi, thân hình cao lớn như bao trọn lấy tôi. Tôi tức khí, đẩy mạnh cậu ta ra:

- Dĩ nhiên rồi... - vậy mà chẳng xi rê. Cậu ta nhìn tôi chăm chăm, khỏe thật đấy, tôi cứ loay hoay tìm lối thoát mà không để ý rằng gương mặt cậu ta đang kề sát vào mặt tôi.

Trời đất thiên địa ơi, đừng có nói với tôi rằng, cậu ta say rượu, nhìn gà hóa quố, à không, nhìn gà hóa thiên nga, nhìn tôi hóa bạn gái của hắn. Định hôn tôi sao?

Tôi nhắm tịt mắt lại, nụ hôn đầu của tôi... hu... hu, ngay cả người mà tôi yêu, Hạo Thiên, chúng tôi cũng chưa có cơ hội được hôn nhau. Dù rằng chúng tôi có chia tay rồi đi chẳng nữa, tôi vẫn muốn hôn Hạo Thiên hơn tên này nhiều.

- ...

...

Hơ, tôi từ từ mở mắt, đập ngay vào mắt tôi là gương mặt đẹp trai hoàn mỹ của Y Thần, dưới ánh đèn đường ngược sáng, nụ cười của cậu ta lại càng thêm đẹp hơn, lấp lánh thật đấy.

Ack ... hóa ra cậu ta chỉ đùa tôi thôi, hoàn toàn không có ý hôn tôi.

- Tiểu Phong, cậu tưởng tôi sẽ hôn cậu chắc? - nụ cười nở hết cỡ, mang theo đầy vẻ thú vị, thật hiếm thấy cậu ta cười thế này.

Mặt tôi nóng ran cả lên, chắc phải đỏ như quả cà chua chín mọng nước mắt. Vừa thẹn vừa tức, tôi thật muốn xé xác hắn ta ra làm trăm mảnh, dám coi tôi là trò đùa sao?

- Tôi không thèm - tôi ra sức đẩy hắn, lần này hắn chịu thả tôi ra. Tôi sốc lại quần áo, giọng nói đầy vẻ hậm hực bức tức

- Rõ ràng có.

- Không.

- Có.

- Không.

....

Tôi không thèm nói nữa, quay lưng bỏ đi, sách này tôi mang về, đã mất công đến tận đây đưa cho rồi mà không thèm nhận, tôi cũng chẳng rảnh rồi năm nĩ hắn ta cảm cho tôi.

Tôi về.

Đi được một đoạn, bỗng tôi nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, tôi quay người lại.

Không có ai.

Đi thêm đoạn nữa.

Quay lại.

Không thấy.

Lại đi.

Quay lại. Vẫn không thấy. Đừng nói với tôi là có ma nhá, hay là mấy tên thanh niên hư hỏng nào đấy?

Thanh niên hư hỏng thì còn đờ, trên đời tôi sợ nhất là ma.

Nhưng mà nếu bị như hôm trước thì thà là ma còn hơn. Gáy bắt đầu lạnh toát, tôi giũng chân chạy về phía trước, từ đây ra đến bến xe buýt phải mất một đoạn, ra đấy có nhiều người hơn, dù ma hay du côn tôi cũng không sợ.

Đang chạy bỗng tôi nghe thấy tiếng cười sau lưng, tôi quay lại, bởi vì nó có vẻ hơi quen thuộc, là hơi thôi.

- Ha...ha.. đồ nhát gan. – là tên đáng ghét Y Thần, hấn theo tôi làm gì chứ.
- Có mà cậu thì có, tôi thấy đôi nên mới chạy nhanh để về nhà thôi, mà cậu theo tôi làm gì.
- Lấy sách.
- Hừ, này- tôi đưa cho cậu ta, rồi quay lại đi tiếp.
- Này.
- Hừ?
- Hôm đó cậu hẹn tôi, sao lại không tới?
- Cái gì cơ? A , không phải ... hừ, chẳng lẽ cậu đứng đó đợi thật à? Hôm đó mưa to lắm á.?

Cậu ta không nói, nhưng nhìn điệu bộ của cậu ta, chắc là đứng đó đợi thật rồi. Lãng Di đúng là không biết nhìn cao trông rộng gì cả, nếu như con bé chịu đến đó, không biết chừng có thể gặp thần tượng của nó rồi. Còn vì nó mà đứng đợi trong mưa, nó không nhảy cẫng lên vì sung sướng thì cũng mấy ăn mấy ngủ cả tháng trời luôn ấy chứ.

- Nhất Tiểu Phong, cậu được lắm.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ảo vọng

Giỏi cũng được, không giỏi cũng chẳng sao. Tôi quay người, dọn bước về phía trước.

- Này, sao cậu cứ đi theo tôi hoài vậy?- tôi bực tức quay người lại hỏi khi phát hiện ra Y Thần cứ lẻo đẻo đi theo mình.
- Không phải là đi theo, mà là cùng đường thôi.- hấn thân nhiên đáp trả.

Cùng đường? Không phải lúc này hấn định về nhà sao, chạy theo tôi chỉ để lấy sách vở, tôi cũng đưa cho rồi. Hay là, hấn định đưa tôi ra bến xe buýt rồi mới quay về.

- Cậu đi đâu?
- Ra biển.
- Hừ...sao lại ra biển vào giờ này- hấn bị khùng rồi chắc.- sao không vào nhà?
- Thì ra đó cho tình rệu, với lại thìa khoá công tôi đánh rơi đâu mất rồi, vào bằng niềm tin à?

Ừ, phải ha, bảo sao ban nãy hấn loay hoay loay hoay mãi, hóa ra là tìm thìa khoá công. Có cái thìa khoá công thôi mà cũng làm mất. Đồ hậu đậu này...

Bấy giờ, tôi chỉ nghĩ được có vậy, sau này ngẫm lại, trong nhà cậu ấy có bao nhiêu người giúp việc như vậy. Muốn vào nhà thì chỉ cần gọi họ ra mở cửa thôi, điện thoại để làm gì cơ chứ?

Hoá ra không phải hấn không vào được, mà là cố tình không muốn vào, cố tình đi theo tôi.

Lâu lắm rồi tôi không ra biển chơi, chắc phải mấy năm rồi, cuộc sống bận rộn hơn trước, thời gian cũng như bị rút ngắn đi khiến cho chúng ta nhất thời không thể nhìn thấy cái tốt đẹp ngay trước mắt, mà cứ mãi đuổi theo những thứ xa vời mà chẳng biết để làm gì. Giống như câu nói hạnh phúc ở ngay trước mắt nhưng chúng ta lại tự đặt nó ra xa.

Nhiều năm sau đó, tôi mới thấm thía được phần nào câu nói ấy.

- Hay là cậu cũng đi cùng tôi đi . - Cậu ấy đột nhiên hỏi.

- Cậu thích thì đi một mình đi, rùi tôi theo làm gì?

- Tôi sợ ma.

- Ấc... - hần không đùa đấy chứ, cao to chững chạc như hần mà sợ ma á. Bốc phét ấy, tôi nhớ là có dịp chúng tôi đi cắm trại hồi đầu lớp 11, hần chẳng dọa ma các bạn nữ khác như điên, trong đó có cả tôi.

Tôi bẩm sinh đã sợ ma rồi, hần rùi ai không rùi lại đem chuyện ma mãnh ra nói, tôi một mực lắc đầu.

- Kệ cậu, muốn đi thì đi một mình đi, ai bảo uống rượu cho lấn vào.

- Cậu không đi cũng được thôi, nhưng tôi đảm bảo rằng tờ giấy mà cậu đưa cho tôi ngày mai sẽ được cả trường biết đến.

Hần đang đe dọa tôi sao?

- Vói lại vì cậu mà tôi đứng đợi cả đêm dưới mưa đã thế còn bị cho leo cây nữa...

Tôi để ý thấy, hôm nay hần nói hơi nhiều thì phải, bình thường ở lớp chúng tôi không hay nói chuyện với nhau cho lắm. Tôi căn bản kiếm lời, hần ít nói cũng không kém.

Chắc là do hôm nay say sìn nên mồm miệng được thả bù loa. Lại còn bày đặt ăn vạ tôi nữa chứ.

Tôi thầm nghĩ, hần đang không tỉnh táo thế này, bước đi cũng có vài phần xiêu vẹo thập phần không vững, nhà thì không vào được.

Đi lang thang ngoài đường có lẽ sẽ rất nguy hiểm. Nề tình hần chịu đợi tôi, à không, Lăng Di ngốc nghếch ấy. Không biết là bao lâu dưới trời mưa không nhỏ.

Lại còn vụ cứu tôi thoát khỏi mấy tên du côn khi trước nữa. Tôi không thích nợ lẫn ai quá nhiều, thôi được, lần này coi như đáp trả ơn cứu mạng của hần.

Biển buổi tối vô cùng đẹp, đi thuyền này cũng không phải là quá thiệt thòi. Lâu rồi tôi không tới đó, mơ hồ đã quên đi, chỉ nhớ là rất đẹp.

Chúng tôi đi tới đó bằng xe buýt, Y Thần lần đầu tiên đi xe buýt thì phải, điệu bộ vô cùng thú vị. Đến lúc trả tiền xe lại rút tờ năm trăm nghìn ra trả, làm trên trán người thu phí chảy dài mấy vạch đen xì. Tôi cũng không nhịn được mà phì cười, hần tìm mãi trong ví mà không có tiền lẻ, tôi quyết định lấy tiền ra trả hộ hần.

Đến nơi, chân vừa chạm đất thì mùi gió biển mặn chát đã xộc thẳng vào cánh mũi tôi, vừa mặn vừa lạnh. Cảm giác thích thú vô cùng, tôi ra sức hít hà, sau đó lẳng xăng chạy trước, lon ton trên bãi biển vắng vẻ.

Y Thần dứt tay túi quần lững thững bước theo sau, thần sắc không rõ ràng, tôi ngoảnh lại cười cười rồi chạy tiếp. Dang hai tay mở rộng hết cỡ, hít một hơi ngập tràn phé quần rồi thở ra, dễ chịu cực, giống như vừa trút đi được một gánh nặng, một nỗi mệt mỏi, một nỗi âu phiền chảy trôi hết ra ngoài, làm cho cơ thể cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn rất nhiều.

Một cách dễ xả xì-trét hiệu quả.

Thu vào trong tầm mắt của tôi là một vùng trời thăm thẳm và vô tận. Trên trời, chênh chếch về một phương là vầng trăng tròn sáng trong dịu dàng, nhưng lại cả một bầu trời rộng lớn cho hàng ngàn hàng vạn vì tinh tú, lấp lánh những chấm nhỏ li ti trên nền trời tối đen như mực. Giống như ai đó cầm một nắm nhũ kim tuyến, vẩy lên nền trời .

Cả bầu trời soi gương trên mặt nước. Giống như đang có cả hai thế giới song song cùng tồn tại.

Gió thổi mạnh hất tung cả mái tóc xoã dài của tôi, hất tung cả vạt áo của Y Thần đang đứng phía sau lưng tôi. Cái lạnh làm người ta trở nên tỉnh táo hơn nhiều.

- Đẹp quá.- tôi buộc miệng thốt lên.

Y Thần không nói gì, dưới ánh trăng nhàn nhạt, gương mặt hần tôi lơ mơ thấy rõ, có vẻ như đang cười, hoặc cũng có thể không. Đôi mắt hần rất sáng, chiếc khuyên tai bằng kim cương cũng phát ra ánh sáng lúc có lúc không, loé lên tựa một vì sao nhỏ đi lạc.

Chúng tôi không nói gì nữa, chỉ chậm chậm đi bộ trên nền cát, thi thoảng có những con sóng ủa tới, tôi lại nhảy dựng lên chạy nhanh lên bờ, giống như trò

đuổi bắt vậy, hồi nhỏ khi đi tắm biển tôi vô cùng thích trò này. Bây giờ lớn lên, vì lâu không chơi, nên độ thích thú không những không giảm mà còn được tăng lên.

Y Thần thấy tôi cứ lảng xảng như vậy liền mắng là đồ trẻ con, tôi liền phản bác lại, chúng tôi lại cãi nhau này lửa chỉ vì một lí do vô cùng lằng nhằng. Tôi ức chế lời hấn ả xuống nước, nhưng gây ông đập lưng ông thế nào mà lời không nổi, lại bị hấn kéo tay xuống, hậu quả là bị sóng đánh cho ướt giày ướt quần.

- Á... - tôi bất lực nhìn xuống dưới chân, đi giày ướt quả thật rất khó chịu.

- Ha..ha - Hấn còn cười được, tên đáng ghét.

Thấy tôi không nói gì, hấn chắc tưởng tôi giận thật, bèn lén tới xem xét vẻ mặt của tôi. Nhưng do trời tối quá, hấn không nhìn rõ, lại càng dí sát vào mặt tôi. Tôi nhất thời đỏ mặt, bèn đưa tay ả hấn ra.

- Vậy thì cởi giày ra là được chứ gì?

Tôi cúi xuống cởi ra, cầm giày trên tay, đi chân trần. Lần này tôi không đi trên cát nữa, mà đi xuống chỗ có những con sóng xô tới. Bàn chân trực tiếp cảm nhận nền cát ẩm ướt êm êm, Sóng ập tới, nước chạy quanh chân mát lạnh, rồi lại trôi tuột đi phương nào.

- Này, cậu cũng cởi giày ra đi, đi như vậy thích lắm- tôi vui vẻ nói, hấn lại chẳng thèm đáp lại tôi, cứ im lặng, trầm tư nhìn xa xăm.

Tiếng sóng biển vỗ vào bờ, gió dạt, ồ ạt từng đợt...

Tôi ngước mắt nhìn trời đêm, lại nói tiếp:

- Y Thần, nhìn kia, ngôi sao kia sáng quá, to nhất luôn, a đằng kia cũng có một ngôi rất to, hôm nay lắm sao thật đấy. ngôi này to nhất, rồi tới ngôi kia kia, rồi tới ngôi sao gần cạnh mặt trăng, à không . ngôi sao ở đằng kia nhìn có vẻ sáng hơn thì phải. . .- tôi ngước nhìn bầu trời đầy sao trên cao, thơ thẩn lẩm bầm, nơi này không nằm ở trung tâm thành phố, tầm nhìn được mở rộng, đúng là một nơi lí tưởng để ngắm sao.

Tôi cứ đứng chỉ chỉ tay lên trời, không để ý đến bàn tay bên phải đã được Y Thần cầm lấy dắt đi, chúng tôi cứ chậm chậm dạo bộ trên bờ biển, từng con sóng biển ập vô bờ, mang theo mùi vị mặn mà của biển khơi.

Trên trời ngân hà lưu chuyển, vầng trăng tròn sáng rõ tỏa ánh sáng dịu dàng xuống nhân gian...

- Ồ, Y Thần, cậu nhìn kia nhìn....á- tôi hét lên

- Sao thế?

- Bị trật chân rồi...huh u...- đang lúc cao hứng, chỉ chỉ trỏ trỏ những vì sao trên trời cao, mãi mê quá, đi không nhìn đường, không biết là tôi xui xẻo vấp phải vật thể đáng ghét nào mà cái chân nó bị trật. Đau chết mất

Tôi meo meo kêu đau, bước đi không nổi, cứ mỗi bước đau như bị kim châm, cái chân phản chủ này...

- Có đi được không? Hay là lên tôi cõng...

- Há?

- Không lên cũng không sao đâu, tôi không ép, tự lết về cũng được, yên tâm tôi không ả từ đằng sau đâu mà sợ.

Tôi còn chưa kịp vui mừng, hấn đã dằng cho tôi một cục đá bự chẳng, đè bẹp lép đầu tôi. Tên này chỉ từ tế được có một lúc.

Tôi khề bừa môi, rồi tập tễnh bước về phía trước.

Chắc là do bộ dạng vịt bầu lạch bạch của tôi buồn cười quá, cậu ta cứ đi phía sau mà cười mãi, xong sau đó mới chạy lên trước mặt tôi, hỏi:

- Đau lắm à?- lần này hấn có vẻ như đang hỏi thật lòng, thật sự đang lo lắng cho tôi.

- Ừ.- tôi ngừng lại một lúc, rồi lên giọng trách móc- cậu mà bị như tôi xem, có còn cười nổi không, cậu không. ....

Tôi chưa kịp nói hết câu, hấn đã cúi xống, nhấc một chân của tôi lên khiến tôi suýt nữa bị ngã vì mất thăng bằng. May mà tôi nhanh tay bám lấy vai hấn, tên này định giết người dẹt khẩu chắc. Bờ biển vắng vẻ thế này, hấn giết tôi xong quăng xác xuống biển phi tang vật chứng chắc cũng chẳng ai nhận ra đâu.

Đang nghĩ thâm như vậy, bỗng hấn nấn nấn cổ chân tôi rồi bẻ ngoắc một cái.

Tôi hét lên thất thanh. Tôi đau tôi nổi chày cả nước mắt, bèn cúi xuống cắn vào vai Y Thần, tên trời đánh này, dám hăm hại bản cô nương. Ta cắn, ta cắn, cắn chết người.

Y Thần bị tôi cắn, không la lên thất thanh như tôi mà chỉ khẽ rên nhẹ. Sau đó hấn cầm lấy đôi giày trên tay tôi, cúi người xuống quay lưng về phía tôi nói:

- Lên đi.

-Hả?

- Lên tôi công, chẳng lẽ cậu định về nhà bằng cái bộ dạng vịt bầu lạch bạch này à? Chân cậu chỉ bị trật thôi, tôi nắn lại rồi, nhưng hiện tại vẫn chưa di chuyển được đâu.

Tôi đang định phản bác lại, nhưng lại nghĩ, bây giờ mà cãi lại hấn, hấn tức khí, vứt tôi ở đây thật thì sao. Dễ lắm, hấn nổi tiếng máu lạnh ngang tang mà, từ đây mà lết về nhà á, chưa nói tới việc đi trên cát lún lại đây vô trai vô ốc linh tinh, từ đây ra bến xe buýt bắt xe, rồi từ bến xe để về nhà cũng là một vấn đề không hề nhỏ.

Thế là tôi leo lên lưng hấn, yên vị trên đó. Hấn đứng dậy, rồi bắt đầu bước đi.

Cảm giác ngồi trên lưng hấn thật là...tuyệt

Lưng vừa dài vừa rộng, tuy đi trên cát lồi lõm mà lại êm như kiểu đi ô tô ý, thoải mái quá đi mất thôi.

Tuy đây không phải là lần đầu tiên hấn công tôi, nhưng lần trước ngủ gật thì không tính nhĩ. Mùi hương trên tóc hấn thật là tuyệt, tóc hấn mềm mại cọ cọ vào mặt tôi hơi buồn buồn lại cảm giác rất thú vị.

- Có nặng không ? – tôi đột ngột hỏi, tại thấy không nói chuyện gì cứ im lặng như này thật chán quá. Xong hỏi rồi lại thấy hối hận vô cùng.

- Quá nặng, như con heo ý. – hấn đáp tỉnh bơ, tên này thật là thích dung biện pháp nói quá trong giao tiếp mà, tôi tuy không gầy, nhưng thần hình cân đối, không thể nói là quá béo được. Ấy vậy mà hấn còn dám nói tôi là nặng như con heo.

Tôi không thể đánh hấn, đành lườm hấn từ phía sau, nếu ánh mắt có thể phóng ra tia lửa, tôi thề mái tóc đẹp đẽ này của hấn sẽ chẳng còn nữa đâu. Thay vào đó là bộ đầu vừa xoắn vừa bốc khói.

Một hot boy đẹp trai kiêu ngạo như Y Thần một ngày nào đó mà sở hữu kiểu tóc đó không biết sẽ thế nào nhỉ?

Bọn con gái lớp tôi và cả trường chắc đập đầu vào gối mà tự tử hàng loạt mất thôi.

Dám lắm.

Ý nghĩ đó làm tôi cứ cười khúc kha khúc khích. Y Thần có vẻ hơi hậm hực một chút vì tôi cứ ngồi trên lưng cậu ta rồi cười ha hả, hỏi thì tôi lại bảo là không nói.

Sợ hấn nổi giận, với cả thấy không khí có vẻ yên ắng quá, chỉ có tiếng song và tiếng hàng phi lao reo ca trong gió, tôi bèn nói:

- Y Thần, để cảm ơn cậu vì đã cứu tôi, tôi sẽ hát cho cậu nghe một bài hát nhé?

Không đợi hấn trả lời, tôi đã cất tiếng hát của mình...

Tuyết lại rơi...

Hoa mai đỏ nở kiêu hãnh ..

Tuyết trắng hương thầm, cũng ngàn năm nhớ...

Chàng có người thấy, có hay chăng...

Bên khung cửa nhỏ ghé mắt nhìn thế gian, đợi khi nắng tắt, trăng lên...

Hết ngày này tháng nọ...

.....

Gió thoảng qua, ly trà nguội ngắt...

Tuyết lại rơi, hoa lại nở

Nhánh mai đỏ khẽ rung rinh trong gió đông...

Nụ cười trên môi thiếp khẽ nở vô hồn...

Nào phải ngấm tuyết, thương hoa...

Nào phải uống trà, nào phải vui tươi...

.....

Rồi hoa tàn...

Ánh tà dương khuất sau hàng cây kỉ niệm...

Ly trà còn đó, người nơi đâu?

.....

Tôi khe khẽ ngân vang giai điệu bài hát nọ

Sóng biển vẫn vỗ từng đợt, hàng phi lao vẫn nghiêng mình reo ca...

Từng bước chân hằn in lên nền cát, rồi sóng vỗ, có rồi lại như vô

Trên trời ngân hà lưu chuyển..

Ánh trăng dịu dàng tràn xuống nhân gian...

Bên bờ biển vắng vẻ, tiếng hát vang xa, hòa cùng tiếng sóng tiếng gió...

Tôi ngửi thấy mùi hương trên mái tóc ấy, rất đặc biệt, rất khó phai, vương mãi nơi cánh mũi. Tôi ngả lên lưng hắn, hít hà hương thơm ấy. Hắn công tôi đi trên bờ biển nọ.

Bờ vai vững chãi mà kiên định...

- Bài hát này nói về một thiếu phụ, phu quân bỏ mạng nơi xa trường mà vẫn không hay biết, ngày đêm vẫn chờ đợi trong vô vọng. Tên là ‘Áo Vọng’. thế nào? Hay không?

- .... Tệ thế...

- Xì.- tôi chu môi lên, tôi hát không hay, nhưng cũng không phải là quá tệ được. Hồi cấp hai tôi có ở trong đội văn nghệ của trường, toàn được phân công hát chính, cô giáo còn khen giọng hát của tôi vừa thanh vừa cao, rất hay cơ mà.

Đang vô cùng không phục, bỗng đuôi mắt tôi thấy có cái gì đó di chuyển rên bầu trời, tôi reo lên

- A...sao đôi ngôi kia

Thấy tôi hét lên như vậy, Y Thần cũng ngước lên theo, rồi phán một câu xanh rờn.

- Còn tưởng đĩa bay, chỉ là một ngôi sao thôi mà, đồ đơn giản.

- Hừ, cậu thì biết cái gì chứ. Người ta quan niệm rằng, mỗi người đều có một ngôi sao chiếu mệnh trên bầu trời, khi người đó chết thì ngôi sao đó sẽ tắt. nên khi nhìn lên bầu trời thấy một ngôi sao băng thì tức là người đó vừa chết và bay lên thiên đàng.- tôi tỏ ra uyên bác, thật ra cái này là lúc nhỏ được bà kể cho nghe.

- Vậy thì liên quan gì đến sao đôi ngôi.

- O, thế sao đôi ngôi không phải là sao băng hay sao?

- Phải, mà cũng không phải, đừng có nói với tôi là cậu chưa nhìn thấy sao băng bao giờ nhé!

- A...đúng chưa thấy. vậy cậu thấy rồi chắc.

- Ủ.

- Có đẹp không?- tôi tỏ ra hào hứng hơn, chồm lên phía trước.

- Cũng bình thường thôi.

- Người ta nói, khi thấy sao băng rơi, mỗi người sẽ có thể ước một điều ước và nó sẽ thành sự thật.

- Cậu mê tín quá rồi đấy.

- Cái gì mà mê tín chứ?- tôi tỏ ra hơi bức bối- có cậu không biết gì mà nói thì có.

- Vậy được, nếu sau này cậu đỗ vào trường đại học Thanh Khê, tôi sẽ đưa cậu đi xem sao băng, lúc đấy tha hồ mà ước, để xem, điều ước đấy có thể thành hiện thực được hay không?

- Thật á, cậu đưa tôi đi xem sao băng á?

- Còn phải xem cậu có thể thi đỗ vào Thanh Khê hay không.

- Dĩ nhiên rồi- tôi vô cùng vui vẻ, nghe nói sao băng rất đẹp, được đi xem thì phải đỗ vào Thanh Khê ư?

Được thôi, tôi sẽ cố gắng mới được .

- Về thôi.

- Ủ- tôi vui vẻ đáp trả.

Về tới nhà, tôi đem chuyện Y Thần sau khi đọc tờ giấy đỏ cho Lăng Di, con bé tiếc hờn hợt, cứ lèo nhèo mãi không yên. Tôi thấy thật buồn cười.

Mà , cậu ta việc gì phải đợi chờ như thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thời gian tươi đẹp

Phượng đã nở đỏ rực trên cành, như những ngọn lửa cháy hừng hực dưới ánh nắng như thiêu như đốt của mùa hè.

Thi thoảng lúc tan trường, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn lên lại có thể thấy từng chiếc lá li ti đang gieo mình trong gió, phía xa là ánh tà dương dần tàn. Cánh hoa đỏ như máu, trải đầy khắp sân trường, mỗi bước chân lại khiến cả bụi lẫn hoa cùng bay lên rồi lại đáp xuống.

Mùa phượng nở, mùa chia li.

Thấm thoắt đã ba năm cấp ba trôi qua rồi, tôi mãi vui đầu vào sách vở trong những buổi học cuối mà chẳng để ý đến ngày mình xa trường đang cận kề.

Trong vô số những hoạt động làm gần bó thêm tình bạn, tôi lại chẳng mấy bận tâm. Quyết tâm của tôi rất lớn, sức tôi học không phải là quá giỏi, chỉ miễn cưỡng coi là được. Thế nhưng tôi nhất định sẽ thi vào Thanh Khê cho bằng được.

Không biết có phải là do muốn được thấy sao băng hay không.

Hay là do tôi không muốn thất hứa với một người nào đó. Hẹn là sẽ gặp nhau tại nơi mà ngày ngày có thể nhìn thấy nhau, ngày ngày có thể cười đùa. Không phải chia li, không phải xa mặt cách lòng.

Bao lâu rồi, tôi cũng chẳng nhớ nữa, cũng không buồn tính toán xem chúng tôi đã xa nhau bao lâu rồi. Hồi ấy tôi đã quyết định sẽ vứt bỏ hết những niềm, những thứ xúc cảm mơ mộng mà ngọt ngào ấy ra khỏi trí óc. Ngay cả hình bóng dịu dàng ân cần ấy nữa, cũng nên quên sạch đi thôi. Ấy vậy mà thi thoảng, hình bóng ấy lại ùa về, chỉ một chút thôi như nhắc nhở, tôi đã từng yêu Hạo Thiên rất nhiều, đã từng có một mối tình đầu khiến tất cả những cô gái cùng trang lứa khác phải ghen tị.

- Phúc Tự, cậu xem đùm mình bài này với- tôi lại phải nhờ cậu bạn học giỏi Lí nhất lớp để nhờ vả, lần thứ n rồi đấy. Đây là đề bài của trung tâm ôn thi đại học, chiều nay tôi có ca học ở đó, mấy ngày trước mãi mê ôn Toán quá nên quên khuấy đi mất, đến lúc nước tới chân mới nhảy.

Mà cũng không hẳn là quên không làm đâu, một phần cũng là vì tôi học không được môn này, lúc nào cũng phải rất vất vả và cả mồ hôi ra mới làm xong được một bài Lí trong bộ đề thi của Thanh Khê các năm trước. Toan định nhờ Tấn Thành làm hộ, nhưng phải đợi tới chủ nhật tôi mới được gặp gia sư của mình, nên đành nhờ Phúc Tự vậy.

Cậu ấy không phải là học sinh giỏi Lí nhất lớp, mà cái vị trí đứng đầu đó lúc nào cũng thuộc về Vương Y Thần, thứ hai sẽ là Hạo Thiên. Nếu như là trước kia, tôi chỉ cần nói với Hạo Thiên một câu, cậu ấy nhất định sẽ vô cùng hào hứng giảng bài cho tôi. Nhưng bây giờ cậu ấy đã cách tôi cả nửa vòng trái đất rồi, dù tôi có cánh bay đi, hay có cánh cửa thần kì của doraemon đi chăng nữa, chưa chắc tôi có thể tự nhiên mà bảo cậu ấy dạy tôi học bài. Tôi cũng không hiểu tại sao nữa, cũng ngăn cấm việc mình suy nghĩ quá nhiều.

Vương Y Thần thì càng không thể rồi, tôi thề rằng từ lúc quen biết nhau tới giờ cậu ta chưa bao giờ giảng bài hay dạy học cho bất kì ai khác, vậy mà không hiểu sao, bọn con gái lớp tôi lại rất thích hỏi bài cậu ta. Dẫu biết hỏi nhiều cũng vô ích, cậu ta cũng chẳng thêm trả lời lấy một câu, thế nên lâu dần lại chuyển sang hỏi bài Hạo Thiên.

Tôi cũng tuyệt đối sẽ không hạ mình hỏi bài tên kiêu ngạo đó đâu, tôi đang cố gắng tự mình học tập thật tốt để thi vào trường đại học mà mình hằng mơ ước kia mà. Việc đi ngắm sao băng rơi cũng không phải là động lực thúc đẩy tôi nhiều cho lắm, sau này khi có bạn trai mới rồi, tôi nhất định sẽ mê theo bạn trai mình dẫn tôi đi ngắm sao băng rơi.

Phúc Tự lại bắt đầu giảng bài cho tôi nghe, cậu ta nói rất nhiều, hoàn toàn là những câu nói thừa thãi, tôi toàn phải sàng lọc ra rồi tự kết hợp lại những lời giải một chút mới hiểu được. Cậu ấy học giỏi thì có giỏi thật, nhưng lại không biết cách diễn đạt sao cho ngắn gọn và đúng ý, ngay cả trong bài thi cậu ấy cũng làm một cách dài dòng và hay bị mất điểm trình bày.

Đôi lúc tôi không hiểu, Phúc Tự lại phải nói lại từ đầu, lâu dần, nhiều lần như vậy, cậu ta đâm câu với tôi. Mắng tôi là đồ chậm tiêu, tôi phản bác lại vài câu, rồi lại cật tập vở đi không thèm hỏi bài cậu ta nữa. Rồi không lâu sau đó lại hỏi tiếp, lại giảng, lại cãi vã, rồi lại bực tức bỏ về chỗ ngồi.

Trình độ của cậu ta, tôi không có ý kiến. nhưng cách giảng dạy thiếu kiên nhẫn này tôi thề rằng sau này Phúc Tự nhất định sẽ trở thành một ông thầy giáo khó tính cho mà xem- cậu ta ước mơ trở thành giáo viên đó. Còn thua xa Hạo Thiên.

Hôm nay lại thế nữa rồi đấy, tôi vứt quyển sách cái bịch xuống ghế, khiến cho Nã Nã đang phòng mồm nhai khoai chiên phải nghiêng người né đi, nhìn tôi như muốn hỏi, cậu định giết người à.

- Sao vậy, lại cãi nhau nữa à? Tên Phúc Tự quả thật quá kiêu căng rồi- Nã Nã bĩu môi, dơ ngón giữa lên chĩa về phía Phúc Tự, cái miệng chu chu ra, cái má hơi phồng phồng, điệu bộ trông thật buồn cười.

Tôi nhún vai, không nói gì.

- Tưởng mình ngon lắm chắc, chỉ giỏi hơn người ta một chút xíu, biết một chút xíu thôi mà. Đúng là không biết trời cao đất dày là gì. Tiểu Phong, tại sao cậu lại phải hỏi bài cái tên vừa đáng ghét vừa đáng khinh kia chứ hả. Hắn đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm cái nỗi gì? Phải bà đây á, là ăn đòn từ lâu rồi, cái mặt rõ là đáng ghét, tưởng mình giỏi hơn ai. ...- Nã Nã cứ ngồi bên cạnh tôi nói luôn hỏi, khiến tôi còn tưởng người ngậy thù chuốc oán với Phúc Tự là Nã Nã cơ đấy. Ai trong lớp này chẳng biết cô bạn mũm mĩm này không ưa gì cậu ta, suốt ngày đuổi đánh nhau khắp lớp học, khắp sân trường đấy thôi.- Này Này, sao cậu không nói gì thể hả, để hắn cứ tự cao tự đại như thế sao? Đến tớ còn tức thay cậu nữa là.

Thật ra tôi cũng không để bụng lắm chuyện này, dù sao tôi còn phải hỏi bài cậu ta dài dài mà. Nếu bây giờ đột nhiên nổi quặng, nhảy vô tát tát đấm đấm hắn vài phát, bồi thêm mấy cú đá đá vào mông. Tôi đảm bảo sau này, khi con tôi đi học, không may động phải Phúc Tự dạy học, hắn thế nào cũng đá đít con tôi ra khỏi lớp.

- Thôi đi Nã tiểu thư, bạn tưởng ai cũng bà chằn như bạn chắc- Giang Ly lên tiếng reu rộc.

- Á à cái con nhỏ này, muốn đánh nhau đấy phải không?

- Bộ tớ nói không đúng sao?

- Dĩ nhiên là không đúng rồi, tớ vừa xinh đẹp, vừa dịu dàng, từ trước tới giờ ai mà không biết.

- Ê, Nã Nã kia, xuống đây đi, cậu đừng có trèo cao quá như thế được không? Tớ sợ cái cây nhỏ bé này không chịu đựng được sức nặng của cậu đâu, xuống đi, xuống đi- Giang Ly giả bộ ngó lên trần nhà, vẫy vẫy tay như đang gọi ai đó.

Nã Nã tức giận hét lên:

- Con nhỏ này, chết với bà.

Giang Ly nhanh chóng chuồn ra khỏi cửa lớp, Nã Nã xắn tay áo rượt theo sau.

Sau một hồi quác quác với nhau, rốt cuộc hai bạn trẻ cũng rủ nhau đi nơi khác để thanh toán, cũng may, nếu mà hành sự ngay tại nơi này. Tôi sợ đầu mình sẽ nổ tung vì ồn ào mất.

Mệt mỏi quá đi à...

Tôi gục đầu xuống mặt bàn, định đánh một giấc. Nhưng chớp mắt chưa được bao lâu, bỗng tôi giật mình ngồi thẳng dậy, có ai đó đập xuống bàn tôi. Bộ chán sống rồi sao, không cho bà đây được ngủ?

Tôi đang định lên tiếng tìm thủ phạm, bỗng thấy một tờ giấy, quay qua quay lại, chỉ thấy các bạn trong lớp đang cúi đầu vào nhỏ to gì đó, có người cũng đang làm bài tập giống tôi...

Và bóng dáng Y Thần vừa khuất sau cánh cửa lớp.

Ủa, sao tôi phải quan tâm hắn ta làm gì nhỉ?

Tôi mở tờ giấy ra xem, nhìn hồi lâu mới nhận ra đây chính là lời giải trong bài Lí vừa rồi tôi nhờ Phúc Tự làm hộ, còn kèm theo các lời chỉ dẫn vô cùng chi tiết.

Óa há há... Ai lại tốt bụng như vậy chứ? Chẳng lẽ Phúc Tự thấy tôi nghe không hiểu nên ghi ra giấy để cho tôi tự nghiền ngẫm. Phải, mà cũng chẳng phải, chứ Phúc Tự xấu hơn nhiều, nói còn không xong, chẳng lẽ lại có thể ghi được chi tiết ngắn gọn và súc tích như này ư?

Sau một hồi học hỏi các thà từ Sherlock Holme, tôi cũng đoán ra được chủ nhân của tờ giấy này.

Là Vương Y Thần, ngạc nhiên chưa. Chắc là hắn thấy tôi với Phúc Tự cãi cọ nhau trong khi giảng bài sôi nổi quá, ảnh hưởng tới việc hắn ngủ gật trong lớp, thế nên mới giúp tôi đây mà. Chứ đang không tự dưng hắn tốt bụng như thế, trời đảm bảo mưa to.

Tôi không suy nghĩ gì thêm, nhìn chăm chăm vào tờ giấy, suy ngẫm. Thật sự là rất dễ hiểu.

....

- Này, chốc về ở lại trực lớp nha, hôm nay đến bàn cậu đó.- Dương Doanh, cô bạn bàn trên quay xuống nói với chúng tôi.

Lớp chúng tôi có quy định rằng mỗi ngày một bàn trực nhật, lúc trước tôi và Hạo Thiên bị phạt trực nhật một tháng liền, thời hạn đã sớm kết thúc. Mọi thứ lại trở về như lúc ban đầu, hôm qua là bàn Dương Doanh và Tiểu Hạ, hôm nay tới tôi và Nã Nã.

Vừa nghe cô bạn bàn trên nói dứt câu, Nã Nã mặt mày đã nhăn dúm cả lại như quả táo tàu khô:

- Sao lại như thế chứ? Hôm nay là sinh nhật Y Thần mà. Tớ còn phải đi làm tóc, make up, rồi chọn váy áo, làm gì có thời gian để làm mấy cái chuyện vô bổ đó chứ- Nã Nã bực dọc nói.

- Nã Nã à, nhưng đây là luật lệ cô giáo đưa ra, cậu cần nhiều thời gian để chuẩn bị trang điểm và make up thật kĩ lưỡng, cái này tớ có thể hiểu mà...- Đường Doanh biểu hiện thái độ đồng cảm sâu sắc.

- Đường Doanh, chỉ có cậu là chị em tốt của tớ thôi, sao hả, định ở lại trực nhật cùng sao người chị em?- Nã Nã hai mắt sáng ngời.

- Cậu bị ngu á? Con nhỏ Đường Doanh nó nói móc mà cũng không biết, ý nó nói là người như cậu phải cần thời gian nhiều gấp đôi bình thường mới có thể trở nên xinh đẹp, à không trở lên bình thường như bao con người bình thường khác.- Giang Ly cười khà khà

- Đúng là thừa thớt thiếu nảo- Đằng Nam ngồi bàn kế bên cũng chen vô nói một câu, khiến Nã Nã tức tới nổi mặt mũi đỏ bừng bừng, nếu bây giờ có một quả trứng với một cái chảo, tôi sẽ đập quả trứng cho nên cái chảo không khéo còn có thể làm cho trứng chín thơm phức luôn.

Cả lũ cùng cười nghiêng ngả...

- Mấy người được lắm, dám chọc ghẹo bốn cô nương- Nã Nã hét lên.

- Nã Nã em làm sao vậy?- cô giáo quay xuống.

- Dạ, thưa cô, không có gì ạ- Nã Nã đáp lại, hừ lạnh một tiếng, quay ngoắt lên bàn, lén con tức giận, giả bộ đang chăm chỉ học bài.

Tôi dám cá với các bạn, kiểu gì ra chơi, Đường Doanh, Giang Ly, Đằng Nam cũng sống không nổi với con quỷ satan Nã Nã. Cũng may tôi không tham gia.

Còn vấn đề tại sao lại phải chuẩn bị, tại sao lại phải quan trọng hóa vấn đề lên như vậy hả?

Bởi vì hôm nay là sinh nhật lần thứ 18 của Vương Y Thần, cũng là lần sinh nhật đầu tiên cậu ta tổ chức tại ngôi biệt thự lớn nhất của mình, mời tất cả mấy nghìn học sinh trong trường, bao gồm cả các giáo viên, các bạn học sinh có thể đem ai theo tùy thích.

Là mấy nghìn người đấy ạ...

Cả cái biệt thự của nhà cậu ta thì phải to bằng cả cái lâu đài. Riêng cái sân thôi cũng đủ cho mấy cái máy bay hạ cánh, có cả đài phun nước, bể bơi, một vườn toàn hoa hồng, hoa ly, hoa tulip,...đủ thể loại. Tôi vẫn chưa có cơ hội được chiêm ngưỡng, chỉ nghe mấy bạn nữ nhỏ to với nhau.

Dĩ nhiên ai cũng muốn đi, ai cũng muốn lựa chọn quần áo đầu tóc làm sao cho mình trở lên lộng lẫy kiêu xa, gây nhiều sự chú ý, mà là sự chú ý của nhân vật chính thì càng tốt.

Thế nên mọi người mới cần phải đắn đo chọn lựa xem hôm nay mình cần diện những gì, có người còn chuẩn bị những thứ này từ mấy tháng trước, mấy tuần trước.

Ai ai cũng rộn ràng vui tươi hơn hẳn.

Nã Nã vẫn mang bộ mặt đưa đám, tôi đành lên tiếng:

- Chốc nữa tớ ở lại thôi cũng được, cậu cứ về trước đi.

Thấy tôi nói như vậy, đôi mắt to tròn của Nã Nã ánh lên sự vui mừng phấn khích không thể giấu vào đâu, xong rồi lại cụp xuống, e dè nhìn tôi

- Như thế đâu có được, để cậu lại một mình tớ thấy áy náy lắm, Nã Nã vốn là một cô gái tốt bụng mà. Thôi, chốc nữa ở lại một lúc cũng chẳng sao, chị em mình cùng nhau trực nhật xong rồi đi cũng chưa muộn.

Tôi khẽ ừ một tiếng.

Cuối giờ, khi mọi người đã về hết, chúng tôi cầm chổi với hót rác quét sạch cái lớp như ổ chuột này, rồi giặt khăn lau, lau bảng, lau bàn ghế giáo viên, kê lại bàn ghế cho gọn gang ngay ngắn. Khóa cửa rồi ra về.

Mấy việc này hồi trước tôi làm suốt, lâu dần cũng quen, áy vậy mà Nã Nã cứ than lên than xuống, mọi thứ hầu như đều do một tay tôi quét dọn. Tôi cũng chẳng thấy có vấn đề gì cả, Nã Nã một phần là do có ngoại hình quá cỡ lên không tiện cho việc vận động, hai là gia đình cũng khá giả, bố mẹ đều làm nhân viên công chức, nhà có người giúp việc. Ít khi phải động tay động chân tới những việc lật vật trong nhà.

- Phù, mệt chết mất- Nã Nã đưa tay lên lau mấy giọt mồ hôi trên trán, cái miệng chu chu ra, thờ phỉ phò. Tôi khẽ cười, lấy chìa khóa ra định khóa cửa lớp lại thì cô ấy lại giật lấy, cười nhe nhón- để tớ khóa cửa cho, cậu mang chổi với hót rác xuống nhà kho nhé. Hi, chỗ đấy vắng hoe à, sợ sợ lắm, nhe nhe...

- Ồ, được.- tôi gật đầu, cảnh cáo- nhớ đợi tớ rồi về đấy, không được về trước đâu.

Nói rồi tôi một mình xuống dưới nhà kho để cất đồ. Nhà kho được xây tách biệt với mấy dãy lớp học, có phần hơi vắng vẻ bởi ít ai lui tới, chỉ dùng để cất chổi, bàn ghế hỏng hóc, bóng thể dục, xà ngang và một vài dụng cụ khác không dùng tới nữa.

Trông có vẻ hơi hoang sơ làm tôi liên tưởng tới nhà ma trong mấy bộ phim kinh dị mà Lăng Di hay xem. Hồi trước lúc bị trực nhật tôi cũng không hay tới

đây cho lắm, hầu như toàn đi cùng Hạo Thiên hoặc một mình cậu ấy tới cất chổi, còn tôi ở lại khóa cửa lớp giống như Nã Nã lúc này. Rồi mới đợi nhau dưới đây lớp học rồi cùng ra về.

Nhớ lại những kỉ niệm đó, tôi lại thấy lòng mình chợt thất lại.

Không nghĩ ngợi linh tinh gì thêm, tôi đi sâu vào bên trong, xem nào, chổi thì cất ở đâu nhỉ?

A, ở chỗ kia còn có mấy cái khác, chắc là để ở đó đây mà.

Tôi đặt hai cái chổi ngay ngắn cùng với những cái khác, đặt cái hot rác xuống cạnh bên.

Xong, về thôi.

‘Cạnh...rằm’

Tôi giật mình quay lại, đơ ra vài giây, rồi chạy vội ra cửa.

Cửa đóng lại rồi.

Tôi ra sức đẩy.

- Này có ai không? Mở cửa ra...

Tôi đập liên tiếp vào cánh cửa inox kêu lên mấy cái, nhưng tuyệt nhiên chẳng có ai mở cửa cho tôi. Dường như tôi nghe thấy tiếng bước chân ngoài đó. Ngờ là mấy bác bảo vệ, Tôi lại ra sức đập cửa, hét lên.

- Này, ai ngoài đó đấy, trong này vẫn có người mà, mở cửa, mở cửa ra...

Tiếng bước chân đột ngột dừng lại, rồi lại tiếp tục bước tiếp.

Tôi còn chưa kịp mừng rỡ thì bị dội ngay một gáo nước lạnh. Tôi bị nhốt rồi.

Tôi dám cá là họ đã nghe thấy tiếng tôi kêu cứu, vậy mà vẫn tuyệt nhiên bước đi. Tôi bị hăm hãi, rõ ràng khi này tôi để cửa mở rất rộng, vì cánh cửa nhà kho rất đặc biệt, không cần khóa, chỉ cần hai cánh cửa đập vào nhau thì chẳng ai mở ra được nếu như không có chìa khóa.

Ai mà lại muốn hại tôi như vậy?

Muốn nhốt tôi ở trong này cả đêm nay sao?

Tôi ra sức đập cửa kêu cứu, vì biết đâu được cũng có những học sinh nán lại để trực nhật như chúng tôi. Nã Nã chắc vẫn đợi tôi ở cổng trường, từ đây ra cổng trường cũng xa, nhưng chỉ cần tôi hét to hơn là được rồi, biết đâu cậu ấy biết tôi bị nhốt ở đây, rồi gọi bảo vệ tới cứu thì sao.

Nhưng vô vọng, không biết tôi đã hét bao nhiêu câu, đập bao nhiêu phát vào cánh cửa, đáp lại tôi vẫn chỉ là khoảng không lặng im. Không biết bao nhiêu lâu sau đó, đến khi đã mệt lử, tôi mới ngồi bệt xuống sàn, thở hổn hển, trái tim đập mạnh liên hồi.

Giờ này..., chắc chẳng còn ai nữa đâu, xung quanh tôi dần bao trùm bởi một sắc màu u tối. Tôi vội trèo lên mấy cái bàn, đẩy cánh cửa sổ ra, ánh tà dương còn sót lại hắt vào bên trong, làm cho không gian bớt u tối đi một chút. Ở lại cũng được thôi, miễn sao có ánh sáng, tôi không phải một mình trong bóng tối là được. Các bạn biết đấy, tôi sợ ma...

Loay hoay tìm mãi tôi mới thấy cái công tắc, mừng rỡ bật lên thì lại không thấy bóng đèn sáng.

Chắc ai đó đã đập cầu dao xuống rồi, sao số tôi lại đen đủi như vậy chứ???

Điều đáng bực nhất chính là, tôi không mang theo điện thoại, trưa nay vì mãi đọc truyện trên mạng quá nên hết pin, lúc đi học tôi cũng quên khuấy mất, không cầm điện thoại theo.

...

Tôi hiện giờ đang nằm trên một cái thùng giấy được đập bẹp lại, đầu gối lên cặp sách, đưa ánh mắt ‘tuyệt vọng’ nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi có ánh trăng khuyết một nửa. Cũng may có ánh sáng nhàn nhạt từ ánh trăng hắt vào, nên tôi mơ hồ có thể nhìn thấy mọi vật xung quanh. Tôi chỉ cầu cho làm sao đêm nay trôi qua thật nhanh. Nơi đây dường có chuột gián, ma mãnh, mặc dù không có chần nệm ẩm áp cũng được, chỉ cần như vậy thôi là đủ rồi.

Tôi đi ngủ vậy, dẫu sao mấy ngày nay tôi toàn thức khuya dậy sớm để học bài, cũng không có nhiều thời gian để ngủ, hôm nay ngủ bù.

Nghĩ vậy nhưng tôi không tài nào ngủ được, mắt cứ mở thao láo nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ ngợi lung tung, không biết giờ này mẹ và Lăng Di đã ăn cơm chưa, không thấy tôi về liệu có lo lắng mà kiếm tìm khắp nơi không? Nã Nã và các bạn tối nay không biết sẽ có bộ dạng ra sao nhỉ, không biết bữa tiệc hoành tráng mà bao nhiêu người mong đợi có những gì nhỉ, có đẹp đẽ và long lanh như trong phim hay không?...

Cứ mãi mê suy nghĩ như vậy, tôi chìm dần vào trong giấc ngủ.

...

Sáng hôm sau là chủ nhật, cái số tôi sao mà nó nhẹ thế cơ chứ?

Cũng may tôi cũng được một bác bảo vệ thả ra khi đang còn đương giấc nồng, bác ấy có việc nên mới đến trường vào ngày chủ nhật.

Mẹ rất lo lắng cho tôi, cũng phải thôi, tóc tai tôi bù xù, quần áo bẩn mặc trên người cả đêm qua chưa thay, bụng đói meo mốc..

Về tới nhà

Tôi nhảy ngay vào bồn ăn cơm, ăn lấy ăn để, ăn xong lên tắm rửa vừa đúng lúc Tấn Thành đến, mẹ tôi nói với hấn rằng hôm nay cho tôi nghỉ học, đã quá, thế là được nghỉ học, không biết là lời hay là dở đây?

Chiều hôm đó, Nã Nã rủ tôi đi ăn trà sữa, tôi đi liền, cả hai đứa cả kẻ hết quán này tới quán nọ bên lề đường.

- ...cậu không biết đâu, nhà cậu ý phải nói là cao thật cao, to thật to, đẹp ơi là đẹp. Đi từ cổng vào tới nhà cũng cần phải đi xe nữa đấy, đi bộ chắc là gãy giò luôn. Ăn uống thì thôi rồi luôn, bày la liệt cơ man nào là bánh trái hoa quả, món Tây món Tàu đủ cả. Bánh ga-to thì 18 tầng, cao gần ngưỡng nhìn đẹp lắm luôn á, tớ nhìn là biết ngay loại bánh vừa ngon vừa đắt tiền. Đài phun nước cao lắm, có cả đèn nên nhìn như cột nước bảy sắc cầu vồng đẹp mê li. Có bao nhiêu là người, hot boy có, hot girl có, nói chung ai cũng rực rỡ xinh đẹp, diện váy áo như công chúa hoàng tử, nhìn mà tui thân kinh khủng. À, hôm đấy tớ mặc bộ váy này này, nhìn thế nào? Đẹp không?- Nã Nã sau một hồi thao thao bất tuyệt, liền rút điện thoại ra, mở album ảnh ra cho tôi xem, cô ấy mặc một chiếc váy ren hoa màu đen, xòe bông bênh bên dưới, tóc búi lên gọn gàng, trông thon gọn và rất đáng yêu. Phía sau là chiếc bánh gato 18 tầng, tầng dưới to nhất xong càng lên cao càng nhỏ, trang trí vô cùng đẹp mắt.

- Đẹp quá- tôi khẽ thốt lên.- Không biết là đang khen Nã Nã hay là khen cái bánh.

- Ủ, dĩ nhiên rồi- Nã Nã vênh mặt lên tự đắc, tôi cũng chỉ biết lắc đầu cười trừ, cúi xuống hút một ngụm trà sữa cái 'rột'

- À mà nè, sao hôm qua cậu trốn chỗ nào mà tớ không thấy vậy? Hay là lại tay trong tay cùng với chàng nào trong bữa tiệc nên quên mất bạn hiền rồi đây?

- Làm gì có- tôi khẽ thờ dãi, nhớ lại chuyện tối qua đúng là quá xui xẻo mà- hôm qua lúc đi cắt cỏ, tớ bị nhốt trong nhà kho, cả buổi tối ở trong đấy luôn, tối tận sáng hôm sau mới được thả về với thiên nhiên, làm gì có thời gian tay trong chân với chàng nào, nghĩ tầm bậy tầm bạ.

- Hả? Bị nhốt trong nhà kho á?- Nã Nã ngạc nhiên hỏi, miệng há to tới nỗi có thể nuốt vừa một cái bánh bao nhân thịt.

Tôi gật đầu xác nhận.

- Ăn ở thế nào mà lại...- Nã Nã bỏ lửng câu nói.

- Hừ, bạn bè thế đấy.

- Mà hôm qua cậu bị nhốt trong đấy thật hả?

- Ủ, tớ nói điều cậu làm gì?

- Thế có thấy cái gì bất thường không?

- Ý cậu là sao?

- Cậu không biết gì à, ở đó người ta chả đồn ầm lên là có ma còn gì, hồi trước có một nữ sinh treo cổ tự vẫn trong đấy...- giọng cậu ấy thì thảo như đang kể chuyện ma.

- Á....- tôi vội hét lên, mọi người trong quán quay ra nhìn chúng tôi, cũng may Nã Nã kịp thời đưa tay ra bịt cái miệng của tôi lại.

- Có ....có ma ...treo cổ á?- sóng lưng tôi lạnh buốt, mồn miệng cũng lắp bắp theo.

Nã Nã gạt đầu, tôi nuốt nước bọt cái ực, nhớ lại những gì tối qua, tuy không có gì xảy ra vẫn không khỏi khiến tôi dùng mình.

Lại tưởng tượng tới cảnh nếu như tôi gặp ma thật đi, chắc không biết nên chạy đi đâu để chốn mất. Đúng là một đêm kinh hoàng.

Chúng tôi lượn lờ mấy vòng trong siêu thị, rồi đến công viên giải trí, rồi ai về nhà lấy.

Thật ra tôi cũng có chuẩn bị quà cho Y Thần mừng ngày sinh nhật hấn. Cuối cấp rồi, tôi cũng định đi dự, nhưng do hôm qua bị nhốt trong nhà kho lên không thể tặng quà cho hấn được.

Đằng nào thì cũng mua quà rồi, tôi không tặng để đấy cũng chả để làm gì, thế nên tôi quyết định hôm nay đưa cho hấn

Nhắc thấy bóng dáng Y Thần ở đằng xa, tôi đứng ở hàng lang đợi hấn đi qua rồi đưa luôn, vào lớp đưa thể nào cũng ồn ào một phen cho mà xem.

Cậu ấy đi ngang qua người tôi, ánh mắt hững hờ như không thấy tôi, xem tôi như không khí.

- Vương Y Thần.- tôi gọi với theo.

Cậu ta đứng lại, nhưng không quay người, mà chỉ ngoảnh mặt lại với tôi.

Không nói gì, để tôi tự tiếp tục.

Tôi do dự, tay nắm chặt túi bóng đựng quà.

Đến đó một lúc, tôi vẫn không nhúc nhích, cái thái độ này, thật có muốn tặng cũng không tặng nổi. Tôi sợ hấn không nhận, hoặc nhận rồi vứt đi, lúc đấy tôi chắc chẳng biết chui đầu vào đâu. Nhà hấn giàu có như thế, có cái gì thiếu đâu mà phải tặng nữa, có tặng hấn cũng chẳng cần.

- Có chuyện gì không?- hấn hết kiên nhẫn chờ đợi, lạnh lùng buông một câu.

Tôi khẽ thở hắt ra, nắm chặt tay, ngược mắt lên nói:

- ...Không có gì...

Hấn bước thẳng vào lớp, lạnh nhạt quá.

.....

Tôi ngẩng đầu lên, ngay vào cái khoảng khắc vô tình đó, đập vào mắt tôi là một chùm hoa phượng vĩ đỏ rực. Ánh nắng chói chang xuyên qua từng kẽ lá, cánh hoa tung lên, gió thoảng qua chao liệng trong không trung. Một mùi hương thoang thoảng đâu đây, những chiếc lá nhỏ li ti khẽ xoay mình trong gió.

Chùm hoa rơi xuống...

Giống như một tiểu thiên thần diện bộ váy màu đỏ rực đang xả vào lòng tôi, cùng muôn vàn cánh hoa khác.

Tôi ngo ngác, bất giác đưa tay lên đỡ, cả chùm hoa to đùng đỏ rực như những đốm lửa nhỏ được tôi ôm gọn trong lòng bàn tay.

Chưa đầy năm giây sau...

Cả đám con gái lớp tôi sâu vào dành giật lát từng bông hoa đỏ thắm ấy.

Vì sao hả! Vì đây là hoa mà Y Thần hái mà. Hấn đang ngồi vắt vẻo trên cây, thấy tôi ngẩng lên, khẽ cười, nụ cười còn đẹp và tỏa sáng hơn cả ánh mặt trời phía sau lưng hấn.

Tôi ngần ngợ, trái tim khẽ run lên.

- Thầy dám thi tới kia, chạy đi...- không biết ai đó đã kêu lên như thế, mọi người chạy rất nhanh tán đi đâu đó, tôi vẫn còn đơ ra chưa kịp hoàn hồn, Y Thần leo từ trên cây xuống, kéo tay tôi cùng chạy, thế nhưng cả hai lại đều bị bắt được.

Đây là cây phượng to nhất của trường, cứ mùa hè là nở cơ man bao nhiêu là hoa toàn hoa, đẹp lắm.

Hoa đẹp như vậy, là học trò, ai mà chẳng muốn cầm một chùm phượng để ngắm nhìn để ngần ngợ, không hiểu Y Thần cá cược cái gì cả mấy tên con trai trong lớp. Thua. Nên phải leo lên cây hái phượng cho lũ con gái.

Tôi vô tình đi ngang qua, tôi có làm gì đâu nhỉ?

Thế mà lại bị bắt mới sợ, cuối năm rồi còn gì, cãi lại thì bị bảo là bướng, mà không nói gì thì lại bị coi là không còn gì để bào chữa.

Tôi bị phạt đứng tần, tay bê một cái ghế lên đầu, đứng một tiếng ngoài hành lang. Cùng với hung thủ của vụ án, Y Thần.

Tôi ức tới nổi chẳng nói được cái gì, không biết cái mặt khó coi ra làm sao mà Y Thần, hấn ta cứ cười mãi. Tôi nhắm mắt để kìm nén cơn giận giữ trong lòng, bình tĩnh... bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, cái ghế này mà phang vào đầu ít nhất cũng phải nằm viện mấy tháng đấy.

- Hoa đâu?

- Gì hoa?

- Tôi hái vứt xuống đó, cậu chẳng cầm còn gì?- cầm cái đầu nhà cậu, tôi thật muốn nói thế quá.

- Bị người ta cướp hết rồi.

- Ồ

Không hiểu hán ‘ồ’ cái gì, tôi cũng chẳng quan tâm nữa, im lặng chịu phạt. Ôi thôi cái thân tôi, chân và lưng mới sắp gãy ra đến nơi rồi đây này. Thật là quá đáng quá đi, cái này thì có được coi là đang bạo hành học sinh không nhỉ?

...

Thời gian thoi đưa, nhắm mắt mở ra chưa gì đã tới ngày thi đại học rồi, tôi mang theo một tâm trạng vừa hồi hộp vừa lo lắng trong lòng.

Mẹ và Lăng Di đưa tôi đi thi, sáng hôm nay dậy rất sớm, đủ thời gian để ăn uống lo nê chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, thế mà đi suốt dọc đường, mẹ cứ hỏi tôi có quên cái gì không? Có đói không? Có cần đi vệ sinh không? Rồi thi vào phòng thi phải thế này thế nọ, cố gắng làm bài thi đạt kết quả tốt nhất có thể....

-.....nhớ là lúc không làm bài được hãy nhắm mắt lại, úp mặt xuống bàn và ngừng suy nghĩ về bài thi 15 giây, hít thở sâu, đều đặn, để đầu trống rỗng và thanh thản, sau đó, từ từ mở mắt ra và bắt đầu làm bài tiếp. Không cần quá quan tâm tới thời gian con cứ từ từ thôi, bài dễ làm trước, bài khó làm sau.....

Đến nơi thi gặp Tấn Thành, hán đứng dưới một cái cây bên lề đường vẫy vẫy tay, nhà hán cũng gần đây mà, hán cũng đến để dặn dò tôi vài câu:

- Thế nào rồi?

- Thế nào là thế nào ạ?

- ... - hán nhìn tôi cười bất đắc dĩ, rồi nói tiếp- những gì tôi dạy em đã nhớ kĩ cả chưa?

- Ồ thì cũng tạm ổn...- tôi trả lời đại khái, cũng không để ý đến câu chuyện đang nói về đề tài gì, nói chung bây giờ tôi chẳng muốn tiếp chuyện gì hết á. Mồ hôi đã rịn ra đầy cả tay rồi.

- Thôi, dấu sao cũng chúc em thi tốt.

- Cảm ơn thầy.

Tôi vào trường trong ánh mắt đầy lo âu và kì vọng của mọi người. tôi liếc mắt nhìn xung quanh, có rất nhiều các bạn khác như tôi, xem ra họ còn căng thẳng hơn cả tôi nữa, điều đó cũng khiến tôi trở nên vững tin hơn phần nào.

Kì thi kết thúc...

...

Một tháng sau...

Có giấy báo về.

Tôi bóc phong thư ra, run run cầm tờ giấy trên tay, dè dặt liếc qua từng dòng chữ...

tôi khẽ run, trái tim cũng đập thịch một cái thật mạnh. Tôi nhảy cẫng lên, không kìm được niềm vui sướng.

Ha ....ha...ha...

Rất cuộc sau bao nhiêu tháng ngày vất vả, tôi cũng được toại nguyện.

Tôi đỗ rồi...

Hạo Thiên, tớ đỗ vào Thanh Khê rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Em Có Thể Mời Anh Ăn Cơm Không?

Sau khi thi đại học xong, tôi có một khoảng thời gian vô cùng thoải mái để nghỉ ngơi. Nã Nã, Đằng Nam, Đường Doanh, Y Thần, Phúc Tự,... đều thi trúng vào trường đại học mà mình mong muốn, riêng có Giang Ly là bị rớt nguyện vọng một, phải vào trường đại học nằm trong nguyện vọng hai. Một số bạn trong lớp thi không trúng trường nào cả, đành phải đợi đến kì thi năm sau thi lại, hoặc là ở nhà luôn, bắt đầu tìm kiếm việc làm.

Bao nhiêu công sức ngày đêm dùi mài kinh sử của tôi, xét cho cùng cũng không phải là quá lãng phí.

Đại học Thanh Khê quả thật còn trên cả tuyệt vời, được xây dựng bao quanh bởi những dãy núi cao hùng vĩ. Khuôn viên trường có rất nhiều cây, rậm rạp tươi tốt và luôn mang đến cho người ta cảm giác vô cùng sáng khoái. Nào là cây quế, cây phong, cây hoa đào,... Cây cối um tùm, cảnh cây vượn cao và rộng, đón lấy những ánh nắng rực rỡ ngay gắt của mùa hè. Tạo nên một mái vòm giống như một chiếc ô khổng lồ, bao trọn cảnh vật phía bên dưới.

Trường bao gồm nhiều tòa nhà rất đẹp, trong đó có một cầu thang xoắn ốc. Còn thư viện, Không đơn thuần là những phòng “chứa sách” đồ sộ, các thư viện với đủ mọi kiến trúc độc đáo, trắng lẹ, từ cổ kính tới hiện đại, khiến bạn dễ dàng bị “mê hoặc”. Lớp học cũng rất đầy đủ và tiện nghi, bộ phận giáo viên giảng dạy cũng vô cùng chuyên nghiệp và giàu kinh nghiệm.

Bên cạnh học viện Thương Mại có một cái sân vận động rất rộng, với mặt cỏ xanh mướt, bao quanh nó là một đường chạy màu đỏ.

Kí túc xá ở một khu tách biệt riêng, phân ra làm hai khu, khu nam và khu nữ, cách nhau một khoảng sân rộng. Vì nhà xa, thế nên tôi quyết định ở kí túc xá để đỡ phải đi đi về về. một phần là do xe cộ nguy hiểm, một phần cũng là do chi phí đi lại.

Ở cùng phòng với tôi có ba bạn nữ khác, một bạn tên Lăng Ngọc Huệ, có mái tóc ngắn ôm sát gáy, đôi mắt to tinh nghịch, một thân hình chuẩn hết sức chuẩn. Có tính cách táo bạo và năng động, có lối sống hơi buông thả. Một bạn tên Đỗ Bích Như, khuôn mặt thanh tú, điềm đạm, có đeo một cái kính cận trông vô cùng uyên bác, tính cách người lớn, trững trạc. Đôi khi lại hơi trẻ con, đặc biệt là học rất giỏi. kì thi vừa rồi, bạn ấy nằm trong top 10 những người điểm cao nhất trường.

Còn người cuối cùng chính là hoa khôi của học viện Thương Mại, không những sở hữu ngoại hình tuyệt hảo mà ngay cả cái tên cũng rất gây ấn tượng. Âu Dương Lam Thiên. Mái tóc xoăn gọn sóng màu hạt rẻ vừa dài vừa mượt ôm lấy gương mặt vline cùng với đôi mắt phượng mơ màng, sống mũi cao, đôi môi màu hoa đào chúm chím vô cùng đáng yêu, một cái núm đồng tiền bên má trái lại càng khiến Lam Thiên trở nên duyên dáng, thân hình mảnh rẻ, tuy vậy nhưng ngực và mông lại rất đầy, làn da trắng như ngọc, giọng nói nhẹ nhàng và thánh thót như sương. Tính cách dịu dàng, ôn nhu, rất thân thiện và dễ mến.

Có biết bao nhiêu anh chàng ngày nhớ đêm mong ngọc nữ của học viện Thương Mại, đôi lúc còn lên vào kí túc xá nữ, đứng dưới phòng của chúng tôi hát và đánh đàn cho Lam Thiên nghe. Ngọc Huệ rất tức giận vì lũ vịt đực ấy, mấy lần cầm một chậu nước ra, dội từ trên xuống dưới để đuổi họ đi ấy vậy mà mấy hôm sau, đầu lại vào đấy.

- Xin chào cả nhà, Ngọc Huệ ta đã về rồi đâyyyyyyy...- tôi đang nằm trên giường của mình, ôm cái laptop viết bài luận đề ngày mai thu cho giáo sư Triệu, Ngọc Huệ đẩy cửa cái ‘rũnh’ bước vào, cánh cửa va vào tường kêu lên một tiếng động vô cùng lớn. cánh cửa kêu kety mấy cái mới chịu đứng im. Khiến tôi đang uống nước sực tỉnh thì phọt cả vào màn hình máy tính.

Lắc đầu chép miệng, tôi thầm thấy cảm thông với cánh cửa, chắc không lâu sau đó, nó ắt sẽ phải đi đòi nhà ma bởi bàn chân ác quỷ của Ngọc Huệ.

- Này, Lăng Ngọc Huệ, tôi nói cho cậu biết, sống ở đây không phải chỉ có mình cậu, đừng lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho mình thế chứ? Đến bao giờ cậu mới thôi cái trò đá cửa ấy đi hả, cái khu nhà này đã cũ lắm rồi, không cần động đất, chỉ cần mấy phát đá của cậu thôi. Tôi cam đoan nó sẽ sập ngay tức khắc. Còn nữa, cái chậu quần áo bẩn ở trong kia bao giờ cậu mới chịu giặt đi hả, nó đang bốc mùi kia kìa, thật không thể nào chịu đựng được cậu nữa, cậu có thật là con gái không vậy?- Bích Như đang ngồi trên giường đọc sách không kim được hết lên, mặt đỏ bừng bừng. Bình thường cô ấy là một người ít nói, giỏi chịu đựng, bỗng dưng hôm nay lại quát tháo ầm ĩ lên như vậy. Đủ để thấy cô ấy đang tức giận đến mức nào.

Quả thật tính cách của Ngọc Huệ có hơi xuề xòa, lười thôi. Quần áo vứt vạ vớ vẩn trong phòng, trên giường. Không thể phân biệt đâu là sạch, đâu là bẩn. Đồ ăn vặt ăn xong để bừa bãi, đến rác cũng không buồn vứt đi. Sách vở, bút biếu vứt lộn lốc trên giường... nhiều lần tôi và Lam Thiên đã giúp cô ấy dọn dẹp lại mọi thứ, giặt hộ cậu ấy chậu quần áo bẩn vì không thể chịu đựng được mùi hôi nồng lên khắp phòng. Nhưng dọn dẹp xong xuôi đầu lại vào đấy. đúng là giang sơn để đổi bản tính khó rồi.

- Tớ thế nào, còn cần cậu phải nói chặc.- Ngọc Huệ khề bưỡ môi, rồi làm như không nghe thấy những lời trách cứ khi nãy, chạy lại đứng giữa trung tâm phòng, dang hai tay ra, mặt hớn ha hớn hở- Tớ có một tin tốt, các cậu đoán xem đó là gì nào?

Tính cô ấy là vậy, dù có giận dỗi nhau đến đâu cũng nhanh chóng cho qua và coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Tôi đắm chiêu suy nghĩ.

- Chắc không phải có anh nào tình nguyện làm osin cho cậu đấy chứ?- Lam Thiên lên tiếng. Cô ấy đang ngồi chải mái tóc vừa dài vừa mượt, sau đó buộc túm lên đằng sau, thắt lại bằng một cái nơ nhỏ. Tóc con rũ xuống trán. Tuy đơn giản, nhưng trông vô cùng đẹp mắt.

- Hừ, thằng ngu nào mà thêm làm osin cho con nhò dờ hơi này.- Bích Như hừ lạnh, cũng không quan tâm đến Ngọc Huệ nữa, cầm áo quần đi vào phòng tắm. Đóng cửa cái ‘rầm’

- Cậu ta hôm nay bị làm sao vậy?- Ngọc Huệ hỏi, tôi lắc đầu ý nói không biết, rồi hỏi Ngọc Huệ.

- Huệ, rốt cuộc là có chuyện gì mà cậu vui vậy hả?

- Ừ, phải rồi, nói đi cho cả nhà cùng vui.- Lam Thiên tiếp lời.

- À,... cái này...- Ngọc Huệ tỏ vẻ bí mật, sau đó hét ầm lên- được trúng thưởng, trúng ta đi đập phá thôi.....

- Oa... thật là may mắn quá- Lam Thiên nhảy xuống giường, khoát vai Ngọc Huệ- thế thì phải khao, phải khao.

- Bạn tốt, không khao tối nay ra ngoài đường mà ngủ nhé- tôi cũng nhảy xuống giường, vòng tay qua eo Ngọc Huệ, cù điên đảo.

Ngọc Huệ có máu buồn, bị cù cười sảng sặc, lên tiếng nài nỉ tôi.

- Được rồi... được rồi... mà...tớ nhất định sẽ khao, phải khao chứ...

- Dĩ nhiên rồi, ăn một mình là cực kì xấu tính- Lam Thiên cười trêu.

- Đúng đúng... bạn tốt, ăn mảnh coi chừng bị hóc đó nha. – tôi cũng nói phụ họa- bây giờ cũng sắp đến giờ ăn tối rồi, Ngọc Huệ hay là chúng ta đến quán bác Chu làm một bữa đề.

Quán bác Chu là quán ăn quen của chúng tôi, đồ ăn ở đây vô cùng phong phú, nhiều món, đủ thể loại và làm rất ngon nữa.

- Phải đó, chúng ta đi thôi, đi thôi. Tớ đói gần chết rồi đây này- Lam Thiên nhăn mặt lại, ôm lấy bụng, điệu bộ vô cùng đáng yêu.

- Ôke con dê, đi thôi...à mà khoan, quần áo của tớ vẫn chưa được giặt, hay là đợi tớ giặt xong đã rồi đi, nhé..

Ý cậu ấy là, muốn chúng tôi giặt giúp đồng quần áo bẩn kia, không giặt thì đừng hòng ăn đây mà.

- Tối nay ra ngoài đường ngủ nhé bạn hiền- tôi lừ mắt.

- À thôi, được rồi, chúng ta thay quần áo đi rồi đi. Gọi cả mụ phù thủy trong kia đi nữa nhé- Ngọc Huệ đến bên tủ quần áo, lôi ra một chiếc váy màu xanh nơ, cổ trái tim, eo thắt nơ, tà váy mềm mại tung bay. Sau đó thân nhiên cởi đồ trước mặt chúng tôi, thay quần áo.

- Thật đau mắt quá đề.- tôi nói.

- Đồ háo sắc- Ngọc Huệ nhún vai.

- Trơ trẽn- Lam Thiên nói.

- Bích Như, cậu có đi không, nhanh lên đi.- tôi gọi với vào trong nhà tắm.

- Ồ , được chút, xong rồi đây.-cô ấy đáp.

Chúng tôi cùng đi bộ ra ngoài cổng trường, bây giờ chắc khoảng gần bảy giờ, mọi người vẫn đi dạo trong trường rất đông.

Xa xa bỗng tôi thấy một bóng dáng quen thuộc đang bước đi.

- Tấn Thành-tôi lầm bầm, rồi nhớ rằng mình có việc cần nói với hắn, tôi quay sang nói với ba cô bạn- này ,các cậu đứng đây đợi mình một lúc nhé, mình có việc này, quay lại ngay.

Tôi nói rồi chạy biến đi.

- Ê, khoan đã- tôi bắt kịp hắn, đưa tay kéo hắn lại.- Lâu rồi không gặp, thầy đi đâu vậy?

Quả thật là lâu rồi không gặp, kể từ hôm thi ấy, tôi đã không gặp hắn nữa rồi. Tuy ở cùng một trường. Sau khi biết kết quả, hắn chỉ nhắn cho tôi một cái tin chúc mừng rồi biệt âm vô tín luôn.

Hắn quay người lại, nhìn tôi hơi ngạc nhiên, sau đó lại lấy lại dáng vẻ như thường ngày:

- Ừ, lâu rồi không gặp, bây giờ tôi đến phòng tự học, mà tôi đã không còn là thầy giáo của em nữa rồi- hắn cười, lúc trước tôi không để ý, bây giờ thấy hắn cũng đẹp quá chứ, hắn có một cái núm đồng tiền không quá sâu bên má phải. Trước giờ tôi không nhận ra, vì nó không sâu, và cũng vì hắn rất ít khi cười.

- Ồ, vậy bây giờ không cần phải gọi là thầy nữa sao? Em nhớ hồi trước có người đã bắt buộc mình phải gọi như thế cơ mà.

Bỗng tôi cảm thấy hơi tò mò, trước giờ tôi chưa từng hỏi hắn, ngoài dạy học cho tôi ra hắn còn làm gia sư cho ai khác không?

- Đây là lúc trước, khi tôi làm gia sư cho em thôi, dĩ nhiên phải gọi như thế rồi. Mà em đi đâu vậy?

- À, em chuẩn bị đi ăn tối cùng với các bạn, có một cô bạn may mắn trúng thưởng được tiền, muốn khao bọn em một bữa- tôi vui vẻ như chính mình là

người được trúng thưởng vậy, đưa mắt về phía đám bạn đang đứng ở xa dõi mắt về hướng này, thế nào họ cũng nghĩ tôi và Tấn Thành là một cặp, rồi túm tụm lại bàn tán xôn xao cho mà xem.

- Ủ, em ở kí túc xá à? Có gì bất tiện không?

- Cũng hơi hơi, trường này rộng thật đấy, mấy lần đi bị lạc liền.- tôi xoa vai, nhớ đột mới vào trường, tuy cầm bản đồ trên tay ấy vậy mà tôi phải mất không ít thời gian mới có thể tìm thấy cái kí túc xá. Tìm đến nơi thì trời đã tối, chỉ kịp tắm táp qua loa rồi trèo lên giường ngủ luôn, còn không kịp làm một bữa tiệc cùng mấy cô bạn cùng phòng. Nhìn tôi lúc đó vô cùng thảm hại.- đến bây giờ em chỉ biết đường đến giảng đường, kí túc xá, sân vận động. Chấm, hết.- tôi rầu rĩ nói.

- Vậy sao?- Tấn Thành bật cười, tôi gật gật đầu, hần nói- mới đầu tôi cũng vậy nữa, cũng rất khó sở về việc tìm đường, nhưng lâu dần cũng thành quen, khi nào rảnh tôi có thể dẫn em đi thăm quan trường, có rất nhiều nơi thú vị, đảm bảo em sẽ thích.

-Thật sao?- tôi mừng rỡ- Thầy hứa rồi nhé, ngoắc tay- tôi dơ ngón tay út lên, hần nhìn tôi phì cười, cũng đưa tay ra móc ngón với tôi. Miệng nói ‘ đồ trẻ con’ nhưng chính hần cũng làm theo đấy thôi. Tôi cười tươi rói.

Chợt nhớ ra lí do tôi gọi hần lại, liền nói

- À đúng rồi, khi nào anh rảnh, em muốn mời anh ăn cơm- tôi đã dần quen với cách xưng hô mới, như vậy sẽ có cảm giác thân thiết hơn là gọi là ‘thầy’

- Không cần đâu.- hần xoa tay

- Cần chứ, em muốn cảm ơn anh thôi mà, công nhận anh rất có năng khiếu làm giáo viên, có thể huấn luyện một đứa đầu đất như em mà lại thi đỗ vào trường đại học này, quả là tâm phúc khẩu phúc a- tôi bắt chiếc điệu bộ của mấy tên công tử thời xưa, một tay hình nắm đấm, một tay xò ra rộng ra, rồi chắp vào nhau. Miệng cười lém lỉnh.

- Mẹ em đã trả lương cho tôi rồi.- hần làm bộ đắn đo, sau đó nói- Nhưng mà thôi, nếu em đã có lòng, thì tôi cũng phải có dạ.- Hừ, lại còn giả bộ ta đây, hần thấy lợi trước mắt mà không màng tôi chắc đi đầu xuống đất, đều vô cực.

- Tiểu Phong, làm gì mà lâu như vậy, tớ đói bụng lắm rồi.- Ngọc Huệ vô ý tút lên tiếng gọi, tôi quay sang ra dấu chờ một chút. Rồi lại nhìn Tấn Thành:

- Vậy khi nào rảnh, anh gọi điện lại cho em ha. Em thì lúc nào cũng được. Bye bye...- tôi vẫy vẫy tay, rồi chạy vụt về phía đám bạn của mình.

- Con quý, có bạn trai đẹp trai dữ hen

Tôi lắc đầu giải thích

- Đó không phải bạn trai tớ.

- Vậy thì là ai nào.

- Cậu đoán đi.

- Hừ, con bé này, mồm miệng càng ngày càng lém lỉnh rồi đấy. Không thèm chơi với cậu nữa, Lam Thiên, Bích Như hai người có biết không?- Ngọc Huệ quay sang nói với hai cô bạn còn lại, nhất quyết phải biết bằng được mọi thông tin của người con trai đó. Cô ấy là vậy, tên con trai nào mà có tướng mạo từ trung bình trở nên đều sẽ lọt vào mắt xanh của tiểu thư Lăng Ngọc Huệ.

- Tớ không biết- Lam Thiên lắc đầu. Tôi cười thích thú.

- Nếu nói được, cậu phải quét dọn nhà cửa trong một tuần nhé.- không đợi tôi kịp trả lời, Bích Như tho ơ đáp- anh ta tên Tấn Thành, hơn bọn mình một tuổi, hoàn cảnh ra đời không mấy may mắn, ba mất, chỉ còn có mẹ, thường xuyên đi dạy gia sư cho các học sinh từ mười hai tới mười tám, ngoài ra còn làm thêm tại quán Mùn để kiếm thêm thu nhập, là một anh tài trong đám nam sinh của trường ta, học rất giỏi, kì thi nào cũng đứng đầu, từng được bầu chọn là học sinh giỏi ưu tú cấp quốc gia. Không ít lần mang vinh quang bằng những giải thưởng về cho nhà trường. ...

Bích Như nói một tràng dài nữa, nhưng tôi không nhớ hết, nào là sở thích, sở ghét của hần ta, thật không ngờ, thật không ngờ...

Tôi há hốc mồm ra nhìn, mà đầu phải chỉ riêng tôi, Ngọc Huệ há to tới nỗi có thể nuốt luôn cả nắm đấm vào miệng nữa kia, ấy vậy mà vẫn không quên rút điện thoại ra ghi âm lại những lời Bích Như nói. Chúng tôi cứ chân chó nhìn Bích Như, không ngờ cậu ấy lại có thể hiểu biết Tấn Thành nhiều như thế. Đến tôi, học hần mấy tháng liền, cũng chẳng biết nhiều như thế, từ sở ghét sở thích sở đoảng, tất tần tật...

-.....\$57687YGHD@#9^.....- dừng lại một lúc, Bích Như nói tiếp- còn nữa, cậu phải giặt đồng quần áo bẩn của Ngọc Huệ nữa, tớ thật không thể chịu đựng thêm nữa rồi- về mặt vẫn điềm nhiên, tôi chỉ biết gật đầu lia lịa nói được được.

- Bích Như sao cậu lại biết nhiều như thế chứ?- Lam Thiên cũng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ được dáng vẻ cũ.

Bích Như chợt khựng lại, lí nhí nói:

- Cái này đều có trong hồ sơ học bạ hết mà, người ta nổi tiếng như vậy, biết một chút cũng là điều bình thường thôi mà- cô ấy cúi đầu, vậy nên tôi không

nhìn rõ thần sắc của cô ấy thế nào. Nghiêng đầu suy nghĩ, có cái gì không khớp thì phải, ở trong hồ sơ học bạ lại có ghi đầy đủ về hoàn cảnh gia đình sinh viên như vậy sao???- Chúng ta đi thôi, không quán đông lại không có chỗ mà ngồi.

- Ủ, đi thôi, đi thôi- Ngọc Huệ lại lấy lại dáng vẻ hồ hởi như cũ, hô lên, kéo tay cả bọn ra ngoài cổng trường.

Cả bọn ríu ra ríu rít, khoác vai nhau, vừa nói vừa cười rất vui vẻ.

- Bích Như, cậu nhìn gì vậy?- thấy Như cứ quay lại phía sau, tôi quan tâm hỏi.

- Không...không có gì.

Chúng tôi vào trong quán, bác chủ cửa hàng nhìn thấy khách quen vô cùng niềm nở ra đón tiếp, hỏi han vài câu xã giao, sau đó cả bốn người cùng tiến vào bàn. Gọi đủ các món ngon ra, bày đầy trên bàn ăn, món nào món đấy vô cùng ‘quyến rũ’, thơm phưng phức, bày biện cũng vô cùng đẹp mắt, không hổ danh là quán ruột của chúng tôi.

- Nào, nào, ăn thôi cả nhà- Ngọc Huệ rất giỏi tạo không khí, lúc nào cũng là do cô ấy hô hào mọi thứ trước, cô ấy cầm đũa lên định gấp cái đùi gà to nhất vàng ruộm thơm lúc mùi trong đĩa. Tôi liền lấy đũa nhanh như cắt, cặp lấy đôi đũa của Ngọc Huệ, cô ấy mở mắt tròn xoe, trân trối nhìn tôi. Lam Thiên làm vẻ mặt không có gì, lấy đũa gấp luôn miếng đùi gà đó cho vào bát của mình, ăn luôn. Ngọc Huệ ế, khóc không ra nước mắt. Bích Như cũng thản nhiên ăn uống, không để tâm lắm đến chúng tôi. Cô ấy là vậy, bình thường không hỏi thì cũng chẳng thèm nói, riêng lúc nào đã nổi nóng lên thì biết tay.

- Các hạ, có ý gì đây?

- Cậu có nhớ là mang theo tiền không đấy?- rút kinh nghiệm từ những lần ăn trước, tôi hỏi cho chắc ăn. Lúc trước cũng là khao đấy, thế mà cô ả lại quên mang tiền, ai cũng chắc đinh ninh rằng mình được khao thế nên cũng chẳng mang theo. Đến cuối bữa ăn, lúc thanh toán thì mới nhận ra, cả bốn đứa lục hết các túi, túi trên túi dưới túi ngoài cũng không đủ tiền để trả. Cũng may bác chủ cửa hàng tốt bụng, không bắt cả lũ ở lại rửa bát hoặc làm chân sai vặt đâu mà lo.

- Dĩ nhiên...- cô ấy làm vẻ mặt bó tay nhìn tôi- cậu yên tâm, nếu có không mang tiền cũng sẽ không để mọi người ở lại rửa bát hoặc làm chân sai vặt đâu mà lo.

- Thế thì tốt- tôi tha đôi đũa ra, bắt đầu ăn. Chà, nhìn thôi đã thấy rất ngon mắt rồi.

- Bó tay.- Ngọc Huệ đảo mắt, than vãn một hồi rồi ăn như điên. Cô ấy có tướng ăn rất xấu, một khi đã ăn thì không còn biết trời đất sao trăng gì, cũng chẳng cần quan tâm người ngồi trước mặt là ai. Chỉ biết có mỗi một việc, đó chính là gấp, gấp, cho vô miệng, nhai nhai. Giống như một cái máy nghiền thức ăn vậy.

Lam Thiên từ lúc bước vào quán thu hút không ít những ánh mắt say mê của lũ con trai, cô ấy tuy ăn mặc giản dị, tóc tai không mấy cầu kì, mặt mộc tự nhiên không kém phần thanh thoát, bộ dạng ăn cũng rất nho nhã lịch thiệp, đặc biệt là cái má cứ phồng phồng lên khi nhai thức ăn, đôi môi đỏ mọng được phủ một lớp mỡ bóng bẩy trông vô cùng xinh đẹp.

Tôi ngồi bên cạnh Lam Thiên, nên có thể thấy được tên con trai ngồi bên bàn bên kia đang nhìn cô ấy không chớp, ngồi cùng bàn còn có một bạn nữ khác nhan sắc tầm tầm, chắc là bạn gái, cô gái đó thấy bạn trai mình cứ đi nhìn ngắm người khác tới nỗi nước miếng chảy ra dòng dòng, liền tức giận, đứng dậy định bỏ về. Chàng trai biết mình đã phạm phải lỗi lầm nên cầm tay cô ấy kéo xuống, định bụng dỗ dành vài câu. Nhưng không hiểu họ nói chuyện gì mà thành cãi nhau to. Cô gái kia mặt đỏ bừng bừng tức giận đi về, chàng trai hình như cũng không phải yêu cô gái ấy nhiều lắm thế nên không đuổi theo.

Đúng là một vở kịch tài tử giai nhân thú vị.

Đã có đồ ngon để ăn lại còn có phim hay để xem. Thật là đời lợi quá a.

Đang lúc các món trên bàn được xử lý hơn phân nửa, thì chiếc điện thoại của ai đó vang lên. Tôi ngừng ăn ngẩng lên nhìn, là điện thoại của Ngọc Huệ, tôi chuyển ánh mắt từ tò mò sang cảnh giác, để phòng cô ấy chuẩn đi thì nhanh tay nhanh chân tóm lấy bắt ở lại trả tiền.

Ngọc Huệ nhìn mọi người cười cười rồi đặt điện thoại lên tai nghe máy.

- A lô...ạ...ạ vâng ạ...em đang ăn tối cùng với bạn. Sao cơ?...ừ ừ, người ta không chịu đâu... hay anh đến đây luôn đi rồi chúng mình đi luôn... vâng, quán bác ý ạ... Vâng, thế nhé. Yêu anh.. bye honey..mơ...- Ngọc Huệ đặt một cái hôn thật mạnh vào màn hình điện thoại đánh cái ‘chục’. Cô ấy nói chuyện điện thoại bằng cái giọng nửa ngây thơ nửa nũng nịu thật làm người ta nổi hết cả da gà da vịt. Tôi đảm bảo đầu dây bên kia chính là bạn trai của cô ấy.

Lam Thiên đưa tay lên xoa xoa hai vai, ý muốn nói ‘thấy ghê quá đi’. Ngọc Huệ nhún vai cười cười, sau đó lại tiếp tục ăn uống. Bình thường cô nàng đánh đá là thế, ấy vậy mà khi nói chuyện với người yêu lại có thể biến thành nai tơ trong nháy mắt, thật là khâm phục khâm phục.

Một lúc sau, khi bữa ăn sắp tàn, có một người đàn ông từ ngoài đẩy cửa bước vào trong, Ngọc Huệ dơ tay lên vẫy vẫy với hắn ta. Đó là một tên đô con, mặt mũi bặm trợn, có vết sẹo dài trên trán, đôi mắt một mí vừa nhỏ vừa gian đang đảo quanh tìm kiếm cái gì đó, ánh mắt dừng lại ở bàn chúng tôi, rồi đảo bước lại gần.

Tôi đưa mắt nhìn Lam Thiên với Bích Như, hai người này cũng quay sang nhìn tôi.

Ngọc Huệ sao có thể quen biết một tên xấu xí đáng tuổi chú mình như vậy chứ??? Hẳn chắc không phải cái tên nói chuyện điện thoại với Ngọc Huệ khi này chứ??

Hắn bước đến, kéo một cái ghế ra và ngồi xuống.

- Xin chào các quý cô xinh đẹp- miệng lưỡi giảo hoạt, không phải loại tốt đẹp gì. Tôi âm thầm đánh giá.

Ngọc Huệ chồm người ra, hôn lên môi hắn, hắn cũng cúi xuống hôn lại, trông hai người này giống như đang gặm móng giò vậy. Tôi quay mặt đi chỗ khác không nhìn nữa, làm người ta nuốt thức ăn không trôi, họ tự nhiên quá mức rồi, tuy vậy, cái này cũng không phải là lần đầu tiên, hồi trước cũng như vậy, khác là khác địa điểm với đối tượng mà thôi.

Gặm móng giò xong xuôi, họ mới quay sang tươi cười. Ngọc Huệ cười thẹn thùng nói với chúng tôi

- Thật ngại quá... giới thiệu với mọi người đây là Phi Hoành, bạn trai của mình- Ngọc Huệ nép sát vào người 'lão già' đó, hừ gọi là lão già cũng đúng thôi, hẳn chắc phải hơn bố tôi mấy tuổi quá. Hắn vòng tay ôm lấy eo Ngọc Huệ, gật đầu, mỉm cười xã giao với chúng tôi. Bích Như làm như không có gì, tiếp tục ăn. Lam Thiên cười gượng gạo, không nói gì, tuy vậy nhưng tôi biết, thái độ đó là thái độ cũng không có mấy thiện cảm. Tôi ngồi im không nói gì.- Giới thiệu với anh, đây là Bích Như, Lam Thiên, Tiểu Phong, bạn cùng phòng với em.

- Chào các em...- hắn đưa bàn tay vừa to vừa thôi ra, ý muốn bắt tay làm quen, nhưng cả ba người còn lại không nói gì, cứ ngồi im thín thít. Ngọc Huệ ra dấu với tôi, đại ý là đừng để lão già Phi Hoành đó mất mặt. Tôi đá vào chân Bích Như, cô ấy làm như không thấy gì, vẫn tiếp tục diêm dạm ăn.

Tôi đá tiếp vào chân Lam Thiên, cô ấy lén lắc đầu gượng gạo.

Tôi hít một hơi thật sâu, lưỡng lự một lúc rồi miễn cưỡng đưa tay ra... tay tên này toàn mồ hôi, thật là kinh khủng. Tôi nhanh chóng rút tay về, len lén cầm một cái khăn giấy Lam Thiên đưa cho lau sạch tay mình, xong cảm thấy vẫn chưa đủ sạch sẽ, tôi đứng dậy nói với mọi người rằng mình cần phải đi vệ sinh. Lam Thiên và Bích Như nhìn tôi như thể tôi là phản tặc, một mình bỏ bạn chạy đi lánh nạn. Tôi nhún vai rồi chạy vù vào nhà vệ sinh, khẽ đưa tay lên mũi ngửi. Tôi nhăn mặt lại, tên này đúng là có vấn đề về việc vệ sinh cá nhân, trong người có bệnh tật, mùi mồ hôi thật kinh khủng khiếp.

Tôi cho tay dưới vòi nước trong bồn rửa, kì cọ chà chà một thôi một hồi, sau đó lấy xà phòng ra xoa lên tay, lại tiếp tục kì cọ thêm một lần nữa, rửa sạch lại lau khô.

Sau đó nghĩ thế nào, tôi lại lặp lại việc rửa tay thêm một lần nữa, cứ nghĩ mồ hôi của hắn dính vào tay mình, kiểu gì mấy con vi trùng vô phép tắc cũng sẽ còn lán lại tay tôi lâu. Không kiềm được mà chà đến nổi tay nổi đỏ hết cả lên. Vậy mà Ngọc Huệ còn hôn hắn nữa, thật kinh khủng. Tôi đảm bảo tên đó chẳng phải loại tốt lành gì cho cam, khi lấy vòng tay ôm eo Ngọc Huệ, tay hắn còn lán xuống mông cô bạn sờ soạng. Nghĩ thôi cũng nổi hết cả da gà da vịt rồi. Thật không hiểu, Ngọc Huệ sao có thể nói chuyện yêu đương với một người đáng tuổi cha tuổi chú như vậy, ngoại hình xấu xí, tính cách bi ối?

Tầm mười năm phút sau, tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh, tìm tới bàn ăn khi này thì lại không thấy mọi người đâu. Thật không ngờ họ lại nhẫn tâm bỏ tôi lại một mình. Tôi hỏi bác rằng họ đã trả tiền chưa, đi lâu chưa. Bác ấy gật đầu, nói cũng mới đây thôi. Tôi nói cảm ơn, rồi đẩy cửa bước ra về, về sớm cũng tốt, bài luận của tôi cũng vẫn chưa làm xong, về hoàn thành nốt vậy.

Ra tới cửa tôi thấy Lam Thiên và Bích Như đang đứng dưới một gốc cây không xa, thấy tôi liền lên tiếng gọi, tôi đảo bước về hướng ấy.

- Sao mọi người về sớm vậy? Ngọc Huệ đâu?

- Cô ấy đi cùng tên Hành phi gì gi ấy rồi- Lam Thiên nghe nhầm 'Hoành Phi' thành 'Hành Phi' - bọn tớ định ở lại quán ngồi đợi cậu ra, nhưng trả tiền rồi, nên ra đây đứng đợi khách còn có chỗ mà ngồi. À, Ngọc Huệ thật chất không hề mang tiền, là tên đó trả tiền cho đó.

Biết ngay mà, trúng thưởng cái gì mà trúng thưởng chứ, có mà câu được con cá vừa béo vừa lắm tiền. Không mang theo tiền mà dám dẫn chúng tôi vào đó ăn cơm, thật to gan lớn mật, tôi thề sẽ không bao giờ đi ăn uống cái gì với Ngọc Huệ nữa.

- Đúng là một tên bệnh hoạn, về sớm cũng tốt, con nhỏ Ngọc Huệ càng ngày càng không biết phép tắc. Tên đó, rõ ràng đang ngồi ôm ấp bạn gái ấy vậy mà vẫn dõn con mắt hau háu về phía Lam Thiên, hôn bạn gái như hôn con gái của mình vậy- Bích Như chỉ trích. Tôi gật đầu tán đồng, quá chuẩn rồi. mà lão già đó còn dám mơ tưởng đến Lam Thiên sao? Đúng là không biết xấu hổ- Tiểu Phong, cậu mà không rửa tay sạch thì đừng có động vào tớ.

- Á, tại sao lại ghét lấy sang tớ chứ? Tớ có làm gì đâu?

- Tớ không biết, nói chung là cậu về mà lo lấy nước tẩy rửa rửa tay đi. Chúng ta về thôi.

Lam Thiên bật cười khúc khích, tôi xụ mặt xuống, bước nhanh theo Bích Như ra về kí túc xá.

Tối hôm đó, Ngọc Huệ ngủ qua đêm bên ngoài mà không về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hai Người Là Gì Của Nhau?

- Tiểu Phong, lên thư viện cùng mình đi.

Tôi lúc này đang nằm dài trên giường, tay cầm chiếc điện thoại, không phải nhắn tin, chỉ là đang đọc một câu chuyện tình cảm vô cùng thú vị, đang đến đoạn ‘gay cấn’. Tôi lười biếng đáp:

- Thôi, cậu đi một mình đi, tớ đang bận lắm.

- Bận cái gì mà bận- Bích Như trèo lên giường tôi, đặt phăng cái điện thoại trên tay tôi, nhìn vào màn hình, rồi lên tiếng cằn nhằn.

- Lại đọc tiểu thuyết, cậu không thấy phí thời gian à, có gì hay đâu chứ?

- Tớ đang rất rảnh mà, trả lại đây- tôi chồm người qua giật lại cái điện thoại, nhưng Bích Như đã nhanh tay hơn, dơ nó cao hơn tầm với của tôi. Đang đọc đến đoạn hay mà, trả lại đây, đồ đáng ghét này.

- Đi đi mà.- cô ấy nài nỉ. tôi vẫn giữ nguyên ý định ban đầu của mình

- Cậu muốn đi thì đi một mình đi, không có rù Ngọc Huệ với Lam Thiên cùng đi. Tớ mệt lắm. Đừng có năn nỉ vô ích, tớ cứng lắm.

- Cậu bị ngốc à? Con nhỏ Ngọc Huệ có bao giờ chịu ở yên trong nhà không? Lam Thiên cũng không có ở đây, chỉ có con heo lười là cậu thôi. Đọc truyện có gì vui đâu, tớ thấy cậu nên đi ra ngoài hít thở không khí còn tốt hơn, hôm nay trời cũng rất đẹp nữa.

Tôi đắn đo, ngó ra ngoài cửa sổ.

Ừ thì hôm nay trời cũng đẹp thật, tiết trời đầu thu với những cơn gió mon man nhẹ nhàng, ánh nắng mỏng manh óng ánh vàng, trên trời xanh trong mây trắng trôi lững lờ. Ra ngoài hít thở không khí một chút cũng không sao.

Một buổi chiều đầy sáng khoái.

- Thôi được, đi cùng cậu.- tôi đáp.

Bích Như mỉm cười vui thích, trả lại chiếc điện thoại cho tôi, toài xuống giường, lấy sách cho vào cặp rồi ngoảnh lại giục tôi nhanh lên, tôi chán nản đáp lại một câu rồi cùng cậu ấy ra khỏi cửa.

Bích Như nói đọc truyện tiểu thuyết không hay, nhưng theo tôi thấy thì cũng không phải là quá nhàm chán. Lên thư viện đọc mấy cái loại sách về kinh tế mới gọi là khô khan, mặc dù nó có ích, ở đúng, nhưng cũng chẳng làm tôi thấy thích thú gì cho cam.

Hôm nay thư viện mở, rất đông người, tôi lần đầu tiên đến đây đây, tuy rằng đã học được ở cái trường Thanh Khê này mấy tháng trời rồi. Bích Như lại không như tôi, cứ chủ nhật nào cũng sẽ ghé qua thư viện một hai bận, mà không cứ là chủ nhật, hôm nào rảnh tôi cũng thấy cô ấy lên đây hết. Lúc nào về phòng cũng ôm một chồng sách to khự vể, nhìn thôi cũng thấy nản, tại sao cô ấy lại có thể đọc hết chúng được cơ chứ. Nếu là tôi, tôi thà không ăn cơm cũng đừng hòng bắt tôi dờ mấy quyển sách ấy ra mà đọc.

Chúng tôi lượn một vòng quanh thư viện, phải nói rằng nó thật sự rất lớn, ba tầng liền. Toàn sách là sách, tôi còn ngỡ mình đang lạc vào thế giới của sách truyện nữa đây. cách bài trí cũng rất thông minh và gọn gang, kiến trúc cũng rất đẹp nữa...

Thế là thêm vào việc đi theo Bích Như chọn lựa những cuốn sách, hết cầm lên lại đặt xuống, đi hết dãy này đến dãy nọ. Tôi lại thấy việc ngắm nghía mọi vật xung quanh và con người thú vị hơn nhiều.

Đi được một lúc sau, không lạ lắm gì, tôi bị lạc rồi.

Trước mặt tôi là những dãy bàn ghế được xếp ngay ngắn, đây là chỗ để mọi người thoải mái ngồi xuống đọc sách nếu như không muốn mang về nhà, phải ôm cho nặng tay.

Tôi hết ngó bên nọ đến nhìn bên kia, lạ thật, mới nãy Bích Như còn đứng ở đây chọn lựa kia mà. Sao lơ đãng một cái mà đã không thấy bóng dáng đâu mất rồi. cậu ta luyện thuật độn thổ từ khi nào ấy nhỉ?

Tôi vừa đi vừa tự mình suy nghĩ, nhớ lại những nơi mình đã bước qua. Trong lòng không ngừng trách móc bản thân đã lơ đãng Khốn nỗi, chỗ này cứ như là mê cung vậy, mất tôi lao liếng tìm Bích Như, chân cứ đi rồi lại thành lạc càng thêm lạc.

Đã bảo rồi mà, thì thà cứ để tôi nằm ở trong phòng đọc truyện có phải hơn không, lôi kéo làm gì không biết, mà biết thế tôi ở nhà quách cho xong, bày đặt đi hít với chả thở, bây giờ thành ra thế này đây. Hối hận quá, chân mỏi lắm rồi.

Cơ mà muốn về nhà lại chẳng biết đường nào mà ra, tôi bấm sinh đã mù đường mù lối, có ra được khỏi cái mê cung này chưa chắc đã tìm thấy lối để về phòng.

Đang lúc đắn đo định hỏi một bạn nữ nào đó, đuôi mắt tôi nhác thấy bóng dáng Tấn Thành, hắn đang cầm một quyển sách gì đó lên đọc qua, trông dày kinh khủng, cái này cầm đập lên đầu không chết thì cũng phải vào bệnh viện dưỡng thương.

Tôi chạy lại vỗ vai hắn

-Hey..- may quá gặp được vị cứu tinh rồi, bảo hắn đưa mình về cũng được nữa.

Sau lần gặp trước đó, tôi không gặp được hắn, vì cái trường to rộng thế này kia mà. Thế nên việc hắn hứa với tôi, dẫn tôi đi thăm quan, hắn chưa làm được. Việc tôi hứa với hắn, đưa hắn đi khao ăn, cũng chưa thực hiện.- thật trùng hợp- tôi mỉm cười tươi rói.

Thôi vậy, hôm nay có duyên hội ngộ, cũng gần đến giờ ăn tối rồi, tôi bảo hắn đi ăn luôn.

Tấn Thành quay ra, thấy tôi hơi ngạc nhiên.

- Em làm gì ở đây vậy?

- À, em đi chọn sách để đọc...

- Đi một mình sao? Đã chọn được gì chưa?

Dĩ nhiên là chưa, tôi có muốn lên đây để chọn sách về đọc đâu kia chứ.

- À, em đi cùng bạn, nhưng mà không biết cô ấy chạy đi đâu lạc mất, tìm mãi mà không thấy.

- Chứ không phải em bị lạc à.- hắn cười cười, hừ, bị nói trúng tim đen mới đau.

- À..ha,ha- tôi gãi gãi đầu cười ngu, cũng không biện bạch gì nữa, nói thẳng luôn vào chủ đề chính- hôm nay anh có rảnh không, em mời anh đi ăn cơm...

- Đi bây giờ luôn à?- hắn nhìn đồng hồ, rồi ngẩng lên hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

- Ừ, vậy đợi tôi cất chỗ sách này đi đã.

Lúc này tôi mới phát hiện dưới chân mình là một đồng sách khác, cao ngang đầu gối, trời ạ, như thế này được gọi là tự mua việc vào thân đây. Thảo nào, thảo nào anh ta lại học hành giỏi giang, xuất chúng như vậy. Không như Y Thần, suốt ngày ngủ gật gây chuyện mà vẫn có thể học cực đỉnh luôn.

Ủa, Y Thần thì liên quan gì đến việc này nhỉ?

Một lúc sau, cất sách xong xuôi, chúng tôi rời khỏi thư viện. Hóa ra cũng không phải là quá khó để đi ra, mà là khi nãy do tôi cứ đi lòng và lòng vòng lên mới không tìm thấy đường ra mà thôi.

- Anh muốn ăn gì? Bánh mì cuộn, gà gạo nếp, đậu tương xào thịt, hay muốn ăn lẩu, em biết một chỗ ăn rất ngon, hay chúng ta đến đó nhé. quán... á...- tôi mãi nói chuyện không đề ý phía dưới chân là bậc thang, thế là trượt chân, ngã nhào. Thôi xong, bậc thang này mà ngã xuống nặng nhất là chấn thương xọ nào còn nhẹ nhất là gãy xương chứ chẳng chơi.

Tôi nhắm mắt đợi chờ cơn đau đớn khắp toàn thân, nhưng, dường như có thứ gì đó ôm lấy tôi thì phải, tôi từ từ mở mắt ra. Gương mặt Tấn Thành đập vào mắt tôi, miệng hắn mấp máy, hỏi tôi:

- Em không sao chứ?- đây về quan tâm, tôi cũng hoàn hồn, chắc, sợ chết mất, số tôi còn may mắn chán. Tôi vội lắc đầu, cũng không để ý rằng tư thế hiện tại của hai người rất mờ ám, hắn ôm lấy tôi, tay vòng qua eo ôm lấy lưng tôi, còn tôi thì nằm gọn trong vòng tay hắn, mặt đối mặt, khoảng cách rất gần, tư thế thật thân mật.

A, làm cái gì vậy chứ. Tôi định đưa tay đẩy hắn ra, đang đắn đo không biết có nên bồi thêm một cái tát vào mặt hắn vì tội lợi dụng thời cơ hay không. Bỗng tôi thấy có bóng người ở phía sau:

- Tiểu Phong, hóa ra cậu ở đây à?- là Bích Như, cô ấy tiến lại gần. tôi liền lùi lại phía, sau. Tấn Thành cũng buông tôi ra rồi quay lại nhìn người vừa đi đến.

- A, ừ, Bích Như, ...- tôi tần ngần một lát, đang không biết nên giải thích thế nào, Bích Như chắc đang hiểu lầm mối quan hệ của chúng tôi. Mà tôi trước giờ cũng không thích những thứ không rõ ràng. Mà làm gì có gì mà cần phải giải thích, tôi ngã, hắn đỡ cũng là chuyện thường tình thôi.

Mà nếu có sốt xằng giải thích, tôi e rằng sự hiểu lầm không những không thuyên giảm mà còn có tình trạng tăng lên.

- À, Bích Như, giới thiệu với cậu, đây là Tấn Thành- tôi nói thừa rồi, Bích Như cũng biết hần ta mà, thậm chí còn biết rõ hơn tôi là đằng khác, tôi mỉm cười gượng gạo, quay sang nói với Tấn Thành- còn đây là Bích Như, bạn cùng phòng với em

- Chào em- tấn Thành tỏ vẻ lịch thiệp, đưa tay ra ý muốn bắt tay. Tôi thấy hần cứ giả tạo sao sao, nhưng thái độ của Bích Như lại khiến tôi dễ tâm hơn, nếu tôi không nhầm, mặt cô ấy hình như hơi đỏ lên thì phải. Bích Như quả thật rất giỏi che giấu cảm xúc, nhiều lần, tôi cũng đoán không ra tâm tư của cô ấy. Lúc giận nhìn không ra, lúc vui nhìn cũng chẳng thấy, hoặc có thấy thì cũng chỉ là những cảm xúc vô cùng mờ nhạt và thoáng chốc mà thôi. Hiếm khi thể hiện rõ rệt mà rõ rệt cũng chẳng kéo dài được lâu.

Bích Như đưa tay ra bắt lấy tay Tấn Thành, lí nhí nói;

- Chào anh.

Hai người thật quá câu lệ tiểu tiết. Tôi hồ hởi nói:

- Bích Như, tớ với anh ấy bây giờ định đi ăn, cậu có muốn đi cùng không?

Cô ấy nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Tấn Thành, hần có vẻ như không mấy bận tâm khi tôi mời thêm một người khác đi cùng, hoặc giả dụ hần thấy Bích Như xinh đẹp ôn nhu, cũng thấy cảm mến, muốn hai người trở nên thân thiết hơn. Nhưng đây chỉ là những điều tôi phỏng đoán mà thôi, còn chính xác thế nào, tôi đoán chẳng ra

Mà lí do tôi mời cô ấy đi rất đơn giản, tôi với Tấn Thành đi ăn riêng với nhau cứ thấy kì kì làm sao ấy, dẫn cô ấy theo để nói chuyện để không khí đỡ căng thẳng

Thấy Tấn Thành không có ý kiến, tôi hiểu rằng hần cũng đồng ý. Thế là không kịp để Bích Như nhận lời, tôi kéo cô ấy đi luôn, không để cho Bích Như có thời gian đắn đo do dự. Tôi thấy việc đi ăn uống còn bổ ích hơn là cúi mũi vào mấy cuốn sách kia, mà Bích Như lại rất ít khi ra ngoài chơi, cũng phải lôi kéo cô ấy đi đây đi đó để mở man thế giới quan chứ nhỉ?

Tôi đúng là một cô bạn tốt bụng a.

Chúng tôi tìm đến quán Chu như thường lệ, không biết Tấn Thành đến đây bao giờ chưa, thế là tôi hỏi hần, hần nsoi chưa bao giờ, tại sao nhỉ. Quán này vừa ngon lại vừa rẻ, hần học năm hai từ là học hơn tôi một năm ở trường này, một quán ăn ngay gần trường như vậy mà cũng chưa bước chân tới sao?

Tôi lăm vè mặt hơi ngạc nhiên, lại hỏi tại sao, hần không trả lời, tôi thấy mình bị lơ đẹp, có phần hơi ảm ức. nhìn sang Bích Như, cô ấy vẫn giữ được dáng vẻ điềm nhiên.

Không dè dè nữa, chúng tôi bắt đầu gọi món, khi thấy vừa đủ cho ba người dung, chúng tôi mới bắt đầu ăn.

- Bữa này tớ khao, mọi người cứ ăn tự nhiên, không phải ngại- tôi cười cười rồi cầm đũa lên chén luôn.

Chúng tôi bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói chuyện, thi thoảng lại đá đầu nhau vài câu. Tôi thấy mình cứ vồn vã ăn, mà hai người còn lại có vẻ hơi khóp, tôi liền dừng lại một chút, gấp vào bát mỗi người một miếng thịt gà tẩm bột chiên giòn, quan tâm nói:

- Hai người ăn nhiều vào một chút

- cảm ơn- Bích Ngọc mỉm cười nhìn tôi rồi cúi xuống ăn tiếp, còn tên gia sư đáng ghét, hần chẳng nói gì, không cảm ơn cũng chẳng từ chối, cúi xuống ăn mà không thèm nhìn tôi lấy một cái. Thôi kệ.

Khoảng độ nửa tiếng sau thì bữa ăn kết thúc, không để ai kịp tranh giành trả tiền, tôi đã gọi bác Chu ra thanh toán, rồi kéo hai người còn lại ra về, vừa đi vừa xoa bụng thỏa mãn vì được lấp đầy. Đồ ăn bác làm thật là không thể chê vào đâu được.- Ừa...- tôi giật mình quay sang bên cạnh, Tấn Thành đang vịn vào cột đèn bên đường mà nôn, óac, không phải chứ? Hần bị ngộ độc sao? Tôi và Bích Như cũng ăn mà, có thấy bị gì đâu?

Tôi vội vã chạy lại đỡ hần.

- Anh làm sao vậy?- thấy hần tiếp tục nôn ra mà không nói gì, tôi quay sang hỏi Bích Như.

Bích Như cũng chạy lại một bên, gương mặt điềm tĩnh tỏ vẻ lo lắng. Một lúc sau lên tiếng.

- Anh ấy bị dị ứng, phải đưa đến bệnh viện ngay thôi.

- Hà, dị ứng...dị ứng cái gì cơ chứ?- tôi lắp bắp, nhất thời tay chân trở nên cuống quýt.

- Tớ không biết, gọi taxi đưa anh ấy vào bệnh viện nhanh- Bích Như cũng trở nên mất bình tĩnh. Tôi vội vàng rút điện thoại ra gọi cho bệnh viện.Nói địa điểm và bệnh trạng

- Họ nói 5 phút nữa sẽ tới- cũng may, có một cái bệnh viện gần đây.

Tình trạng của Tấn Thành vẫn không thuyên giảm, liên tục nôn thốc nôn tháo dữ dội, trên người bắt đầu xuất hiện những nốt mẩn đỏ. Hơi thở trở nên

nặng nề khó khăn hơn.

.....

Hắn bị dị ứng với đậu phộng, chắc là do ăn miếng gà mà tôi gấp cho, trong đó có đậu phộng mà, có lúc tôi còn khen ngợi sự sáng tạo của chủ quán, có thể nghĩ ra việc kết hợp động phộng vào món ăn, mùi vị vừa béo vừa thơm, không ngấy rất dễ nuốt. Ấy vậy mà cũng có ngày, tình cảnh như thế này lại xảy ra, tôi có được coi là gián tiếp gây nên vụ dị ứng này không nhỉ, dù gì cũng chính tay tôi gấp đồ cho hắn mà, nhưng mà tôi có biết rằng hắn bị dị ứng đồ ăn đâu.

Xét cho cùng cũng không phải lỗi của tôi, thế mà tôi lại cảm thấy áy náy vô cùng.

Tôi đẩy cửa phòng bệnh, hắn đang nằm trên giường, thấy có người vào liền ngẩng đầu dậy nhìn, rồi ra chiều muốn ngồi dậy, tôi vội nói:

- Không cần đâu, anh cứ nằm xuống, bác sĩ nói anh cần nghỉ ngơi...- hắn không thèm nghe lời tôi, vẫn lấy gối kê sau lưng ngồi dậy, bộ dạng có vẻ vẫn hơi mệt mỏi. Sau khi được bác sĩ cấp cứu, cho uống thuốc, hắn cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng.

Trên người đã bớt đi những vết mẩn đỏ, cũng không còn nôn nữa.

- Anh có muốn uống nước không? Có cảm thấy đói không để em đi lấy?- Bích Như bước vào.

- Lấy cho anh cốc nước- hắn gật đầu nói với Bích Như, cô ấy đi ra ngoài, trong phòng này không có nước, mà có đi chăng nữa chắc cũng không được vệ sinh cẩn thận. Dù là bệnh viện đi chăng nữa, hưởng hồ, bệnh viện lại là nơi nhiều vi khuẩn vì trùng bệnh này bệnh nọ, nước để ở đây lâu, không nhiễm mới là lạ, ai mà quan tâm tới việc khử trùng thanh lọc, thế nên ra ngoài mua vẫn hơn. Tuy mất thời gian nhưng lại an toàn.

Bích Như bước ra ngoài mua nước uống, trong phòng chỉ còn lại tôi với Tấn Thành.

- Em xin lỗi, lẽ ra không nên gấp ...

- Không phải lỗi của em- hắn nói- Cũng muộn rồi, em về đi. Mai còn phải lên lớp nữa.

Hắn đang đuổi tôi đấy à, rõ ràng tôi lo lắng cho hắn lên mới hỏi thăm kia mà.

- Nhưng...

- Anh ổn mà.

Hắn ổn thật, thôi vậy, hắn đã không muốn tôi ở đây, mà tôi ở đây cũng chẳng giúp được gì, về cũng được, ít ra cũng giúp hắn đỡ vương mắt.

- Vậy em về đây.- tôi đẩy cửa ra ngoài, đi xuống dưới thanh toán tiền viện phí rồi ra về.

Tôi về phòng, Lam Thiên đang ngồi nghe nhạc vừa sơn móng chân, thấy tôi về liền hỏi.

- Sao về muộn vậy?

- Ngọc Huệ vẫn chưa về à?

- Chưa, đi suốt từ sáng tới giờ, không biết là đi đâu.

Chắc đi chơi với tên 'hành tói' người yêu cậu ta rồi.

- Sao Bích Như vẫn chưa về, chẳng phải hai cậu đi cùng nhau sao?

Thôi chết, lúc nãy mãi suy nghĩ ù đọt, tôi quên mất Bích Như đã đi mua nước cho Tấn Thành, về thẳng kí túc xá luôn, không đợi cô ấy rồi về cùng.

- Chắc chốc nữa là về thôi- tôi lấy quần áo đi tắm.

Lúc Bích Như trở về, cô ấy cũng chẳng nói gì nhiều, đại khái là hỏi về tình trạng của Tấn Thành thế nào, rồi tôi kể mọi chuyện cho Lam Thiên nghe, Bích Như vào phòng tắm rửa, xong xuôi, cả ba người cùng lên giường đi ngủ.

Ngọc Huệ tối nay chắc không về. Đã qua giờ kí túc xá nữ đóng cửa mà cô ấy vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu. Chúng tôi cũng quen rồi, Ngọc Huệ chẳng bao giờ gọi điện thoại hay nhắn tin về báo cô ấy về muộn hay ngủ ở ngoài.

Lúc đang thiêu thiêu ngủ, tôi nghe thấy giọng nói của Bích Như:

- Tiểu Phong, cậu là Tấn Thành là gì của nhau vậy?- cô ấy ngủ giường phía trên, tôi ngủ phía dưới, giường hai tầng mà. Cô ấy nói nhỏ, đủ để tôi nghe thấy, không đủ để đánh thức Lam Thiên đang ngủ ngon lành ở giường bên kia.

Tôi hơi bất ngờ vì câu hỏi, nhưng cũng thành thật trả lời.

- Anh ấy là gia sư của tớ, hồi còn học lớp mười hai.

- Chỉ vậy thôi sao...?

- Ừ.

- ....

Im lặng, cô ấy ngủ rồi chắc?

- Tiểu Phong ơi, Tiểu Phong ơi. ....

Thấy có người gọi mình, tôi vội chạy ra cửa xem sao, là Ca Diễm, cô bạn phòng kế bên.

- Có chuyện gì vậy?- tôi dụi dụi mắt, đang thi u thi u ngủ, bây giờ đã chín giờ hơn rồi. Cuộc sống sinh viên đôi lúc cũng thật nhàm chán, ngoài giờ đi học trên lớp ra, thì thoảng bắm người này người kia đi đây đi đó, hầu như tôi đều nằm trên phòng đọc truyện hoặc đi ngủ cho khỏe.

- Bên dưới có người tìm cậu đấy, bạn trai à? Đẹp trai phết – Ca Diễm cười cười trêu.

- Chắc cậu nhầm rồi, tớ làm gì có bạn trai- tôi vẫn còn đang mơ màng.

- Cậu xuống dưới mà xem, anh ta vẫn đang đứng ở dưới đấy đợi cậu đấy. thôi tớ về phòng đây.

- Ừ-tôi vào phòng, rửa mặt qua loa, sau đó buộc mở tóc lòa xòa lên, khoác tạm một chiếc áo mỏng bên ngoài, rồi bước xuống tầng dưới. Lam Thiên đang ngồi đánh máy gì đó trước màn hình laptop, thấy tôi ra ngoài cũng hỏi đi đâu, tôi nói tôi về ngay rồi đóng cửa lại dùm cô ấy.

Xuống dưới tầng dưới, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, làm gì có ai chứ. Văng hoe. Tôi xoa xoa hai cánh tay, hồi nãy tôi còn đang đắp chăn ấm, ra đây trời trở gió, lạnh kinh. Chẳng lẽ Ca Diễm lừa tôi sao, làm gì có ai tìm tôi chốn này chứ. Mà theo cô ấy nói là người đó là con trai, con trai mà vào được kí túc xá nữ sao? Chắc cô ấy nhìn nhầm rồi.

Tôi quay người định về phòng, tiếp tục giấc ngủ còn dang dở, bỗng phía sau vang lên tiếng nói trầm ấm:

- Tiểu Phong...- tôi vội quay người lại, dưới gốc cây Phong gần đó, có người đang từ từ bước ra.

Chỗ đó tối quá, tôi không thể nhìn thấy mặt người đó, chỉ nhìn thấy cái bóng đen cao lớn đang bước lại phía tôi. Tôi hiểu kì, lại nheo nheo mắt vào nhìn cho rõ.

Gió thổi tới, những chiếc lá ồ ạt reo vang, dưới ánh đèn vàng vọt chao nghiêng rơi xuống.

Người ấy bước ra khỏi bóng tối, giờ thì tôi biết đó là ai rồi. Mái tóc mềm mại bay trong gió, khuôn mặt điển trai đầy vẻ ngạo mạn, trên môi nở một nụ cười như có như không. Tà áo tung bay, có ánh sáng trắng lấp lánh một bên tai. Tôi ngạc nhiên, miệng mấp máy:

- Vương Y Thần, sao cậu lại ở đây?

- Tôi đến để thực hiện lời hứa...

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tôi Đến Để Thực Hiện Lời Hứa

Tôi sững sờ, lúc hoàn hồn lại thì đã đang ngồi trong xe của Y Thần rồi. Xe chạy vút đi trên đường cao tốc với tốc độ rất nhanh, cảnh vật bên cửa kính cứ vùn vụt lướt qua, chẳng rõ xấu đẹp thế nào, chỉ thấy ánh đèn mờ ảo như một vệt sáng lướt ngang tầm mắt. Nhìn nhiều cũng chán, tôi quay sang nhìn Y Thần, đã lâu rồi không gặp.

Cậu ta vẫn đẹp trai, còn hơn cả khi trước nữa, khuôn mặt nghiêng nghiêng, trông đứng đắn và trưởng thành hơn rất nhiều. Đôi mắt hút hồn đang nhìn thẳng về phía trước chăm chú lái xe, hàng lông mi vừa dài vừa cong, sống mũi cao, đôi môi hơi mím lại.

Tôi ngo ngẩn nhìn.

- Nhìn gì vậy?- hấn quay sang hỏi tôi, tôi giật mình vội thu tầm mắt lại.

- Không có gì- tôi lắp bắp. Lạ thật, tại sao tôi lại có cảm giác như mình là một con cáo già đi ăn trộm gà rồi bị phát hiện không bằng.

Y Thần cười khề.

- Chúng ta đang đi đâu vậy?- tôi hỏi.

- Chẳng phải sắp đến rồi sao, đừng có mất kiên nhẫn thế.

Ý của cậu ta là, cậu im lặng cho tôi nhờ, phiền phức quá ă. Tôi làm bầm, cũng không thèm đòi co đòi kéo nữa, tính cách vẫn như xưa nhĩ, vẫn cái kiểu nói chuyện chẳng mấy ai ưa nổi.

Khi này nhìn thấy cậu ấy, quả thật tôi rất ngạc nhiên, còn ngỡ là mình nhìn nhầm rồi. Cậu ấy nói đến để thực hiện lời hứa, là lời hứa sẽ dẫn tôi đi xem sao băng nếu như tôi đổ vào Thanh Khê, đã lâu rồi, ấy vậy mà hấn vẫn còn nhớ. Thật cảm động quá đi mất thôi.

Chiếc xe dừng lại, tôi ngoái đầu nhìn ra cửa xe, xung quanh chẳng có nhà cửa gì cả, nơi này vắng vẻ, chỉ có cây cối lay mình trong gió xào xạc. Phía trước là một ngọn đồi thì phải, nó nhô cao hơn so với những khu vực xung quanh. Không đèn điện, không nhà cao tầng, không gian rộng không bị thứ gì che chắn, thật phù hợp với việc ngắm sao. Tôi để ý thấy, tối nay trời có rất nhiều sao, hiu hiu gió, lại hơi se se lạnh. Quả thật quá tuyệt vời, tôi muốn chạy xuống đó lắm rồi.

Tôi phấn khởi, định tháo dây an toàn ra, nhưng tháo mãi, kéo mãi mà nó không ra, chắc bị kẹt ở đâu rồi quá.

Y Thần đưa mắt nhìn tôi, liền hiểu ra vấn đề, sau đó cậu ta đột ngột chồm người qua, giúp tôi tháo dây an toàn ra. Khoảng cách giữa hai khuôn mặt rất gần, tôi còn có thể cảm nhận được hơi thở của cậu ấy phả lên người mình, mặt tôi nóng ran, trái tim đập thình thịch, cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại có những biểu hiện này nữa.

Y Thần có lẽ cũng không nhận ra những biểu hiện lạ lùng của tôi, tháo dây an toàn cho tôi xong rồi, hấn bước xuống xe trước, vòng sang phía bên tôi giúp tôi mở cửa ra. Tôi bước xuống, oa, hơi lạnh thì phải.

Tôi bước lên phía ngọn đồi trước mắt, Y Thần đi phía sau tôi. Ngọn đồi này được bao phủ bởi một lớp cỏ non, dẫm lên có cảm giác êm êm. Mùi hương của cỏ thơm nhẹ nhàng lan tỏa, hòa vào trong gió, lành lạnh nhưng rất dễ chịu.

Tôi bước tới chỗ cao nhất, phía dưới là cả một thành phố đèn điện sáng trưng, phồn hoa lấp lánh. Không ngờ tôi đã đi ra khỏi thành phố rồi đấy, cảm giác nhìn nó từ xa thật không tẻ. Trên trời là hàng ngàn hàng triệu vì sao lấp lánh, như nhũ kim tuyến được ai đó vẩy lên nền trời đen. Trắng trên cao tỏa sáng dịu dàng Gió thổi tôi ô ạt, bỗng cái chun buộc tóc của tôi đứt ‘phụt’, tóc rơi xuống, gió thổi tung bay.

Một chiếc áo được choàng lên người tôi, tôi ngoảnh lại, là Y Thần.

- Cảm ơn- tôi kéo áo vào sát cơ thể cho ấm hơn, càng về đêm, thời tiết càng lạnh. Hồi nãy vì đi vội quá, mà hấn cũng không nói là đi đâu, tôi chỉ kịp mặc thêm một cái áo khoác mỏng chứ mấy.

Hấn không nói gì, lùi lại mấy bước rồi ngồi xuống thảm cỏ, điệu bộ vừa lẳng tử vừa biếng nhác. Tôi cũng lại gần ngồi xuống bên cạnh, tôi nhớ hồi trước, hấn cũng cởi áo khoác ra rồi choàng lên người tôi như thế này khi tôi bị mấy tên côn đồ vô lại giật đứt khuy áo. Nghĩ lại sao thấy lúc đấy hấn tốt bụng như thế chứ. Mà tôi lại chẳng để tâm, đến cảm ơn cũng không quá chân thành.

- Bao giờ mới có sao băng vậy?- tôi ngược mắt nhìn trời cao, hỏi.

- Tầm 10, 11 giờ gì đấy, tôi cũng không nhớ lắm, cứ ngồi đây đợi kiểu gì chẳng có.

- Công nhận cậu giỏi thật đấy, có thể tìm ra một nơi tốt như thế này- tôi cảm thán, tôi rõ ràng là ở gần thành phố này hơn hấn, vậy mà sự hiểu biết về nơi mình sống lại không bằng hấn, tôi quá vô tâm rồi.

- Dĩ nhiên rồi- hấn ngả lưng ra đằng sau, nằm xuống.

Tôi không nghĩ ra được cái gì để nói nữa, đành hỏi hấn dạo này thế nào, cuộc sống mới tốt chứ, trường mới có gì thú vị không. Hấn câu trả lời câu không, cũng không hỏi thăm tình hình của tôi, chỉ có tôi hỏi hấn trả lời. Nói cũng tạm tạm, không vui cũng chẳng buồn. Nói mãi cũng chán, tôi ngược nhìn bầu trời đầy sao sáng, liên tục tự hỏi khi nào thì sao băng mới bay qua đấy.

Tôi nhớ hồi trước mình rất thích xem sao băng, nhưng chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến cả, chỉ thấy trên ti vi hoặc trong sách ảnh. Cũng luôn nuôi nấng một nỗi niềm khao khát được nhìn thấy sao băng rơi ngang qua tầm mắt. Một cơn mưa sao băng bay vùn vụt qua thì càng tốt. Lúc đấy tôi hấn là có nhiều thời gian hơn để ước điều ước của riêng mình. Mặc dù không biết có thực hiện được hay không, nhưng tôi có thể hi vọng, có thêm niềm tin.

Nhưng mà, bây giờ tôi cũng chẳng biết mình nên ước cái gì cả...

Gió hiu hiu thổi, hương thơm của cỏ nhẹ nhàng bay qua cánh mũi rất dễ chịu. tôi bắt đầu thấy buồn ngủ rồi đấy. Thảm cỏ này mềm mại, êm mượt như một chiếc giường của thiên nhiên ban tặng vậy, nếu ngủ ở đấy thì thích phải biết. Khi này lúc ở kí túc xá, tôi cũng đang thiêu thiêu ngủ, bây giờ con buồn ngủ lại ập đến, không được, tôi cần phải đợi đến khi sao băng rơi cái đã.

Nhưng mà, buồn ngủ quá đi mất thôi...

Không được ngủ...

Tôi không.. ngủ luôn mất tiêu.

Tôi đang ở trong kí túc xá, nằm trên giường ngủ, gió hiu hiu thổi ra từ chiếc quạt cây, chiếc giường êm ái vô cùng, lại còn có cả mùi hương gì đó phảng phất đầu đây rất dễ chịu nữa. Bỗng, đất trời rung lên bần bật, trời đất lộn nhào, tôi vội ngồi dậy nhìn ngó xung quanh, tường nhà bắt đầu nứt vỡ, mọi thứ rơi xuống loảng xoảng, tôi chạy vội xuống dưới, đập vào mắt tôi là thân hình khổng lồ của một con quái thú to thù lu, vừa giống bọ cạp vừa giống sâu dóm, vô cùng xấu xí.

Bích Như, Lam Thiên, và một số người khác cũng bị bắt, họ hô hoán la hét, ý bảo tôi nên chạy đi.

Tên quái vật khổng lồ đang dẫm đạp lên mọi thứ mà tiến tới trước mặt tôi, thân hình sâu dóm của nó mấy chục cái chân liền, chân thì bước, chân thì gạt mọi thứ sang một bên, san bằng tất cả. cầm con mồi, quăng như quăng mấy bao cát sang bốn phương tám hướng, cười vô cùng khoái chí. Điệu cười ghê rợn vô cùng.

Tôi sợ hãi bỏ chạy, nhưng không ngờ tên quái vật đó tuy thân hình quá cỡ nhưng chạy lại rất nhanh, tôi chạy tới nổi chân toạc cả máu, ngã lên ngã xuống nhưng lại chẳng thấy đau. Cuối cùng cũng bị hấn bắt được, biết trước là bị bắt thì tôi đã chẳng thêm chạy bán sống bán chết như thế rồi.

Nó dơ một bàn tay, à không, một cái chân lên tóm lấy tôi. Đưa lại gần miệng, miệng nó đột nhiên há ra rất to, nước dãi chảy tong tỏng, định ăn tôi chắc. Tôi sợ hãi nhắm mắt lại, tưởng tượng đến cảnh bị mình bị đưa vào miệng nó, hàm răng sắc nhọn của nó nghiền tôi ra thành trăm ngàn mảnh, rồi bị nuốt xuống dưới bụng, sau cùng bị nó thải ra ngoài một cách thoải mái, lại tưởng tượng thân xác của mình nằm lẫn lộn trong đồng phân của nó, thật thê thảm không biết đề đầu cho hết. . Tôi muốn khóc mà cũng không khóc được,

Oa...oa...oa...

Tôi chỉ biết nhắm tịt mắt lại, chờ đợi mình bị con quái vật cho vào mồm, không, không, đây chỉ là mơ thôi, tôi phải tỉnh dậy, rõ ràng khi này tôi ngã mấy bận liền, có thấy bị đau chỗ nào đâu. Tôi phải tỉnh dậy mới được, phải tỉnh dậy nhanh thôi.

Tôi lờ mờ mở mắt, có một bóng đen đang chồm lên người tôi, tôi giật mình, vung tay tát 'bốp' một cú vào mặt con quái vật. Con quái vật kêu lên một tiếng rồi lùi về đằng sau, ôm lấy mặt, nhìn tôi đầy vẻ không thể tin.

- a...tôi, con quái vật...con quái vật nó...đâu rồi nhỉ?- tôi ngây ngô nói, thật không ngờ con vật xấu xí nửa bọ cạp nửa sâu dóm vừa nãy bị tôi tát lại chính là Y Thần.

Hắn dơ ra nhìn tôi, tôi trần trần nhìn hắn

Sau một hồi im lặng...

- Quái vật cái khi gì? Cậu bị đàn chắc...- hắn hần học nhìn tôi, tay vẫn ôm cái mặt, ôi trời, có phải vừa nãy tôi mạnh tay quá rồi không, tát cậu ta một cái trời đáng. Nổi giận cũng phải, Nhưng cũng đâu phải tại tôi cố ý đâu chứ, chỉ là tôi tưởng con quái vật...

- Hóa ra chỉ là mơ, may qua...- tôi thở phào nhẹ nhõm, Y Thần nhìn tôi như thể tôi cướp mất miếng đùi gà thơm ngon của hắn không bằng.

- Cậu tát tôi một cái mà còn không biết đường xin lỗi à?

- Cậu nổi giận cái gì, tại cậu tự dưng gần tôi quá làm gì. Làm tôi cứ tưởng...

- Tưởng gì thì tưởng có cần đánh người khác mạnh tay thế không?

- Tôi thêm vào cố ý, là do giật mình thôi, hừ, đúng là nhỏ mọn.

- Hừ- Y Thần hừ lạnh một cái, không nói gì nữa.

A, chẳng phải vừa rồi khi tôi vừa tỉnh giấc, thấy cậu ta ở gần quá mới tưởng cậu ta là con quái vật trong mơ đó sao. Cậu ta dòm ngó gì mặt tôi mà phải dí sát vào như thế?

- Này, vừa nãy lúc tôi ngủ, cậu đã làm gì tôi rồi?

- Làm gì là làm gì?- hắn cứng miệng nói, điệu bộ như chột dạ.

- Định giết người diệt khẩu chắc, cậu thật quá đáng, tôi có làm gì cậu đâu mà cậu định hãm hại tôi hả, hả, hả..?

- Bớt tưởng tượng linh tinh đi.- hắn nằm xuống, đưa hai tay lên gối đầu. miệng suýt xoa kêu đau.

- Hay để tôi tát cái nữa cho nó cân nhé- tôi dơ tay lên.

-.....

-Xí, chỉ trêu thôi mà, làm mặt ngầu với ai thế?

Tôi cũng không nói gì nhiều, tiếp tục ngồi đợi.

....

Có cái gì đó sáng lóe lên bay ngang qua tầm mắt, lao nhanh xuống lưng trời rồi biến mất. Chỉ trong tích tắc, tôi ngẩn ngơ, mấy giây sau mới vui mừng đứng dậy bước về phía trước.

- Y Thần, sao băng đấy cậu có thấy không?- tôi nói khẽ, không biết hắn có nghe thấy không, và cũng chẳng bận tâm hắn có trả lời hay không.

Lại một ngôi sao nữa rơi xuống, xem kìa, nhìn giống như đuôi cái chổi của một bụi phù thủy trong chuyện cổ tích vậy, đẹp quá.

Rồi cả bầu trời, toàn những tia sáng bay vút qua, chỉ trong tích tắc, rồi biến mất sau màn trời đen kịt. Giống như những mũi tên lao vút đi về phía chân trời.

Tôi thầm nghĩ, có khi nào đây chính là một phép thuật nhiệm màu, do một bà phù thủy nào đó hóa phép ra không. Hoặc là vô số những hạt bụi của cô tiên xinh xắn nào đó, vô tình đánh rơi xuống nhân gian. . .

Tiếng gió rì rào bên tai, đồng cỏ uốn mình, mùi hương phảng phất bay trong gió, trên nền trời tràn ngập những tia sáng nhiệm màu, nối đuôi nhau rơi xuống, tôi ngược lên nhìn, có một niềm vui nhỏ nhỏ đang nhen nhóm trong tôi, nghĩ liệu có ai đó cũng đang giống như tôi bây giờ, bỗng thấy vui vui.

-Ước đi- Y Thần đứng bên cạnh từ lúc nào, nhắc, tôi mới nhận ra sự hiện diện của cậu ấy, à, ước gì nhỉ, tôi nên ước cái gì đây, tôi còn thiếu thứ gì, muốn có được thứ gì, nhất thời, tôi không nghĩ ra được.

Tôi chán trù, nhìn lên nền trời bao la rộng lớn bên trên, hàng ngàn hàng vạn ngôi sao đang rơi xuống rồi biến mất. Nó có thể hết ngay thôi, nếu tôi không ước thì không kịp mất.

Tiếc quá, tại sao những thứ đẹp đẽ như vậy, lại chỉ diễn ra trong một khoảng khắc rồi biến mất đi???

Tôi chấp hai tay vào nhau, nhắm mắt lại. Rồi khẽ ước. . .

Gió khẽ vờn mái tóc tôi, khiến nó bay phấp phất, quất vào mặt ngựa ngựa.

Khi tôi mở mắt ra, bầu trời chỉ còn lại những vì sao lấp lánh lặng yên, khẽ nhấp nháy như đang cười với tôi. . .

.....

Về tới kí túc xá

Đóng cửa rồi, tôi quên mất rằng kí túc xá sẽ đóng cửa lúc mười giờ, không ai có thể vào cũng chẳng kẻ nào có thể ra. Tức là, bây giờ tôi không về phòng được, cũng đồng nghĩa với việc, đêm nay phải ngủ ngoài đường.

Thật đen đủi là lúc đi, tôi quên không mang theo điện thoại, nếu không, Lam Thiên, hoặc Bích Như nhất định sẽ gọi điện báo tôi quay về. Tiếc rằng, đó chỉ là ‘nếu như’.

Tìm đủ mọi cách để có thể vào trong, nhưng vô vọng. Tôi miễn cưỡng quay lại xe, Y Thần đang đứng dựa lưng vào xe của hắn, khinh khinh nhìn tôi.

- Không vào được à?- nói như kiểu mình không liên quan ấy, đáng ghét, không phải tại cậu rủ dè cô gái nhà lành là tôi thì tôi có phải ngủ ngoài đường chắc. Đã vậy còn không nói cho người ta biết giờ giấc thế nào. Mặt tôi méo xẹo, cũng không buồn lên tiếng trách móc hắn.- Lên xe.

- Hà?

- Cậu muốn đứng đây cả đêm à? Dĩ nhiên là đi tìm cái khách sạn nào đó để ngủ rồi.- Hắn nói tỉnh bơ.

Cái vấn đề ấy...hắn nói như kiểu nó vô cùng trong sáng ấy, mặt còn không biến sắc nữa chứ. Bảo tôi đi cùng một tên con trai vào khách sạn, thà giết tôi đi còn hơn. Bị người ta bắt gặp chỉ trở lại chuyện nhỏ, nếu như gặp người quen họ chụp ảnh lại đưa cho bố tôi thì tôi có mà ra đường ở luôn mất.

Không để tôi kịp từ chối, hắn nói:

- Cậu không muốn đi cũng tốt thôi, chỗ này về đêm cũng không được an toàn cho lắm đâu.

Cứ gì là về đêm, tôi đảm bảo chỗ nào cũng nguy hiểm hết, nhưng mà đi với hắn có vẻ an toàn hơn, tôi nước mắt lưng tròng đi vào trong xe.

- Cậu đừng có làm cái vẻ mặt ấy được không?

- Về mặt gì chứ?

- Cứ như kiểu tôi sắp đem bán cậu cho Tú bà không bằng.

Tôi :

-....

Hắn phóng xe đi, đến khách sạn, tên này có tính ưa sạch sẽ thế nên sẽ chọn một khách sạn cao cấp cũng là việc đương nhiên, không biết tôi nên vui hay nên mừng đây.

- Nhìn kia, nhìn kia, hai cái người ở đằng kia. không ngờ cái mặt như vậy mà lại đi làm cái chuyện đó.- người một nói.

- Ủ, vừa nhìn là tôi đã biết ngay là cái loại chẳng ra gì rồi- người hai tiếp lời.

Tôi với Y Thần đang đứng ở quầy tiếp tân để đặt phòng, vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai cô gái nọ ở không xa. Thấy chưa, thấy chưa, biết ngay là sẽ có những suy nghĩ lệch lạc kiểu như vậy mà.

Tôi huyếch cùi chỏ vào tay Y Thần.

- Cậu nghe thấy gì chưa, cậu đứng là không đứng đấy.

- Anh chàng đẹp trai đứng bên cạnh thì không nói làm gì, còn con nhỏ kia, rõ ràng là cáo già đội nốt thỏ non đây mà, tôi ghét nhất là cái loại đạo đức giả ấy.- người một nói.

Người hai ‘ừ’ một câu tán đồng.

Tôi :-....

Y Thần nghe xong, nhìn tôi cười đều mới đau.

Tôi mà là loại người như thế à, hai bà cô đáng ghét kia.

....

- Tôi sẽ ngủ dưới sàn- sau khi quan sát tổng thể căn phòng, tôi đưa ra ý kiến của mình. Căn phòng rất rộng, đã vậy còn rất sang trọng và tiện nghi. Nhưng lại có đúng một cái giường, phòng đôi thì hết rồi, Y Thần là người trả tiền, dĩ nhiên tôi nên nhường cậu ta ngủ trên giường, dù rằng tôi là con gái.

- Tôi có nói là để cậu ngủ dưới sàn sao?- hần thơ ơ hỏi.

- Oa, vậy là tôi được ngủ trên...

- Tôi cũng không có nói là mình ngủ dưới sàn sao?

- Vậy ngủ ở sofa à?

- Không.

- Trong tủ quần áo?

-....không

- Nay, cậu đừng có xấu xa quá như thế, đừng có nói là chúng ta ngủ chung một giường đấy nhé.

- Đại loại là như thế.

-....

- Tôi đi tắm, chốc nữa cậu lấy đồ ở trên bàn mà thay- hần nói xong rồi bước luôn vào phòng tắm, tiếng nước xả xuống. Tôi ngồi trên giường, ày, sao cứ như kiểu là chuẩn bị động phòng hoa chúc thế? Mặt mũi tôi nóng ran cả lên rồi đây này.

Một lúc sau, tiếng mở cửa vang lên, tôi theo phản xạ ngược lên nhìn, Y Thần bước ra ngoài, trên người quần đung một cái khăn tắm ngang hông che những thứ cần che. Mái tóc cậu ta còn ướt, nhỏ tong tong xuống sàn, thân hình phía trên cân đối, mạnh mẽ và cuốn hút, tuyệt hảo tới từng centimet, những giọt nước nhỏ li ti long lanh trượt khỏi người cậu ta rơi xuống.

Tôi ngây ngô ra nhìn. Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy thân hình để trần của con trai đấy. ack.. ack...

- Cậu chảy máu mũi rồi kia.- Hần nói, giọng pha chút ý cười.

Tôi vội đưa tay lên lau cuống lau , lau một hồi mới biết là mình bị lừa. Y Thần thấy điệu bộ đó của tôi thì cười khoái chí, cười ha ha ha nhằm chọc quê tôi. Tôi hừ lạnh, đem quần áo vào phòng tắm đóng mạnh cửa cái ‘rầm’.

Đáng ghét, tại sao mình lại như vậy chứ nhỉ?

Câu hỏi này cứ vẫn vơ trong đầu tôi mãi.

Tôi tắm rất lâu, bình thường cũng đã như vậy rồi, ít nhất là nửa tiếng, nhiều nhất là cả giờ đồng hồ. Y Thần thấy tôi lâu ra cũng chẳng giục gì, tôi cũng cố tình tắm lâu lâu một lúc. Nghĩ đến cảnh hai người cùng ngủ trên giường, tối nay cho tôi ngủ luôn trong phòng tắm này cũng được. nhưng nói thì nói vậy thôi, chốc nữa tôi đem tất cả đồ đạc gì vừa dài vừa hẹp ra, đặt lên giữa giường, như vậy thì có thể yên tâm mà ngủ. hay tôi cứ thủ sẵn cái gì đó cứng cứng, giả dụ nếu nửa đêm hấn ta có gì mạnh động, tôi đập một phát cho ngất luôn, chết luôn đi cũng được.

Tôi cứ suy nghĩ linh ta linh tính một hồi, khi bước ra thì đã thấy Y Thần ngủ rồi, tôi gọi vài câu hấn cũng chẳng thừa, ngủ rất say. Tôi đứng bên thành giường ngắm hấn. điệu bộ hấn ngủ, đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy. Ánh đèn mờ mờ chiếu lên gương mặt đẹp đẽ như họa như tạc, hàng lông mi dài rủ xuống, thi thoảng lại khe khẽ động. Đôi môi hơi mím lại,...

Tôi đưa tay lên chạm vào mặt hấn, mới đầu chỉ chạm nhẹ, sau đó chọc chọc vài phát lên mặt hấn, ha..ha.. cảm giác không tệ. Chỗ này lúc này bị tôi tát, giờ đã đỡ đỏ hơn rồi. Tôi cười thâm trong bụng.

Đang định nằm xuống giường, nhưng nghĩ thế nào, tôi lại ôm gối và chặn ra sô pha ngủ, dù sao cũng chỉ một đêm thôi mà, được cái sô pha ở đây cũng tạm được coi là vừa rộng vừa êm, tôi nằm xuống, một lúc sau đã mơ màng đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau...

Tôi lờ mờ mở mắt, đưa tay dụi dụi vài cái. Mới đầu hơi là lạ vì đây không phải kí túc xá, sau đó tôi liền nhớ ra rằng hôm qua phải ngủ trong khách sạn. Rồi tôi nhớ rõ ràng mình ngủ trên sô pha trong phòng khách kia mà, sao bây giờ đang ở trên giường thế?

Tôi nhìn quanh, Y Thần đã đi đâu mất rồi. tôi lồm cồm bò dậy, vào trong phòng tắm đánh răng rửa mặt, lúc đi ra thì thấy hấn đứng ngoài cửa, đưa cho tôi bộ quần áo;

- Thay vào đi, tôi bảo họ giặt sạch cho rồi đấy- chu đáo quá, tôi phải nhìn cậu bằng con mắt khác rồi Y Thần à. Tôi nhận lấy quần áo, định bước vào bên trong thay đồ nhưng chợt nhớ ra khúc mắc trong lòng, liền quay lại nói:

- Y Thần.

- Ừ.

- Hôm qua rõ ràng tôi ngủ trên ghế sô pha mà.

- Sáng nay tôi kéo lê cậu vào trong đó, tại gọi mãi mà cậu không dậy ,sao hả đầu người à, tôi không cố ý đâu, tại cậu nặng quá, bẻ lên chắc là gãy tay luôn ý chứ.Hơ hơ..không tin à???

- ....- tôi nhìn hấn mà chẳng rặn ra được câu từ nào để nói, thôi được rồi tên khốn nạn, tin hay không cái khi gì. Tôi hậm hực đóng cửa phòng tắm lại, biết thế không hỏi còn tốt hơn.

Đến lúc đã thay xong quần áo, bước ra ngoài, tôi lại thấy có gì đó không đúng. Hồi trước tôi hay thức khuya để xem phim, nằm trên ghế sô pha rồi ngủ quên từ lúc nào không hay, sáng hôm sau tỉnh dậy thì người ngom ê ẩm, cứ cử động cái lưng một phát thì nó kêu ‘răng rắc’ như sắp gãy tới nơi, cả người boái hoai một mồi. Đau người kinh khủng luôn. Thế mà hôm qua tôi cũng ngủ ở sô pha suốt đêm đấy thôi, sao không thấy đau người nhỉ. Ghế sô pha nhà tôi với cái ở đây tốt hơn rất nhiều lần.

Có phải, Y Thần, hấn kéo tôi lên giường ngủ từ lúc tôi mới chợp mắt chưa được bao lâu không nhỉ? Có thể lắm chứ, nếu là như vậy thì tôi cũng phải cảm ơn hấn vì đã có lòng từ bi thương xót, nhưng mà nếu như vậy thì, tôi ngủ trên giường vậy còn hấn ngủ ở đâu???

Thôi, có lẽ giả thiết ấy sai rồi, có thể khi ở nhà tôi nằm sai tư thế nên mới bị đau gười như thế thôi. Còn Vương Y Thần cả đêm qua hấn bá đạo độc chiếm cái giường, đến sáng nay mới giả vờ tốt bụng đưa tôi lên đó nằm thôi.

Có lẽ là thế thật.

Ăn sáng xong, hấn đưa tôi về trường. lần này thì tôi đã biết cách tháo dây an toàn, nhưng cửa vẫn phải nhờ hấn mở ra. Lúc hấn bước xuống, mọi người xung quanh đã chăm trò khen ngợi rồi, ồ ồ ạt ạt đúng cái kiểu mà hồi xưa bọn con gái trường tôi hay làm khi nhìn thấy hấn xuất hiện.

Tôi bước xuống xe, được rồi được rồi, không cần phải nhìn tôi bằng ánh mắt như thế đâu mà, chỉ là hiểu lầm chỉ là hiểu lầm thôi. Họ nhìn tôi như thế...tôi cướp mất miếng đùi gà thơm lừng nức mũi của họ không bằng.

Vào...

Ồa, có ngọn gió nào đó đang cuốn tôi đi, tôi còn chưa kịp chào Y Thần nữa.

- Tiểu Phong, khai mau khai mau, kia là ai vậy? có phải bạn trai không? Oa oa, ông trời thật đúng là bất công mà, hãy nói với tớ đây chỉ là mơ thôi, không phải là người yêu phải vậy không? một người cao ráo, đẹp trai giàu có, à tớ biết là vì xe của anh ta rất đẹp, khí chất ngời ngời, như thế, thật là một vật hiếm có ....@#&^\$*(6#@22- là Ngọc Huệ. Sau một hồi bô lô ba la đủ thể loại, làm cho đầu óc tôi quay cuồng, cậu ấy chốt lại một câu- nói đi hai người có phải người yêu của nhau không vậy?- rồi làm vẻ mặt ‘đừng, đừng, tớ xin cậu, đừng nói như những gì tớ nghĩ’ mặt méo máo nhìn tôi dăm dăm.

- Ai cơ?- tôi xoa xoa đầu, hỏi.

- Là anh đó đó, anh đi cùng cậu ấy- Ngọc Huệ chỉ tay về phía tôi vừa rời đi, tôi đưa mắt nhìn. Lúc này, Y Thần vẫn chưa đi, mà đứng bên cạnh cậu ta, lại là một cô gái khác, vô cùng quen thuộc, là Lam Thiên.

- Ý, con nhỏ Lam Thiên đáng ghét, dám hót tay trên cửa bà, Tiểu Phong cậu dẫn tớ ra bắt chuyện làm quen với anh ấy đi.

Tôi nhìn về phía Y Thần, không để tâm tới lời Ngọc Huệ nói cho lắm, mặc cho cô ấy cứ lườm bàu trách móc tôi, hay Lam Thiên, tôi cũng chẳng rõ.

Lam Thiên và Y Thần họ có vẻ đã quen biết nhau từ trước thì phải, trông vô cùng thân mật, không biết đang nói chuyện gì mà tôi thấy Lam Thiên cười rất tươi, vô cùng xinh đẹp. Còn Y Thần, kẻ hiếm hoi lắm mới nở một nụ cười nửa miệng, bây giờ trong mắt cũng ánh lên một nụ cười ngời sáng, còn thể hiện rõ sự quan tâm.

Trông họ, thật sự rất đẹp đôi, đúng là kim đồng ngọc nữ. trai xinh gái đẹp,...

Tôi thầm khen, nhưng không hiểu sao, trong người lại có cảm giác rất lạ, giống như, vừa bị người ta cướp mất cái đuôi gà to đùng, à không, là cả một đĩa đuôi gà to đùng ròn tan thơm nức mũi mới đúng chứ ....?????

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ôsin

- Tiểu Phong, cậu với Y Thần là gì của nhau vậy?- từ cổng trường về đến kí túc xá, Ngọc Huệ luôn miệng hỏi, cái tên vừa chở cậu là ai, tên gì, ở đâu, nhà giàu không, bố mẹ làm gì, nhà mấy tầng... vân vân và mây mây. Về đến phòng rồi, cậu ta vẫn còn không chịu tha cho tôi, bắt đầu hỏi xem mối quan hệ của tôi với Y Thần là cái gì.

Bích Như không biết đã đi đâu mà sớm thế, trong phòng chẳng còn ai. Lam Thiên đi cùng Y Thần rồi, không biết họ chở nhau đi đâu.

- Tớ với cậu ta chỉ là bạn bè thôi cấp ba thôi.

Tôi thành thật trả lời, Bích Ngọc lại làm vẻ mặt không tin, cho rằng tôi nói dối:

- Chỉ là bạn bình thường thì tự dưng đến tìm cậu làm gì? Thành phố X xa xôi, cậu tưởng đi đi về về dễ lắm ấy, mất gần cả ngày đi tàu đấy.- Bích Như nằm phịch xuống giường, vừa nãy cô ấy cũng hỏi tôi rằng hẳn hẳn còn đang đi học hay đã đi làm rồi, tôi nói đi học, cô ấy lại hỏi cả trường, rồi khoa gì. Tôi chỉ biết cậu ấy học trường Thiên Hồi, ngôi trường đẹp nhất, đẳng cấp nhất, được xếp vào top 5 những ngôi trường danh tiếng và chất lượng nhất thế giới. Bích Như nghe xong hết ô rồi a, không ngờ tôi chỉ mới nói tên trường, cậu ấy đã biết ngay trường ấy ở thành phố nào, thật tâm phục khẩu phục.

- À..thì- tôi nhất thời không biết trả lời thế nào. Chẳng lẽ nói chúng tôi rủ nhau đi ngắm sao, như thế chẳng khác nào thừa nhận.

Nhưng sự thật đúng như vậy, chẳng lẽ cứ đi ngắm sao cùng với nhau thì là người yêu của nhau chắc.?

- Đấy đấy, thấy chưa, cậu còn không trả lời được kia mà. Còn nữa, tối qua cậu đi đâu mà không về kí túc xá vậy, có phải cả đêm ở cùng với hắn ta không?

- Cậu lại nghĩ tầm bậy tầm bạ gì thế? Tớ đã nói rồi, tớ với cái tên đó là oan gia đấy cậu biết không, hắn đáng ghét lắm, tớ sẽ không bao giờ thích hắn ta. Mà hắn ta cũng chẳng bao giờ thêm thích tớ đâu. Cậu đừng có hiểu lầm nữa.- không hiểu sao tôi lại trở nên nóng nảy như vậy, Bích Như nhìn tôi há hốc mồm, có lẽ là do tôi rất ít khi nổi giận với ai, mà tại sao tôi lại tự dưng nổi giận như vậy nhỉ. Chắc là do tôi ghét Y Thần quá chẳng, bị gán ghét với người mình ghét lên tôi mới như vậy, hay là do một lí do khác...?

Nhưng mà, bộ mặt tôi khi nổi giận kinh dị lắm sao, cũng đâu cần phải ngạc nhiên như vậy nhỉ.

- Ừm, vậy thôi, tớ không hỏi nữa- Bích Như ăn nói có vẻ e dè hơn, mặt mày phụng phịu như trẻ con. Tôi nhìn mà thấy mình thật quá đáng, đang yên đang lành lại đi trút giận lên đầu cậu ấy.- Nhưng mà...- tôi đã nói rồi, cậu ta vui buồn giận dữ hờn ghét phần nào dù là gì đi chăng nữa cũng chỉ được một thời gian ngắn là quên ngay, trong trường hợp này cũng vậy, vừa cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi bây giờ lại bắt đầu lòi chủ đề đó ra nói tiếp- không biết Y Thần

với Lam Thiên đi đầu nhí, họ có phải là người yêu của nhau không ta, ui cha thật đáng ghét mà.@%6^&y&^&^%\$.....

-....

- Nói tóm lại, Không thể để tình cảm của hai người đó phát triển tràn lan được. – Bích Như tay nắm thành nắm đấm, ngẩng đầu lên trần nhà nói. Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ấy, cũng không biết nên tiếp lời thế nào cả, chuyện yêu đương là quyền tự do của họ, tôi chỉ là người ngoài cuộc mà thôi, tôi có quyền ý kiến gì chứ. Mà họ nhìn đẹp đôi thế cơ mà.- Mà này, Tiểu Phong,

- Hử?

- Cậu có người yêu chưa vậy?

-.....- Sao tự dưng lại lôi chuyện tôi có người yêu hay chưa có người thương ra để nói ở đây???

- Cứ nói đi, bạn bè với nhau, dẫu dẫu điểm điểm cái gì chứ.

- Tớ... không có.

- Ủa tại sao vậy, trông cậu xinh xắn đáng yêu thế này kia mà.- Bích Như hốt hoảng hét lên như thể đây là một chuyện vô cùng bất bình thường.- Hay là... đừng nói với tớ...cậu... bị less đấy nhé.

-.....-Lông mày tôi giật giật, cái đồ ba lăng nhăng nhà cậu, còn không nghĩ ra được lí do nào phù hợp một chút được sao.

- Không phải à?

- Dĩ nhiên.- tôi hét lên.

- Vậy,.....trước đây cậu từng có người yêu chưa?

Tôi sững người.

- Này này, tớ đang hỏi cậu đấy, có hay chưa vậy?

- Tớ...có rồi.

- Đẹp trai không?

- Rất đẹp trai.-Ngọc Huệ nhìn tôi không tin- tớ nói thật mà.

- Có tốt không?

- Rất tốt.

- Vậy khi nào rảnh, giới thiệu cho tớ đi để người ta còn biết mặt chứ.- Bích Như hào hứng nói.

- Bọn tớ chia tay rồi...ha...ha

-.....-Bích Như lặng thinh nhìn, như đang dò đoán tâm tư của tôi. Tôi cũng chẳng hiểu sao mình lại thốt ra câu nói đó, đến nụ cười cũng là gượng ép mà bật ra trên môi.

-....

- Cậu... vẫn còn yêu hắn ta à?

Tôi cũng không biết nữa, còn hay không? Tôi cũng chẳng muốn biết làm gì. Chỉ là thi thoảng, hình bóng ấy lại ùa về trong tâm trí tôi. Hình dáng phóng khoáng dịu dàng, nụ cười còn tỏa sáng hơn cả ánh mặt trời ban mai.

- Tiểu Phong, ..?

- Ô, ừ, thôi chúng ta lên lớp đi, đến giờ rồi.- tôi đánh trống lảng, trở về giường mình thu dọn sách vở chuẩn bị lên lớp.

Khi đi ra đến cửa, tôi quay người lại đợi Bích Như. Thấy trên tay cô ấy là một chiếc túi sách bằng da màu đen rất đẹp, tôi lên tiếng khen:

- Cái túi đẹp đấy, mới mua à?

- Ủ, hi hi...- Bích Như cười, nhưng tôi biết người mua nào phải cô ấy, nhà cô ấy nghèo, bố nghiện rượu, suốt ngày đánh đập chửi mắng vợ con. Người mua cho cậu ấy chiếc túi đó, có lẽ là tên mà lúc ở quán bác Chu bắt tay với tôi.

Đứng ngoài cửa lớp, có lẽ là Vô Nam Mặc, ở khoa Kinh tế, cậu ta lại đến tìm Lam Thiên. Tuổi trẻ tài cao, dung mạo xuất chúng, gia thế giàu có. Đó là những từ để diễn tả về Nam Mặc. Ai trong trường này cũng biết, Lam Thiên xinh đẹp dịu dàng được rất nhiều bạn nam trong trường để ý, theo đuổi, có lấy xe tải chở đi cũng không hết. nhưng cậu bạn Nam Mặc này có vẻ hơi khoa trương, sáng nào cũng đến tìm Lam Thiên đưa cho cô ấy đồ ăn sáng, rồi hoa quả đủ thể loại, lúc nào cũng lơ đãng theo Lam Thiên, chỉ mong được Lam Thiên cho mình một cơ hội.

Sáng nay cũng không ngoại lệ, Lam Thiên đã trở về tự lúc nào. Có lẽ vừa rồi họ đi đâu đó ăn sáng hoặc uống nước với nhau, ôn lại chuyện xưa, hâm nóng tình cảm,....?

Chả liên quan tới tôi là mấy. tôi gạt bỏ suy nghĩ đó đi, tiếp tục dõi mắt ra ngoài cửa để xem anh chàng Nam Mặc đó có gì hay ho mà đòi theo đuổi Lam Thiên, hừ, điệu bộ có vẻ hơi rụt rè e ngại, lúc cậu ta đọc bài phát biểu trước toàn trường, phong thái cũng đỉnh đặc lắm chứ. Sao đứng trước Lam Thiên lại biến thành cái thể loại vô dụng gì vậy trời, bảo sao cậu ta chẳng bao giờ được cô ấy để mắt tới.

Lam Thiên mặc dù không thích, nhưng vẫn lịch sự nhận lấy đồ ăn sáng mà Nam Mặc chuẩn bị cho, còn không quên nói lời cảm ơn nữa, xong định đi thẳng vào lớp luôn, nhưng cậu bạn kia lại không cho cô ấy cơ hội, không biết lại tiếp tục nói mây nói gió gì ngoài đó. Nếu tôi là Lam Thiên, tôi chỉ có thể nhận xét cậu ta qua một câu thôi, phiền phức. tôi nghĩ cô ấy cũng đang có cùng suy nghĩ như tôi vậy.

Hồi trước Hạo Thiên cũng được rất nhiều bạn nữ trong trường yêu mến, hầu như hôm nào cũng có một hay hai bạn nữ đến tìm gặp nói chuyện, tặng quà, tôi cũng thường dõi mắt ra cửa lớp, cố đoán xem họ đang nói cái gì, bởi lúc ấy tôi đang thầm thích Hạo Thiên mà. Thấy mấy cô gái khác đến tìm người mình thương, trong lòng không thôi có cảm giác khó chịu bức bách.

Bao giờ Hạo Thiên cũng lịch sự nán lại để nghe mấy cô bạn đó nói chuyện mây gió, tôi thấy mấy cô gái đó khua khoắng luôn miệng ấy vậy mà Hạo Thiên chỉ gạt đầu cười cười, tôi biết điệu bộ đó của cậu ấy là có ý gì, nhưng mấy cô bạn kia không biết, cứ ra sức khua chân múa mép trước mặt Hạo Thiên bởi tưởng cậu ấy cười là cậu ấy thích.

Trong số những cô bạn đó, tôi có ấn tượng nhất là Đinh San San, một cô bạn xinh đẹp úy mị, thân hình mỏng manh yếu đuối, gương mặt thanh tú hút hồn, là hot girl nổi tiếng của trường tôi, là ca sĩ tuổi teen đang rất nổi hiện nay. Cô ấy cũng thích Hạo Thiên, đặc biệt thích luôn ấy. Cô ấy không hay đến cửa lớp tôi huyền thuyên như mấy cô bạn khác, vì cô ấy cho rằng, làm như vậy vừa làm cho Hạo Thiên cảm thấy phiền toái vừa chẳng được cái gì. Cô ấy chỉ âm thầm đi phía sau Hạo Thiên, giờ ăn trong căn tin cũng chọn một cái ghế nà đó ở xa nhưng lại có thể thấy được Hạo Thiên mà không bị che chắn là được rồi.

Về cái cô Đinh San San tôi chỉ biết có vậy, nhưng những việc mà cô ấy âm thầm làm giúp Hạo Thiên thì tôi không thể biết hết. tôi bỗng có cảm giác tự ti và thán phục đối với cô ca sĩ trẻ đầy tài năng xinh đẹp và vô cùng thông minh này.

Thế mà Hạo Thiên lại chọn tôi mới hay chứ, tại sao nhỉ, tôi cũng đã từng hỏi cậu ấy tại sao đấy thôi. “Cậu không xinh đẹp, nhưng lại rất đáng yêu, học hành tuy không giỏi, nhưng những lúc tớ giảng bài cậu luôn chăm chú lắng nghe, tuy cậu không nổi bật, nhưng lại là duy nhất.”

Câu nói như ghi tạc vào trong tâm trí tôi, dù sau này, thời gian có trôi qua đi chẳng nữa, có lẽ tôi sẽ chẳng thể nào quên được câu nói đó.

Khắc cốt ghi tâm.

Chủ nhật hôm nay, tôi lại cùng Bích Như đến thư viện, sau một hồi đi đi lại lại, y như rằng gặp Tấn Thành, lúc nào tôi cũng thấy hần cảm rất nhiều sách là thế nào nhỉ, chẳng lẽ ngoài ăn với ngủ ra, đối với hần, sách là một vật không thể thiếu, bất li thân sao?

Chúng tôi cùng nhau đi đi lại lại, chuyện chuyện trò trò. Tôi nhớ hồi trước khi mình còn đang là học sinh cấp ba, nhớ lần đầu tiên gặp hần như thế nào, chưa gì đã cãi nhau chỉ chốc. ấy vậy mà hần lại là gia sư của tôi mới sợ. Chủ nhật nào hần cũng đến nhà và dạy tôi học, dù tính tình hơi khó chịu mất kiên nhẫn một chút. nhưng xét cho cùng hần cũng công tư phân minh, chẳng để bụng tới những trò đùa tình nghịch của tôi mà vẫn nghiêm túc dạy tôi những bài học rất hay.

Tôi vui vẻ kể cho Bích Như nghe về những trò đùa của mình khi trước, hứng thú vô cùng, cực kì vui thích. Về mặt của Tấn Thành cũng không mấy thoải mái, tôi lại càng được thể lần tới, càng kể càng hăng, cười rù rượi, Bích Như cũng che miệng cười theo. Tấn Thành vì không chịu được sự đả kích của tôi, cũng bắt đầu lên tiếng châm chọc, rồi kể những lần tôi mưu kế bất thành, hậu quả bị gây ông đập lưng ông thế nào.

-Ha..ha sau khi em uống xong, mọt nhẩn nhó nư quả táp tàu, suýt nữa thì phun vào mặt anh còn gì?

- Tiểu Phong, không ngờ cậu lại nghịch ngợm như vậy đấy- Bích Như nổi tiếng ôn hòa, ấy vậy mà nghe xong câu chuyện về ly nước không đường trước kia của tôi lại cười nghiêng cười ngả.

- Gì chứ, tại lúc đó Lăng Di vô tình đặt nhầm hai ly nước với nhau thôi, nếu không người uống nó là anh mới đúng, ăn may chó ngáp phải ruồi. hừ.- tôi trẻ mới.

- Đến bây giờ em còn không biết là Lăng Di có tình à, Lăng Di nói với anh để em ấy xuống xem em định bày trò gì. Không ngờ em lại bày ra cái trò tiểu nhân ấy, thật không còn gì để mà nói.

Hừ, Lăng Di, con nhỏ đáng ghét, rốt cuộc nó có phải em tôi không đây hả? sao lại đi bán đứng cả chị mình như thế chứ. Ngu ngốc, quá ngu ngốc,...

Tôi than thầm trong đầu, không biết là đang mắng Lăng Di hay đang tự mắng mình cả tin bị hai người đó chơi khăm.

Bích Như mặc dù không liên quan, nhưng do khi nãy cười quá nhiều cũng được coi là đồng phạm với nhau.

Đang định mở miệng cãi lại, bỗng chuông điện thoại của tôi vang lên, tôi lờm ngớt hai con người còn lại, lời điện thoại ra, nhìn vào màn hình điện thoại, số máy lạ, nhưng rồi tôi vẫn ấn nút nghe.

- Alô

- Cô có phải là con gái của Trạch Hiền không ạ?- có giọng nói của một người đàn ông vang lên, tôi ngơ ngơ, vẫn không nhận ra giọng nói này là của ai.

- Dạ vâng.- tôi đáp. Bố tôi ư, bố tôi làm sao?

- Vậy cô đến ngay bệnh viện Chương Dân .....- tôi còn đang nghi hoặc, nghĩ, tôi đang yên đang lành thế này, đến bệnh viện làm gì chứ, chẳng lẽ họ gọi nhầm số rồi sao. Nhưng họ nói đúng tên bố tôi mà, hoặc cũng có thể người trùng tên với người. Tôi mở miệng định hỏi lại họ cho chắc, nhưng giọng nói bên tai kia tiếp tục vang lên- Bố của cô hiện đang ở bệnh viện, ông ấy bị một chiếc ô tô đâm khi đang chạy qua đường, cô đến đây ngay đi. ....

Tôi sửng sốt, quên luôn cả việc hít thở, người đàn ông ở đầu dây bên kia tiếp tục nói gì đó, nhưng tôi nghe mà chẳng ra, tai ù đặc cả đi.

Ông ta nói gì cơ, bố tôi bị tai nạn à?

Ông muốn đùa tôi chắc.?

Tay tôi run run hạ điện thoại xuống, tan nạn giao thông, trước kia mẹ tôi chết cũng chỉ vì tai nạn giao thông ...

- Tiểu Phong, cậu sao thế?- Bích Như lo lắng hỏi, tôi mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt đang rất lo lắng của cô ấy. tôi định nói tớ không sao để cô ấy có thể yên tâm, nhưng miệng mở ra mà chẳng phát ra được bất kì âm thanh nào.

- Em sao vậy?- Tấn Thành đưa hai tay ra lay lay vai tôi để tôi tỉnh táo hơn, trông mắt ửng ửng nước của tôi đảo qua nhìn anh ấy. Tôi nói, giọng khàn khàn đứt quãng:

- Bố... em, ... họ nói ông ấy.... đang ở trong bệnh viện... bị tai nạn giao thông.- tôi nức nở.

- Có nặng không, bệnh viện nào, anh đưa em đi.

Tôi lắc đầu quầy quậy, bố tôi đi công tác mà, không ở gần đây, làm sao tôi có thể chạy ngay đến bên ông cơ chứ. Bàn tay tôi lạnh toát đưa lên lau những giọt nước mắt, cũng đã lâu rồi tôi không khóc, kể từ khi tôi với Hạo Thiên chia tay nhau.

Tấn Thành đột ngột ôm tôi vào lòng để an ủi.

- Em yên tâm, không sao đâu, rồi mọi thứ sẽ ổn thôi, bố em sẽ không sao đâu.- hấn vỗ vỗ vào lưng tôi, vỗ về như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Sau mười tiếng đồng hồ trên xe lửa, rốt cuộc tôi cũng tới được thành phố X, toàn thân tôi mệt mỏi rã rời. Lúc ngồi trên xe tôi không tài nào chớp mắt được, một phần là do tiếng động cơ xe lửa chạy rất to, một phần là quá lo lắng cho tình trạng của bố mình. Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài trời tối mịt, mọi thứ chìm trong bóng tối lần lượt lướt qua mắt. những giọt nước mưa tạt vào ô cửa kính nhặt nhòa.

Tôi nhớ ngày trước, mẹ tôi cũng vì tai nạn giao thông mà qua đời, bà nằm trong vũng máu, ngay trước mặt tôi mỉm cười dịu dàng như thể đang trấn an tôi rằng 'không sao đâu, rồi mẹ sẽ lại đứng dậy và đi cùng con như bình thường thôi mà'. Tôi đứng đó mà chẳng biết phải làm gì, còi xe inh ỏi, tiếng người huyền ảo. Mọi thứ như nổ tung trong đầu tôi, máu loang càng ngày càng rộng, nước mắt chảy xuống làm nhòe hết mọi cảnh vật xung quanh, tôi vội chạy đến bên bà, toàn là máu tươi đỏ thẫm, nhất tôi, chẳng biết phải chạm tay vào chỗ nào...

Tôi nhắm chặt đôi mắt lại, hít mạnh một hơi thật sâu để những kí ức đau thương kia biến mất, bước xuống xe, rồi vội vã kiếm tìm một chiếc taxi.

Trời mưa lâm thâm.

Đến bệnh viện Chương Dân.

Tôi chạy rất nhanh vào trong, túm đại lấy một cô y tá nào đó, gấp gáp hỏi:

- Cô có biết bệnh nhân Trạch Hiền, nằm ở phòng bao nhiêu không?

Cô gái bị tôi đột ngột túm lại hơi hoảng hốt, rồi lắc đầu nói không biết, tôi lại chạy đi, gặp người nào mặc đồ màu trắng cũng vội vã hỏi. Cuối cùng tôi cũng gặp được một cô y tá biết chuyện tôi đang cần hỏi, cô ấy nói:

- Bệnh nhân ở phòng 53....

Chưa để cô ấy nói hết câu, tôi đã giục chân chạy đi, quên mất không hỏi phòng đó nằm ở chỗ nào, tầng bao nhiêu.

Tôi chạy hết phòng này đến phòng nọ, rồi lên tầng trên, càng không tìm được, tôi càng cuống.

Tôi va phải một người, ngã dúi xuống đất, nhưng tôi không đau, chỉ vội vã xin lỗi, đứng dậy tiếp tục chạy đi tìm phòng 53, cũng không buồn nhìn mặt

người mà mình đã va phải.

Rốt cuộc cũng tìm thấy, tôi bước vào trong phòng bệnh, bố tôi đang nằm trên giường, chân tay bó bột, đầu cũng băng trắng, bên cạnh ông là một bác sĩ và một y tá, có vẻ như họ đang kiểm tra sức khỏe của bố tôi.

Thấy tôi bước vào, hơi ngạc nhiên hỏi:

- Cô là ai?

- Cháu là con gái Trạch Hiên.

- À, cháu đến rồi à, bố cháu bị tai nạn, gãy xương chân với vai, đầu bị chấn động nhẹ. Đã qua cơn nguy kịch rồi.

- Dạ... Cháu cảm ơn ạ.

- Không có gì.- nói rồi hai người đó bước ra ngoài. Tôi kiềm nén sự vui mừng, đến bên giường bệnh.

Bố tôi, lâu lắm rồi tôi đã không gặp ông. Từ sau khi mẹ tôi mất đi, hôm nào ông cũng đi sớm về khuya, đôi khi còn phảng phất mùi rượu, tôi ngồi lì trên phòng chẳng muốn ra ngoài. Không lâu sau đó bố tôi tái hôn, ông hỏi tôi có trách ông không, tôi không trả lời, tôi biết rằng bố mình cần một người phụ nữ khác bên cạnh để chăm sóc, nhưng mãi đến sau này tôi mới hiểu, hóa ra ông muốn tôi có một người mẹ để chăm lo cho tôi. Thời gian sau đó ông liên tục đi công tác, cứ hai ba tháng mới về một lần. Số lần về nhà càng lúc càng ít đi, số lần hai cha con gặp mặt cũng theo đó mà chẳng tăng.

Tôi ngồi xuống cạnh giường, ngắm nhìn gương mặt đã lâu rồi không thấy, suy nghĩ lung tung, rồi ngủ gục bên giường tự lúc nào không hay.

Lúc tỉnh dậy, tôi thấy đầu mình hơi váng, liền đưa tay lên ôm, xoa nhẹ vào hai bên thái dương, từ từ mở mắt ra. Lạ quá.

Tôi nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới, bố tôi đâu rồi? bệnh viện đâu rồi.

Tại sao tôi lại đang nằm trên giường thế này nhỉ, giường bệnh của bệnh viện lại sạch sẽ và rộng rãi thế này sao. Trong bệnh viện cũng có một căn phòng đẹp đẽ và hiện đại thế này sao? Không, chắc đây không phải là bệnh viện, tôi bị bắt cóc, nhưng có tên bắt cóc nào lại ưu đãi nạn nhân như vậy không? Thuê hẳn khách sạn nhiều sao cho kẻ bị mình bắt được.

Tôi nhìn xuống người mình, định hét lên nhưng cũng may đã kiềm lại được, tôi chỉ biết meo meo, hu...hu...hu, quần áo của tôi đâu rồi? tại sao trên giường chỉ có mỗi cái áo sơ mi đàn ông vậy hả.???

Tôi bước xuống giường, tiến lại phía cửa, tay lăm le cái đèn bàn. tôi nghĩ, nếu như tôi bị bắt cóc thật, ít ra tôi cũng nên đập cho tên khốn nạn nào đó một bốp mới đúng.

Mở cửa, tôi hé hé mắt nhìn ra ngoài, đây có lẽ là phòng khách, bởi có bày ghế sofa với ti vi các thứ. Thấy không có ai, tôi nhón chân bước ra, lấp vào bức tường, ngắm nhìn căn phòng, oa, thật sự rất đẹp đẽ và gọn gàng, không hề có những thứ đồ thừa thãi, gam màu chủ đạo là đen trắng nội thất cũng đẹp mắt.

Tôi vội vã lắc lắc đầu, không có thời gian để tôi khen ngợi căn nhà đâu.

Trong bếp phát ra tiếng lạch cạch của dao đĩa, tôi liền ôm lấy cái tường, hé hé mắt nhìn vào trong bếp.

Có một người đàn ông đang đứng trong bếp. Tên này có vẻ cao ráo, nhìn đằng sau dáng dấp rất đẹp, oa, hẳn ta biết nấu ăn, không biết có ngon không nhưng mùi thơm thì bay ngào ngạt khắp phòng.

- Đứng đó làm gì, đi thay đồ đi rồi ra ăn cơm.- hần đột ngột lên tiếng, nhưng vẫn không quay đầu lại. Hừ, tốt bụng ghê, hẳn đúng là tên bắt cóc có đạo đức nhất mà tôi từng thấy từ trước tới nay trên những bộ phim truyền hình, còn mời tôi ăn cơm.

Tôi gật đầu, rồi quay người bước trở lại phòng, rồi đột ngột đứng sững lại.

Khoan...khan đã... giọng nói này, sao quen vậy nhỉ?

Không lẽ...?

Tôi quay người lại, mở cửa căn phòng định ra xem lại mặt tên bắt cóc, bỗng gương mặt Y Thần đập vào mắt tôi, trên tay cầm cái ba lô của tôi, dơ ra trước mặt:

- Quần áo.

Tôi sững sờ, há hốc mồm ra. Tại sao hắn lại ở đây nhỉ, đây là thành phố X mà, à khoan, lúc trước khi nói chuyện với Ngọc Huệ, chúng tôi có nói tới trường Thiên Hồi nằm ở thành phố X. Thì ra là vậy.

Tôi đưa tay lên cầm lấy cái ba lô của mình, Y Thần đưa cho tôi xong liền đóng cửa rồi bước ra ngoài.

Đầu óc tôi cứ ong ong hết cả lên, sao lại có sự trùng hợp như vậy chứ. Mà cứ cho là trùng hợp đi, khi bệnh viện bỏ tôi đang nằm và trường học hẳn đang học ở cùng một nơi. Nhưng tôi gặp hẳn khi nào nhỉ, tôi thậm chí còn không biết trường hẳn nằm ở đâu, tại sao tôi lại bị đưa về đây???

Tắm tấp thay quần áo xong, tôi bước ra ngoài, đi vào bếp, lúc này đồ ăn trên bàn đã được bày sẵn ra rồi, tôi nhuốt nước miếng cái ực, mùi hương thơm phức, nhìn là biết rất ngon rồi, không ngờ hẳn có thể nấu ăn, tôi còn ngỡ công tử như hẳn, đến cầm cái chổi quét nhà cũng không biết là gì chứ. Thật không ngờ, thật không ngờ, hẳn còn giỏi hơn tôi nữa, vì tôi đâu có biết nấu ăn đâu.

Tôi ngồi xuống một cái ghế.

- Thơm quá, là do cậu nấu à?

Hắn gật đầu. vẫn không ngừng lên, tiếp tục ăn cơm, tôi cũng không để bụng thái độ thờ ơ của hẳn, liền vơ lấy cái bát cái đĩa, bắt đầu ăn lấy ăn để. Từ hôm qua đến giờ tôi đã có hạt cơm nào vào bụng đâu, mà đồ Y Thần nấu, quả thật là rất ngon, tôi ăn nhanh ăn nhiều thì cũng là chuyện quá bình thường.

- À, mà này, sao tôi lại ở ....nhoảm ...đây vậy, rõ ràng ...tôi đang ở bệnh viện cơ mà...- tôi vừa ăn vừa nói vừa nhai vừa nhuốt.

- Ăn xong rồi hẳn nói, cơm vung tung tóa r....- tôi chẳng để tâm mấy tới lời hẳn nói, đột nhiên cổ họng nghẹn lại, nhuốt không nhuốt được, chết toi, bị nghẹn rồi. tôi rom rom nước mắt đau khổ nhìn Y Thần, hẳn đứng dậy đi lấy cho tôi một cốc nước, tôi nhanh chóng vớ lấy cốc nước, tu một hơi, nhưng dốc vội quá, bị sặc, tôi ho lên ho xuống. Y Thần đưa tay vuốt lưng cho tôi, cầu nhàu:

- Đã bảo rồi mà không nghe.

Tôi biết trước là sẽ bị nghẹn thì tôi cũng không vừa nói vừa ăn đâu.

Một lúc sau tôi mới đỡ ho, miếng thức ăn to đùng trong cổ cũng đã được nuốt trôi, tôi khoan thai dựa lưng vào ghế, giống như một thợ săn tài ba vừa giết được con vật dũng mãnh vật vậy, cảm giác chiến thắng thật không tệ.

Hóa ra người mà tôi va phải trong bệnh viện là Y Thần.

Hắn nói lúc ra ngoài lấy chút đồ hẳn bị người ta va trúng, rồi nghe thấy giọng nói của người đó thấy quen quen, mà người đó chính là tôi, hẳn nghi hoặc không biết tại sao tôi ở đây liền đi theo để xác nhận xem có đúng là tôi hay không. Xong sau khi biết là tôi rồi, hẳn mới ra ngoài, lúc quay lại thấy tôi đang ngủ gục bên giường bỏ tôi, suýt chút nữa thì ngã xuống đất. liền nảy sinh lòng chắc chắn, đưa tôi về đây ngủ cho thoải mái.

Sao tôi nghe mà có cảm giác thật hư cấu, nhưng cũng không để tâm lắm, hỏi hẳn mấy giờ rồi, tôi còn phải vào thăm bố tôi nữa, không biết ông đã tỉnh lại chưa.

- Gần một giờ rồi.

- Gì cơ? Một giờ trưa á.

- Ừ- hẳn gật đầu đinh chính lời nói. Oác, tôi ngủ từ tối hôm qua đến tận một giờ trưa hôm sau.- Chốc nữa tôi đưa cậu vào trong bệnh viện, sau đó tôi đi học, chiều sẽ qua đón cậu về đây.

Tôi gật đầu, tán thành, cũng không có ý kiến gì thêm khi ở chung nhà với hẳn, đằng nào thì trong bệnh viện chật chội không có chỗ nằm, lại có mùi thuốc sát trùng ngập tràn trong không khí, tôi bẩm sinh đã rất ghét mùi thuốc sát trùng, thế nên ở đây mấy ngày cũng chẳng sao. Đợi khi nào bố tôi khỏe, tôi cũng sẽ quay lại trường ngay.

- A...- tôi phát hiện ra còn một điều mình vẫn cofit hắc mắc.

- Gì vậy.?

- Quần áo của tôi, hôm qua là ai thay cho vậy?- đừng nói với tôi là cậu đấy nhé, cứ gạt đầu thử xem, cứ nói ừ thử xem, tôi sẽ cầm cái bát này đập chết cậu thì thôi.

- T....- hẳn mở miệng ra định nói, nhưng chưa nói hết câu mặt tôi đã méo mó cả lên, ‘t’ không phải là đang định nói là ‘tôi’ sao? Hẳn là con trai, tôi là con gái mà, tại sao có thể thân nhiên coi đồ tôi ra mà thay này thay nọ chứ, tên khốn không biết lẽ này, tôi sẽ đập chết cậu, không chết được thì cũng phải vào bệnh viện mà dưỡng thương đến già luôn.

Tôi tức giận gườm gườm mắt tay run run nắm le cái bát đang cầm, có cả cơm nhé, tôi khuyến mãi cho cậu luôn. Tôi đang nghĩ là nên đập cái bát vào sau gay hay đập vào cái bàn mặt đáng ghét đang cười cợt kia thì hẳn lên tiếng:

- Tôi nhờ bác hàng xóm thay cho, nằm trên giường tôi mà quần áo của cậu bị ướt hết rồi, thấm ra ga giường thì không hay cho lắm.

Hừ, hẳn còn nói thể được, hóa ra không phải hẳn lo cho tôi quần áo ướt nước dễ bị cảm, mà đang tiếc rẻ cái ga giường hẳn bị tôi làm liên lụy. nhưng biết được người thay quần áo cho tôi không phải là hẳn thì tôi yên tâm rồi.

Tôi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, thôi không đòi co với hẳn.

Xong, trong đầu lại nảy ra một ý nghĩ khác. Tôi nằm trên giường của hấn, vậy còn hấn nằm đâu? Sô pha à?????????????

Ăn xong, dĩ nhiên bát là do tôi rửa rồi, tôi tuy không biết rửa bát nhưng rửa bát cũng rất khéo, rửa bát xong xuôi, Y Thần đưa tôi vào bệnh viện, trên đường tới đó, đột nhiên hấn dừng lại ở một khu chợ, mua hoa và một số loại quả. Tôi còn đang thắc mắc không biết hấn mua làm gì, ai dè hấn cũng đi theo tôi vào phòng bệnh 53, phòng của bố tôi đang nằm

Bố tôi tỉnh dậy rồi, nhìn thấy tôi rất ngạc nhiên, sau đó mắt ánh lên vẻ vui mừng. tôi vội đến bên giường, hỏi:

- Bố đã khỏe hấn chưa?

Bố tôi gật gật đầu, hiện tại vẫn chưa thể ngồi dậy.

- Cháu chào bác ạ- Y Thần lễ phép lên tiếng chào bố tôi. Bố tôi hơi ngẩng lên nhìn cậu ta, rồi lại quay sang tôi như muốn hỏi ai vậy.

Tôi nói:

- Cậu ấy tên là Vương Y Thần, bạn học hồi cấp ba của con.- bố tôi gật đầu mỉm cười, hỏi thăm nói chuyện một lúc, Y Thần rời đi, hoa và quả hóa ra là để mua cho bố tôi. Tôi bỗng thấy cảm kích cậu ta ghé gớm. Tôi lấy hoa cắm vào trong lọ, rồi lấy hoa quả ra gọi mời bố tôi ăn.

Tôi ngồi bên cạnh giường bố mình, hỏi ông thấy chỗ nào không khỏe không, có cần gọi bác sĩ không. Rồi hai bố con ngồi nói chuyện với nhau, tôi kể cho bố nghe về những chuyện ở nhà, về trường học của mình, về kí túc xá và các bạn. bố tôi chăm chú lắng nghe, đã lâu rồi hai bố con không được nói chuyện với nhau lâu như vậy, tôi bỗng cảm thấy vui vui.

- Vậy con đã có bạn trai chưa?- bỗng bố tôi hỏi, khi tôi đang kể về việc Lam Thiên ở trường được rất nhiều bạn theo đuổi. Tôi nhất thời không biết trả lời thế nào. Xong nói:

- Vẫn chưa ạ.

- Có thật không vậy, hay là lại dấu bố.

- Con nói thật mà.

- Vậy cậu bạn khi nãy thì sao, nhìn có vẻ là một người đứng đắn, tướng mạo anh tuấn, bố nhìn là biết người đó rất có tài.- bố tôi khẽ cười trêu ghẹo tôi.

- Cậu ấy có người yêu rồi.- tôi đáp.

- Ai vậy?

- Là cô bạn Lam Thiên con vừa kể với bố đấy.

Bố tôi trầm ngâm không nói nữa, tôi lại bắt đầu kể những câu chuyện khác nữa.

Không hiểu tại sao tôi lại có cảm giác Lam Thiên và Y Thần là người yêu của nhau, hai người đó trông rất gần gũi và thân thiết.

Đến chiều tối, Y Thần trở vào bệnh viện đưa tôi về nhà hấn

- Nhà cậu có ai nằm viện sao?- tôi hỏi, tối hôm qua chẳng phải tôi va vào hấn lúc chạy đi tìm phòng bệnh của bố mình đó sao, chắc phải có ai bị bệnh thì hấn ta mới vào thăm chứ, điều này tôi cứ thắc mắc mãi.

- Ừ.

- Ai vậy?

- Bố tôi, bị ung thư .

Hấn vẫn chăm chú lái xe, nói một câu nhẹ nhàng như thế, bị ung thư đầu phải là một căn bệnh dễ chữa đâu, vậy mà lại có thể nói ra một cách dễ dàng như vậy. Đúng là giỏi che giấu cảm xúc.

Tôi không hỏi gì nhiều, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, bỗng chiếc xe dừng lại. Y Thần bước xuống, tôi cũng bước xuống theo.

Khoan đã đây là siêu thị mà, có phải nhà của hấn đâu.

Hấn sai những bước dài về cổng chính siêu thị, cũng chẳng thèm giải thích cho tôi rằng hấn vào đây để làm gì, tôi đành chạy đuổi theo, hỏi:

- Này, chúng ta vào đây làm gì vậy?

- Mua đồ ăn, ở nhà tôi hết đồ rồi.

A, hóa ra là vậy. Tôi cũng rất hào hứng với việc đi mua sắm đồ đạc, hồi trước tôi cũng thường hay cùng mẹ tôi đi siêu thị để mua đồ ăn về nhà nấu, dĩ nhiên, người nấu chính là mẹ tôi, còn tôi chỉ làm những việc vặt như bóc tỏi, nhặt đậu, nhặt rau thôi. Tôi không biết nấu ăn mà, hic...

Tôi trở nên phần khờ hơn, lằng xằng chạy trước, lấy một cái xe đẩy rồi bước vào trong, chúng tôi đi hết dãy hàng này đến dãy hàng nọ, Y Thần gặp cái gì cũng bỏ vào trong xe rất nhiều, tôi hỏi hấn mua nhiều như vậy một lần là gì chứ, hấn nói mua một thể lần sau đỡ phải đi nhiều. Nghe xong tôi phản đối kịch liệt, nào là mua nhiều như vậy về đồ ăn sẽ bị hỏng, rồi là không được tươi tốt, ăn sẽ không được ngon miệng lắm đâu. Rồi từ chuyện nhỏ nhặt đó tôi blô bla ra đủ các thứ, giống y bà mẹ chồng đang dạy dỗ một nàng dâu.

Mọi người xung quanh nhìn chúng tôi với ánh mắt kì dị, khi cảm nhận được những ánh mắt ấy tôi im bật, Liền lấy cây rau cải trong xe che lên mặt. Ày, tôi hơi bị lộ mất rồi.

Y Thần thấy tôi bị như vậy còn bật cười, tôi lườm nguyệt câu ta, rồi kéo xe đẩy sang khu khác để mua.

Đến lúc ra về, hấn bắt tôi xách các túi lớn túi bé ra xe, dĩ nhiên tôi sẽ làm theo, còn lựa chọn nào khác sao. Hấn cho tôi ăn, tôi ngủ nhà hấn mấy ngày, tôi bây giờ á, phải làm ôsin cho hấn để trừ vào tiền trọ thôi. Cũng may đoạn đường ra đến khu để xe cũng không xa, tôi miễn cưỡng có thể xách được.

Về tới nhà, sau khi thay quần áo, chúng tôi bắt tay vào làm cơm. Tôi nghĩ, sao mà giống như vợ chồng mới cưới quá vậy nhỉ?

Tôi lắc lắc đầu, lại nghĩ linh tinh rồi.

Tôi hăm hở đứng ở bàn bếp, ngó vào xem hấn định làm gì rồi mình cũng làm giúp một tay. Ai dè hấn đưa tôi một cái rổ với túi đậu, bảo tôi tách vỏ ra, tôi ngược mắt lên, chớp chớp mắt nhìn hấn.

- Cậu vẫn còn nhớ sao?

- Dĩ nhiên rồi.

Tôi khóc không thành tiếng, lê thân ra cái bàn ăn ngồi xuống bắt đầu tách vỏ đậu, nước mắt lưng tròng, hấn coi thường tôi, hấn đang khinh thường tôi đây mà.

Chả là, hồi lớp mười, nhân dịp 20 năm ngày thành lập trường. Trường chúng tôi tổ chức cho học sinh mở hội chợ trao đổi buôn bán đồ đạc với nhau, tôi cũng rất thích các hoạt động kiểu này, liền hăm hở nhận công việc đứng bếp nấu ăn. Trong lớp chẳng ai biết rằng tôi không biết nấu ăn, còn tôi thì tự nhận mình là tài giỏi, tự cho đây là dịp để mình rèn luyện thêm tay nghề làm bếp. ai ngờ khi tất cả mọi thứ được bê ra, món thì cháy khét lẹt, đen xì, món thì mặn chát rất khó ăn. Lúc đó ai cũng nhìn tôi trách móc, chỉ có Hạo Thiên là bước lên nói không sao đâu, vẫn còn thời gian để làm lại tất cả. Mọi người miễn cưỡng gật đầu, không trách tôi nữa mà tản đi làm việc khác. Tôi thở dài một cái, Hạo Thiên nhìn tôi mỉm cười, chính cái khoảng khắc ấy, tôi biết rằng mình đã thích cậu ấy mất rồi.

Ăn cơm xong xuôi, tôi lấy quần áo đi tắm, Y Thần ngồi xem ti vi trong phòng khách. Tắm xong tôi đi ngủ, hấn nhường cho tôi giường nằm, còn hấn ôm gối ra sofa ngủ.

Trần trọc mãi đến tận hơn một giờ sáng mà vẫn không ngủ được, tôi đứng dậy đi ra khỏi phòng, vào bếp lấy nước uống cho đỡ khô họng. Lúc trở về, đi qua phòng khách, tôi thấy Y Thần đang nằm cuộn mình trên ghế, điệu bộ rất miễn cưỡng, thân hình hấn to lớn như vậy, dù cái ghế sofa này cũng không được coi là nhỏ. Nhưng tôi vẫn thấy không vừa vặn.

Cũng có thể, hấn lạnh chăng?

Nghĩ vậy, tôi liền quay trở lại phòng mình, đem chăn ra đắp cho hấn.

Lúc kéo chăn lên đến vai hấn, bất chợt có một bàn tay ôm lấy tôi, kéo tôi xuống. Tôi hoảng hốt, định la lên nhưng cũng may là kìm lại được. Y Thần, hấn ôm tôi như ôm cái gối ôm ấy, cả người tôi bị hấn ôm trọn, mặt vui vào lồng ngực hấn, khó thở chết đi được.

Tôi vùng vằng thoát ra, thế là cả hai cùng rơi xuống đất, đầu tôi đập vào cái gì đó cứng cáp.

Vô cùng đau đớn, tôi ngất luôn.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hiểu Lâm Rồi, Tôi Đâu Phải Như Thế?!!!

- Cô đúng là đồ không biết xấu hổ, vô liêm sỉ, lòng dạ độc ác, nham hiểm, mưu mô xảo quyệt...- Y Thần tay chống hông, tay chỉ thẳng vào mặt tôi quát,

bộ dạng trông chẳng khác mấy bà cô ngoài chợ là bao nhiêu. Điều bộ như sắp phát hỏa tới nơi. Tôi có nham hiểm sao? Có Vô sỉ sao? Có mưu mô sảo quyệt sao?

(Y Thần: ‘mấy bà cô ngoài chợ’ * lông mày dần dật*)

- Tôi không..- tôi yếu ớt định cãi lại, nhưng chưa nói được bao nhiêu thì đã bị hấn chặn họng.
- Cô đừng có mà biện bạch nữa, nửa đêm nửa hôm mò vào giường tôi ngủ, cô nói xem là có ý định gì đây?
- Không phải, chỉ là hiểu lầm...
- Tôi không biết ,đăng nào thì cũng ngủ cùng nhau rồi, cô phải có trách nhiệm với tôi, chúng ta đi kết hôn thôi.

Trước mắt tôi là cảnh tượng rực rỡ hoa bóng bay ngập trời, trên người tôi là bộ váy cưới màu trắng tinh khôi đẹp đẽ, bên cạnh là Y Thần cũng mặc một bộ vest thanh lịch trang nhã, phía trước là cha sứ. Ông ta đang nói gì đó, sau đó ngẩng đầu lên nói với Y Thần.

- Vương Y Thần, con có đồng ý lấy Nhất Tiểu Phong làm người vợ danh chính ngôn thuận của mình không?
- Con đồng ý- hấn trả lời không chút do dự, sau đó quay sang nhìn tôi, lườm nguyệt. Cha sứ bắt đầu quay sang tôi nói.
- Nhất Tiểu Phong, con có đồng ý lấy Vương Y Thần làm người chồng danh chính ngôn thuận của mình không?
- ....

-Em yêu, em sẽ là người vợ mà anh hằng yêu thương, tôn trọng, ngưỡng mộ và tin tưởng suốt cuộc đời. Hôm nay, anh thực hiện một cam kết trước khi Thiên Chúa và tất cả những người thân yêu rằng con đường phía trước sẽ chỉ có em và anh. Anh vẫn sẽ luôn làm cho em cười cho đến khi anh thối nẫu. Anh sẽ làm cho cuộc sống của em luôn đầy đủ và an toàn. Anh hứa sẽ luôn luôn bên cạnh em và là người chồng tuyệt vời nhất bằng cả trái tim mình. Anh biết cuộc sống không hoàn hảo, và không ai hoàn hảo. Nhưng khi anh làm chồng và là người bạn đời của em, anh hứa sẽ luôn yêu thương và che chở em trong mọi hoàn cảnh. Anh xin hứa tình yêu của anh sẽ không bao giờ thay đổi. Anh sẽ là người bạn bên em những lúc vui, buồn, khó khăn lẫn hoạn nạn. ....\$%^(*)(

Tôi lo lắng đến cả mồ hôi, cha sứ nhìn tôi chờ đợi, tên Y Thần thì vẫn bô lô ba la về những lời thề non hẹn biển của hấn, đám người phía dưới cũng im thin thín nhìn chúng tôi chờ đợi.

Tôi hoàn toàn không có ý mớ ra chỗ hấn ngủ mà, tôi cũng không có ý định sẽ lấy hấn, tôi mới mười tám tuổi thôi, độ tuổi thanh xuân và đẹp đẽ nhất, tôi còn đang đi học, bao nhiêu việc tôi dự kiến làm mà chưa thực hiện được, làm sao tôi có thể lấy chồng trong lúc này chứ.

- Tôi không đồng ý...., tôi không.....biết, tôi chẳng biết gì hết.....- tôi choàng tỉnh dậy, hú hồn, may mà đây chỉ là mơ. Tôi thờ phào một hơi.

Quái lạ, sao cái giường hôm nay lại chật thế nhỉ? Tôi nghĩ thầm, rồi quay sang bên cạnh, Tôi đưa tay lên ôm lấy miệng ngăn tiếng hét ,á, Y Thần, sao hấn vẫn còn ở đây, tôi đã tỉnh lại rồi kia mà.

Sau đó tôi dần dần nhớ lại được những việc xảy ra tối qua, tôi tốt bụng lấy chăn đắp cho hấn, ai dè hấn ngủ mơ, ôm luôn tôi nằm xuống, nấn ra khỏi ghế, ngã xuống đất, đầu tôi đập vào cạnh bàn, ngất đi lúc nào không hay.

Nhìn tư thế của tôi với hấn bây giờ mà xem, hấn ôm tôi ngủ, tôi ngác chân qua người hấn, thật là mờ ám

Tôi ngần ngại ngắm điệu bộ hấn khi ngủ, sao lại đẹp trai như thế nhỉ, lông mi dài quá, thậm chí còn dài hơn cả tôi.Ấy, bây giờ là lúc nào rồi mà tôi còn ngắm với chả nghĩa như thế chứ? Phải chuẩn, phải chuẩn ngay thôi, không hấn tỉnh dậy lúc này thì nguy to. Nếu không hấn lại bắt tôi phải chịu trách nhiệm với hấn thì chết.

Nghĩ vậy, tôi từ từ rút chân xuống, sau đó lấy tay hấn, từ từ hất ra khỏi người tôi, tôi làm rất nhẹ nhàng, mỗi động tác đều rất tỉ mỉ chậm rãi, đến hít thở mạnh tôi còn không dám. Chỉ sợ hấn tỉnh dậy ngay lúc này, nhìn thấy tôi đang nằm bên cạnh không biết phản ứng sẽ dữ dội như thế nào. Liều có lấy tay che thân mình, nhìn tôi như kiểu kẻ ô dâm cường bức, nói ‘cậu đã làm gì thân thể ngọc ngà trong sáng của tôi rồi, cậu đã làm gì rồi hả đồ háo sắc’”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười đây, bởi chính cái khoảng khắc tôi hất được tay hấn ra khỏi người mình, hấn liền mở mắt, nhìn tôi chằm chằm. Tôi mếu máo, hấn phản ứng như những gì tôi nghĩ thì còn đỡ, bây giờ hấn nhìn tôi như thể muốn nói ‘tôi hiểu rồi hiểu rồi mà, nếu cậu muốn, chúng ta có thể kết hôn càng sớm càng tốt’”

- Tôi...không biết, tôi không có ý, tôi không háo sắc, tôi cũng sẽ không lấy cậu đâu- tôi hét lên rồi chạy ù vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Tôi trèo luôn lên giường ,cẩn chắn bứt gối. Có tiếng gọi tôi bên ngoài vọng vào, tôi cũng không thèm trả lời, chum chum lên đầu.

Tôi khóc không ra nước mắt. Rõ ràng tối hôm qua hấn đã nhường cho tôi ngủ trên giường, vậy mà sáng sớm hôm sau tỉnh dậy lại thấy tôi đang nằm bên cạnh hấn, rồi hấn sẽ nghĩ, tôi nửa đêm nửa hôm không chịu được đêm dài cô đơn, nên mới trở ra muốn nằm cùng hấn để tìm chút hơi ấm

Nỗi oan khuất này, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa hết, cũng không thể nào chối bỏ được rằng, tôi với hấn đã ngủ cùng với nhau một đêm. Dù rằng kịch bản nó không phải là như thế.

Bên ngoài vẫn vang lên tiếng gõ cửa với tiếng gọi của Y Thần, tôi không mở cửa, nhất định tôi sẽ không mở cửa ra đâu. Đừng bắt tôi phải chịu trách nhiệm, cũng đừng bắt tôi lấy cớ, không bao giờ...

.....

Ing ắng.

Một lúc sau

- Tiểu Phong- tôi nín thở, cứ coi là tôi đã chết rồi đi, đừng quan tâm tới tôi làm gì nữa. tôi bây giờ á, đang ngồi trên giường chồm chần quàng qua đầu, mặt mày ủ dột, xám xịt, đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch.- tôi phải đến trường rồi, cậu có vào bệnh viện không?

-...- không có tiếng trả lời, cậu đi đi, đi càng xa càng tốt.

Thấy tôi không trả lời, hần ta cũng không cố chấp nữa, im lặng, tôi nghe thấy tiếng bước chân xa dần. Chắc hần đang đi ra cửa. Tiếng mở cửa, rồi đóng cửa.

Mọi thứ trở nên tĩnh lặng.

Tôi mới bắt đầu mở cửa hé mắt ra ngoài, hần đi thật rồi, tốt quá.

Tôi lác lác cái đầu, rồi dậm chân thỉnh thoảng để miễn cưỡng quên đi những gì vừa xảy ra, sau đó vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt xong xuôi, liền đi vào bếp kiểm cái gì đó cho vào bụng. Gì thì gì, chuyện đó cũng chẳng có gì phải xấu hổ cả, hần ta muốn nghỉ sao thì nghỉ, tôi chỉ biết rằng mình bây giờ đang rất đói bụng. Khi nào hần về, chắc cũng sẽ quên khuấy mấy chuyện sáng nay mà thôi.

Ăn uống xong xuôi, tôi trở ra phòng khách xem ti vi, định đến bệnh viện để thăm bố, nhưng tôi có biết đường đâu. Thôi vậy, chiều nay đi cũng chẳng thành vấn đề, bố thấy tôi không đến cũng sẽ chẳng hốt hoảng mà chạy đi tìm đâu, ông bị gãy chân mà, tạm thời chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng thôi. Tôi nhấn vài cái tin cho bố mình, rồi ung dung ngồi xem ti vi.

Tôi xem một bộ phim tình cảm vô cùng ý vị, về một cô gái và một chàng trai thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, rồi thâm mến yêu nhau, nhưng nữ chính không may bị tai nạn, mất trí nhớ. Quên luôn cả người mình đã từng yêu rất chân thành. Sau đó trải qua bao sóng gió, dần vật nhau đủ điều, cô gái cuối cùng cũng nhận ra chàng trai nọ, cuối cùng sống bên nhau hạnh phúc. Hết phim, tôi đang định chêm bai diễn viên diễn không đạt, motif phim cũ rích thì tiếng chuông cửa bỗng vang lên:

King...koong...king..koong..

Tôi vội đứng dậy ra mở cửa. Cái tên Y Thần này thật lăm lăm, muốn vào nhà thì chỉ cần mở cửa ra rồi bước vào thôi. Nhà là nhà của hần, khách là tôi, khi vào nhà cũng đâu nhất thiết phải bấm chuông ینگ ờ lên như vậy?

Tôi mở cửa.

Ngạc nhiên chưa, người trước mặt tôi không phải là Y Thần, mà là một tên con trai khác, cũng trạc tuổi tôi thôi. Mắt sáng, mũi cao, môi vô cùng mỏng, mái tóc cắt ngắn được hất lên để lộ vầng trán cao và rộng vô cùng tinh anh. Hần nhìn thấy tôi, cũng ngạc nhiên không kém.

- Xin lỗi, tôi nhầm nhà.-hần đóng luôn cửa cái 'rầm' lại trước mặt tôi. Tôi lau bàu mắng đồ bất lịch sự. Xong chưa đầy ba giây sau, cánh cửa lại được mở ra thêm lần nữa

- Anh/cô là ai?- cả hai chúng tôi cùng đồng thanh hỏi. Tôi bật cười, hần cũng ngơ ngác cười theo, hần có một cái răng khểnh, khi cười nhìn rất tươi, cũng đẹp trai không kém Y Thần nhỉ.

- Anh đến tìm Y Thần ạ?

- Phải, mà cũng không phải, em là bạn gái nó à.

- Dạ, không, bọn em là bạn học hồi cấp ba của nhau.- tôi thành thật trả lời, rồi đứng nghiêng người mở đường cho hần bước vào trong- anh vào nhà đi.

- Bạn học á? Thật hay đùa vậy?

- Dạ vâng. Em đùa anh làm gì.

Hần nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng khó hiểu. Như là đang xem xét tôi, đánh giá tôi và như muốn xác minh xem tôi đang nói thật hay là đang nói dối.

Tôi đã nói là không đùa, vậy mà hần vẫn không tin, đúng là cố chấp.

- Không phải bạn gái, vậy tại sao lại ở cùng nhau nhỉ?

- Là làm sao?

- Cực lạ luôn ấy, em không biết đâu, đến cô gái hot nhất ở trường đến tìm nó tặng socola, nó còn không cho người ta đặt chân vào cái thảm lau ngoài cửa, đừng nói là để lại dấu chân trong cái nhà này.

Tôi nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, cái này thì cũng bình thường thôi mà. Tôi là bạn học từ hồi cấp ba, cô gái kia chỉ là mới quen. Đem ra so sánh dĩ nhiên là tôi hơn cô ta một bậc rồi. Không biết chừng, cậu ta ghét cô gái đó, không muốn cho cô gái ấy vào nhà cũng là điều đương nhiên.

- Anh đừng hiểu lầm, thật sự là em với cậu ấy chỉ là bạn học hồi cấp ba của nhau thôi. Bố em nằm viện, mà em thì lại ở chỗ khác, nên mới đến đây ở nhờ mấy ngày để tiện cho việc chăm sóc ấy mà.- tôi nói đều đều, mặc kệ anh ta có tin hay không thì tùy. Bước vào trong bếp lấy ly nước, không quên xem xem cái anh chàng có cái răng khềnh rất duyên kia đang làm gì. Chẳng dè hắn đang ngồi trên ghế sofa thần nhiên cầm cái điều khiển tivi ấn nút chuyển kênh, sao mà tự nhiên quá thế? Tôi nhún vai, bụng cóc nước ra đặt xuống bàn ngay trước mặt hắn- Anh tìm Y Thần có việc gì không? Cậu ấy đi học rồi, nhưng cũng sắp về rồi. À mà anh tên gì? Là gì của Y Thần vậy?

Tôi ngồi xuống ghế sofa, hắn cầm cốc nước lên tu một hơi, rồi thần nhiên đưa tay quệt mép, chắc là đang khát lắm:

- Cảm ơn em nhé. Nước rất ngon.- ‘Nước nào mà chẳng như nước nào, tên này bị thần kinh rồi chắc.’ Tôi nghĩ thầm- anh tên là Đồng Đình, là anh của Y Thần.- hắn mỉm cười, nụ cười đẹp mê hồn, đối với Y Thần thì, tôi thấy Y Thần đẹp trai hơn, bởi hắn ta trông nam tính hơn tên này nhiều. Còn cái tên Đồng Đình này, đẹp theo kiểu xinh ấy, vô cùng...quyến rũ. Chắc là do tôi nhìn trai đẹp nhiều rồi, Y Thần này, Hạo Thiên này, Tấn Thành này,... thế nên khi đối diện với nụ cười mê hồn của hắn ta. Tôi cũng chẳng mấy rung động.

- Anh ruột ạ?- tôi thắc mắc hỏi. Từ trước đến giờ, tôi chưa lần nào nghe ai nói rằng Y Thần lại có anh. Chẳng phải Lăng Di suốt ngày blô blô về hắn sao, tôi nghe nói hắn là con một kia mà.

- Không là anh họ thôi. Bố anh là anh của bố Y Thần.

Tôi à lên một tiếng, hóa ra là anh em họ. Sau đó chúng tôi bắt đầu nói chuyện với nhau rất vui vẻ, không hiểu sao tôi lại cảm thấy nói chuyện với Đồng Đình rất thú vị, hắn hài hước, cợt nhả, không như Y Thần, lúc nào cũng lạnh lẽo như tảng băng bắc cực, hơi tí là cười đều với cả nói xỏ nói xiên. Đồng Đình kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện, sau đó lần la lần la thế nào lại quay sang kể chuyện hồi nhỏ của hắn với Y Thần. Đồng Đình nói, ngày trước Y Thần nghịch lắm, thích đánh nhau với phá phách mọi thứ, bướng bỉnh rất khó dạy vô cùng không đáng yêu. Còn đặc biệt nhấn mạnh từ ‘không’ trong cụm từ ‘không đáng yêu’

Tôi gật đầu tán thành, đúng là hắn khó ưa thật. Xong Đồng Đình còn nói, hắn lúc bé rất ngoan ngoãn vâng lời ông bà cha mẹ, tuần nào cũng được phiếu bé ngoan, mới ba tuổi đã biết quét nhà, lên năm tuổi biết nấu cơm rửa bát. Nói chung việc nào cũng biết làm, vô cùng chăm chỉ. Tôi nghe hắn kể chuyện mà hết ồ lại à, thỉnh thoảng lại nói thêm vài câu về chuyện ở lớp. Xong sau đó lại cảm thấy những chuyện mà hắn nói thật không thể nào tin nổi. Thế mà tôi lại lừa theo y như một con ngốc. Tôi với Đồng Đình bây giờ chẳng khác nào hai bà tám đang nói xấu nhân vật chính là Y Thần.

Mà sao tôi cứ có cảm giác là cái tên Đồng Đình này đang nói xấu em họ nhằm tăng bốc mình lên như vậy nhỉ.

Càng nói càng hăng, càng kể càng say sưa. Đang kể đến đoạn hồi Y Thần học cấp hai, được nhiều bạn nữ mến mộ quá, hôm nào cũng phải trốn chui trốn lủi về nhà y như tội phạm truy nã.

Bỗng có tiếng bước chân bên ngoài vọng vào.

- A, chắc là nó về rồi đấy.- Đồng Đình nói, mà ‘nó’ ở đây chính là Y Thần. Nhớ tới chuyện hồi sáng, tôi vội vã đứng dậy, định chạy vô trong phòng trốn tiếp để khỏi phải thấy mặt hắn. Nhưng tôi vừa đứng dậy, định chạy đi thì chân vướng phải cái cạnh bàn. Mất đà ngã xuống.

- Á...

Tôi nhắm mắt, đợi chờ cơn đau thể xác, nhưng không, tôi ngã vào cái gì đó rất mềm. Chắc là ghế sofa.

Nhưng khi mở mắt ra, tôi mới biết, thứ mình ngã phải không phải là cái ghế êm ái, mà là ngã lên người Đồng Đình.

Tôi thảng thốt há hốc mồm, mặt bỗng chốc đỏ lựng như quả cà chua. Tại sao hả, tại vì tư thế này...

‘Cạnh’ – tiếng cửa mở. Tôi thầm than, phen này thì xong rồi, tội danh không biết xấu hổ của tôi lại được tăng thêm một bậc. Tôi ngã một cú rất đẹp, ngã luôn lên người Đồng Đình đang ngồi trên ghế, tôi vội vàng chống tay ngồi dậy. Vô tình khiến kịch bản thay đổi, tôi lúc này chẳng khác gì tên hoang dã vô độ, đang dẫn Đồng Đình ra mà cưỡng bức.

- Hai người làm gì vậy?- tiếng Y Thần vang lên sau lưng, tôi thật sự không biết về mặt hắn lúc này thế nào. Cũng không muốn biết nữa, tôi luông cuống đứng dậy, nhưng lại trượt chân ngã tiếp một cú nữa

. - Tiểu Phong, em thật là...không thể chịu đựng được nữa rồi sao? – Đồng Đình lên tiếng trêu đùa, bên môi nhếch lên một nụ cười đều. Tên này hắn là biết Y Thần về, vậy mà hắn còn nói như vậy. Nói như thể tôi đang gấp lắm ấy, nói như kiểu tôi muốn cưỡng bức hắn ngay và luôn ấy. Cái tên khốn nạn này, đã không giúp người ta giải thích thì thôi, lại còn thêm dầu vào lửa. Tôi thật muốn đâm cho hắn mấy phát quá.

Ấy thế mà tôi chưa kịp động thủ, đã có người động thủ thay tôi. Y Thần lao đến ôm eo tôi nhấc bổng ra khỏi người Đồng Đình, xong đâm luôn vào bản mặt đáng ghét của hắn một phát.

‘Bóp’

Chắc là đau lắm đây.

***

tôi cầm một quả trứng gà đã được luộc chín và bóc sạch vỏ, lăn qua lăn lại trên gò má trái của Đồng Đình, để vết bầm nửa xanh nửa tím kia nhanh chóng tan đi.

- Axxxx... em nhẹ tay thôi, đau quá- Đồng Đình suýt xoa, nhăn mặt nhăn mày lại trách tôi đã mạnh tay.

Mà lỗi có phải do tôi đâu, là do Y Thần – kẻ đang đứng trong bếp nấu ăn kia gây ra mà. Y Thần giải thích, lí do hấn đấm Đồng Đình là vì cứ tưởng có tên lưu manh nào đó vào nhà chọc ghẹo tôi. Do tầm nhìn bị tôi che mất nên mới không nhìn ra người đó là Đồng Đình. Tôi thấy cái lí do đó hơi vô lí, chẳng lẽ đến anh mình mà cũng nhầm thành người khác được sao. Mãi sau này khi nhắc lại chuyện đó, tôi mới biết sự thật thực sự nó như thế nào. Hóa ra Y Thần bị tên anh họ kia lừa gạt, cay cú quá nên mới mượn tay tôi để trả thù, thật quá nhỏ mọn.

Mặc dù mới đầu tôi bị Đồng Đình chọc ghẹo. Nhưng Y Thần lại đánh người ta thành như thế, nên tôi cũng hơi thấy quá đáng, liền nói:

-L đó sao anh không tránh đi, Y Thần thật quá đáng, đến anh họ của mình mà cũng không nhìn ra được. Quá ngốc, mà anh cũng thật là...nếu là em á, em đã đấm lại hấn mấy phát rồi.

- Em không biết đâu, từ bé anh đã được mẹ dạy là phải biết thương yêu nhường nhịn người khác...- dừng lại một lúc, anh ta nói tiếp, giọng nói có tình hướng vào trong đề cho ‘ai đó’ nghe thấy- chắc là mẹ ai đó quên chưa dạy.

Tôi phì cười.

- Hai người có thời đi không, muốn tôi tống cả hai ra cửa không hả?- Y Thần nên tiếng dần dề. Tai tên này thính thật. Căn hộ này tuy chỉ có một phòng ngủ, một phòng tắm, một phòng khách, một nhà bếp,... Nhưng diện tích mỗi phòng rất rộng. Nói từ ngoài này mà trong đây cũng nghe thấy được sao.

Tôi với Đồng Đình im bật luôn, ai chứ tên này nói là làm đấy. Tôi không muốn mình bị quăng ra khỏi nhà như quăng một miếng rế lau. Chủ nhà là hấn mà.

Thế là tôi ngoan ngoãn giúp đồng Đình làm tan vết bầm. Một lúc sau, mùi thơm của thức ăn đã bay lên ngào ngạt, tôi héch mũi nên ra sức ngửi, đồ Y Thần nấu đúng là không chê vào đâu được.

Ăn cơm

- Anh ăn xong rồi về đi, không bác lại kéo người đến lục tung nhà em lên- Y Thần nói giọng đều đều, mặt không ngẩng lên, vẫn tiếp tục ăn uống như thường.

- Không được, em cho anh ở đây mấy hôm đi, họ sẽ không đến tìm anh đâu. Anh bị họ đuổi ra khỏi nhà rồi.

- Anh lại gây ra chuyện gì vậy? đáng đời, tự làm tự chịu, nếu thích bỏ nhà đi bụi thì ra ngoài kia kiếm đại một cái khách sạn nào đấy mà ở, tới chỗ em làm gì?

- Anh không có tiền. Đây mới là vấn đề đấy, tài khoản của anh bị họ đóng băng rồi, lấy đâu ra tiền mà thuê khách sạn đây.

- Vậy em cho anh tiền...

- Không được, mấy khách sạn trong thành phố này đã bị bố mẹ anh nói cấm không cho anh vào thuê. Anh vừa bước chân tới đại sảnh thôi, đã bị bảo vệ lôi ra rồi, còn mấy cái phòng trọ vừa dơ vừa chật trội, ...

- Thế thì liên quan gì đến em- Y Thần mặt mày tỉnh bơ nói, nhìn mặt hấn đúng là chẳng liên quan thật. tôi ngồi ăn từ nãy nghe hai người đó nói chuyện qua lại, cũng hiểu được một hai phần của câu chuyện, đó là Đồng Đình bị bố mẹ đuổi ra khỏi nhà, muốn Y Thần cho mình ở nhờ mấy ngày, nhưng Y Thần không chịu, một mực chối từ. Cái tên này, là anh họ của hấn mà hấn cũng lạnh lùng như thế. Tôi đang định lên tiếng khuyên ngăn, nhưng Đồng Đình lại nói tiếp.

- Anh sẽ không làm ảnh hưởng tới việc riêng của hai đứa đâu. – tên này nói vậy là có ý gì đấy, hấn đang hiểu lầm mối quan hệ của tôi với Y Thần phải không? Phải không?

Tôi với tay lấy cốc nước trên bàn, tu một hơi để hạ hỏa.

-...- im lặng một lúc, Y Thần nói tiếp- nhưng chỉ có một phòng ngủ thôi, Tiểu Phong ngủ trên giường, em ngủ ở sofa, vậy bây giờ anh muốn ngủ ở đâu?

- Anh ngủ cùng Tiểu Phong cũng được.

Tôi sặc nước.

- Không bao giờ- tôi và Y Thần đồng thanh nói, rồi quay sang nhìn nhau. Y Thần cười cười- có ngủ thì cũng phải để em ngủ với cô ấy.

- Cái gì?

- Hay cả ba chúng ta cùng ngủ chung, chẳng nào giường cũng rộng rãi mà. Em đừng có ích kỉ như vậy.- hấn quay sang nói với tôi.

Y Thần gật gù đầu. Tôi một mực từ chối, hai cái tên này, khi này một tên muốn ở một tên muốn đuổi, nằm ở hai chiến tuyến khác nhau, vậy mà bây giờ lại hòa nhau nói muốn ngủ cùng tôi. Định chọc cho tôi tức chết chắc, có chết tôi cũng không chịu.

- Vậy hai người đi mà nằm với nhau, tôi ra sô pha ngủ.

- Ồ, em thật tốt bụng. Cứ vậy đi nhé.

- Ngủ ở bên ngoài vừa lạnh vừa tối, nửa đêm không biết chừng còn có m...- thấy ánh mắt lờm tóe lửa của tôi, hấn im luôn, nhìn tôi cười trừ. Tuy câu nói chưa dứt, nhưng đại ý thì tôi có thể hiểu được rồi. hấn đang dọa ma tôi. Hai cái người này, đúng là ức hiếp người quá đáng.

Ăn cơm xong, tôi với Đồng Đình phụ trách việc rửa bát, việc này từ trước tới giờ toàn tôi làm, có thêm Đồng Đình vào giúp. Tôi thà rửa một mình còn hơn. Tại sao hả, hấn rửa cái thì không sạch, cái thì còn dầu mỡ, thế mà còn kêu là mình mới ba tuổi đã biết quét nhà, lên năm tuổi biết nấu cơm rửa bát. Nói dối không chớp mắt.

‘ Choang’ chiếc đĩa rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ sắc nhọn. Tôi đứng đơ ra một lúc, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Đồng Đình, hấn cười ái ngại, đĩa rửa bát không được thì thôi, lại còn làm vỡ, rốt cuộc hấn muốn giúp tôi hay là phá tôi đây.

- Hai người lại định phá nhà tôi đấy à?- Y Thần đang ngồi xem ti vi ngoài kia, nói vọng vào trong, giọng điệu đầy vẻ bức tức, như là một quả bom muốn phát nổ đến nơi.

-...- tôi

-...- Đồng Đình

Tối hôm đó tôi vẫn được ngủ trong giường, còn Y Thần ngủ ở ghế sô pha, Đồng Đình trải một cái chăn xuống dưới đất rồi lăn lên đó ngủ.

Sáng hôm sau Y Thần đưa tôi vào bệnh viện thăm bố mình. Hôm nay hấn được nghỉ học. sau khi vào chào bố tôi, cậu ta lại đi đâu đó.

Vẫn như bình thường, tôi ngồi bên cạnh giường bệnh nói chuyện với bố, hỏi ông ấy đã đỡ chưa, có cần đi đâu, muốn ăn gì không. Bệnh tình của bố tôi đã dần ổn định, hiện tại có thể ngồi dậy, nói chuyện.

- Mấy hôm trước con có gọi điện cho mẹ rồi. Lãng Di năm nay thi đại học, mà còn phải ở nhà lo cơm nước cho con bé nên mới không vào đây thăm bố được, bố đừng để tâm.

- Ừm, bố biết rồi, mà lãng Di chưa gì đã thi đại học rồi, nhanh quá, con nhớ nhắc nhở con bé chăm chỉ học hành vào đấy.

- Bố yên tâm- tôi cười tươi rói- Lãng Di học rất giỏi, trước giờ luôn nằm trong top năm của trường, chắc chắn sẽ thi đỗ vào Thiên Hôi mà thôi.

- Bố mong là như vậy.

Liếc thấy đồng hồ kim dài đã chỉ gần đến số mười một, tôi chào bố mình đứng dậy ra về.

Ra tới cửa thì thấy Y Thần đang đứng dựa tường chờ tôi.

- Chúng ta về thôi.

Tôi gật đầu, bước theo hấn. Chần chừ một lúc, tôi lên tiếng nói.

- Đây,...

- Gì?

- Có phải bố cậu nằm trong bệnh viện này không ? Có thể cho tôi vào thăm bác được không?

- Ông ấy đang hôn mê, không thể nói chuyện được.

Tôi im lặng không nói, rừ mắt nhìn xuống, ý hấn là không thể.

Nhưng đột ngột hấn dừng lại, khiến tôi đâm sầm vào cái lưng của hấn. Cái mũi đầu kinh khủng, tôi đưa tay lên xoa xoa.

Y Thần nhìn tôi, ánh mắt xoáy sâu vào người tôi, tôi khó hiểu ngược nhìn. Hấn nói.

- Thôi, vậy cũng được.- rồi quay người bước tiếp, không phải ra cổng bệnh viện, mà là vào một phòng bệnh khác. Phòng vip, trang thiết bị rất đầy đủ và tiện nghi, sạch sẽ. Trên giường có một người đàn ông trung niên đang nằm, trông có vẻ rất yếu, mặt xanh xao, đôi mắt nghiền lại không mở.

Hắn bố cậu ta bị bệnh rất nặng, bố tôi mới chỉ bị gãy xương và xây xát một vài nơi thôi tôi đã sợ tới độ bật khóc. Vậy mà...

- Bố, cô ấy tên là Tiểu Phong, là bạn của con, muốn vào thăm bố. – hắn nói. Tôi nghi hoặc nhìn người đang ngủ trên giường kia, rõ ràng vẫn đang thiêm thiếp ngủ.

- Cháu chào bác ạ,à...- tôi thấy, nói chuyện với một người đang ngủ quả là rất khó khăn. Háng ngày cứ mỗi khi tôi vào thăm bố của mình, Hoặc là hắn đi học, hoặc là vào đây thăm bố của mình. Bố tôi còn có thể nói chuyện, còn bố hắn thì không. Chỉ ngồi không bên giường bệnh suốt cũng chán. Tôi nói được vào câu, toàn những câu chẳng ra đâu vào đâu, cũng chẳng hiểu ý là gì, hoàn toàn không logic, rất ngớ ngẩn.

Tôi nghe thấy có tiếng cười khe khẽ sau lưng, liền quay lại. Y Thần nói:

- Về thôi- hắn rõ ràng là vừa cười tôi. Bộ dạng của tôi lúc đó chắc trông ngốc nghếch và mắc cười lắm đây.

Trước khi về nhà hắn, chúng tôi còn phải đến nhà Đồng Đình để thu dọn đồ đạc của hắn. Hắn ngại về nhà, sáng sớm nay chặn đường tôi với Y Thần, nói nếu không lấy đồ cho hắn, hắn quyết không cho chúng tôi bước ra khỏi nhà.

Tôi ngồi ngoài xe đợi Y Thần vào trong lấy đồ, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe, tôi thấy một căn biệt thự rất đẹp. Cái tên Đồng Đình đó đúng là sướng quá hóa đảm, nhà đẹp vậy không ở, lại muốn bỏ nhà đi bụi.

Một lúc sau, Y Thần trở ra, trên tay xách hai túi đồ rất lớn. Bỏ vào cốp xe, rồi chúng tôi trở về nhà của.. hắn.

- Cậu mở cửa đi- Y Thần nói, tôi quay lại nhìn hắn nghi hoặc, tôi có biết mật khẩu đâu, mà sao hắn không mở, bảo tôi làm gì.

- Cậu đi mà mở.

- Vậy cậu xách giúp tôi đóng đồ này- hắn dơ hai cái túi đồ lớn trên tay lên, có vẻ rất nặng, cái quai hắn nên tay Y Thần một vết hằn đỏ lớn.

- Mật khẩu là gì?

- Tôi không biết.

- Cái cậu này, tôi đang hỏi mật khẩu, cậu không nói thì tôi mở bằng mắt à?

- Tôi không biết.

- ...?/??- không còn gì để nói nữa.

- Ý tôi nói là, mật khẩu là ‘tôi không biết’ cậu ngốc quá đấy.

Lúc này thì tôi mới hiểu ra, à lên một cái. Đặt là cái gì không đặt, lại đặt cái tên như thế, ai mà biết được.

Tôi đưa tay ấn mật khẩu trên bảng điện tử gắn ở tường, cái cửa kêu lên một tiếng rồi mở ra. Chúng tôi bước vào trong.

Đồng Đình lúc này đang nhàn nhã ngồi xem ti vi. Tôi giúp Y Thần lôi túi đồ bị kẹt ở cửa vào trong nhà, chỉ muốn cầm nó lên rồi tương thẳng vào đầu tên kia.

- Anh xem cá...? Á - tôi nhìn ti vi, thuận miệng hỏi, nhưng chưa dứt câu đã nhảy dựng lên, chạy ra trước màn hình ti vi che chắn.

Tại sao vậy, huh u, tại sao cái cảnh tối hôm trước tôi đắp chăn cho Y Thần lại bị quay lại, mà nhìn từ góc độ đó cứ như kiểu tôi đang hôn trộm hắn không bằng ấy. Cái tên Đồng Đình này, hắn kiếm cái đó từ đâu ra vậy hả trời?

- Thật không ngờ nha, anh biết ngay mà, hai người mà là bạn bình thường á?

- Gì vậy?- Y Thần vừa mới đi cất đồ xong, bước ra vẫn không hay biết chuyện gì, hỏi một cách vô cùng ngây thơ.

Tôi với tay lấy cái điều khiển ti vi, tắt luôn nó rồi chạy vào phòng ngủ, thật chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa.

- Anh đặt camera trong nhà em lúc nào thế?

- Cũng lâu rồi, tại chủ không biết thôi.

- Anh dám... ừm, nhìn cũng được, nhưng hơi mờ nhĩ. Gửi qua cho em đi.

- Muốn gửi cũng được, mày phải sang tên cái quán bar của mày cho anh.

.....

Tôi khóc đây, khóc thật đây...

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hộp Lốp

Cả tối hôm đó tôi không ra khỏi phòng, cũng không dám vác mặt ra ăn cơm. Mặc kệ cho hai con người ngoài kia có gọi như thế nào đi chăng nữa.

Đến tối, khi tất cả đã đi ngủ, tôi mới khẽ mở cửa bước ra ngoài, đi vào phòng bếp. Từ trưa đến giờ đã có gì vào bụng đâu, con đói cứ như đang cào xé ruột gan tôi, kêu lên òng ọc òng ọc. Tôi cố gắng nhịn được đến bây giờ đã là quá lắm rồi.

Một người thì nằm trên sô pha, một người thì đang nằm dưới đất, có vẻ rất say xưa. Tôi cố tình chọn thời điểm đã quá khuya để đi ra, bởi vì lúc này là khi mọi người ngủ say nhất. Cũng chính vì vậy mà bụng tôi lại đói tới mức này đây.

Tôi nhón nhẹ chân bước vào nhà bếp, bắt đầu lục lọi. Không biết họ có để lại cho tôi cái gì không đây, nếu không để lại, chẳng lẽ tôi phải ôm cái bụng này đi ngủ tiếp sao?

Tôi lương theo ánh sáng mờ mờ từ ngoài phòng khách hắt vào để tìm đồ ăn. Tuyệt nhiên không dám bật đèn lên vì sợ hai người ngoài kia thức giấc. Trông tôi bây giờ chẳng khác gì ăn trộm cả, dón ra dón dẻm. Thật không ngờ tôi lại có ngày hôm nay.

Trên bàn không có đồ ăn, trong tủ lạnh không có, tôi liền tìm cái nồi, mở nắp ra xem xem có gì đó không. Hai tên đó đúng là con heo mà, đến một hạt cơm cũng không để lại cho tôi. Tôi bực tức đóng mạnh chiếc nồi lại, rồi lại hốt hoảng ôm lấy tim mình vì sợ tiếng động trong nồi phát ra quá to. Tôi đứng yên tại chỗ, không dám ho he gì, thật may chẳng có tiếng động gì phát ra ngoài phòng khách ngoài tiếng chó sủa ngoài kia, với tiếng côn trùng rả rích.

Tôi uống tạm một cốc nước lọc rồi chán nản quay người định về phòng.

- Đồ ăn ở trên kệ bếp.

Bỗng một tiếng nói vang lên, đúng lúc tôi vừa quay người lại, đập vào mắt tôi là một bóng đen cao lớn đang đứng lù lù ở ngoài cửa bếp. Tôi thảng thốt, suýt nữa thì hét âm lên, cũng may kìm lại được.

Tôi nhận ra giọng nói này, là của Y Thần, hẩn tỉnh rồi.

- Sao không bật đèn lên?- giọng nói trầm ấm nhỏ nhẹ vang lên trong bóng tối.

- Tôi sợ làm hai người tỉnh giấc.- tôi đáp, vẫn đứng y nguyên chỗ cũ chẳng dám nhúc nhích, tôi định vào đây ăn trộm đồ ăn, vậy mà để hẩn bắt được. Ước gì ở đây có một cái lỗ để tôi rúc vào thì hay biết mấy. Cũng may hiện tại bao quanh nơi đây là bóng tối, nếu không tôi chẳng biết phải đối mặt với hẩn như thế nào.

- Không bật đèn cũng tỉnh giấc đấy thôi- trong bóng tối, tôi thấy bóng hẩn tiến lại phía mình, giọng nói mang theo cả ý cười. Mặt tôi nóng ran lên vì ngại.- Để tôi giúp cậu hâm nóng lại đồ ăn. Ra ghế ngồi đợi đi.

Tôi nghe theo, bước lại gần bàn ăn, kéo ghế ra ngồi xuống. Chổng cằm lên nhìn Y Thần đi đi lại lại bên bàn bếp mà chẳng biết hẩn đang làm gì. Tôi ngồi yên đó nhìn bóng lưng hẩn. Trong lòng trào lên một cảm giác ấm áp không thể gọi tên.

Tôi quên mất, có lần tôi thấy hẩn vớt đồ ăn đi một cách lãng phí quá, tôi hỏi hẩn sao không đem cất vào trong tủ lạnh, để lần sau ăn tiếp cũng chẳng sao. Hẩn nói để vào trong tủ lạnh sẽ có mùi lạ, với lại đồ ăn sau khi chế biến để lâu ăn cũng không an toàn, không có chất. Lần nào ăn cơm xong, dù còn ít hay còn nhiều, hẩn cũng bắt tôi đổ đi cho bằng sạch.

Hôm nay hẩn biết tôi chắc chắn sẽ đói quá không ngủ được, mò xuống bếp ăn vụng nên mới để lại cho tôi chút đồ ăn.

Một lúc sau Y Thần tiến lại gần chỗ tôi, đặt lên bàn mấy món ăn thơm phức nóng hổi, tôi có thể nhìn thấy hơi khói mờ mờ màu trắng đục nghi ngút bay lên. Tôi liền vơ lấy cái đũa, bắt đầu ăn lấy ăn để, cũng không để ý rằng Y Thần không quay trở ra ngủ mà lại kéo một cái ghế khác ra và ngồi xuống đối diện với tôi. Tôi ăn ngấu ăn nghiêng như để khóa lấp con đói của mình. Chẳng có ý tứ gì hết. Hẩn vẫn ngồi nhìn tôi ăn như thế, không biết từ bao giờ tôi đã không còn e ngại hẩn nữa, ở bên hẩn cũng rất tự nhiên.

- Ăn từ từ thôi- hẩn nhắc. Tôi dừng lại một lúc, đầu tranh tư tưởng một hồi rồi mới dám nói.

- Chuyện lúc đó...tôi thấy cậu bị lạnh lên mới lấy chăn đắp cho thôi. Cậu đừng có hiểu lầm

- Biết rồi.- câu trả lời này không nằm trong dự đoán của tôi, thế nên tôi hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn. Tôi còn tưởng hắn sẽ cho rằng tôi nói dối rồi cười nhạo tôi cơ. Nhưng không, tôi thấy hắn khe khẽ cười, ánh mắt trong bóng tối như ngôi sáng. Tôi chưa bao giờ thấy biểu hiện nào của hắn mà lại dịu dàng đến thế. Thật ra hắn cũng đâu đáng ghét lắm nhỉ?

Miệng tôi vẫn còn ngậm thức ăn, tôi mắt mở to nhìn hắn chăm chăm ngây ngốc.

Tôi vội cúi đầu xuống, che đi biểu hiện ngốc nghếch vừa rồi của mình, mà tôi cũng đâu cần phải như vậy nhỉ, trong này đâu có đèn điện gì đâu, nếu có thể thấy cũng chỉ nhìn được cái bóng đen mờ mờ không rõ mặt mũi của nhau thôi. Tôi cứ như kiểu có tật giật mình ấy.

- Đối với Đồng Đình, cậu không cần phải như vậy, cứ càng mặt dày càng tốt.- hắn đang dạy tôi cách đối phó với tên trơ trên Đồng Đình. Tôi đưa tay lên cheo mắt, thành thật nói:

- Nhưng mặt tôi rất mỏng mà- Đúng vậy, tôi không nói điều đâu. Từ bé tôi đã rất hay thẹn thùng. Tôi nhớ nhất là đợt hồi lớp một, có một bạn nam trong lớp vô tình nắm tay tôi, thế là khiến cả lớp nhao nhao lên gán ghép tôi với cậu bạn nọ. Họ nói rằng chúng tôi sẽ sớm có con thôi, rồi còn nói chúng tôi là vợ chồng của nhau nữa. Cười đùa rất thỏa thích, tôi không có cơ hội giải thích, mà có cự cãi thì họ cũng chẳng nghe. Liên ảm ức khóc thét lên, khiến có giáo phải ra mặt giảng giải.

Y Thần bật cười, đứng dậy nói

- Ăn nhanh lên rồi vào ngủ đi.- rồi đi ra phòng khách luôn. Tôi cũng không để tâm đến mấy, cúi xuống ăn nốt rồi vào phòng, leo lên giường ngủ tiếp.

***

Mấy ngày sau bố tôi được ra viện, sau khi thanh toán tiền viện phí với làm thủ tục xuất viện, tôi quyết định đặt mua hai cái vé máy bay để về nhà. Rồi bảo bố mình xin nghỉ việc một thời gian, cùng tôi về nhà một thể luôn. Bố tôi sống một mình ở đây không có ai chăm sóc, đi lại lại bất tiện, thế nên cùng tôi trở về là tốt nhất. Ít ra ở nhà còn có mẹ tôi với Lăng Di chăm lo cho ông, tôi cũng yên tâm phần nào.

Ngày ra sân bay Y Thần với Đồng Đình cũng ra tiễn tôi. Y Thần chẳng nói gì nhiều, riêng có Đồng Đình lại bất ngờ ôm lấy tôi rồi nói.

- Tiểu Phong, anh sẽ rất nhớ em.- hắn ta lại đang trêu đùa tôi đây mà, tôi bây giờ chẳng còn lạ gì mấy trò đùa vô bổ của hắn nữa.

- Hay anh cũng đi cùng em cho vui.- tôi cười đùa, biết rõ là hắn sẽ chẳng dám đâu. Tôi học theo cách mà Y Thần nói với tôi, mặt càng dày càng tốt, quả nhiên hắn nói.

- Em đi mạnh khỏe, anh hiện tại vẫn còn việc chưa giải quyết xong ,khi nào rảnh rồi anh nhất định sẽ tìm em. Tạm biệt.

- Ồ, hi hi.

- Sao em vẫn còn chưa đi?

- Anh bỏ cái tay ra dùm cái coi- tôi nổi đóa, tên Đồng Đình này đúng là hết thuốc chữa rồi, mặt dày còn hơn cả cái thớt ấy. Hắn nói tạm biệt tôi, vậy mà tay vẫn nắm lấy vai tôi không cho tôi dời bước.

Hắn cười he he rồi buông tay ra. Tôi quay người lại nói tạm biệt, rồi bước về phía ngược chiều bọn họ. Y Thần vẫn lặng thinh nhìn tôi, ánh mắt như muốn nói tạm biệt, tôi đưa tay lên vẫy vẫy. Nhìn họ càng lúc càng xa xôi.

Sau đó tôi trở lại trường, tiếp tục công việc học hành của mình. Ngày ngày lên lớp rồi về phòng nằm đọc truyện, thi thoảng lại cùng Bích Như lên thư viện, cùng Ngọc Huệ đi shopping này nọ, cùng Lam Thiên chạy bộ tập thể dục ở sân vận động vào mỗi buổi chiều, cùng nhau ăn uống cười đùa.

Thời gian trôi rất nhanh, chẳng mấy chốc mà mùa đông đã đến. Những đợt gió lạnh cứ ào ạt thổi tới, mấy cái cây xanh tốt trong trường ngày tôi mới tới đây giờ đã chông trơ vài cái cành khẳng khiu. Tôi thấy trong lòng có chút cảm giác tiếc nuối, nhưng vẫn chỉ biết bất lực nhìn những chiếc lá héo hon úa tàn khẽ khàng rơi xuống đất.

Tôi đưa tay ra đóng cái cửa sổ duy nhất trong phòng lại, rồi trèo lên giường, trùm chăn kín mít.

Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra, gió từ bên ngoài thổi vào ào ào lạnh buốt. Răng tôi va cầm cập vào nhau, hét lên.

- Ngọc Huệ đáng ghét, đóng cửa lại đi.

Cô ấy bước vào trong, cười nhạt rồi đưa tay đóng cửa lại. Tôi nằm ngay ngắn lại giường, cổ nung nóng mất phút đồng hồ ít ỏi còn lại. Hôm nay tôi có giờ trên lớp .Bích Như và Lam Thiên đã ra ngoài từ sớm, lúi lúi kéo kéo tôi mãi mà không được lên đành rời đi.

Tôi ghét nhất là mùa đông lạnh buốt, chẳng có gì hay ho.

- Chốc nữa cậu xin cho tớ nghỉ học nhé- Giọng Ngọc Huệ thều thào, có vẻ rất mệt mỏi. Tôi chồm người ngồi dậy nhìn cô ấy, sắc mặt nhợt nhạt rất yếu ớt. Cả đêm hôm qua cô ấy ra ngoài mà không về, chẳng biết làm những gì mà bộ dạng lại thành ra thế này.

- Cậu lại định nghỉ học tiếp sao. Nghỉ nhiều thì sẽ không hay đâu. Cô môn Tích Phân nói, nếu cậu mà còn nghỉ học thêm buổi nào nữa, thì sẽ không qua được đâu.- tôi nói, tuy không muốn Bích Như nghỉ học, nhưng nhìn bộ dạng cô ấy thế này, tôi lại không lỡ.

Bích Như nằm im một lúc không nói gì. Cả căn phòng im lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió rít ngoài kia.

Tôi ngồi dậy, vào phòng tắm thay đồ, rồi đi ra. Với lấy cái cặp sách trên giường, tôi đi về phía cửa, Bích Như cũng đi theo, nói:

- Tớ đi với.

Tôi gật đầu, không nói gì thêm. Chúng tôi cùng nhau đi từ kí túc xá tới giảng đường, cả quãng đường đi chẳng ai nói câu gì. Tôi có cảm giác có điều gì đó không đúng với lẽ thường, Bích Như trước giờ luôn hoạt bát, mồm miệng liêng thoảng, vậy mà bây giờ lại chẳng thêm nói câu gì. Trông vẻ mặt cô ấy cứ buồn rười rượi.

Tôi nghĩ là nhà cô ấy có việc gì đó nên cũng chẳng hỏi gì nhiều.

Đi đến cửa lớp, tôi thấy Lam Thiên với Nam Mặc đang đứng ở đó nói chuyện. Cậu bạn kia đúng là kiên trì, trời lạnh thế này mà vẫn cật công đi mua đồ ăn sáng và mang đến lớp cho Lam Thiên. Nhưng tôi thấy vẻ mặt của hai người đó không tốt cho lắm, Lam Thiên có vẻ đang mất kiên nhẫn. Tôi với Ngọc Huệ tiến lại gần, có thể nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.

-..... thế nên cậu đừng có đến tìm tôi nữa, tôi có người yêu rồi, cậu làm như thế này cũng chỉ vô ích mà thôi. Đối với anh ấy, cậu không thể nào sánh được đâu.

- Tôi có gì mà không sánh được với anh ta chứ? Ngoại hình, gia thế, trí tuệ, tình cảm tôi dành cho em???

- Tất cả. -Lam Thiên dứt khoát nói rồi đi thẳng vào lớp luôn, để lại Nam Mặc với vẻ mặt vô cùng phức tạp. Đau đớn, tổn thương, không tin,... cậu ta định chạy theo Lam Thiên, nhưng lại thôi.

Chưa bao giờ tôi thấy phản ứng của Lam Thiên lại quyết liệt như vậy. Tôi thấy bộ dạng của Nam Mặc rất đáng thương. Nhưng đây không phải là chuyện mà tôi cần phải bận tâm, Lam Thiên có người khác, từ chối hẳn ta là điều đương nhiên rồi, mà người ấy của Lam Thiên còn hơn hẳn cậu ta về mọi mặt. Tôi thấy Nam Mặc cũng không phải là không xứng với Lam Thiên, thật tiếc cho anh bạn này quá, lại đến sau một người.

Tôi với Ngọc Huệ theo gót Lam Thiên vào trong phòng học, chọn một chỗ rồi ngồi xuống.

- Lam Thiên đúng là may mắn, có người thật lòng yêu cậu ấy đến vậy- Ngọc Huệ nói buâng quơ như đang thi thắm một mình, tuy rất nhỏ nhưng tôi lại nghe thấy. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt cậu ấy ngược sáng, ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ lên tôi không thể thấy rõ thần sắc của cậu ấy như thế nào.

- Ủ- tôi khẽ gật.

- Ông trời thật bất công đúng không? Lam Thiên vừa xinh đẹp, lại học giỏi, nhiều người quý mến, còn tớ thì chẳng có ai thèm quan tâm- giọng Ngọc Huệ buồn rười rượi, thế là, tôi càng tò mò về việc lí do tại sao cô ấy trở nên thế này. Thật khác với mọi khi, trầm lặng hơn, nhiều tâm sự hơn, sâu sắc hơn?

- Ngọc Huệ, cậu sao vậy, thấy không khỏe ở chỗ nào à?- tôi lo lắng hỏi.

Cô ấy nhìn tôi lác đầu cười.

- Tiểu Phong, cậu đoán xem, người mà Lam Thiên thích rốt cuộc là ai vậy. Nam Mặc có gì không tốt chứ?- Tôi bỗng hiểu ra một điều, rằng Ngọc Huệ, người cậu ấy thích chính là Nam Mặc rồi, tuy rằng tôi cũng không chắc chắn lắm.

- Ngọc Huệ thích Nam Mặc à?

Cậu ấy gật, vậy là đúng rồi. Nhưng rõ ràng trước giờ cậu ấy chưa bao giờ đề cập đến Nam Mặc, nên tôi cũng không đoán ra. Ngọc Huệ đang ghen với Lam Thiên, thảo nào trông cậu ấy lại buồn như thế.

- Người yêu của Lam Thiên, hơn Nam Mặc về mọi mặt, có lẽ là Vương Y Thần nhỉ?

Ngọc Huệ bất chợt nhắc đến tên Vương Y Thần, tôi khựng lại, một lúc lâu mới lên tiếng.

- Có lẽ là vậy rồi

***

Tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên, tôi rút điện thoại từ trong túi ra, ấn nút nghe, rồi đưa lên áp vào tai

-A lô?

- Tiểu Phong à?

- Ủ, mà cậu là...

- Tớ là La Khải, còn nhớ tớ không?

Tôi ngẩn ra một lúc rồi mới nhớ ra, La Khải là tên cậu bạn lớp trưởng lớp tôi hồi cấp ba, tôi reo lên:

- Nhớ rồi nhớ rồi, lớp trưởng phải không?- vừa rồi tôi quên không xem ai gọi đến mà đưa điện thoại lên tai nghe luôn, nhưng cũng không cần thiết phải xem tên trong điện thoại. Cái tên La Khải này, có chết tôi cũng không quên, hồi trước hẳn toàn bắt tôi trực nhật khi không làm bài tập với cả đi học muộn, tái phạm lần hai phạt gấp đôi. Hồi đó tôi cay cú hẳn lắm, thế sau này nhất định sẽ trả đũa gấp mười lần.

- Ha..ha... trí nhớ tốt nhỉ?- giọng La Khải bên kia bật cười sáng khoái. Bạn bè lâu lắm mới nói chuyện, cảm giác vui vui đến lạ.

- Dĩ nhiên rồi- tôi hếch mũi lên kiêu ngạo, định nói, ‘tôi vẫn còn nhớ rõ ngày trước cậu hành hạ tôi thế nào mà, quên nào sao được. Cậu chuẩn bị tâm lý mà nhận lại đủ đi’ nhưng lại thôi, vì đột nhiên nhớ ra một vấn đề khác quan trọng hơn.- mà cậu tìm tớ có việc gì không?

Lúc trước tôi với lớp trưởng cũng đâu có thân nhau lắm đâu, sau khi ra trường cũng không liên lạc với nhau nhiều. Biệt âm vô tín từ lúc đấy đến bây giờ. Hôm nay tự dưng gọi điện tới điểm danh, đích thị là có vấn đề.

- Việc họp lớp, thế cậu có muốn đi không?

- Có, nhưng mà ở đâu? Lộ trình thế nào?

- Thời gian thì để mọi người thống nhất sau vậy, nhưng tớ dự kiến là đến núi Vĩnh Sơn, chơi hội Hoa Bông, rồi chơi trò chơi nữa. Cụ thể thế nào thì tớ nói sau.

Lễ hội Hoa Bông thì trên cả tuyệt vời rồi, tuy tôi chưa đi bao giờ, nhưng trên sách báo nói đầy ra đấy. Nơi đó rất đẹp, lễ hội rất đông, còn có cả bắn pháo hoa, kịch hát hò, hàng quán đầy đường, rồi thì đầy đủ mọi thứ luôn. Rất thú hút khách tham quan. Nhưng chỉ tổ chức mỗi năm một lần mà thôi. Bây giờ có cơ hội mà không đi sao, tôi đâu có ngốc.

Tôi gật đầu đồng ý liền.

...

Tôi nhờ Lam Thiên xin phép nghỉ mấy ngày, sau đó bắt xe buýt về nhà. Chuẩn bị cho việc đi họp lớp, ha..ha.

Cuối cùng ngày họp lớp cũng đã đến, địa điểm tập trung chính là sân trường cấp ba của chúng tôi khi xưa, đây cũng chính là lí do tại sao tôi lại về nhà

Về tới trường, gần một năm không quay trở lại, cảnh vật cũng khác xưa ít nhiều.

Bạn bè lâu ngày không gặp vừa mới đến nơi mọi người đã túm cò xúm xum lại hỏi thăm nhau, không khí vui vẻ, miệng ai cũng cười tươi hơn hở. Nhìn ai cũng khác xưa, chững chạc, chín chắn hơn rất nhiều.

- Tiểu Phong- có người gọi tôi, tôi quay người lại, trước mặt tôi là một cô bạn, ừm..nói thế nào nhỉ, vừa quen vừa lạ, tôi không nhận ra đây là ai nữa. Một cô bạn mảnh mai, diện bộ áo dạ ấm áp, phía dưới mặc chiếc váy xòe rộng màu hồng nhạt, đi tất đen. Trông vô cùng đáng yêu. Tôi liếc lên nhìn gương mặt, quen quá, nhưng tôi lại không nhận ra đó là ai cả.

Cô ấy nhìn tôi cười tủm tỉm, cũng không lên tiếng nói cho tôi biết mình là ai, muốn tự tôi nhớ ra.

Khoan đã, đôi mắt này.

- Nã Nã- tôi hét lên thất thanh, thật không ngờ cô bạn mũm mĩm dễ thương ngày xưa bây giờ đã trở thành một cô bạn mảnh mai xinh đẹp đến nhường này.

Cả hai chúng tôi chạy đến ôm chầm lấy nhau, nhảy tưng tưng điên loạn, hò hét ầm trời, một thôi một hồi cuối cùng cũng buông nhau ra.

- Nã Nã, thật không ngờ, bây giờ cậu trông xinh quá.

- Hi..hi, cậu không biết đâu, tớ đã phải rất vất vả đấy. Khoai tây chiên của tớ, snack của tớ, nước ngọt của tớ... tớ đều đem vứt đi hết, quyết tâm lắm mới được như bây giờ đây. Thật không còn ai giỏi như tớ nữa a- vẫn cái giọng oanh vàng thỏ thẻ như ngày xưa, tôi thấy cậu ấy chỉ thay đổi về ngoại hình thôi, còn tính cách thì vẫn như xưa, trẻ con, chanh chua, và thích mè nheo người khác.

- Đạo này có khỏe không? Tớ nhớ cậu chết đi được, sao không gọi điện thoại cho tớ thường xuyên, hay là có chàng nào bắt mắt tìm rồi, nên quên bạn quên bè.

- Làm gì có ai, mà người quên bạn quên bè phải là cậu mới đúng....

....

Chúng tôi hỏi nhau một thôi một hồi, kể hết chuyện này tới chuyện nọ mà miệng vẫn không ngớt nói, cuối cùng chuyển đi khỏi hành muộn mất nửa tiếng đồng hồ.

Lúc lên xe, tôi thấy Nã Nã đứng lại nhìn ngó xung quanh như muốn tìm ai đó, tôi hỏi

- Cậu tìm ai à?

Cô ấy nhìn tôi mỉm cười lắc đầu, nói ‘không có gì’

Chiếc xe khởi hành, cả quãng đường đi mọi người vẫn thao thao nhắc lại chuyện lúc xưa rồi cười rộ lên. Sau mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại. Lúc này cũng tầm trưa, thế là mọi người kéo nhau đi xuống. Lúc bước xuống xe, tôi đưa mắt ra xa nhìn cảnh vật xung quanh, bốn bề tuyết phủ trắng xóa, những bông tuyết vẫn bay bay trên đỉnh đầu, đậu trên mái tóc tôi. Tôi đưa tay kéo cao cổ áo cho đỡ lạnh, cùng với mọi người tiến về khu nhà nghỉ.

Bất chợt một chiếc xe mà tôi vô cùng quen thuộc phóng vọt lên, dừng lại ở nơi cách chỗ chúng tôi không xa. Và dĩ nhiên, tôi nhận ra chiếc xe đó. Là của Y Thần, người con trai đó bước xuống xe, vạt áo tung bay trong làn gió, tuyết rơi xuống bao quanh lấy hắn, xung quanh chỉ toàn là một màu trắng, nổi bật lên khuôn mặt đẹp đẽ với dáng người cân đối. Lũ con gái lớp tôi được thể nhào nhào hết cả lên, khi này lúc lên xe họ còn than trời kêu đất rằng chuyến đi này không có Y Thần thì thật là lãng phí. Bây giờ ước nguyện trở thành hiện thực, không vui mới là lạ.

Tôi chẳng bận tâm đến họ là mấy, bởi vì đi xe hơi mệt, tôi bây giờ chỉ muốn chạy thật nhanh về nhà nghỉ, nhận phòng rồi lên giường ngủ một giấc cho lại sức thôi.

Nghĩ vậy, tôi kéo tay Nã Nã đi cùng, nhưng kéo mãi mà cô ấy chẳng chịu dịch chuyển, tôi khó hiểu quay lại nhìn, Nã Nã cũng đang ngẩn ngơ ngắm nhìn Y Thần đang bị bao vây bởi lũ con gái lớp tôi.

Ánh mắt ấy, tôi nhớ là tôi đã nhìn thấy ở đâu đó rồi. Xa vời, bất lực, chỉ có thể nhìn mà chẳng thể chạm tới, âm thầm chịu đựng, âm thầm xót xa..

Tôi nghĩ, có thể Nã Nã vẫn còn yêu Y Thần chăng?

Chúng tôi nhận phòng, ăn trưa rồi ai về phòng lấy ngủ một giấc đến chiều.

Nã Nã gọi tôi dậy, bảo tôi ăn mặc ấm áp một chút rồi xuống dưới nghịch tuyết với mọi người.

Bên cạnh khu nhà nghỉ là một khoảng đất rất rộng, tuyết phủ một tầng rất dày, chiều nay chúng tôi sẽ chẳng làm gì cả, thế nên cả đám rủ nhau ra đây nghịch tuyết. Lúc xuống tới nơi thì mọi người đã có mặt gần như đông đủ rồi.

Tôi với mấy bạn nữ khác thách nhau xem ai có thể làm được người tuyết vừa cao vừa đẹp. Nếu thắng thì tất cả những người còn lại sẽ hùn tiền vô, người thắng muốn ăn gì, muốn chơi gì trong hội Hoa Băng tối nay đều được miễn phí tất.

Tôi chọn cho mình một chỗ trống, rồi bắt đầu nặn người tuyết của mình. Thấy bao tay vướng víu quá, tôi tháo nó ra luôn, tay không vốc những nắm tuyết trắng tinh lạnh buốt lên đắp đắp nặn nặn, mấy bạn nữ khác bên cạnh làm cũng rất hăng say, Nã Nã cũng đang chăm chú nặn người tuyết của mình.

Chẳng mấy chốc tôi đã nặn xong người tuyết của riêng tôi, tôi đập đập hai tay vào nhau cho tuyết rơi xuống, đặc ý nhìn thành quả của mình vừa tạo dựng lên. Mấy bạn nữ khác cũng làm sắp xong, tôi liếc qua con người tuyết của Nã Nã, cô ấy cho ‘nó’ đội một chiếc mũ len của cô ấy trên đầu, mặt mũi thì méo xệch, trông rất buồn cười. Tôi nhìn lại con người tuyết của mình, thấy cũng đẹp quá chứ, thế này thì tối nay tôi chẳng lo mất tiền ăn chơi rồi.

- Xấu hoắc- tôi còn chưa kịp cười vang đắc chí, thì đã nghe thấy tiếng nói vang lên phía sau lưng, ai mà phũ phàng như vậy chứ, tôi đã rất vất vả mới tạo được ra nó đấy- Sao nhìn trông giống quái vật vậy, ày, cái mũi nó bị làm sao thế... để tôi sửa lại cho...

Còn chưa kịp lên tiếng phản đối, tôi đã thấy một cánh tay chìa ra từ đằng sau lưng tôi, động vào cái mũi của con người tuyết, áy áy không được, cái mũi này là quả cà rốt mà tôi xin được ở trong nhà nghỉ, tôi phải đâm nó xuyên qua đầu người tuyết để trông nó nhìn thực tế hơn, cũng đồng nghĩa với việc, tôi đã rất vất vả mới làm cho cái mặt của người tuyết không bị vỡ nát ra khi đâm quả cà rốt xuyên qua. Còn chưa kịp nói người phía sau dừng tay, cái đầu người tuyết đã vỡ ra, đổ ập xuống cái thân cũng chẳng còn, bây giờ trông nó chẳng khác nào một đồng tuyết trắng tinh cả.

Tôi khóc không ra nước mắt nhìn thành quả của mình bị Y Thần phá hoại, hắn không làm lại cho tôi thì thôi, hoặc chí ít cũng phải xin lỗi người ta một tiếng chứ. Đàng này hắn lại làm cái vẻ mặt tinh bơ khinh khinh, nhìn tôi cười cười như thể mình vô can lắm ấy. Còn nữa, khi này hắn còn chê con người tuyết của tôi xấu xí, tôi nắm một nắm tuyết trong tay, ném về phía Y Thần, hét lên:

- Vương Y Thần, đồ đáng ghét, cậu đi chết đi...

‘Bộp’

Nắm tuyết bay vút khỏi bàn tay tôi lao đi, Y Thần nhanh chóng né được, và người trúng đạn của tôi là một bạn nam khác, tên Tôn Giai Kỳ. Mà tôi cũng ném chuẩn quá cơ, trúng mặt cậu ta luôn, Giai Kỳ đứng đờ ra một lúc, phúi phúi tuyết trên mặt, biết thủ phạm gây ra án mạng là tôi, liền vốc một nắm tuyết lên, ném về phía tôi.

- Nhất Tiểu Phong, nhận lấy này..

- Á...tôi hét lên, nhanh chân chạy biến ra chỗ khác, thật may là không bị dính tuyết, mà một cô bạn xấu số khác đứng ngay sau tôi húng phải nắm tuyết của Giai Kỳ, lần này thì trúng luôn ngực của cô bạn, Triệu Yên Minh mặt đỏ lên vì vừa tức vừa thẹn, nắm một lúc hai nắm tuyết rồi ném đi. Chẳng mấy chốc mà cả bãi đất trống này đã trở thành cuộc thi ném tuyết, xem ai ném xa hơn, ai ném chuẩn xác hơn...

Những tiếng cười thoải mái và vui thích vang lên, những nắm tuyết lao vút lên rồi đáp xuống. Trên trời, những hạt tuyết long lanh vẫn không ngừng rơi...

Đến tối, sau khi đã ăn uống lo say, tắm táp sạch sẽ, mọi người rủ nhau đi chơi hội. Chúng tôi đi bộ một đoạn không xa mới tới nơi, trên đường đi gặp rất nhiều người. Về mặt ai cũng vui mừng hơn hơ, mặt tôi cũng phờ không kém, cứ kéo tay Nã Nã đi nhanh nhanh dẫn đầu cả đoàn.

Vụ nặn người tuyết chiều nay đột ngột bị tôi với Y Thần biến thành cuộc hỗn chiến ném tuyết, thế nên vẫn không tìm được người nào nặn đẹp nhất. Tôi vẫn thấy tôi làm rất đẹp, thế nào cũng được nhất cho xem, thế mà đến phút cuối cùng lại bị phá hỏng, thật là tiếc đứt cả ruột.

Lễ hội thường kéo dài từ chiều tới đêm khuya với rất nhiều hoạt động phong phú như hội chợ, bán đồ lưu niệm, văn nghệ, bắn pháo hoa, nhiều trò chơi cho trẻ em...

Lễ hội rực rỡ sắc màu, người đông như kiến, tấp nập đi ngược đi xuôi, đèn treo cao bảy sắc cầu vồng chiếu sáng lấp lánh, hàng quán đầy đường, đủ các loại mặt hàng ăn uống vui chơi. Tôi lảng xăng chạy hết quán này tới hàng nọ, thấy cái gì cũng hay, thực sự rất thu hút.

- Nã Nã, xem kìa, hay quá- tôi kéo tay Nã Nã chỉ chỉ hết quầy hàng này đến quầy hàng nọ. Chúng tôi cùng ăn đồ ăn, cùng chơi vài trò chơi giải trí.

Chẳng mấy chốc tôi với Nã Nã đã lạc mất nhau giữa biển người đông nghịt, các bạn khác cũng không biết đã đi đường nào tự bao giờ, tôi quay một vòng đưa mắt nhìn xung quanh. Dòng người xô bồ đi lướt qua người tôi, người đi ngược, người đi xuôi. Nhưng tuyệt nhiên không thấy ai quen thuộc, tôi đành đánh bạo đi về một hướng, vừa đi vừa gọi tên Nã Nã. Tôi bỗng thấy tiếng nhạc và tiếng người người cười nói không còn nô nức náo nhiệt như trước nữa. Mà chỉ cảm thấy tiếng gọi của mình trở nên lạc lõng và mong manh.

Hình như tôi càng đi càng lạc rồi thì phải, hồi bé tôi có trí nhớ rất tốt, nhưng không hiểu sao đi đường lúc nào cũng quên. Đi đâu mà không có người đi cùng cũng bị lạc, chỉ khi nào đi đi lại lại con đường đó thật nhiều lần thì tôi mới nhớ ra. Và hiện tại con đường này tôi chưa bao giờ đi, nơi đâu cũng có đèn điện biển quảng cáo vừa lóa mắt vừa giống y hệt nhau, đường quay trở về tôi cũng quên lối.

Đang lúc không biết nên rẽ trái hay rẽ phải, bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy tay tôi từ đằng sau kéo giật lại:

- O, Y Thần- may quá, vậy là được cứu rồi. Tôi mừng thầm.

- Cậu đi đâu vậy?

- À, tôi...tôi đang đi tìm Nã Nã- Thật ra là bị lạc đường, tôi nói ra chỉ sợ bị hấn cười cho thối mũi mà thôi.

- Sao tay lạnh thế?- hấn đột ngột hỏi, rồi đưa tay tôi lên, nắm luôn lấy bàn tay còn lại của tôi, ủ ấm trong lòng bàn tay hấn. Tôi ngẩn ngơ một hồi, đưa mắt lên nhìn Y Thần, hấn hơi cúi xuống, tôi có thể nhìn thấy rõ hàng lông mày đang cau lại của hấn. Lông mi vừa dài vừa cong cụp xuống che đi ánh mắt. Khuôn mặt ngược sáng rõ nét thoáng lo lắng, có thể do ánh đèn điện rực rỡ phía sau làm tôi lóa mắt, tự dung thấy hấn lúc này dịu dàng quá đối, không hiểu sao trái tim tôi lại đập thình thịch thình thịch, mặt bắt đầu nóng ran.

Lòng bàn tay hấn rất ấm, vừa dày vừa to, bao trọn lấy đôi tay nhỏ bé của tôi, truyền hơi ấm sang, thật ra lúc đi vì háo hức quá, tôi quên không mang theo bao tay của mình. Đến khi đến nơi cũng quên luôn cái giá lạnh mà xả vào các hàng quán. Bây giờ bỗng nhiên hấn hỏi vậy, cũng thấy lạnh thật, tay tôi cũng sắp đóng băng tới nơi rồi.

- Tiểu Phong- Nã Nã đang hốt hoảng chạy đến, tôi vội giật tay ra khỏi tay Y Thần, gãi gãi đầu nhìn Nã Nã đang hốt ha hốt hải. Cô ấy liếc nhìn Y Thần một cái, rồi quay sang hỏi tôi- cậu đi đâu mà tớ tìm lâu vậy?

- À, hi..hi.- tôi nhất thời chẳng biết nói thế nào. Khi nãy đang xem người bán hàng làm tò he, lúc ngẩng lên đã chẳng thấy Nã Nã đâu rồi.

- Chúng ta đi thôi, họ sắp múa ‘Tuyết Nữ’ rồi đấy.

‘Tuyết Nữ’ là một điệu múa... ừm, nói thế nào nhỉ? Tôi không phải người ở đây thế nên cũng chẳng biết nhiều về phong tục tập quán của người nơi này, chỉ biết cứ vào ngày này hằng năm, lúc nào họ cũng múa điệu ‘Tuyết Nữ’ ấy. Tôi chỉ mới xem qua trên ti vi, mà trên ti vi mặc dù tầm nhìn hạn chế, mà tôi đã thấy rất đẹp rồi, thế nên tôi lại càng tò mò không biết khi nhìn thấy những cô gái thướt tha trong bộ váy trắng uyển chuyển nhảy múa tung bay trong làn tuyết rơi là một cảnh sắc tuyệt đẹp và thơ mộng đến thế nào.

Tôi gật đầu rồi chạy theo Nã Nã, nhưng chợt nhận ra trong tay mình có một đôi găng tay màu đen, rất dày. Nhân lúc tôi không để ý Y Thần dúi cái này vào tay tôi nhằm để tôi... giữ hộ đồ cho hấn.

Tôi ngoảnh lại nhìn, nhưng bóng hấn đã khuất sau biển người đông đúc, đột ngột nhớ tới khoảng khắc khi nãy, tôi đưa tay lên sờ mặt mình, vẫn còn nóng nóng, trái tim bây giờ mới bắt đầu ổn định nhip đập. Thật không thể hiểu nổi, biểu hiện khi nãy của tôi là thế nào nhỉ?

Chương 15: Chỉ Là Ép Mình Không Cố Nhớ ?

- Luật chơi vô cùng đơn giản, hai người bắt cặp vào làm một đội, đội nào tìm được nhiều khăn đỏ nhất thì đội đó sẽ chiến thắng và được thưởng một phần thưởng vô cùng đặc biệt...

- Lớp trưởng, thưởng gì vậy? - Mỹ Kỳ dơ tay lên có ý kiến, mắt nhấp nháy tinh nghịch

- Bà chọn rộn quá đấy. Bí mật. - La Khải lườm nguýt, bộ mặt tỏ ra vô cùng bí hiểm

- Eooooo... - cả lớp trề môi.

- Mỗi đội sẽ có một bản đồ riêng, không được chơi ăn gian đâu đấy. Mọi người đã chuẩn bị chơi chưa? Nào nào, bắt đầu thôi... - Lớp trưởng vỗ vỗ tay ra hiệu, bí thư Mạc Phương phát cho mỗi đội một tờ bản đồ, mọi người đứng dậy, rồi nhanh chóng tản đi.

Đây là chân núi Vĩnh Sơn, sáng nay chúng tôi đã đi cáp treo ngắm cảnh, rồi trượt tuyết ở chỗ này, chiều tổ chức trò chơi ở khu rừng dưới chân núi. Tôi thấy chơi cái trò này rõ nhảm chán, lại hao tổn thể lực, mà chẳng biết phần thưởng có được như mong đợi hay không.

Tôi với Nã Nã là một cặp, chúng tôi đi bộ vào sâu trong rừng cây, nơi này toàn tuyết trắng với mấy cành cây khô trơ trọi lá, đây cũng chính là lí do tại sao Lớp trưởng lại treo khăn đỏ lên, cốt là để dễ dàng tìm kiếm. Nhưng ác một nỗi là, cái khăn đỏ đó không chỉ được treo lên cành cây không thôi đâu, mà nó còn được buộc lên những con vật hiền lành trong rừng như thỏ, sóc nè. Tổng cộng có tất cả năm mươi cái, lớp chúng tôi có bốn mươi người, đồng nghĩa với việc có hai mươi cặp đôi. Loại trừ lớp trưởng với cô bạn bí thư thì còn có mười chín cặp đôi cùng tranh tài với nhau.

Đội của tôi nhanh chóng tìm được một cái khăn đỏ đầu tiên được treo trên một cái cây, tôi với Nã Nã phải cố nhau lên mới lấy được nó xuống.

- Cái tên La Khải đáng ghét, treo đâu không treo, treo cao như vậy là để si nhục chiều cao của bà đây à? - Nã Nã hậm hực cầm cái khăn vừa mới lấy được xuống, giăng giăng xé xé cho bõ tức, tôi cười trừ rồi kéo tay Nã Nã tiếp tục đi tìm khăn đỏ.

- Không biết các bạn khác đã tìm được mấy cái rồi nhì. Liệu bọn mình có cơ hội thắng cuộc không?

- Cũng không biết, mà rốt cuộc phần thưởng là gì nhì, đáng lẽ phải nói ra cho người ta biết thì mới có động lực mà đi tìm chứ.

Chúng tôi lại tiếp tục đi tìm, cứ đi lòng và lòng vòng, thi thoảng có gặp mấy đội bạn cũng đang đi tìm kiếm, điều đầu tiên tôi quan tâm đó chính là xem họ đã tìm được bao nhiêu cái rồi. Có đội đã tìm được ba cái, có đội chẳng tìm được cái nào. Nã Nã là người hiểu thắng, thế nên khi thấy các đội khác tìm được nhiều hơn mình là cô ấy lại hùng hổ kéo tôi đi tìm. Cái khăn tiếp theo mà chúng tôi tìm thấy được buộc trên mình một con bạch thỏ trắng muốt, có đôi mắt đỏ hồng long lanh nhìn vô cùng đáng yêu, nhưng tính cách thì lại vô cùng đáng ghét. Chạy nhảy rõ nhanh, báo hại tôi với Nã Nã phải chạy bỏ hơi tai mới bắt được nó, rồi tháo chiếc khăn trên mình nó xuống, Nã Nã đánh bôm bốp vào mông nó mấy cái rồi mới thả em nó về với tự nhiên.

Chẳng mấy chốc mà chân đã mỏi rã rời, chúng tôi đành ngồi xuống một đồng tuyết nhô cao lồi nước ra uống. Tôi tu một hơi dài, nước chảy xuống dạ dày đi đến đâu là lạnh tới đó, khiến tôi không khỏi rung mình.

Nhìn lại trong tay mình, chúng tôi mới tìm được có ba cái khăn bọ, nản quá.

- Tiểu Phong, cho tớ mượn điện thoại một lúc. - Nã Nã chìa tay ra nhìn tôi chờ đợi. Tôi lôi từ trong túi áo ra cái điện thoại của mình rồi đưa lại cho Nã Nã, cô ấy cầm lấy bấm bấm vài cái rồi đưa lên tai nghe, nói chuyện gì với ai thì tôi chẳng nghe rõ, chỉ nghe thấy tiếng trả lời nhát gừng của Nã Nã thế nên cũng chẳng suy ra được nội dung cuộc nói chuyện. Mà đây cũng không phải là việc của tôi, thế nên tôi chẳng quan tâm cho lắm.

Chúng tôi đi đi lại lại chỗ này chắc được khoảng gần một tiếng rồi chứ chẳng ít. Haizzzz... biết vậy không chơi cho nó rảnh...

Ngồi thêm lúc nữa chúng tôi lại tiếp tục lên đường.

- Tiểu Phong này...

- Hử?

- Sao bây giờ cậu vẫn chưa có người yêu vậy?

Tôi tròn mắt nhìn cô ấy. Nã Nã cười trừ:

- À, rảnh quá nên nói chuyện cho đỡ chán ý mà.

Tôi gật gật đầu.

- Cậu còn nhớ Hạo Thiên không?

Tôi khựng lại một lúc rồi đáp.

- Không, chuyện đó tớ quên lâu rồi, cái gì đã qua thì nên để cho nó qua đi, tớ cũng không quá cố chấp với quá khứ. Nhớ hay không thì cũng chẳng quan trọng.

- Quả nhiên cậu vẫn còn yêu hắn. Chúng ta đúng là giống nhau quá đúng không? Y Thần cũng sẽ chẳng bao giờ thêm để tâm tới tớ- giọng Nã Nã cứ dài thượt thượt, nghe có vẻ cô ấy đang buồn lắm. Tôi cũng chẳng biết lên nói tiếp thế nào, nên cũng im lặng cho qua.

- Hay chúng ta chia nhau ra tìm đi, như vậy sẽ nhanh chóng tìm được nhiều khăn đỏ hơn. Không biết chừng còn có thể thắng nữa. Tuy không chắc nhưng tớ nghĩ phần thưởng lần này không nhỏ đâu.- Nã Nã đột nhiên đổi chủ đề, tôi còn chưa kịp nên tiếng để phát biểu ý kiến thì cô ấy đã nói tiếp- Tớ đi hướng này, cậu đi hướng đó nhé, nếu mọi người có nói thì cứ bảo là chúng mình lạc nhau lên mới không đi cùng, không có họ lại bảo bọ mình ăn gian, thế nhé. Bye.

Cô ấy nói xong rồi chạy biến, tôi định đuổi theo để nói rằng tôi không muốn đi một mình thì cô ấy đã nhanh chóng chạy xa. Tôi gọi tên cô ấy, Nã Nã quay lại nhìn tôi vẫy vẫy tay cười nhưng cũng không dừng lại đợi tôi. Tôi chạy theo không kịp, đành bất lực đứng lại nhìn bóng cô ấy khuất sau mấy cành cây chông chênh khô héo.

Thôi vậy, đi một mình cũng được, đi hai mình cũng chẳng sao, nếu tôi mà có lạc đường thì chẳng phải còn có điện thoại sao. Chỉ cần gọi cho mọi người là sẽ có người đến dắt tôi ra khỏi đây thôi mà .

A , điện thoại, Nã Nã cầm điện thoại của tôi mà quên chưa trả. Bàn đồ???

Cả bản đồ cô ấy cũng cầm đi mất tiêu.

Tôi vốn là đưa mù đường mà, đừng nói là không có bản đồ, ngay cả có đi chẳng nữa thì chưa chắc tôi đã thoát ra được khỏi cái ‘mê cung’ này. Quả này thì tôi rồi.

Tôi vừa đi vừa đưa mắt lên láo liếng nhìn, không phải là tìm khăn đỏ, mà là tìm xem có ai qua lại chốn này không, tôi phải đau đớn tuyên bố một điều rằng, tôi bị lạc mất rồi. Bị lạc thật rồi. Uhu...hu...hu

Tôi đã đi rồi hết cả chân rồi, trời thì càng ngày càng tối, đã vậy còn lạnh nữa. Xung quanh bầu không khí cứ u u, trên trời thì chỉ có mấy đám mây xám xịt, chẳng thấy ông mặt trời rực rỡ đâu để mà biết phương biết hướng.

Tôi vừa đi vừa hô to ‘có ai không?’ nhưng chẳng có ai thêm trả lời tôi cả. Tôi liền nói ‘ ở đây có kho báu này’ nhưng cũng chẳng ai thêm đáp lại. Tôi lại chuyển sang nói ‘cứu tôi với’ vô cùng thảm thiết, nhưng đến cả mấy con chim rừng cũng giật mình mà vỗ cánh bay đi. Hu hu... mẹ ơi, bố ơi, Lăng Di ơi, cứu tôi với, tôi không muốn ở trong này thêm một phút giây nào nữa đâu.

Phải chi ngay từ đầu tôi đừng có tham gia chơi cái trò chơi vô bổ này thì hay biết mấy. Phải chi lúc trước tôi lấy lại được cái điện thoại của mình thì vui biết mấy, phải chi tôi cứ không đồng ý, một mực muốn đi cùng Nã Nã thì bây giờ đã không như thế này rồi.

Tôi vừa đi vừa gọi, cổ họng cũng đau rát hết cả lên, gió lạnh thốc vào trong miệng khiến tôi ho lên khù khụ. Trong lúc vô tình không để ý, tôi trượt chân, rơi xuống một vũng nước, quần áo ướt nhẹp. Lạnh buốt .Tôi lồm cồm bò dậy , thật thảm hại quá đấy. Nhưng nó cũng không khiến tôi chùn bước. Tôi tiếp tục bước đi.

Tôi lại tiếp tục gào thét, tiếp tục kiếm tìm, chẳng bao lâu sau thì kiệt sức, ngã vật xuống đất rồi ngất đi luôn. Tuyết vẫn bay bay rơi, tôi mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, miệng thì thảo nói ‘cứu tôi...’

* * *

Tôi mơ màng mở mắt.

- Cậu tỉnh rồi à?- Vân Nhi, một cô bạn cùng lớp nhìn tôi lo lắng hỏi, tôi ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh. Hoá ra tôi được cứu, rồi được họ đưa về lều. Tôi nay lớp tôi tổ chức cắm trại ngoài trời.

- Tớ không sao...- tôi đáp.

- Phong Tử đưa cậu về đây đây, cậu bị gất trong rừng, chân tay lạnh toát, mọi người sợ lắm. Cũng may là không sao, uống cốc sữa này đi cho ấm bụng- Vân Nhi đưa cho tôi một ly sữa, thú thật là giờ bụng tôi đã đói lắm rồi, họ mang cho tôi một cái bánh bao để tôi lót dạ còn thiết thực hơn, nhưng mà thôi, đã ăn xin mà còn đòi ăn xôi gấc. Tôi uống tạm cốc sữa này cũng được, chốc nữa mọi người nổi lửa lên để nướng thịt, lo gì mà không có cái để bỏ vào bụng.

Tôi đưa ly sữa lên miệng, tu một hơi hết nửa non cốc, thấy lâng lâng, liền đặt nó xuống, đưa tay lên chùi mép

- Mọi người đang đợi ở ngoài kia, nếu thấy khoẻ thì ra đây với mọi người, còn không thì cậu cứ ở đây ngủ thêm một lát cũng được.

- Ủ- tôi gật- à, khoan đã, Nã Nã đâu rồi, cô ấy có sao không?- Vân Nhi định đi ra ngoài nhưng thấy tôi hỏi vậy liền dừng lại, quay lại cười nói.

- Cậu ấy không sao. Lúc tìm thấy cậu, Nã Nã lo lắng lắm đấy, còn đuổi hết mọi người ra ngoài để cậu có không khí đỡ ngột ngạt, cậu ấy cũng vừa ra ngoài thì cậu tỉnh lại đấy.

- Ủ ừ...- Thấy tôi không còn gì để hỏi nữa, Vân Nhi đi ra luôn. Tôi nghe thấy tiếng nói ồn ào từ bên ngoài vọng vào. Chắc bên ngoài đang vui lắm đấy, tôi thấy mình cũng bình phục hơn rồi, có thể ra ngoài chơi với mọi người

Vừa mới bước ra khỏi lều, tôi đã gặp ngay Đăng, cậu ấy hỏi tôi:

- Cậu đỡ hơn chưa!

- Tốt không sao, làm mọi người lo lắng rồi- tôi cười cười.

- Có thật không đấy?- Đăng hỏi tôi đầy nghi hoặc, ô hay cái tên này, tự dưng lại quan tâm đến tôi thế cơ à?

Tôi gật đầu thật mạnh để xác nhận.

- Vậy cậu có thể nói chuyện với tớ một lát không? Tớ có việc quan trọng muốn nói với cậu.

Hoá ra là vậy, thế mà tôi còn tưởng hắn có tư tình với tôi lên mới hỏi thăm như vậy. Thì ra là có chuyện muốn nói à, mà tôi với cậu ta thì có chuyện gì quan trọng để nói nhỉ. Tôi nhớ là hồi trước tôi có thân thiết với hắn lắm đâu?

- Chúng ta ra chỗ kia nói chuyện đi- Đăng chỉ tay về một nơi cách khu cắm trại không xa, rồi bước đi trước để dẫn đường.

Có nên đi theo hay không đây, mọi người ở đằng kia đang nướng thịt cười đùa rất vui vẻ, mùi thơm làm cái bụng của tôi đang kêu rống lên đây này, nửa cốc sữa quả thật quá ít ỏi so với tôi rồi thì phải. Tôi cần có cái gì đó để ăn ngay và luôn.

Nhưng mà, Đăng nói đó là một việc quan trọng, bình thường cậu ta rất không nghiêm túc, tự dưng hôm nay lại tỏ ra bí hiểm như vậy, chắc là chuyện vô cùng quan trọng đây.

Nên đi theo hay ở lại bây giờ?

Thấy tôi không đi theo, Đăng quay lại giục.

- Nhanh lên.

-Ồ, ừ...-tôi chạy theo, thôi kệ, đi cùng cậu ta chắc chỉ mất một lúc thôi chứ mấy, chuyện có đông dài đến đâu cũng tầm mười năm hai mươi phút là kịch, lúc đó về ăn cũng chưa muộn.

Tôi đi theo hắn xem sao.

- Cậu định nói chuyện gì vậy? đâu nhất thiết phải đi ra đây để nói đâu chứ?- tôi bứt bứt chiếc lá nhỏ khi này tiện tay hái trên đường, nhìn Đăng đầy khó hiểu, rồi lại liếc mắt nhìn về đám bạn đang chơi trại phía xa.

- Hạo Thiên sắp về rồi.

Tôi ngừng tay, hơi sững sờ một chút, rồi nhanh chóng lấy lại dáng vẻ như thường, thờ ơ đáp.

- Ồ.

- Bao giờ thì tớ không rõ, chỉ biết là cậu ấy sẽ về đây trong thời gian tới thôi. Cậu ấy nói sẽ đi tìm cậu.

- Chuyện này thì liên quan gì đến tớ chứ, cậu không cần phải nói cho tớ biết, tớ không quan tâm- tôi cảm thấy hơi bức bối, định quay bước đi về.

- Cậu vẫn còn yêu cậu ấy mà phải không.?

-Chắc là cậu không biết, tớ với Hạo Thiên đã chia tay nhau kể từ khi cậu ấy quyết định đi Mỹ du học rồi, tớ với Hạo Thiên bây giờ chẳng còn quan hệ gì hết, cùng lắm cũng chỉ là bạn bè học cùng nhau thôi. Thế nên chuyện cậu ấy sắp về, đứng trên cương vị của một người bạn, tớ cũng rất mừng. Cậu ấy về là tốt rồi.- tôi thần nhiên đáp, Đăng khẽ nhún mày nhìn tôi, trầm giọng nói.

- Tiểu Phong, cậu không hiểu...

- Ủ ừ phải, tớ không hiểu- tôi gất lòi cậu ta- nói đúng ra là tớ hơi thắc mắc đấy. Tại sao đang yên đang lành Hạo Thiên lại trở về làm gì vậy, chẳng phải ở bên đây tốt hơn sao? Còn nữa, tìm tớ à, tớ có nợ tiền hay nợ tình gì cậu ấy đâu mà phải tìm. Cậu nhún lại với Hạo Thiên, đừng có đến tìm tớ, tớ không có thời gian để mà tiếp cậu ta đâu.

- Thật ra ngày nào Hạo Thiên cũng gọi điện tới hỏi thăm cậu, việc cậu ấy đi Mỹ chẳng qua chỉ là bắt buộc dĩ mà thôi. Cậu ấy vẫn còn yêu cậu mà.

Vẫn còn yêu tôi sao? Yêu tôi mà lại quyết định bỏ rơi tôi để đi du học ở một nơi xa xôi như thế à? Yêu tôi mà lại bỏ đi không nói một lời từ biệt sao?

Tôi dậm bước, tôi không muốn nghe thêm bất cứ điều gì cũng như nói bất cứ chuyện gì liên quan đến vấn đề này nữa. Đừng cứ mãi khơi gợi nỗi đau trong lòng tôi như thế.

- Thật ra cậu ấy đi Mỹ không phải để du học. – Đằng nói với theo, bước chân tôi dừng lại, nhưng tuyệt nhiên vẫn không quay đầu, cười nhạt.

- Vậy thì vì lý do gì chứ ?

- Hạo Thiên dần tỏ không được nói ra, chờ khi nào cậu ấy về rồi sẽ giải thích lại cho cậu nghe, cậu biết không, lúc đó Hạo Thiên còn không chắc chắn rằng mình có thể quay lại để gặp cậu cơ mà.

- ...

Không chắc rằng mình có thể quay lại. Thật buồn cười làm sao...

- Cậu ấy bị tai nạn giao thông- Đằng Nam nói tiếp- bị rất nặng, gia đình cậu ấy liền đưa cậu ấy ra nước ngoài chữa trị, vì không chắc mình còn có thể sống, nên Hạo Thiên mới nói chia tay với cậu, để cậu đỡ đau khổ vì chờ đợi, cậu ấy không muốn làm cậu bị tổn thương mà thôi.

Bàn tay tôi khẽ nắm chặt lại, cảm giác lạnh buốt lan tỏa khắp thân thể, không hiểu có phải là do trời quá lạnh tuyết rơi quá dày hay không, hay là vì một lý do khác...

Từ trước tới giờ tôi cứ đinh ninh rằng Hạo Thiên đi Mỹ để du học, vậy mà sự thật lại không phải là như thế, vì bị tai nạn giao thông sao, lại còn rất nặng, không muốn tôi đau khổ, không muốn tôi tổn thương ư..?

- Nói dối..- tôi thì thảo nói, giọng hơi ghen lại, tôi đã định nói câu này thật dứt khoát, nhưng không hiểu sao cổ họng cứ nghẹn nghẹn. Tôi không rõ thân sắc của Đằng thế nào, tôi cũng không quay người nhìn lại, là tôi không quan tâm đến cảm nhận của người phía sau, hay là tôi sợ họ sẽ nhìn thấy bộ dạng do dự của mình lúc này.

Quả nhiên là Hạo Thiên, đến lúc chết vẫn chỉ nghĩ cho người khác mà thôi. Lúc nào cũng ân cần, lúc nào cũng dịu dàng như ngọc. Hỏi tại sao tôi lại quá khó khăn để quên đi những hồi ức tươi đẹp đó, quá khó khăn để quên đi người con trai ấy.

- Nói như vậy là cậu có thể hiểu rồi, còn chuyện hai người có quay lại với nhau hay không là tùy thuộc vào hai người mà thôi. Tớ đi trước.

Tình thế đảo ngược, lúc trước là tôi một mực muốn rời khỏi chỗ này, bây giờ người bước đi là Đằng Nam, còn tôi thì cứ mãi chôn chân tại một chỗ mà chẳng thể nào cất bước.

....

‘Tớ muốn thi vào Thanh Khê, nhưng chỉ sợ mình không đủ sức ‘

‘Vậy thì tớ cũng sẽ thi vào Thanh Khê’

‘Chúng ta sẽ học cùng nhau, cùng một trường, như vậy khi nào muốn gặp mặt không cần phải đi xa. ‘

‘Hôm qua muộn như vậy mà cậu vẫn tập sao. Tập tới khi nào?’

‘Tớ cũng không biết nữa...’

‘Hạo Thiên, cậu làm người ta cảm động chết đi được ý.’

....

Tôi chẳng nhớ mình quay trở về hội trại bằng cách nào, chỉ biết rằng trong đầu những kỷ niệm khi xưa không ngừng hiện ra vừa ồ ạt vừa rõ nét và thành thực vô cùng. Khoảng khắc lá rơi bay bay trong gió, nắng vàng ươm trên sân trường vắng cậu ấy tỏ tình với tôi. Cậu ấy vì tôi mà tập đi xe đạp mặc dù trời đã tối, dạy tôi học bài, đưa tôi ra bến xe buýt mỗi khi tan trường về. Còn thực hiện giấc mơ nhỏ nhoi đơn giản của tôi nữa. Rằng muốn được cùng người ấy của tôi lượn lờ khắp thành phố, cùng nhau ăn kem, cùng nhau dong duổi đây đó, rồi cùng nhau tản bộ bên nhau khi trở về, trên trời có hàng ngàn vì sao, khoảng không hiu hiu gió, điều quan trọng là có tôi có người đó, bên nhau cùng sánh vai. Chậm chậm, chậm chậm đạp từng vòng xe, như vậy khoảng thời gian bên nhau có thể được kéo dài hơn, lãng mạn vô cùng...

Tôi cũng nhớ hình ảnh Hạo Thiên ngồi trên chiếc xe đạp mới cóng, chống một chân xuống đất, đôi mắt nhìn ra xa, ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua từng kẽ lá vương lại trên mái tóc cậu ấy, phản chiếu gương mặt đẹp trai dịu dàng vô cùng. Tôi đứng ngẩn ra nhìn, điều khiến tôi xốn xang trong lòng đó chính là có một người con trai nào đó đang đợi tôi, kiên nhẫn chờ đợi...

Hóa ra không phải tôi đã quên, chỉ là ép mình không được nhớ đến mà thôi.

- Tiểu Phong, cậu vừa đi đâu vậy? Đã đỡ hẳn chưa?- tôi ngồi xuống bên cạnh Nã Nã, cô ấy liền vồn vã hỏi thăm. Tôi mỉm cười, nói.

- Tổ không sao...

- Sắc mặt cậu xấu quá, có thật là không sao không vậy? Hay là quay về lều nghỉ ngơi chút đi- Nã Nã gợi ý, tôi lắc đầu.

Mọi người bắt đầu hát hò nhảy múa, đồng lửa đỏ bập bùng cháy, tàn đóm nhỏ li ti bay lên, tôi lơ đãng nhìn, ánh mắt thờ ơ. Đột ngột tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Y Thần, cậu ấy cũng đang nhìn tôi, tôi vội cúi đầu xuống.

Cuộc vui kéo dài đến đêm khuya, trước đó tôi vốn rất háo hức về buổi tối hôm nay, ấy thế mà bây giờ lại cảm thấy vô cùng trống trải vô vị. Tôi không nán lại quá lâu, ngồi được một lúc bèn đứng dậy, mượn cớ là hơi mệt rồi đi về lều của mình.

Tôi nằm xuống, đưa tay lên vuốt qua chán bắt đầu nghĩ ngợi vu vơ, về những gì mà Đằng đã nói với tôi khi nãy, về những chuyện đã xảy ra trước đây. Cuối cùng tôi tự hỏi, nếu thật sự có một ngày Hạo Thiên trở về, bằng xương bằng thịt đứng trước mặt tôi. Mỉn cười dịu dàng, thì lúc đó, tôi nên biểu hiện thế nào cho phải đây?

Sáng hôm sau, mọi người lên xe từ sớm để trở về. Vì tối hôm trước mãi nghĩ ngợi lung tung nên lúc ngồi trên xe tôi ngủ li bì, khi đến nơi Nã Nã mới lay tôi tỉnh dậy. Tôi bước xuống xe, thấy người lằng lằng, chốc nữa về nhà tôi nhất định phải ngủ thêm một giấc để bù lại mới được.

Mọi người cũng lũ lượt kéo xuống. Tuy có chút bịn rịn không lờ rời xa, nhưng sau khi chia tay nhau xong, người thì gọi taxi, người thì được người thân đón, người thì đi bộ ra bến xe buýt nhanh chóng tản đi. Tôi chào tạm biệt rồi vẫy tay tiễn mọi người.

Tài xế nhà Nã Nã cũng đến đón cô ấy về nhà, Nã Nã ôm tôi một cái nói tạm biệt, rồi dặn dò đám ba câu mới chịu mở cửa ngồi vào trong xe. Tôi mỉm cười lưu luyến.

- Tiểu Phong, cậu có chuyện gì không tiện nói ra à. Từ tối qua đến bây giờ trông cậu lạ lắm- Nã Nã ngồi trong xe, thò đầu ra cửa sổ nói với tôi. Là do cô ấy quá nhạy cảm, hay là do những biểu hiện đó thể hiện ra quá rõ ràng nên cô ấy mới nói vậy đây? Tôi trầm nghĩ.- Cậu không biết che giấu cảm xúc đâu, tớ nói thật đấy, nếu có tâm sự gì cứ nói với tớ, chúng ta là bạn bè mà, nếu có thể tớ nhất định sẽ giúp cậu giải quyết.

Tôi cảm động nói.

- Cảm ơn cậu, Nã Nã- không ngờ chỉ mới một năm không gặp, Nã Nã không chỉ thay đổi về hình thức bên ngoài, mà suy nghĩ bên trong cũng trở nên sâu sắc hơn rất nhiều.

- Cậu vẫn ngốc như ngày nào- cô ấy cười nhẹ, tôi còn chưa kịp hiểu câu nói đó có nghĩa là gì thì chiếc xe màu đen bóng loáng đã đưa cô ấy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Có Thể Hiểu Được

Tôi bật cười rũ rượi sau khi nghe câu chuyện cười mà Ngọc Huệ kể, tuy câu chuyện không mấy hài hước, xong Ngọc Huệ khi kể lại khua chân múa tay liên hồi, điệu bộ trông vô cùng khôi hài. Trong lòng tôi bỗng thấy vui vui, vì bây giờ Ngọc Huệ đã lấy lại dáng vẻ vui tươi tinh nghịch của cô ấy.

Bỗng cô ấy dừng lại không cười nữa, chúng tôi đang trên đường trở về trường, xung quanh có không ít người qua lại, thấy một mình mình cười như điên như dại thì có hơi vô duyên. Thế là tôi cũng ngưng cười nhìn Ngọc Huệ thắc mắc, gương mặt cô ấy ánh lên vẻ ngạc nhiên xen lẫn lo sợ.

Tôi đưa mắt nhìn về phía cuối điểm nhìn của Ngọc Huệ, ở cách chúng tôi không xa có một chiếc xe ô tô đen bóng nhoáng, thấy có một người phụ nữ tầm tuổi mẹ tôi mái tóc xoăn nhuộm màu hung đỏ, mặt mũi có vẻ chanh chua. Bà ta đóng mạnh cửa xe lại một cái 'rầm' sau đó sải những bước chân dài trên đôi giày cao gót hùng hổ tiến về phía chúng tôi.

Tôi còn đang cho là Ngọc Huệ có quen với người phụ nữ đó từ trước, nhưng lại thắc mắc tại sao Ngọc Huệ lại tỏ ra ngạc nhiên và sợ sệt thì...

‘Bốp’ bà ta tát vào mặt Ngọc Huệ một cái rất mạnh, khiến Ngọc Huệ chỉ kịp kêu lên một tiếng ‘á’ rồi mắt đã ngã xuống đất, mặt lệch hẳn đi. Cô ấy đưa tay lên ôm mặt, tôi còn chưa kịp chạy lại đỡ thì cái tát thứ hai đã đánh xuống má còn lại của Ngọc Huệ, bà ta giận dữ thét lên.

- Tao đánh chết mày, con tiện nhân này, tao đánh chết mày,...- rồi bà ta tiếp tục nắm lấy đầu Ngọc Huệ giật mấy phát liên hồi, miệng không ngừng ngào thét- Dám cướp chồng tao à, để xem mày có còn cái xác nết vẻ mà quyến rũ chồng bà nữa không, đồ lăng ló...

Người phụ nữ lạ mặt lại định dơ tay lên tát vài cú nữa vào đầu Ngọc Huệ, tôi lúc này mới định thần được, liền chạy đến đỡ lấy tay bà ta, nói:

- Bác làm cái gì vậy? sao tự dưng lại đánh bạn cháu?- mọi người đã bắt đầu xum lại để xem trò vui, Ngọc Huệ lúc này vẫn đang ngồi lê dưới đất, mặt mũi bị tóc tai bù xù che khuất, cô ấy chắc đang khóc và đau dữ lắm, tôi thấy vai cô ấy run run.

- Mày thì biết cái gì? Tránh ra- bà ta gạt phăng tôi đi bằng một lực rất mạnh, khiến tôi lao đảo lùi về sau mấy bước- Để tao dạy dỗ lại con khốn này, đồ Đ.ĩ đ.ĩ.ể.m lẳng lơ, đúng là loại mặt dày vô đạo đức, mày nghĩ gì mà dám cướp chồng tao, quyến rũ lão già đấy? Hà? Hà? Hà...- mỗi tiếng 'hà' bà ta lại dùng chân để đạp, dùng tay để đánh Ngọc Huệ, tôi nhìn mà đau xót vô cùng, chạy lại can thì lại bị bà ta hất ra rồi chửi lầy. Ngọc Huệ này giờ chẳng nói gì. Chỉ lẳng lẳng nằm dưới đất để người phụ nữ ghê gớm này chà đạp. Mọi người xúm xúm lại xem càng lúc càng đông.

Tôi luống cuống tay chân, không biết nên làm gì để mọi chuyện chấm dứt, can thì không được, mà đứng không nhìn lại không đành lòng, cuối cùng cũng có một người thanh niên đứng ra bênh vực cho Ngọc Huệ, hấn kéo tay người đàn bà đang gào thét điên loạn như một kẻ điên kia ra khỏi người Ngọc Huệ, người phụ nữ hung dữ đó còn đánh cả tên thanh niên đó để vùng ra. Nhưng mà sức nữ nhi làm sao mà đọ lại với thanh niên cường tráng, cuối cùng người phụ nữ cũng chịu rồi đi, còn không quên quay lại mắng nhiếc chửi rủa thêm vài câu nữa.

Tôi chạy đến đỡ Ngọc Huệ đứng dậy, cô ấy lúc này quần áo lấm lem, tóc tai rối bời. Điều làm tôi không khỏi bất ngờ là Ngọc Huệ bị người ta đối xử như vậy lại không nói trả lầy nổi một câu, khuôn mặt sưng nên do bị tát nhưng mắt lại không hề rơi một giọt nước mắt nào. Tôi càng nhìn lại càng thấy xót xa, rồi lại tự trách bản thân mình vô dụng không thể bảo vệ được cô ấy dù chỉ là một chút.

Tôi đưa cô ấy về thẳng kí túc xá, đám người hiếu kì vô tâm khi này đứng xem đánh ghen cũng nhanh chóng tản đi, tôi cũng quên mất không nói với người thanh niên nọ một lời cảm ơn.

Ngọc Huệ ngồi xuống giường, đưa tay lên vuốt mớ tóc rối tung của mình, im lặng không nói gì. Cuối cùng, vẫn là tôi chịu lên tiếng trước?

- Cậu có ổn không vậy?

Ngọc Huệ im lặng một lúc, rồi mới cười nhạt đáp lại câu nói của tôi bằng một giọng khinh khinh.

- Cậu cũng thấy rồi đó.

- Tại sao cậu lại để cho bà ấy đánh mình chứ, sao không phản kháng lại, ít ra cũng phải biện minh cho mình chứ?- tôi bất bình lên tiếng, cảm thấy hơi tức giận bởi thái độ thờ ơ của Ngọc Huệ, cô ấy đưa mắt lên nhìn tôi, đôi mắt đỏ ngầu nhưng lại chẳng rơi lấy một giọt nước mắt nào.

- Bà ta đến là để đánh ghen, tởm ghê chồng bà ta, bà ta tức giận, đánh mắng chửi rủa tởm cũng là điều dễ hiểu thôi mà. Tởm còn gì mà phải biện minh chứ, có tư cách gì để phản kháng lại bà ta đây. Như cậu cũng thấy rồi đấy. Thực sự là tởm có mặt dày lẳng lơ đi quyến rũ chồng người ta nên họ làm vậy với tởm cũng dễ hiểu mà- Ngọc Huệ nói cứ như đang tự chế giễu bản thân. Vừa rồi tôi cũng đoán được vài ba phần của sự việc rồi, nhưng chỉ không ngờ, cô ấy lại có thể thừa nhận một cách rõ ràng như thế.

Tôi nhất thời chẳng biết nói gì cho phải, nói gì để an ủi Ngọc Huệ đây.

- Chồng người ta cho tởm tiền, mua đồ cho tởm, bao nuôi tởm ăn, tởm mặc. Như vậy nói tởm là đồ tiện nhân đ.ĩ đ.ĩ.ể.m thì cũng chẳng có gì quá đáng cả, tởm hiểu cảm giác của bà ta chứ. Bố tởm cũng đã từng bỏ rơi mẹ con tởm để đi theo người đàn bà khác mà, tởm cũng nhiều lần đi đánh ghen với mẹ đó thôi. Lúc đó tởm tức giận lắm, tởm nghĩ cái loại đàn bà như vậy đúng là một thứ căn bã nhơ nhuot, không ngờ cũng có ngày tởm lại trở thành cái thể loại mà tởm căm ghét bấy lâu nay.- Ngọc Huệ càng nói càng xúc động, giọng nói cũng dồn dập hơn.

Tôi ôm lấy Ngọc Huệ dỗ dành cô ấy, mắt tôi cũng cay cay. Trong phòng trọ này, tôi với Ngọc Huệ là thân nhau nhất, tuy mới chỉ ở cùng nhau có gần một năm thôi nhưng lại hiểu nhau tường tận thân thiết như chị em ruột trong gia đình. Ngọc Huệ có gì cũng kể cho tôi nghe, một cô gái tình nghịch lí lắt đã để lại cho tôi một ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lần gặp mặt đầu tiên. Nhưng tôi đâu có biết, hóa ra đằng sau lớp mặt lạ vui tươi đó, lại là những nỗi đau lặng câm.

Gia đình cô ấy khó khăn, bố thì nát rượu, mẹ thì bỏ bê không lo việc nhà, suốt ngày chỉ biết vui đầu vào những ván bài đồ đen, nhà lại có nhiều anh chị em, thế nên việc kiếm tiền nuôi cả gia đình đè nặng lên vai cô ấy. Cứ mỗi tháng Ngọc Huệ lại phải gửi tiền về cho gia đình, còn cả tiền học, tiền ăn, tiền sinh hoạt hàng ngày của cô ấy nữa. Nếu như làm các công việc khác như bồi bàn hay bán hàng cho một cửa hiệu nào đó thì tính riêng số tiền để đóng học phí thôi cô ấy cũng chẳng trả nổi chứ nói gì đến tiền sinh hoạt rồi gửi về nhà. Thế nên cô ấy mới quyết định tìm đến những người đàn ông khác với suy nghĩ muốn có nhiều tiền hơn, tuy rằng mới đầu tôi có hơi phản đối quyết định đó của cô ấy. nhưng sau khi biết được một số chuyện về cuộc đời cô ấy tôi lại thấy cảm thông phần nào, lại càng cảm thấy mình vô dụng khi chẳng giúp gì được cho bạn bè.

Tôi chắc chắn chuyện này có liên quan tới tên Phi Hoành- người mà lúc trước đã bắt tay tôi trong quán người phụ nữ ban nãy có thể là vợ hắn ta. Tôi biết được như vậy chỉ vì dạo gần đây rất hay thấy hắn đến đón Ngọc Huệ mà không phải là một ai khác.

- Cậu xuống ra ngoài mua cho tởm mấy quả trứng để tởm trườn mặt, thuốc thang gì cũng được.- Ngọc Huệ mệt mỏi nói, rồi nằm xuống giường, quay mặt vào trong tường nằm im lìm. Tôi nhìn cô ấy xót xa một hồi rồi mới tiến về phía cửa bước ra ngoài.

Chuyện ngày hôm nay có lẽ là một cú sock tinh thần khá lớn đối với Ngọc Huệ, tôi nên để cô ấy một mình để bình ổn lại tâm lí thì hơn.

Đang đi nửa chừng, tôi phát hiện ra rằng mình quên mang theo ví tiền, liền quay trở về phòng lấy. Khi vừa mới mở cửa phòng ra, tôi đã thấy Ngọc Huệ đã ngồi dậy và đang thay quần áo, cô ấy nhìn thấy tôi thì giật mình, bộ dạng lắp lểm như muốn che giấu một điều gì đó. Sự xuất hiện của tôi quá đột ngột, Ngọc Huệ trở nên luống cuống, vội vội lấy đồng áo trên giường định mặc trở lại.

Tôi nhúm mày tiến lại gần, sau vài giây liền há hốc miệng sửng sốt. Trên người Ngọc Huệ bây giờ có độc một cái áo con, tôi có thể nhìn thấy rõ nét từng vết thâm tím như là cầu vồng rõ có mờ có trên làn da trắng nõn của cô ấy. Có vài vết đỏ ửng như là dấu hôn còn rất mới trên ngực, trên tay và eo là rất nhiều những vết thâm mới cũ nhìn trông rất đáng sợ.

Tôi tức giận dặt lắt một tay vớ áo của cô ấy, tức giận hét lên.

- Thế này là như thế nào hả, cậu định giấu tớ đến bao giờ, tại sao lại bị như vậy?- hóa ra là thế, giờ thì tôi biết lý do tại sao mỗi sáng khi trở về Ngọc Huệ lại có vẻ mệt mỏi và xanh xao như vậy rồi, tôi cũng hiểu tại sao dạo gần đây cô ấy không còn thay quần áo trước mặt tôi, Bích Như hay Lam Thiên nữa rồi, tôi hiểu tại sao một Bích Như ngày thường vui vẻ bỗng chốc lại trở nên trầm lặng ít nói hơn rồi. Hóa ra là như vậy đây, tên đó đúng là đồ cầm thú mà, dẫn vật cô ấy đến mức này.

Khi này cô ấy bị người phụ nữ kia ăn xuống đường, quần áo lấm lem đất cát nên cần phải thay, cô ấy lấy cớ muốn tôi đi mua trứng với thuốc về cho cô ấy hóa ra là để che dấu tôi việc này.

Tôi tức đến run cả người, vừa giận vừa thấy thương Bích Như, nhưng cô ấy lại chỉ thờ dài, nói.

- Tớ không sao.

- Như vậy mà còn không sao à? Tốt nhất là cậu nên dứt khoát với tên đó đi, vừa gấp là tớ đã biết là là loại chẳng ra gì rồi, cậu đừng có gặp tên khốn đó nữa.

Ngọc Huệ không nói gì.

- Ngọc Huệ, cậu có nghe tớ nói gì không hả ? Tớ biết, cậu cần tiền, chúng ta có thể ra ngoài làm thêm kia mà, ít nhiều bao nhiêu, được đến đâu thì hay đến đâu, đừng có đi theo con đường này nữa. Coi như tớ năn nỉ cậu đó...

- Được rồi. Tớ sẽ không gặp lại hắn nữa, cậu không cần phải quá lo lắng như vậy đâu.

- Cậu chắc không?

- ...

* * *

- Ngọc Huệ dạo này có chuyện gì vậy, thấy cậu ấy thay đổi nhiều quá- Bích Như đột ngột quay sang hỏi tôi, chúng tôi vừa mới từ thư viện trở về.

- Cũng không có chuyện gì đâu, con nhỏ đó sáng nắng chiều mưa, ai biết đâu mà lần.

- Các cậu dấu tớ chuyện gì phải không, tớ thấy có vẻ là một chuyện không hề đơn giản.- tôi nên khen Bích Như nhạy cảm hay nên cho rằng cô ấy nhiều chuyện đây? Thật không có gì dấu nổi cô ấy.

- Tớ cũng có biết gì đâu, cậu hỏi tớ chỉ bằng đi mà hỏi Ngọc Huệ cho rồi.- tôi lơ đãng nói, tỏ vẻ không quan tâm, cốt là để Bích Như đừng có hỏi chuyện tôi nữa, chuyện của Ngọc Huệ nhiều người biết quá cũng không hay, cô ấy đã dặn dò tôi là không được kể với ai, với lại Bích Như cũng đâu cần thiết phải biết.

Tôi len lén đánh mắt sang nhìn Bích Như, quả nhiên cô ấy cũng không hỏi thêm gì nữa cả.

- Ê, nhìn kia, kia có phải Lam Thiên không nhỉ?- Bích Như chỉ tay về phía trước, tôi ngược mắt lên nhìn.

Đập vào mắt tôi là cảnh hai người một nam một nữ đang hôn nhau, tôi với Bích Như đứng phía sau cách chỗ Lam Thiên một đoạn, tôi có thể dễ dàng nhận ra Lam Thiên bởi dáng người mảnh mai kia, với lại sáng nay khi ra khỏi phòng cô ấy có mặc một chiếc váy dài ngang gối vừa duyên dáng vừa nữ tính, tôi thấy cô ấy mặc vậy rất đẹp, thế nên có hơi chú ý.

Cách đó một đoạn có vài bạn nữ đứng lại nhìn, ánh mắt lấp lánh về ngưỡng mộ.

- Họ đang hôn nhau sao? Mà ai vậy nhỉ?- Bích Như hỏi.

Tôi cũng đang thắc mắc không biết người con trai đó là ai. Bởi vì chúng tôi đứng phía sau họ, Lam Thiên đã che hết mặt của hắn ta rồi còn đâu mà nhìn nữa.

- Cũng không biết nữa, to mò ghê. Ê, mà hắn ta đi ô tô à, có vẻ giàu có đây.- tôi chép miệng đánh giá. Bích Như gật đầu tán thành.

Ánh mắt tôi dừng lại tại chiếc xe ô tô đỗ ngay cạnh nó, tôi thoáng sửng sốt. Chiếc xe này, Đồng Đình đã từng kể với tôi đó chính là chiếc xe mà bố của Y Thần tặng cho cậu ta vào sinh nhật lần thứ 18, cái lần mà tôi không thể đi được vì bị nhốt trong nhà kho của trường. Chiếc xe mà tôi đã từng ngồi lên khá nhiều lần. Nếu đúng là xe của Y Thần, vậy người con trai đang hôn Lam Thiên kia...

tôi khẽ run, không hiểu sao ý nghĩ ấy lại khiến tôi khó chịu, trái tim như vừa bị ai đó bóp nghẹt lại.

Không lâu sau đó, người con trai kia ngẩng lên, đúng như tôi dự đoán, là Y Thần, hắn ta thực sự có đến đây để tìm Lam Thiên, từ một thành phố xa xôi để đến đây để gặp cô ấy. Ánh mắt Y Thần nhìn Lam Thiên vô cùng dịu dàng, âu yếm và yêu chiều, hắn cười, nụ cười đó, hắn chưa bao giờ cười với tôi như vậy cả.

- Tiểu Phong, Tiểu Phong...- Bích Như gọi tên tôi mấy lần, mãi lâu sau tôi mới thoát khỏi được những cảm xúc khó hiểu đó, tôi ừ ừ:

- Ờ ờ...

- Chúng ta về thôi, tớ đói lắm rồi, cậu là gì mà cứ ngây ra thế?

- Tớ...không có, thôi chúng ta về thôi.- tôi kéo Bích như đi, tôi không muốn nhìn thấy cảnh tượng ấy chút nào, hoàn toàn không muốn. Trái tim tôi khe khẽ nhói, hóa ra Lam Thiên với Y Thần thực sự là một đôi.

- Tiểu Phong, biểu hiện của cậu khi này thật lạ.

- Lạ? Lạ thế nào chứ, tớ lần đầu tiên thấy người ta hôn nhau, có chút phấn khích.

- Không phải vậy...

- Vậy thì thế nào?

- Cậu thích người con trai đó phải không?

- Sao cậu lại nói vậy?- Chẳng lẽ đúng như lời Nã Nã đã nói, tôi che giấu cảm xúc tẻ đến thế sao- Bích Như, biểu hiện của tớ...., có giống như là đang thích hẳn ta không?- chính tôi cũng rất băn khoăn về những biểu hiện của mình khi này.

- Không, không quá rõ, nhưng tớ cũng từng như vậy, nhìn thấy người mà mình yêu vui vẻ bên người khác, cảm giác lúc đó, có lẽ bây giờ cậu cũng hiểu rồi đấy- Giọng Bích Như trầm xuống.

- Cậu... yêu ai vậy?- tôi hỏi, Bích Như không nói, chỉ cười buồn.

Tôi cứ suy nghĩ mãi về vấn đề ấy, rằng tại sao tôi lại cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy Y Thần thân mật với người con gái khác, rồi thì mỗi khi hắn bắt chợt tỏ ra dịu dàng, trái tim tôi lại đập liên hồi, mặt mày ửng đỏ lên. Chẳng nhẽ đúng như lời Bích Như nói, tôi...yêu hắn rồi sao? Đó liệu có phải là yêu không? Hay chỉ là...ngộ nhận.

* * *

Sau khi ăn uống lo say, Bích Như lên phòng tự học, Lam Thiên có rủ tôi đi dạo phố nhưng tôi từ chối, ngồi ôm lap viết nốt bài tiểu luận giáo sư giao cho. Ngọc Huệ thì đã đi với lão Phi Hoành, tôi có khuyên ngăn cô ấy không nên gặp lại hắn làm gì nữa, cô ấy lại nói đi nốt lần cuối thôi, tiện thể chủ động trả hắn hết tất cả mọi thứ trước đây hắn mua cho để sau này hắn khỏi đòi lại. Trả lại đồ lại cho hắn thì đúng là việc nên làm, sau này đỡ phải dây dưa gì thêm khỏi rách việc ,cái hạng người như thế tôi nghĩ có ăn không được của hắn khỏi ra ấy. Nhưng mà Bích Như đi lâu như thế rồi mà chưa thấy về, tôi lại cảm thấy lo lo.

Đang đánh những dòng chữ cuối cùng của bài tiểu luận, bỗng chuông điện thoại tôi reo lên. Tôi thảm thán, nhưng vẫn không nhắc máy nghe vội, cố đánh nốt những dòng chữ cuối cùng. Thế mà cái người ở đầu dây bên kia vẫn rất cố chấp, điện thoại reo liên hồi như hối thúc tôi, tôi đành phải ngưng tay đánh máy lại, cầm lấy cái di động áp lên tai nghe.

- A....

- Tiểu Phong, cậu... đến cứu tớ với...hu...á...- giọng nói này là của Ngọc Huệ, xảy ra chuyện rồi, cô ấy nói giọng run run, hình như vừa mới khóc và đang rất sợ hãi. Tôi nghe thấy tiếng cãi vã ở đầu dây bên kia, nghe thấy tiếng người đàn ông đang cao giọng mắng chửi gì đó, tôi nghe không rõ, mọi âm thanh phát ra từ điện thoại cứ rè rè vô cùng khó nghe.

- Ngọc Huệ, có chuyện gì vậy, Ngọc Huệ ,nói cho tớ biết đi...- tôi cứ gọi như thế, trong lòng bất an, có lẽ giữa Bích Như với lão Phi Hoành kia có xảy ra xích mích gì đó.

Tiếng vút lên trong không khí, choang, tút tút tút..

Chiếc điện thoại bị ai đó ném đi, tôi không còn nghe được bất cứ điều gì ngoài những tiếng tút tút trống rỗng.

Ngọc Huệ, cô ấy có chuyện rồi.

Tôi vội vợ lấy cái áo khoác trên giường, đi ra ngoài, vẫy một chiếc taxi vội vã nói.

- Làm ơn cho tôi đến xyz.

Bác tài ‘vâng’ một tiếng rồi phóng xe vút đi. Trên cả quãng đường đi, tôi nắm chặt lấy chiếc điện thoại của mình, liên tục nhìn ra ngoài xem xem liệu đã đến nơi chưa. Trong lòng thấp thòm không yên, liên tục hỏi bác tài chạy nhanh lên một chút. Tôi sợ Ngọc Huệ xảy ra chuyện gì đó, nếu tôi đến không kịp, tôi sẽ hối hận mất.

Lúc trước khi đi Ngọc Huệ có nói cô ấy sẽ đến ngôi nhà ở khu xyz, nơi mà tên Phi Hoành kia mua để làm chỗ cho hai người gặp nhau. Tôi có đến đó

một lần cùng với Ngọc Huệ, trong một lần đi ngang qua và Ngọc Huệ nói vào đó để lấy thứ đồ bỏ quên.

Tôi thăm rủa tên đàn ông súc sinh kia, đoán được lí do của cuộc đụng độ này có lẽ là vì Ngọc Huệ một mực muốn cắt đứt quan hệ.

Chiếc xe dừng lại, tôi vội thanh toán tiền rồi chạy vụt đi. Nơi này vắng vẻ, vì hai người Bích Huệ và Phi Hoành là tình cảm vụng trộm nên mới tìm một nơi cô lập và vắng vẻ như vậy để không một ai có thể phát hiện ra. Nơi đây toàn cây cối, gió lạnh thổi tới khiến tôi khẽ run mình, âm u vắng lặng đến đáng sợ.

Đường không có đèn, tôi phải lấy điện thoại soi đường để đi, cũng may quãng đường ngấp nghènh này không quá dài, tôi nhanh chóng tiến tới trước căn nhà nọ, khẽ run mình rồi vội vã đẩy cửa bước vào.

Bên trong im ắng, tôi thấy có điều gì đó không hợp lí, rõ ràng khi nãy trong điện thoại có một cuộc cãi vã vô cùng ồn ào cơ mà. Tôi đẩy cửa ra, cánh cửa kêu 'kẹt..' một tiếng. Tôi đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh căn nhà, không quá sang trọng nhưng đầy đủ mọi thứ. Có điều mọi thứ có vẻ bừa bộn và vung vãi, chứng tỏ vừa có một trận ẩu đả diễn ra. Ngọc Huệ đâu, tại sao lại không có ai ở đây như vậy chứ?

Tôi tiến về phía trước vài bước, liền thấy Ngọc Huệ đàn nằm bò trên nền nhà, tay chân bị trói lại, miệng bị bịt kín, trên mặt còn vài vết bầm tím, thấy tôi liền kêu lên vài tiếng 'ư..ư'. Tôi vội chạy đến bên cô ấy, quỳ xuống định tháo dây trói ra, quần áo Bích Như đã bị xé rách, chỉ còn lại vài mảnh, để lộ ra những mảng da trắng mịn, đôi chỗ còn có vết thâm tím chưa tan. Trời thì đang đông, rất lạnh. Lòng tôi thất lại, mắt cay cay nhìn cô ấy, tay chân cũng luống cuống tháo mãi mà sợi dây vẫn không được gỡ ra.

- Đợi tớ một lát, tớ tháo nó ra được ngay thôi, đừng lo...- tôi an ủi Ngọc Huệ, cô ấy đang khóc, đôi mắt ầng ằng nước nhìn tôi đầy cảm kích, muốn nói điều gì đó với tôi nhưng lại chỉ phát ra được vài tiếng 'ư ..ư' không hiểu nghĩa. Tôi giúp cô ấy gỡ miếng khăn chẹn miệng ra.

- Tiểu...Phong, cậu...- Ngọc Huệ còn chưa nói dứt câu thì...

'Rầm'

Tôi vội quay lại đằng sau, cánh cửa đã đóng lại, đứng bên cạnh đó là tên Phi Hoành, hần tựa nửa người vào cửa, với nụ cười dâm dăng, ánh mắt hau háu nhìn tôi khiến sống lưng tôi lạnh toát. Quần áo hần sộc xệch, chiếc áo sơ mi rầu rĩ, khuy trên cài khuy dưới, có cái còn chưa cài để lộ bộ ngực của hần đầy lông nhìn rõ kinh.

Tôi nuốt nước miếng cái ực. Phen này thì xong rồi.

Hần tiến về phía trước vài bước, tay tôi càng luống cuống hơn vì mới chỉ cởi được miếng vải buộc chân Ngọc Huệ ra.

- Ô hô ai đây? Một con thỏ non bị lạc....- hần cười ranh mãnh, tôi nhủ mày, đánh giọng nói.

- Muốn làm gì đây? Mở cửa ra.

Hần hừ lạnh, càng tiến lại gần chỗ tôi hơn, Ngọc Huệ cũng đang nắm lấy vai áo tôi run lên. Tôi luống cuống, nhất thời không biết nên làm gì, nên bỏ chạy hay nên đánh lại hần ta. Chạy cũng chẳng được, mà đánh lại cũng chẳng xong, cửa bị hần khóa trái rồi đút vào túi áo rồi, nói hần đưa cho thì thật mắc cười hết sức, mà bắt hần dâng cho thì phải bước qua được xác hần cái đã, đồng nghĩa với việc, đánh nhau với hần. Mà đánh thì không lại... nói vòng vo thế này thế nọ cuối cùng chốt lại một câu. Muốn thoát ra khỏi đây quả thực không hề dễ.

Chỉ còn một cách, kêu cứu.

Lúc đi do vội vã quá, tôi cứ nghĩ đến việc phải chạy thật nhanh đến bên Ngọc Huệ mà quên mất tên Phi Hoành là loại người chó đẻ như thế nào, cũng chẳng buồn đắn đo cân nhắc liệu mình có đủ sức cứu được Ngọc Huệ ra không, cũng không ngờ được rằng sự tình thế này lại có thể xảy ra. Tôi vừa không cứu được người, vừa bị hần nhốt lại. biết thế lúc đi, tôi đã kéo theo Lam Thiên, Bích Như hay bất kì ai đó đi cùng được rồi.

Thật may là trong tay tôi vẫn còn có điện thoại, tôi cầm điện thoại lên nhấn số Bích Như, nhưng chưa ấn được đến chữ số cuối cùng để liên lạc thì đã bị tên Phi Hoành hắt văng đi, điện thoại rơi xuống đất.

- Lưu Phi Hoành, anh là đồ khốn, đồ vô lí mị, tôi đã làm gì chứ, tại sao lại đối xử với tôi như thế, anh nhốt tôi ở đây làm gì, tôi làm gì nên tôi chứ. Thả tôi ra...- Ngọc Huệ phẫn nộ hét lên, chạy đến đẩy ngã hần ta xuống đất, nhưng tay vẫn bị trói chặt ở đằng sau. Tôi định nhân cơ hội đó nhấc điện thoại lên để kêu người đến cứu, ai ngờ hần vừa bị Ngọc Huệ ả ngã đã nhanh chóng bò dậy được, tiện tay cầm cái gạt tàn trên bàn, đập một phát vào gáy cô ấy.

- Không... Ngọc Huệ...- tôi hét lên, Ngọc Huệ 'á' lên một tiếng sau đó ngất lịm đi.

- Con khốn này, đúng là cái loại đàn bà chẳng ra gì thật nhơ nhuốt- hần hừ lạnh, đứng dậy rồi tiến về chỗ tôi, ánh mắt dâm dăng chứa đầy dục vọng. Tôi sợ hãi lùi lại phía sau.

- Ông muốn làm gì đừng có lại gần đây...tôi... tôi sẽ giết ông...- tôi run giọng đe dọa, dĩ nhiên những lời nói vớ vẩn của tôi chẳng làm hần do dự lấy một chút gọi là có, hần vẫn tiến lại phía tôi.- Tránh xa tôi ra, đừng lại gần.- tôi hét lên, không dám tưởng tượng đến những gì sẽ diễn ra về sau, tôi đang rất sợ hãi và hoang mang. Một tên hoang dâm vô độ, dày vò Ngọc Huệ thành ra như thế, bộ mặt đều già lông lang dạ soi như hần, tôi biết nếu tôi không nhanh trí tìm cách giải thoát cho mình và Ngọc Huệ, hậu quả sẽ vô cùng khó lường.

- Anh thích trò chơi đuổi bắt, rất kích thích...

Tôi liên tục thoái lui, hần cứ tiến lại gần, nụ cười nửa miệng trên môi càng nở rộng, chân tay tôi lạnh cóng dần.

Đến khi lưng đã chạm tường, không thể lùi lại, cũng chẳng thể chạy thoát, tôi hoảng sợ nhìn ngó xung quanh xem có cái gì có thể gây sát thương không, nhưng lại không có. Hần như một con sói khát máu đã ròn được con mồi đến chân tường, vô cùng sáng khoái với cảm giác bắt được con mồi. Hần chồm lên người tôi, rồi đưa bàn tay dơ bẩn thô ráp của hần vuốt ve mặt tôi, vết sẹo dài trên trán hần khi nhìn gần trông thật kinh dị. Tôi vung tay lên tát cho hần một phát, rồi nhân cơ hội hần không đề ý, định chạy ra chỗ khác, ai dè khi vừa chạy chưa được bao xa, hần đã nắm lấy cổ chân tôi, khiến tôi suýt chút nữa thì ngã về sau, lại.

- Chạy đi đâu cho thoát hả cưng.

- Buông tôi ra, ông là đồ tồi, đồ cặn bã.- tôi mắng, liên tục vùng vẫy hòng chạy thoát thân.

- Cứng đầu thật, nhưng anh rất thích, thật đáng yêu- hần đề tôi xuống dưới đất, rồi đưa tay lên vuốt tóc tôi. Tôi cảm thấy mắc ói, lại tiếp tục quấy đáp. – Thật ra ngay từ khi gặp cưng anh đã thấy thích cưng rồi,..chỉ là... ngoan ngoãn chiều anh đi, đừng nào thì cũng chẳng thoát ra được đâu, cưng càng chống cự, người thiệt thòi cũng chỉ là cưng thôi..

Hần nói mà không biết ngượng mồn, tôi nôn khan. Thật là kinh dị quá mức, tôi bị dị ứng với mấy cái kiểu ăn nói như thế này. Hần đưa tay lên định cởi áo tôi ra, bỗng trong đầu tôi nảy ra một ý, đó chính là kéo dài thời gian, phải rồi tôi viện cớ đi vệ sinh, sau đó tìm cách thoát ra ngoài, sau đó tìm người cứu nốt Ngọc Huệ ra cũng không muộn, đừng nào thì cô ấy cũng đang bị ngặt, hần chắc cũng chẳng làm gì được người đang nguy đâu.

Nghĩ là làm, tôi mở miệng, nói giọng hơi ông ẹo một chút.

- Khoan đã...- hần dừng bàn tay định cởi áo tôi lại, đôi mắt một mí gian tà liếc nhìn tôi, hỏi.

- Sao vậy cưng, đừng làm anh mất hứng như vậy chứ?- mắt hứng thẳng cha nội nha ông, đáng tuổi bố tôi mà còn dám xưng là anh. Tôi thầm nghĩ, mặc dù muốn chửi hần lắm nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn.

- Thật ra.. hôm nay em chưa tắm, người ngom hiện giờ rất dơ, hay là anh để em tắm xong cái đã, như vậy sẽ không làm anh mất hứng đâu.- tôi nói là muốn đi tắm, bởi vì thời gian đi tắm với thời gian đi vệ sinh có chênh lệch nhau khá nhiều, như vậy nếu mà tôi có nán lại trong nhà tắm lâu hơn một chút cũng sẽ không khiến hần ta nghi ngờ.

Tôi còn tưởng hần sẽ không đồng ý, nào ngờ hần nheo nheo đôi mắt một mí gian tà vài phát rồi gật đầu, còn không quên cười tà. Tôi chỉ chờ có thế phóng như bay vào trong phòng tắm. Bật vòi nước chảy xối xả vào bồn rồi ngồi thụp xuống bên cạnh chẳng biết nên làm gì tiếp theo. Vào đây thì cũng chẳng giải quyết được gì, ban nãy tôi định nhân cơ hội hần không đề ý sẽ thò lấy cái điện thoại để chốt vô đây gọi người tới cứu, ai dè mắt hần cứ dán vào tôi suốt, làm tôi không có cơ hội ra tay.

Phòng tắm này không nhỏ, mọi thứ đều sạch sẽ gọn gàng, khôn nổi là chẳng có chỗ nào để thông ra ngoài cả, cái cửa thông gió vừa cao vừa hẹp. Tôi đứng lên bồn cầu ngó ra ngoài, dơ tay ra xem xem người mình có ních qua được không, đáng tiếc là vai tôi lại bị kẹt lại, chỉ thò được cái đầu ra ngoài. Bên ngoài u tối mịt mùng, gió lạnh thổi vào mặt khiến tôi rùng mình mấy phát, chẳng có nhà dân xung quanh gì cả. Lúc trước Ngọc Huệ có kể với tôi nghe rằng ngôi nhà này là do chính cô ấy chọn mua để ở, mới đầu tôi còn nghĩ họ thông minh nên mới chọn nơi vắng vẻ này để vụng trộm bây giờ thì hay rồi, tôi còn chẳng biết nên kêu ai, gọi ai để cứu mình đây.

- Em yêu ơi, tắm xong chưa? Đừng để anh chờ lâu quá nhé, anh sợ mình sẽ không tự chủ được mà xông vào trong đó mất- tiếng tên Phi Hoành từ ngoài vọng vào khiến tôi giật thót mình, suýt chút nữa thì ngã âm xuống đất. Hần đứng tựa cửa phòng tắm, tôi có thể thấy cái bóng đen của ngã đứng đó.

- Không...không được, em sắp xong rồi, anh cứ ra đó đợi trước đi- tôi nói giọng nũng nịu. Hần bật cười khà ó, nói.

- Thôi được rồi, nhưng nhanh lên đây, anh không đợi được lâu đâu. À mà cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn, cưng sẽ không thoát khỏi tôi được đâu... ha..ha..ha.

Ack, việc này không thể kéo dài được lâu hơn nữa rồi, không sớm thì muộn tôi cũng phải ra đó thôi, phải làm sao bây giờ. ?

Tôi còn đang suy nghĩ, bỗng bên ngoài vang lên tiếng quát tháo, rồi tiếng mọi thứ rơi vỡ.

‘ Chát’

- Con khốn này, mày định gọi cho ai đấy hả? Đừng nghĩ là lừa được tao...

- Ông đứng là đồ cầm thú, thả tôi ra...- Ngọc Huệ hét lên.

Ngọc Huệ tỉnh lại rồi. Tôi vội vã chạy ra ngoài, lúc này tên Phi Hoành đang vung tay lên định tát Ngọc Huệ thêm phát nữa, tôi vội chạy đến ngăn. Liền bị hần đẩy ra, hần lấy cởi cái áo hần đang mặc, xé ra, một phần nhét vào miệng Ngọc Huệ, một phần dùng để buộc chân cô ấy lại, sau đó trói cựa ấy vào cái chân bàn, không thể nhúc nhích. Ngọc Huệ nước mắt đầm đìa, khuôn mặt còn in năm đầu ngón tay đỏ ửng. Ánh mắt căm thù nhìn Phi Hoành, đầu tóc rũ rượi, quần áo xộc xệch.

- Ha ha, bây giờ thì không còn ai có thể làm phiền chúng ta được nữa.- hần quay lại ôm lấy tôi, đề tôi xuống đất. Tôi vì bất ngờ nên không kịp né tránh. Hần giữ chặt hai tay tôi lại, tôi co gối nên húc vào đùi quần hần một phát. Hần ‘hự’ lên một tiếng, tay lỏng ra, tôi thừa cơ bật dậy chạy đi. Chạy

chưa được bao xa, tóc tôi đã bị hấn giật lại, mảng da trên đầu nhói lên đau đớn, hấn đẩy tôi vào tường. Cười đều cằng.

- Hừ, mề con, định chạy sao, em còn non tơ lắm.

Tôi chỉ kịp rửa hấn một câu, hấn đã dùng tay cởi phăng chiếc áo khoác ngoài của tôi ra, may mà bây giờ đang là mùa đông, tôi hiện tại đang mặc tận ba cái áo. Bỏ thí cho hấn một cái cũng không sao. Tôi dơ tay tát cho hấn một phát bồi thêm mắt cái đập vào chân rồi lại tiếp tục chạy. Không thể ra ngoài, nhưng tôi lại có thể chơi trò chốn tìm với hấn. Tôi vào trong một phòng nọ, nhanh tay khóa trái cửa lại.

- Hừ, để xem ông định vào bằng cách nào?

Hấn đập cửa, nói lớn.

- Con khôn kia, mở cửa ra, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt à?

- Hừ, có ngon ông vào đây thử xem.-tôi thách thức.

- ....

Hấn không nói gì, tôi nghe thấy tiếng bước chân rồi đi, tôi thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nhận ra đây chính là phòng ngủ, có một cái giường rất lớn, và một cái tủ quần áo, một bàn trang điểm.

Tôi dùng hết sức bình sinh của mình để kê cái bàn trang điểm bên cạnh giường ngủ ra đến cửa rồi chặn lại, như thế này thì hấn có vào bằng răng.

Nhưng người tính không bằng trời tính, tôi vừa mới thở phào nhẹ nhõm chưa được bao lâu, thì bỗng nghe thấy tiếng lách cách mở cửa. Tôi quên mất, , tôi đang ở trong häng cốp, đây là nhà của hấn, việc hấn có chìa khóa dự phòng để mở cửa phòng này cũng là điều dễ hiểu thôi.

Cánh cửa mở ra, khuôn mặt dâm tà của hấn hiện ra trước mắt tôi. Mặt mũi tôi xám ngoét, tay run run nắm chặt, tiếp theo tôi nên làm gì đây?

Hấn dễ dàng đẩy cái bàn trang điểm sang một bên, khóa cửa lại rồi tiến về phía tôi.

- Mà nghĩ là mày có thể trốn được tao à.?- hấn tiến lên một bước, tôi run rẩy lùi lại một bước.

Tôi cứ tiếp tục lùi, cho đến khi chân đụng phải một cái gì đó, ngã nhào xuống giường, hấn chồm tới, tôi quẫy đạp, hét lên.

- Tránh xa tôi ra,.. thả tôi ra... cứu với...

Hấn dùng tay hấn ghim hai tay tôi lại, dùng chân đè lên chân tôi không cho tôi rẩy rụa, tôi nghe răng ra cắn lấy hấn, hấn kêu lên một tiếng rồi vùng tay tát tôi một phát. Cái tát rất mạnh, làm mặt tôi tê rần một hồi. Sau đó hấn điên lên, cởi áo của tôi ra.

- Buông ra...đừng...thả tôi ra- tôi không ngừng rẩy rụa và gào thét, nhưng hấn cũng chẳng thèm để tâm vẫn tiếp tục cởi áo tôi ra cho đến khi trên người tôi còn lại đúng cái áo lót, bên tai tôi vang lên tiếng cười khà ỏ của hấn. Sóng lưng tôi lạnh toát, nước mắt bắt đầu rơi ra chiếm cứ lấy vùng má. Hấn cúi xuống hôn lấy cổ tôi, môi hấn thô ráp miết trên da thịt tôi, tay cũng không yên phận mà véo lấy eo tôi. hấn chạm đến đầu da gà da vịt tôi nổi đến đấy, cảm giác buồn nôn nghẹn ứ ở cổ.

Tôi còn nhớ lúc trước khi bị mấy tên du côn chặn đường, tôi suýt chút nữa thì bị chúng cưỡng bức, nhưng lúc đó Y Thần lại xuất hiện, hấn cứu tôi khỏi tay bọn người vô đạo đức đó, cho tôi mượn áo, cổng tôi về nhà.

Và đây chỉ là ‘suýt chút nữa’ thôi, còn hiện tại thì không như vậy, làm gì có ai tới cứu tôi, Y Thần cũng sẽ chẳng biết mà đến cứu tôi đâu...

Tôi khóc, chỉ biết cầm lặng mà khóc...

Sợ hãi, tuyệt vọng, bất lực...

hấn luôn xuống dưới, định cởi quần tôi ra.

Vừa lúc đó, cánh cửa phòng bật mở. Xô vào tường kêu ‘rầm’ một tiếng rất lớn. Ngay sau đó là một tiếng chửi thề ‘mẹ kiếp,’ tên Phi Hoành bị ai đó lôi dậy khỏi người tôi, đâm cho mấy cú đau đớn, tôi lúc này cũng không quan tâm đến người cứu mình là ai cho lắm, chỉ vội vợ quần áo mặc vào người, rồi chạy thực mạng ra khỏi cửa, tôi muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, càng nhanh càng tốt

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chưa Từng

Tôi chạy ra khỏi đó, vừa chạy vừa khóc, chân trần nện xuống nền gạch đá đau nhói. Tôi chẳng nhớ mình đã chạy được bao xa, chạy tới nơi nào. Chỉ biết cảm đầu cảm cổ lao về phía trước, gió quất vào mặt lạnh buốt, chiếc áo mỏng manh tôi đang mặc đây cũng chẳng ấm áp là bao.

Đến khi quá mệt mỏi, tưởng chừng như chân tôi sắp khụy xuống tới nơi, bỗng một bàn tay từ phía sau nắm lấy tay tôi lôi lại. Có ai đó ôm lấy tôi vào lòng, mặt tôi bị vùi vào lồng ngực người đó ấm áp. Còn có thể nghe thấy cả nhịp đập trái tim, cảm giác ấm áp và uất ức trào dâng, tôi cũng chẳng buồn ngẩng mặt lên nhìn người ôm mình là ai, nhưng hơi ấm này, tôi có thể đoán ra được mà.

- Tại sao lại đến muộn như vậy chứ... có biết là tôi đã sợ lắm không? Tại sao hả...?- tôi vô lí trách móc, giọng ướt nước mắt.

- Tôi xin lỗi, xin lỗi...- Y Thần ôm tôi càng chặt hơn, không hiểu sao tôi lại có cảm giác, trong giọng nói của hắn như đang ăn năn hối hận lắm. Ở trong vòng tay hắn vừa ấm áp vừa an toàn, mùi thơm trên người hắn rất dễ chịu, lại làm tôi cảm thấy hơi tủi thân, vừa xúc động lại không nói lên lời, tại sao một chuyện như thế lại xảy đến với tôi chứ, nếu hôm nay không ai đến cứu tôi, tôi chẳng dám tưởng tượng đến kết cục dành cho mình là như thế nào. Trên người tôi lúc này, tôi vẫn còn cảm giác ghê ghê lúc tên Phi Hoành chạm vào, chắc lúc về tôi phải lấy Vím để tẩy rửa mất thôi.

Tôi vẫn không ngừng khóc, không hiểu nước mắt ở đâu ra mà lắm thế, giống như chuỗi dây ngọc trai bị đứt sợi, rơi vung vãi khắp nơi. Trời lạnh gió thổi từng cơn, trên con đường vắng lặng không người qua lại ấy, hắn vẫn dang tay ôm lấy tôi vào lòng, rất chặt không rời, hắn làm như chỉ cần lối lòng tay là tôi sẽ tan đi theo gió đêm không bằng.

Đột nhiên hắn cúi xuống, hôn lên mắt tôi, hút cạn những giọt nước mắt của tôi, tôi còn đang ngỡ không hiểu chuyện, cũng chẳng biết phản ứng ra làm sao, thì môi hắn đã ghi chặt lấy môi tôi rồi. Tôi đơ luôn, đầu óc trở nên trống rỗng, hoàn toàn không thể biết được rằng tình huống như này sẽ xảy ra, Y Thần,...cậu ta lại hôn tôi?

Là nụ hôn đầu của tôi.

Đầu lưỡi cậu ấy luôn sâu vào trong khoang miệng tôi, tôi định rầy rụa, song tay hắn lại càng ghi chặt hơn, tôi nằm gọn trong vòng tay mạnh mẽ chắc nịch của hắn. Làn môi hắn thơm mát, tay hắn ôm lấy tôi truyền cho tôi hơi ấm, khiến tôi như được đốt cháy. Nụ hôn cuồng nhiệt như muốn nuốt chửng lấy tôi. Trái tim tôi như được lấp đầy, từng nhịp đập đánh mạnh trong lồng ngực, thổn thức, điên cuồng. Cảm giác từ trước tới nay tôi chưa từng có.

Ánh đèn đường vàng vọt chiếu bóng hai người như hòa quyện vào nhau, thi thoảng vài cơn gió lạnh thổi qua, làm đám lá bên đường kêu lên xào xạc đung đưa qua lại.

Tại sao hắn lại hôn tôi có chứ, hắn nghĩ gì mà lại làm như vậy?

Đột ngột hình ảnh hắn hôn Lam Thiên lại hiện lên trong đầu tôi. Như thế này, có được tính là bắt cá hai tay không?

Tôi vội đẩy hắn ra, gì chứ trên đời này tôi ghét nhất là loại người hai lòng, hắn đã có Lam Thiên rồi, hắn làm như vậy với tôi có lẽ là muốn an ủi chăng. Tôi cũng ghét nhất là bị người khác thương hại.

Hắn bị tôi đột ngột đẩy ra thì có chút ngạc nhiên nhìn tôi không hiểu. Tôi nói.

- Cậu...cậu- tôi lúng búng trong miệng mãi mà không thốt lên lời, nhìn vào môi hắn, tôi lại cảm thấy thẹn thùng vội cúi đầu xuống dời ánh mắt đi nơi khác.

Hắn cười, có lẽ điệu bộ đó của tôi trông rất khôi hài.

- Đầu cần phải ngạc nhiên như vậy, chẳng phải tôi đã biểu hiện rất rõ ràng đó sao?

Hắn nói hắn biểu hiện rõ ràng, ý là muốn nói việc hắn thích tôi cũng là việc rất rõ ràng ư, sao tôi chẳng thấy dù chỉ là một chút gì.

- Hôm qua cậu cũng hôn Lam Thiên...

- Tôi với Thiên Thiên sao?- hắn nghi hoặc hỏi tôi, hắn còn gọi Lam Thiên là Thiên Thiên, nghe mới thân mật làm sao, không hiểu tại sao trong lòng tôi lại dâng trào cảm giác ghen tị.

Tôi thấy mình giống như đang tra khảo người yêu ngoại tình không bằng, thấy cũng hơi vô lí, bởi tôi với Y Thần có là gì của nhau đâu, cùng lắm là bạn học hồi cấp ba mà thôi. Thế là tôi quay người, bỏ đi luôn. Nhưng chân vừa cất lên chưa bước được bước nào đã bị hắn cầm tay lôi lại, bất ngờ quá khiến tôi mất đà suýt ngã, tôi có hơi bức mình, cảm xúc cũng trở nên hỗn loạn, tôi vẫn quay lưng về phía hắn, một mực không thèm quay đầu lại nhìn.

- Tôi cứ nghĩ là em sẽ hiểu.. hóa ra từ trước tới giờ chỉ có mình tôi một mình ngộ nhận thôi sao...- hắn nói về bất lực, chính câu nói này của hắn cũng làm tôi không hiểu. Hắn nói tôi hiểu cái gì, cái gì cần phải hiểu đây. Vậy tại sao hắn lại hôn tôi chứ, tôi cũng thắc mắc không biết câu trả lời mà.

Tôi lặng thinh một hồi lâu, ngẫm nghĩ câu nói của hắn, nhưng nghĩ mãi mà không ra. Hắn có Lam Thiên, tôi còn đợi Hạo Thiên cũng sắp trở về. Tình cảm của tôi với Hạo Thiên còn như xưa hay không, tôi không chắc, nhưng với Y Thần tôi càng không chắc chắn. Ít ra khi xưa tôi còn vì Hạo Thiên mà rung động. Y Thần lại đối xử với tôi rất tệ, hắn lúc nào cũng bày trò chòng ghẹo tôi, nói những lời xỏ xiên gây cãi vã. Những rung động của tôi đối với hắn, có chăng cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Hắn đẹp trai như vậy, đâu riêng gì tôi là rung động.

-Người tôi yêu là Hạo Thiên, người tôi đợi cũng chính là cậu ấy, chúng ta trước giờ chỉ là hai đường thẳng song song mỗi người mỗi hướng, đừng cố rẽ, kéo sau này lại hối hận. Cảm ơn cậu hôm nay đã đến, tôi nghĩ từ giờ chúng ta đừng nên gặp nhau thì hơn.

Phải rồi, chúng tôi không nên gặp nhau nữa thì hơn, hẳn với Lam Thiên tình cảm thật không rõ ràng, hẳn đã hôn cô ấy rồi, còn trước cả tôi nữa, cũng gọi cô ấy bằng cái tên thân mật còn hơn cả tôi nữa, còn nhìn cô ấy bằng ánh mắt triu mến ngập tràn thương yêu, cái nhìn mà tôi chưa bao giờ được nhận. Tôi sợ, nếu như cứ để tôi nhìn thấy hẳn thế này, tình cảm trong tôi phát triển tràn nan quá cũng không tốt.

Tôi cũng có Hạo Thiên rồi, chẳng bao lâu nữa cậu ấy cũng sẽ trở về bên cạnh tôi mà thôi.

Tôi giật tay ra khỏi tay hắn, bước về phía trước, bàn tay tôi tuột khỏi tay hắn. tôi bỗng chốc trở nên lạnh buốt, chân cứng đờ bước từng bước rồi đi

- Đã bao giờ em nghĩ rằng mình đã từng yêu tôi chưa?- hẳn nói với theo.

Tôi ngước mắt lên, kìm nén những giọt nước mắt đang trực trào ra.

Trên trời hàng triệu vì sao, đang mờ nhạt dần qua màn nước mắt. Nhưng không hiểu tại sao, những khoảng khắc ấy lại hiện về một cách rõ ràng như vậy, khoảng khắc hẳn cổng tôi trên lưng, chậm chậm đi trên nền cát sóng vỗ, khoảng khắc hẳn bước vào lớp, mái tóc mượt còn vương mùi gió say, khoảng khắc hẳn nhìn tôi mỉm cười, nụ cười vừa ấm áp vừa dịu dàng hơn cả nắng, khoảng khắc hẳn nắm lấy đôi tay tôi ủ ấm đứng giữa một trời tuyết phủ gió băng,....

Tôi nắm chặt tay lại, hít một hơi thật sâu, nói:

- Chưa từng

Liệu có đúng là chưa từng hay không, tại sao tìm tôi lại đau nhói như có hàng ngàn hàng vạn mũi tên xuyên qua thể này, tại sao ngay đến việc hít thở lấy hơi cũng trở nên khó khăn.

Tôi bước về phía trước, không nhanh không chậm, không quá nhanh để hẳn nghĩ rằng tôi đang bỏ chạy, không quá chậm để hẳn tưởng rằng tôi còn lưu luyến không muốn rời chân. Nã Nã nói tôi vẫn ngốc như ngày nào, ngốc mà còn có thể nghĩ ra được đến thế sao, Nã Nã nói tôi không biết che giấu cảm xúc, nhưng xem xem, tôi còn có thể diễn xuất đạt như thế này, đi catting không biết chừng còn có thể dành được một vai diễn đắt giá. Chỉ là, trái tim vẫn đau không thể xoa dịu, nước mắt cứ rơi chẳng thể kìm nén nổi mà thôi.

- Tiểu Phong, cậu đi đâu từ nãy giờ vậy? Sao mặt mày lại thế kia, có chuyện gì vậy? -vừa thấy tôi, Lam Thiên đã sốt sắng ân cần hỏi, cô ấy đúng là người bạn gái kiểu mẫu, tôi lắc đầu một cái, nói không sao.

Tôi quên mất, Ngọc Huệ đã về chưa nhỉ, khi nãy tôi chạy vội đi quá, quên không dẫn Ngọc Huệ theo, đầu óc đúng là, không còn từ gì để diễn tả.

- Ngọc Huệ cũng lạ lắm, hai cậu có chuyện gì phải không?

- Tổ kể sau, vào trong cái đã.

- Ủm, à cậu đã gặp anh mình chưa?

- Anh cậu? Là ai?- tôi nhú mày hỏi.

- Ủa, tổ tưởng hai người quen biết nhau mà, anh ấy nói rằng cậu với anh ấy là bạn học hồi cấp ba...

- Vương Y Thần?- tôi gật lời Lam Thiên, cô ấy gật đầu xác nhận.

Cái gì cơ, hai người họ là anh em sao? Có thật là như vậy không? Tôi còn nghĩ hai người ấy là người yêu của nhau, hóa ra là có họ hàng thân thích, thảo nào lại có những hành động cử chỉ thân thiết khiến cho người khác hiểu lầm. Trước giờ tôi ngại không hỏi, tôi cứ nghĩ việc hai người đó có quan hệ thế nào cũng chẳng liên quan gì đến tôi là mấy, dẫn đến việc, tôi hiểu lầm hai người họ.

Tôi sững sờ, chẳng biết nói gì tiếp theo. Lam Thiên tiếp lời.

- Nhìn biểu hiện của cậu thế này chắc chưa gặp phải không? Hôm nay anh ấy đi tìm cậu suốt, vào trong mặc thêm áo đi, tổ dẫn cậu đến chỗ này vô cùng thú vị- Lam Thiên tỏ ra hào hứng bí mật, cô ấy không biết chuyện đã xảy ra giữa tôi và Y Thần, hẳn ta đi tìm tôi suốt ư, hóa ra lí do khiến hẳn đến đây chính là để tìm tôi ư, còn có thứ vô cùng thú vị để tôi xem nữa, rốt cuộc là gì đây.

Lam Thiên ân tôi vào trong, lấy giúp tôi một chiếc áo khoác, Ngọc Huệ đã ngủ, hôm nay có lẽ là một ngày tệ nhất đối với cô ấy. Trước khi tôi đến đó, không biết cái con người cảm thụ kia đã làm gì cậu ấy rồi, tôi mới bị động chạm vài ba phát thôi mà đã cảm thấy uất ức tủi hổ không chịu được rồi, còn Ngọc Huệ thì...

Sau đó, Lam Thiên dẫn tôi đến sân vận động của trường, bình thường buổi tối ở đây không quá đông đúc, nhưng cũng không được cho là vắng vẻ, từ xa tôi đã thấy lấp lánh những ánh đèn lung linh, sáng bừng cả một khoảng trời, trong lòng không khỏi hoài nghi, hôm nay ở đây mở lễ hội tiệc tùng gì mà lại rục rịch như vậy.

Tiến lên vài bước, tôi không khỏi ngạc nhiên, thăng thốt, xúc động...

Trước mặt tôi là một biển ánh đèn lung linh mờ ảo, rất nhiều, rất nhiều cây nến được xếp thành hình trái tim lung lay le lói trong làn gió.

Trên trời sao sáng lấp lánh, dưới đất biển nền lung linh, gió khẽ thổi qua, vài cái chập chòn rồi tắt lịm đi, lá cây xào xạc theo gió tà tà rơi...

Ánh nền sáng bừng cả một sân vận động, giống như vầng hào quang bao trùm lấy nơi đây. Gió thoảng qua, cây nến đang đưa theo chiều gió, khoảng không gian cũng lập lờ lúc ẩn lúc hiện.

Có cơ man bóng bay, xanh có, hồng có, đỏ có, tím có kết lại thành từng chùm một bay bay bành bồng, đèn nháy nhấp nháy vô cùng vui mắt, cảnh tượng cơ hồ như vừa bước vào một thế giới cổ tích.

Hai hàng nến dài xếp song song nhau tạo thành một con đường nhỏ, phía cuối con đường là một cái bánh ga to nhiều tầng và một bó hoa rất lớn.

Hôm nay là ngày sinh nhật tôi...

- Rất đẹp đúng không? Cậu không biết đâu, anh ấy đã phải mất rất nhiều thời gian để làm nó đấy.- Lam Thiên đứng bên cạnh lên tiếng.

Môi tôi khẽ mở, nói như thì thầm, hơi thờ hòa quyện cả vào gió đêm.

- Xấu hổ.

Sống mũi tôi cay cay, trong cổ họng có cái gì đó nghẹn ứ. Quả thật rất xấu, xấu kinh điển lên ấy, tại sao một người thông minh như hắn lại có thể nghĩ ra cái trò ấu trĩ như thế này chứ. Có nhất thiết phải làm như vậy không, đâu cần phải nhớ đến ngày sinh nhật tôi, ngày cả tôi cũng quên mất mà.

Hắn đúng là tên ngốc.

Tôi cất bước dậm về phía trước, tiến tới chiếc bánh gato nhiều tầng vô cùng đẹp mắt ấy, đưa tay quệt một cái, đưa lên miệng ném thử, nhìn trông rất ngon, nhưng ăn vào lại chẳng có vị gì cả. Cái bánh này to như thế, hắn định để tôi ăn hết mình sao?

Tôi đưa tay cầm cái dao cắt bánh bên cạnh, xẻ dọc nó ra làm đôi, đột nhiên có cái gì đó cứng cứng chặn lại lưỡi dao, tôi ngoác lên nhìn thử. run run cảm cái thứ mình vừa tìm được, đưa lên cao ngang với tầm mắt. Là một chiếc nhẫn, lem luốc những kem với kem của bánh, riêng chỉ có viên kim cương đính ở trên là lấp lánh đến độ nhức mắt mà thôi. * * *

Tôi nói hắn đừng đến tìm tôi nữa, hắn thực sự cũng không đến tìm thật, hóa ra Lam Thiên là em gái hắn, em gái nuôi, vậy mà tôi còn tưởng hai người đó là người yêu của nhau. Hóa ra lúc đó không phải hai người đó đang hôn nhau, mà là tôi nhìn không rõ, nên hiểu lầm. Lam Thiên bị bụi bay vào mắt, hắn chỉ đang giúp em gái mình thổi bụi trong mắt thôi. Nhưng nếu để tôi chọn lựa lại, tôi nghĩ tôi cũng vẫn sẽ chọn đợi Hạo Thiên trở về, không hiểu tại sao nữa, tôi cũng nghĩ rằng mình sẽ không hối hận bởi quyết định đó, nhưng có lẽ tôi đã nhầm.

Đạo này tôi hay ngồi nghĩ vu vơ, cứ hơi một chút là lơ đãng, mà mỗi lần lơ đãng một chút là trong đầu lại hiện nên hình ảnh của Y Thần, nhiều lúc tôi còn tưởng tượng ra vẻ mặt của Y Thần, khi tôi nói tôi chưa từng thích hắn, khi tôi quay người bước đi đầu không ngoảnh lại, vẻ mặt ấy sẽ ra sao nhỉ? Hắn lúc nào cũng làm mặt lạnh lùng cao ngạo, đôi lúc thì cười dịu, lâu lâu lại trở nên dịu dàng hơn một chút. Nhưng tôi chưa thấy vẻ mặt đau khổ của hắn bao giờ. Tôi đã quá tự tin rồi chẳng, hẳn liệu có vì tôi mà quá đau lòng hay không, biết đâu một ngày hắn nhận ra rằng, à hóa ra mình không yêu con nhỏ đó nhiều như thế.

Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ phòng học, không để ý đến mọi thứ xung quanh, đến khi nhận thấy có người đang đứng bên cạnh mình, tôi mới thoát được khỏi dòng suy nghĩ đó rồi ngẩng đầu lên.

Tôi sững sờ.

Đứng bật dậy đối diện nhìn người đó, rất lâu rồi phải không, người đứng trước mặt tôi là Hạo Thiên, liệu có phải tôi đang mơ không?

Cậu ấy dang tay ôm lấy tôi trước con mắt sững sờ của mọi người, tôi cũng bang hoàng không kém. Hạo Thiên thì thầm bên tai tôi.

- Tiểu Phong, tớ về rồi.

Tôi vẫn không nói gì, cậu ấy nói tiếp.

- Lần này, tớ sẽ không buông tay cậu ra nữa đâu.

Tôi khe khẽ gạt trong vòng tay cậu ấy, những tưởng khi cậu ấy trở về, biểu hiện của tôi phải mãnh liệt hơn thế này nhiều cơ.

* * *

Hạo Thiên nhanh chóng trở thành tâm điểm sự chú ý của mọi người, nhưng khi thấy cậu ấy sánh bước bên tôi, bọn con gái trong trường bắt đầu nhìn tôi với ánh mắt ghen ghét. Cậu ấy vẫn như xưa, vẫn đẹp trai như thế, vẫn rất dịu dàng và ân cần. Chúng tôi như trở lại khoảng thời gian khi còn học cấp ba, sáng đi chiều về có nhau, bên nhau sánh bước không rời. Hạo Thiên kể cho tôi nghe những chuyện cậu ấy đã gặp phải ở bên Mỹ, cậu ấy hôn mê mất nửa năm, nửa năm còn lại để điều trị và luyện tập để có thể hoạt động lại bình thường. Tôi hỏi cậu ấy tại sao lại giấu tôi, tại sao lại không nói cho tôi biết.

- Tớ không muốn vì tớ mà cậu phải lo lắng quá nhiều- cậu ấy trả lời, tôi gật gật, kì lạ ở chỗ, nếu là trước đây, tôi sẽ nhìn cậu ấy với ánh mắt lấp lánh ngân nước, xúc động nói 'Hạo Thiên, cậu làm người ta cảm động chết đi được'

- Hóa ra tên bạn trai của cậu nói là Hạo Thiên sao? Thảo nào, thảo nào, cậu lại chung tình với người ta như vậy, đúng là bầu vật trời ban cho a...- Ngọc Huệ thích trí hệt lớn, tôi nhìn cậu ấy bất đắc dĩ, không phản đối, cũng chẳng thừa nhận. Một tháng qua đi rồi, cuối cùng Ngọc Huệ cũng trở lại lí lắc như xưa, cậu ấy đã thực sự cắt đứt mối quan hệ với Phi Hoành, bây giờ đang làm thêm tại một cửa hàng tạp hóa cách trường một đoạn không xa, thu nhập cũng ổn. Ngọc Huệ nói, chỉ cần tiết kiệm một chút, biết tiết chế bản thân một chút thì mọi chuyện sẽ ổn thôi, cũng không phải lo không có đủ tiền để trang trải cuộc sống. Tôi rất đồng ý với suy nghĩ đó của cậu ấy, nhưng tôi biết ngoài mặt Ngọc Huệ tỏ ra như vậy, chưa chắc gì trong lòng đã thực sự bình tâm, thế là cứ thi thoảng khi nào có dịp, tôi lại mời cậu ấy đi ăn, rồi tặng cô ấy những món đồ cô ấy muốn nhưng lại không dám bỏ tiền ra mua. Tôi chẳng giàu có gì, chỉ là muốn giúp cô ấy, nếu có ấy không nhận, điều đó còn làm tôi cảm thấy buồn hơn.

Tối đến, khi đã tắt hết điện để đi ngủ, Bích Như nằm ở giường phía trên đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Tiểu Phong này.

- Hừ, ừ.

- Tại sao cậu lại từ chối Tấn Thành vậy?- giọng Bích Như có vẻ hơi buồn buồn. Tôi im lặng một lúc lâu. Hôm trước Tấn Thành có nói hẳn ta thích tôi, khi đó tôi nói tôi đã có Hạo Thiên rồi, không thể tiếp nhận tình cảm của hắn được. Quả thật việc Tấn Thành có tình cảm với tôi, tôi cũng rất ngạc nhiên. Nhưng mà ngẫm lại, đúng là sự đời rất buồn cười. Bích Như thích Tấn Thành, Tấn Thành lại nói có tình cảm với tôi. Y Thần nói hẳn biểu hiện rằng hắn yêu tôi rất rõ ràng, tôi lại nghĩ mình vẫn còn tình cảm với Hạo Thiên. Đình San San cũng thích Hạo Thiên. Cuối cùng chỉ có tôi với Hạo Thiên là lại ở bên nhau.

- Tại sao cậu lại biết vậy?

- Anh ấy nói vậy, tớ bày tỏ lòng mình với anh ấy, anh ấy nói anh ấy thích cậu nên không thể tiếp nhận tình cảm của tớ được- dừng lại một lúc, Bích Như nói tiếp- đúng là thật buồn cười phải không, tớ thích anh ấy lâu lắm rồi, vừa nhìn thấy đã thích, tớ tìm hiểu mọi thứ về anh ấy, mất lúc nào cũng chỉ biết dõi theo người con trai đó mà thôi. Vậy mà...

Nói đến đây cậu ấy im lặng, mắt tôi mờ thao láo nhìn vào màn đêm đen, cả đêm hôm đó ngủ không được...

* * *

- Tiểu Phong, Tiểu Phong...- Hạo Thiên gọi tôi, tay hua hua trước mặt tôi, làm tôi như bưng tỉnh, đảo mắt nhìn cậu ấy, ngo ngắc nói.

- Sao..sao vậy?

- Cậu không được khỏe sao, sao lại như người mất hồn vậy? Hay để tớ đưa cậu về nghỉ ngơi.- Hạo Thiên quan tâm hỏi, tôi có thể thấy rõ được sự lo lắng ẩn hiện trong đôi mắt đẹp đề của cậu ấy. Bỗng nhiên tôi thấy mình thật vô lí, tự dưng lại làm người khác lo lắng mất công.

- Tớ không sao, xin lỗi...- tôi buộc miệng nói, giọng thì thảo, câu nói chưa dứt, Hạo Thiên đã nhìn tôi khó hiểu, thần sắc cũng trở nên kì lạ mà trước giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy.

- Tiểu Phong, tại sao lại phải xin lỗi, cậu không cần phải xin lỗi.- tôi vẫn chưa hiểu lắm lời Hạo Thiên nói, cậu ấy tiếp lời- cậu nói như vậy, tớ cảm thấy chúng ta trở nên rất xa cách, dạo gần đây cậu cũng không tập trung, lúc nào cũng ngo ngo ngắc ngắc, có việc gì bận lòng thì nói ra đi, nếu được tớ nhất định sẽ giúp.

- ...

Hạo Thiên đưa tay lên, vuốt những sợi tóc mai của tôi vén vào sau tai, dịu dàng nói.

- Dù có là chuyện gì đi chăng nữa, tớ vẫn luôn ở bên cậu mà, dù có khó khăn gì đi chăng nữa, từ bây giờ trở đi, chúng ta hãy cùng nhau vượt qua có được không?

Tôi vòng tay ôm lấy Hạo Thiên, nép sâu vào ngực cậu ấy, hít hà mùi thơm dịu mát tỏa ra quanh người cậu ấy. Hạo Thiên cũng ôm lấy tôi, vỗ vỗ trên đỉnh đầu tôi như xoa dịu vỗ về, tôi cũng không hiểu tại sao gần đây khi bên cạnh cậu ấy lúc nào tâm hồn cũng trở nên lơ đãng, mọi cuộc đi chơi, trò chuyện cũng không làm tôi cảm thấy phấn khích như ngày xưa. Nhưng vòng tay của cậu ấy, sự thực là rất bình yên.

Tg: hình như bị cận rồi a, nhìn cái gì cũng thấy mờ mờ, uhuuhuuuhuh T_T

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Điều Tôi Không Biết

Hai năm sau

Hôm nay là đám cưới của Ngọc Huệ, cô ấy quyết định nghỉ học để lấy một người đàn ông giàu có, không biết là vô tình hay hữu ý, người đó lại là người mà trước kia đã cứu Ngọc Huệ khi cô ấy bị đánh ghen. Tôi không biết họ gặp lại nhau thế nào, nảy sinh tình cảm ra sao, nhưng tôi biết họ yêu thương nhau thật lòng. Lãnh Phong là một người đàn ông tốt, tôi có cảm giác như vậy có lẽ vì trước đây anh ta đã từng cứu giúp Ngọc Huệ một lần. Cử chỉ và hành động cũng rất nho nhã lịch thiệp. Lúc ở bên Ngọc Huệ thì quan tâm yêu chiều khỏi phải nói. Nhà anh ta giàu có, nhưng tôi nghĩ lí do Ngọc Huệ đến với Lãnh Phong không đơn giản chỉ vì tiền. Lúc nhắc đến Lãnh Phong, tôi có thể nhìn thấy tia sáng lấp lánh trong đôi mắt cậu ấy, má hồng hồng, biểu hiện đó rất chân thật, điều đó chứng tỏ cô ấy cũng yêu người đàn ông kia rất nhiều.

Ngày vu quy, Ngọc Huệ khoác trên mình chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi vô cùng rực rỡ, cô ấy trông rất xinh đẹp lại có vẻ thẹn thùng hạnh phúc mà trước giờ tôi chưa thấy. Khi nghe cô ấy nói đến chuyện này tôi cũng khá bất ngờ, nhưng đã là quyết định của cô ấy, dù tôi có khuyên ngăn hay phản đối thì cũng chẳng giúp gì được hơn. Chú rể cũng khá bảnh bao, đứng trong lễ đường đôi đôi mắt ngập tràn yêu thương nhìn cô dâu từ từ bước vào. Hai người nắm lấy tay nhau cùng nhau đọc những lời thề ước rằng lòng đầu bạc.

- Họ thật đẹp đôi...- tôi thốt lên đầy ngưỡng mộ.

- Đang ghen tị à?- Hạo Thiên hỏi tôi, tôi ngược mắt nhìn nhìn cậu ấy, nhún nhún vai:

- Làm gì có...

Hạo Thiên bật cười. Rồi vòng tay qua ôm lấy tôi, tôi dựa đầu vào vai cậu ấy, để mặc bàn tay cậu ấy vuốt ve những lọn tóc rối của mình, một lúc sau Hạo Thiên nói.

- Không cần phải ghen tị như vậy. Sau này chúng ta nhất định sẽ còn đẹp đôi hơn họ nhiều.- cậu nói này cậu ấy nói ra rất tự nhiên, lại khiến tôi không khỏi bất ngờ mà ngẩng đầu nhìn. Hạo Thiên cũng nhìn tôi, mắt ánh lên nét cười ngọt ngào.

Tôi vội cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt ấy. Biểu hiện này cũng khiến tôi khá ngạc nhiên về mình.

Cậu ấy nói vậy, chẳng khác nào muốn nói sau này chúng tôi nhất định sẽ lấy nhau sao? Mặc dù chúng tôi yêu nhau, ở bên nhau cũng được khoảng thời gian khá lâu rồi, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này cả. Liệu tôi có thực sự muốn như vậy hay không?

Mắt tôi sụp xuống, vô tình liếc thấy chiếc nhẫn bạc được khâu qua một sợi dây đeo trên cổ mình, viên kim cương đính trên chiếc nhẫn ánh lên một màu sáng bạc kiêu hãnh làm tôi thấy nhói nhói trong tim.

Tôi chợt nhớ đến giấc mơ khi trước mình từng gặp, lúc đó trước mắt tôi là cảnh tượng rực rỡ hoa bóng bay ngập trời, trên người tôi là bộ váy cưới màu trắng tinh khôi đẹp đẽ, bên cạnh là Y Thần cũng mặc một bộ vest thanh lịch trang nhã, phía trước là cha sứ. Ông ta đang nói gì đó, sau đó ngẩng đầu lên nói với Y Thần. Hỏi hán có muốn lấy tôi làm vợ không, hán nói đồng ý, rồi sau đó tuôn ra một tràng dài những lời thề non hẹn biển. Nhiều tới nỗi tôi không nhớ hết. Tôi thấy buồn cười quá, trong giấc mơ đó thấy hán cũng dễ thương quá chứ.

Đến lúc cha sứ quay sang hỏi tôi, rằng tôi có đồng ý làm vợ hán không, lúc đó tôi...

- Con đồng ý – Ngọc Huệ nói, cậu nói khiến tôi giật mình ngược nhìn lên, sau cùng cô dâu và chú rể ôm hôn nhau trong ánh mắt đầy ngưỡng mộ và chúc phúc của mọi người.

Tôi khẽ mỉm cười.

* Mạc Tỷ Tỷ*

Một ngày nọ, tôi vô tình gặp được Nã Nã. Kể từ sau buổi họp lớp cách đây hai năm, chúng tôi chưa gặp lại nhau lần nào cả, chỉ thi thoảng gọi vài cuộc gọi, nói đôi câu, nhắn vài cái tin trao đổi qua lại mà thôi. Nã Nã hào hứng rủ tôi đi ăn, tôi dĩ nhiên là đồng ý rồi. Hôm đó không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cả hai lại cùng không mang theo nhiều tiền, thế nên chúng tôi đành chọn đại một quán rượu nhỏ bên lề đường để ăn uống. Quán hôm nay đông khách, tuy hơi chật chội, nhưng vệ sinh có vẻ sạch sẽ, an toàn. Tôi gọi đồ ăn, Nã Nã còn to mồm gọi thêm một chai rượu. Tôi chớp mắt nhìn cô ấy ngạc nhiên, Nã Nã mỉm cười lém lỉnh.

- Lâu lâu mới có dịp, uống một chút thì có làm sao.

Tôi thấy cũng có lí liền nói:

- Thôi được, nhưng cậu đừng uống nhiều quá, tớ không thể vác cậu về nhà đâu.

- Xì, ai nói là cần cậu đưa về nhà, đừng có coi thường tớ. – Nã Nã hất hàm nói- Không biết chừng người không thể lết xác về nhà phải là cậu mới đúng.

- Thôi đi cô. Tầm lượng của tớ cũng cao lắm chứ.

Chúng tôi bắt đầu đầu khẩu nhau, chán chê rồi bắt đầu kể chuyện cho nhau nghe. Tôi kể cho cô ấy chuyện Lăng Di đã thi đỗ vào trường đại học Thiên

Hồi, năm học vừa rồi còn may mắn đạt học bổng, chuyện cô bạn cùng phòng Ngọc Huệ vừa mới lấy chồng, chuyện Hạo Thiên trở về, sự thật đằng sau sự ra đi bất ngờ của cậu ấy. Nã Nã vừa ăn vừa uống vừa nghe tôi huyền thuyên, thì thoảng gật đầu vài cái đồng tình, rồi nói thêm vài câu bình luận.

Cô ấy cũng kể cho tôi rất nhiều chuyện thú vị xảy ra xung quanh cuộc sống của cô ấy. Chuyện vị giáo sư dạy môn Kinh tế bị lãng tai, mỗi khi phát biểu điều gì đó phải hét thật to, nói thật lớn mấy lần liền ông ấy mới nghe thấy. Chuyện cô bạn hot girl trong trường bắt cần bị ngã vỡ mũi, phải đi phẫu thuật thẩm mỹ lại. Chuyện ở trường, có người thích cô ấy và đã mạnh dạn tỏ tình.

- Hần ta gia thế và dung mạo thì không đến nỗi, nhưng mà hơi ngốc, tớ không thích, thế là đập luôn cái bánh kem đó vào mặt hắn ta. Đáng đời...- Nã Nã bĩu môi, thật không còn gì để mà nói, Nã Nã đúng là bà na sát mà, người ta có tỏ tình hơi thất thố chút thôi mà cũng làm lớn chuyện như vậy, cho anh chàng kia ăn bánh kem bằng toàn thể ngũ quan, thật quá thê thảm.- Đã vậy, cứ hết lần này đến lần khác làm phiền tớ, khiến tớ vô cùng bức bối.

- Nhưng cũng phải công nhận, dạo này Nã Nã nhà ta có sức hút quá cơ.- tôi cười, nhún vai nói.

- Dĩ nhiên rồi, tớ mà ẹ- Nã Nã hếch mũi kiêu ngạo nói.

- He he tớ đùa thôi.

- À à, cái con nhỏ này, muốn chết phải không?

- Hi hi...

- Nè, mà sao từ nãy đến giờ cậu chỉ ăn mà không uống vậy?- Nã Nã miệng vừa nhai vừa hỏi tôi, má còn đầy thức ăn, phình ra phúng phính.

Tôi cười nói:

- Tớ phải tinh táo để đưa cậu về nhà chứ- Nã Nã từ nãy đến giờ uống khá nhiều, vừa ăn vừa uống, nói cậu ấy uống ít thôi, cậu ấy lại bảo tôi càng ngày càng giống mấy bà hàng rau ngoài chợ, lắm mồm không chịu được, còn nói tôi sau này sẽ thành một bà mẹ chồng vô cùng khó tính cho mà xem. Nhưng phải công nhận cô nàng uống ác thật. Tôi hồi nhỏ cũng có một lần uống rượu, hồi lớp sáu lớp bảy gì đó tôi không nhớ rõ cho lắm, hôm đó vừa đi học về, trên lớp lại hết nước, vừa đói vừa khát, tôi chạy ngay vào trong bếp tìm nước để uống. Thấy trên bàn có một cốc nước trắng, tôi liền cầm lấy tu một hơi, rồi mới phát hiện ra đó không phải là nước, cay nồng lên, tôi có muốn nôn hết ra nhưng nó đã chui tọt vào trong bụng từ lúc nào. Tôi khóc không ra nước mắt, kể cho mẹ tôi nghe, mẹ cười rồi nói không sao đâu. Tôi cũng yên tâm phần nào, nhưng sau đó không lâu lại thấy người ngom chao đảo, nắng nung, mặt mũi đỏ gay. Tôi bị say rồi, lần đầu tiên bị say, cảm giác cực kì khó chịu, từ đó tôi cách luôn không bao giờ uống rượu. Lúc lên đại học, thì thoảng Bích Như có dành được học bổng hay gặp chuyện gì vui, chúng tôi bốn người đều mở tiệc ăn mừng, Ngọc Huệ mấy lần gạ gẫm tôi uống rượu, dĩ nhiên tôi chối bay. Mặc dù từ lượng có kém đi chẳng nữa, nhưng lúc tôi say lại vô cùng ngoan ngoãn, ngủ li bì không biết trời đất trăng sao gì, chứ không lèm bả lèm bèm, nổi nóng vô cớ hay khua chân múa tay lung tung như những người khác bao giờ. Điều đó cũng làm tôi tự hào không ít.

- Hừ, ở đó mà lo hão- Cô ấy bĩu môi, rồi cầm lấy chai rượu bên cạnh, rót vào cái ly nhỏ trước mặt tôi- Nào nào, uống một chút thì có làm sao, cậu yên tâm, nếu có say tớ nhất định sẽ đưa cậu về tới nhà cẩn thận, lâu lâu mới có ngày vui như hôm nay..

Tôi định từ chối, nhưng nghĩ lại thì cô ấy nói cũng đúng, chẳng mấy khi chúng tôi được ngồi cùng nhau chén chú chén anh, huyền thuyên trò chuyện như thế này. Tôi cứ một mực từ chối, có khi lại làm không khí trở nên không vui.

- Được rồi, được rồi, coi như tớ nể mặt cậu lần này- tôi đưa ly rượu lên, khịt mũi ngửi, rồi mới đưa lên miệng định nhấp một hơi, ai dè Nã Nã chơi ác, dốc luôn cả cốc vào miệng tôi. Tôi trở tay không kịp, vị cay nồng xông lên tận mũi, khiến tôi ho sặc sụa. Nã Nã thì bật cười khoái chí.

- Ha...ha thế nào? Có ngon không? Rượu ở đây cũng không tệ a. Sau này nhất định tớ sẽ kéo cậu đến đây uống thêm vài lần nữa... a ha...ha- Nã Nã đã ngà ngà say, mặt đỏ ửng lên, chính cái hành động dốc rượu vào mồm tôi đã chứng tỏ điều đó, cậu ấy đã say tới nỗi không còn hiểu lí lẽ nữa rồi. Tôi mới đầu có hơi bức mình, nhưng nhìn dáng vẻ cậu ấy như vậy nên lại thôi, ngược lại còn thấy buồn cười vì cái mặt ngơ ngác ngác của cậu ấy, chốc chốc lại cười si mấy bận.

- Ủm.. cũng tạm tạm- tôi nói cho có thôi, biết là cậu ấy say nên nói cho cậu ấy vui. Chứ tôi thấy cái thứ đồ uống này chẳng có gì thú vị cả. Nã Nã nghe tôi nói vậy lại bật cười, ánh mắt mê mê, đảo quanh một vòng như có hơi nước.

- Dĩ nhiên rồi, hi...hi- Nã Nã hí mắt cười, rồi lại cầm đĩa gắp ăn lia lịa.

- Mà này Nã Nã , sao nãy giờ cậu ăn nhiều vậy, không sợ tăng cân sao?- Tôi chỉ vô tình hỏi vậy, thế mà câu vừa dứt, mặt Nã Nã đã chùng hấn xuống, bất động một hồi.

Tôi trách mình ăn nói huyền thuyên, cân nặng có lẽ là một vấn đề vô cùng nhạy cảm đối với cô ấy, vậy mà tự dưng tôi lại nói ra.

- Nã Nã , tớ nói gì sai sao? Tớ xin lỗi...- tôi hạ giọng nói, về mặt Nã Nã cũng chẳng tốt hơn là bao, cô ấy liếc tôi một cái, môi mở ra nói mà như cười khẩy.

- Cậu nói không sai, cũng không cần phải xin lỗi tớ- Nã Nã vơ lấy chia rượu, rót vào cốc rồi đưa lên miệng uống cạn, điệu bộ như người thất tình tìm rượu giải sầu. Tôi đang định ngăn không cho cô ấy uống nữa, thì cô ấy nói- Tớ bây giờ có mập hay ốm cũng chẳng quan trọng nữa rồi. Cậu có biết trước đây tớ giảm cân là vì cái gì không?

Tôi nghĩ là vì sự trêu chọc chế nhạo của mọi người xung quanh, Nhưng nghĩ lại thì cũng không hẳn đúng, chẳng phải trước đây cô ấy đã rất táo bạo đã

Kích lại những người từng lấy ngoại hình cô ấy ra làm trò đùa sao?

Tôi lắc đầu, nói không biết.

- Ha... những chuyện cậu không biết, còn nhiều lắm- Cô ấy lại uống, rồi bật cười cay đắng, tôi thấy tình hình hiện tại thật là tệ, mới rồi vẫn còn nói chuyện cười đùa vui vẻ, chỉ tại tôi nên mọi chuyện với như thế này- Tiểu Phong, cậu ngốc thật đấy, nhiều lúc tớ còn thấy chán ghét sự ngốc nghếch này của cậu. Tớ trước đây giảm cân là vì Y Thần, tớ muốn mình trở nên xinh đẹp tự tin hơn khi đứng bên cạnh cậu ấy- nhắc đến cái tên ấy, trái tim tôi cũng chùng hẫ xuống, lâu lắm rồi mới có người nhắc đến hân trước mặt tôi. Lam Thiên đã ra nước ngoài du học ngay sau khi kết thúc năm học, tôi cũng ngăn mình không nhắc đến hân, bên cạnh lại có Hạo Thiên, Y Thần giống như đã bước ra khỏi cuộc sống của tôi hoàn toàn vậy.- Nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi, tớ hiểu dù mình có cầu cúng thế nào, có cố gắng ra làm sao thì cậu ấy cũng chẳng bao giờ thuộc về tớ đâu.- tôi lặng thinh chẳng biết nên nói gì - Trước giờ tớ có chấp, ích kỉ, dẫn đến việc lừa gạt, hãm hại người bạn tốt nhất của mình là cậu.

Những giọt nước mắt long lanh bắt đầu chảy dài trên gò má Nã Nã, tôi sững sờ nhìn cô ấy, không phải ngạc nhiên khi biết lí do cô ấy không muốn giảm cân nữa, mà vì, Nã Nã nói cô ấy ghen ghét tôi, Nã Nã lừa gạt tôi, cô ấy hãm hại tôi.

Bao giờ và khi nào?

- Nã Nã...

- Tiểu Phong, tớ nhiều lần tự hỏi rằng, tại sao người mà Y Thần để ý lại không phải là tớ, tớ có gì không tốt, tớ có cái gì không bằng cậu nào? Vậy mà Y Thần, cậu ấy chẳng bao giờ chịu ngoảnh lại nhìn tớ dù chỉ một lần...- Nã Nã lại rót rượu, ngửa cổ lên uống cạn.

- Nã Nã đừng uống nữa, cậu say rồi- tôi đưa tay lên định rằng lấy ly rượu trên tay cô ấy, nhưng lại bị cô ấy gạt ra.

- Tớ không say... cậu để cho tớ uống, hắc.. cậu nói cậu không biết đúng không, vậy thì để tớ nói cho cậu hết mọi chuyện. Ngày trước, Trong giờ học, lúc nào tớ cũng nhìn trộm Y Thần, chốc chốc lại nhìn một lần, giống như một thói quen vậy, không nhìn lại cảm thấy khó chịu, ngứa ngáy chân tay. Có lần tớ nói với cậu rằng, có đôi lúc tớ thấy Y Thần cũng nhìn tớ, tớ còn tưởng cậu ấy thích tớ, cậu nói rằng cậu ấy đang nhìn Giang Ly, nhưng không phải vậy, cậu có biết người cậu ấy thực sự nhìn là ai không?

- Tớ không biết- tôi lắc đầu nói, chuyện này tôi cũng không để tâm lắm, Nã Nã hỏi tôi như vậy khi nào tôi cũng chẳng nhớ nữa.

- Là Cậu đấy. Cậu ấy nhìn cậu, mắt dõi theo cậu, vậy mà tớ lại nghĩ là tớ, tớ tự mình ngộ nhận, thật buồn cười đúng không?

Tôi im lặng không nói gì, Nã Nã lại nói tiếp

- Cậu còn nhớ hồi trước cậu được điểm mười môn Tiếng anh không?- tôi gật đầu, chuyện này thì tôi nhớ, đó chính là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, lần duy nhất trong đời tôi được mười môn Tiếng anh, cái môn học mà tôi ghét cay ghét đắng- Cậu cho là Hạo Thiên giúp cậu làm bài, nhưng không phải vậy, cậu biết người đó là ai không?

Tôi nói:

- Tớ không biết- căn bản lúc đó, tôi cứ đinh ninh rằng Hạo Thiên đã giúp mình nên cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Nã Nã cười lớn:

- Là Y Thần, chính là cậu ấy đấy, chính mắt tớ đã nhìn thấy cậu ấy cầm bút khoanh vào bài thi của cậu, tốc độ của cậu ấy rất nhanh, mọi người có thể không biết, nhưng làm sao mà qua được mắt tớ cơ chứ?

Tôi bần thần cả người. Hồi đó, điểm phẩy môn tiếng anh của tôi rất kém, cũng nhờ lần kiểm tra học kì hôm đó tôi được mười, nên điểm phẩy mới được kéo lên, mới đủ tiêu chuẩn để xét tuyển vào Thanh Khê.

- Cậu còn nhớ lần hai đứa mình đùa nhau trong lớp bị thầy Hóa bắt được không, nhưng chỉ có một mình cậu bị phạt.- lần đó tôi nhớ, Nã Nã cu cậu khiến tôi bật cười mãi không thôi, gây mất trật tự trong lớp, bị thầy Hóa bắt ra ngoài cửa lớp đứng cả tiết, cuối giờ còn phải ở lại làm hai tờ đề mới được về. Tôi trước hôm đó tôi ngủ muộn, thế nên khi ngồi lại lớp làm đề, vừa buồn ngủ vừa đói, lại làm không được nên tôi ngủ gật, sau đó khi tỉnh dậy, bỗng dưng thấy bài tập của mình đã được làm xong hết tự bao giờ, như kiểu có bút hiện hình vậy.- cậu có biết là ai giúp cậu làm xong bài tập đó không?

Tôi lắc đầu.

- Là Y Thần đấy.- cũng đúng, chỉ có cậu ta mới có thể làm được hết gần ấy bài tập trong thời gian ngắn như vậy.

Sau đó, Nã Nã kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện, có chuyện tôi lơ mờ nhớ, nhưng cũng có chuyện tôi đã quên từ bao giờ. Toàn là những việc tôi không hề biết, cô ấy nói những việc tôi không biết còn nhiều lắm, quả đúng thật như vậy. Trước giờ tôi cứ nghĩ mình may mắn, hóa ra đều là do có người đứng đằng sau âm thầm giúp đỡ. 'Đầu cần phải ngạc nhiên như vậy, chẳng phải tôi đã biểu hiện rất rõ ràng đó sao?' Y Thần đã từng nói với tôi như vậy, đúng là biểu hiện rất rõ ràng, chỉ là tôi ngốc nghếch thờ ờ không để tâm đến mà thôi. Phải rồi, trước đây hân cũng từng cho tôi mượn gang tay khi tôi quên mang, khoác áo cho tôi khi tôi thấy lạnh, cứu giúp tôi trong hiểm nguy, cõng tôi về nhà, còn giúp tôi học bài nữa,...

- Tôi hôm đó, thấy hai người nắm tay nhau, tớ đã rất tức giận, đến lúc chơi trò chơi trong rừng, là tớ cố tình muốn tách cậu ra đi riêng, tớ biết cậu mắc chứng mù đường, tớ đã từng có suy nghĩ, nếu như lúc đó cậu biến mất luôn thì hay biết mấy. Nhưng sau đó tớ bắt đầu hối hận vì sự ích kỉ của mình. Trời càng lúc càng tối, lại đang đông lạnh giá, là Y Thần không ngại khó khăn lao vào rừng tìm cậu. Khi thấy bóng cậu ấy đã khuất dần trong bóng tối, tớ biết tớ đã thực sự thua rồi. Sau khi tìm thấy cậu, tớ vội có tìm cậu ấy nói chuyện để tách hai người ra khỏi nhau, là tớ bảo Văn Nhi tới chăm sóc cậu, còn

không quên nói với cô ấy, người cứu được cậu là Phong Tử. Hôm sinh nhật Y Thần, cậu bị nhốt trong nhà kho, là tớ đã khóa cửa lại không cho cậu ra ngoài, tớ nghĩ nếu cậu không đến thì sẽ tốt hơn. Ấy thế mà cậu không đến, Y Thần cũng chẳng thêm xuất hiện. Tớ nói buổi tiệc hôm đó diễn ra rất vui, nhưng chỉ là nói dối thôi, tớ chưa bao giờ thấy thất vọng và đau lòng như thế. Còn nữa, người ném bóng vào đầu cậu không phải là Y Thần, nhưng tớ lại nói là cậu ấy, cốt là để cậu ghét cậu ấy, khiến quan hệ của hai người trở nên tệ hơn. Khi cậu xung đột với Hạ Mỹ, là tớ cố tình đẩy cậu ngã, khiến cho đồ ăn trên tay cậu rơi trúng người Hạ Mỹ, khiến cô ấy tức giận rồi mắng chửi cậu...

Nã Nã vừa kể vừa thút thít khóc, tôi sững sờ nhìn cô ấy, tay run run nắm chặt vào nhau lạnh toát. Tôi nhìn Nã Nã đầy vẻ không thể tin được, cô ấy chỉ biết nhìn tôi cười khổ. Rồi nói.

- Sự thật là như vậy đấy. Tớ xấu xa như vậy đấy. Tớ sẽ không viện lý do vì tình yêu làm tớ trở nên mù quáng để xin cậu tha thứ cho những việc mà tớ đã làm đâu.

Có lẽ là do khói từ trong bếp bay ra, khiến mắt tôi cay cay. Tôi mới chỉ chớp mắt một cái thôi mà nước mắt đã rơi xuống không ngừng. Không biết bao lâu sau đó, tôi đưa tay ra nắm lấy tay Nã Nã nói.

- Không sao đâu, chúng ta vẫn mãi là bạn tốt của nhau.- không phải là tôi cao thượng, mà là tôi tin Nã Nã, nếu cô ấy thực sự là người xấu, cô ấy đã không nói hết tất cả sự việc cho tôi nghe. Ngoại trừ những việc cô ấy vừa nói mà tôi không hay biết, thì trước giờ, trong mắt tôi cô ấy luôn là một người bạn tốt, đối xử với tôi không quá tệ, hòa đồng với bạn bè. Chỉ là do tình yêu làm cô ấy nhất thời trở nên mù quáng mà thôi.

Nã Nã cảm kích nhìn tôi, sau đó đưa tay lên nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt.

- Phải rồi, còn một chuyện tớ quên chưa nói cho cậu.

- Chuyện gì?- tôi tò mò hỏi.

- Đáng nhẽ ra điểm của cậu không thể thi đỗ vào Thanh Khê...

Là Y Thần đứng đằng sau âm thầm giúp đỡ????

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Buông

Tôi một mình ngơ ngác đứng cô đơn giữa đường. Trời đêm đông lạnh giá, gió thổi tới cắt ngang qua má, lá cây xào xạc rơi...

Mọi thứ giống y hệt như cái ngày hôm ấy, lần cuối cùng tôi với Y Thần gặp nhau. Chỉ khác là, người quay lưng bước đi không phải tôi. Mà là Y Thần.

Bóng lưng lạnh lùng từng bước chậm rãi rời đi, không quá nhanh để tôi hiểu rằng hắn đang chạy trốn, không quá chậm để tôi nghĩ rằng hắn đang lưu luyến chẳng muốn rời chân. Giờ thì tôi hiểu cảm giác bị bỏ lại là như thế nào rồi, có thứ gì đó không ngừng cào cấu trái tim tôi, hối hận, đau đớn, tuyệt vọng...

Tôi không ngừng gọi tên hắn, nhưng miệng mở ra gào to nhưng tuyệt nhiên lại chẳng phát ra bất cứ âm thanh nào. Tôi gồng chân chạy đuổi theo, càng chạy bóng lưng ấy càng xa dần, khoảng cách giữa tôi với hắn như được định sẵn từ trước, chẳng thể rút ngắn lại.

Bỗng nhiên mặt đất dưới chân tôi trở nên nhão nhoét, chân tôi dần chôn sâu xuống đồng bùn đen ngòm đặc quánh không sao nhấc lên được. Tôi càng cố vùng vẫy lại lún càng sâu, tôi khóc lóc thảm thiết gọi tên hắn trong tuyệt vọng, tôi nói hắn đừng đi, đừng dời bỏ tôi như thế này. Nhưng bóng lưng ấy cứ dần mờ đi rồi biến mất theo cơn gió đêm lạnh lẽo.

Xung quanh chỉ còn lại màn đêm đen lạnh lẽo.

Tôi lim dim mở mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu chẳng thể nào nhấc lên. Tôi mơ hồ có thể ngửi thấy một mùi hương rất dịu, phảng phất bên cánh mũi mãi không phai. Có vài sợi dây gì đó mềm mại cọ cọ vào mặt tôi hơi buồn buồn lại cảm giác rất thú vị. Tôi hình như đang ngồi trên lưng ai đó, muốn xem xem đó là ai nhưng mí mắt lại không tài nào mở ra được.

Tôi đột nhiên nhớ đến buổi tối hôm nào trên biển, Y Thần cõng tôi trên lưng, chậm chậm bước từng bước chân chậm rãi trên nền cát sóng vỗ, tôi nhớ bầu trời đêm hôm đó rất đẹp, sao sáng ngợp trời, trăng soi mặt nước, gió thổi từng đợt, lửa sóng vỗ sóng xô.

Tôi hát cho hắn nghe bài hát mà tôi yêu thích nhất, hắn chê tôi hát không hay, hắn hứa khi nào tôi đỗ vào Thanh Khê, hắn sẽ đưa tôi đi xem sao băng rơi.

Kỉ ức hiện hữu mãi không quên, tôi đột nhiên muốn khóc quá, mắt đã không thể mở ra được, lại có hơi nước che ngang tầm nhìn. Người đó vẫn cõng tôi

trên lưng, tôi không biết đây có phải là mơ không, liệu người đang công tôi là Y Thần ư, liệu có phải hấn không? Hai năm không gặp lại, hai năm rồi chúng tôi vẫn chưa được nhìn thấy nhau.

* * *

Mở mắt, tôi thấy mình đang nằm trong một căn phòng. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, hồi lâu mới nhận ra đây là phòng của Hạo Thiên. Sau khi về nước, Hạo Thiên đã mua căn nhà này để ở, tôi cũng thường xuyên đến đây.

Tôi thấy đầu mình trống rỗng, nặng trĩu, người boai hoai mệt mỏi, cổ họng khô khốc.

Tại sao tôi lại ở đây nhỉ, sao tôi chẳng nhớ gì hết thế này?

Tôi ngồi dậy, bước xuống giường. Trong phòng hiện không có ai, tôi nghĩ Hạo Thiên chắc đang ở đâu đó trong nhà thôi, liền đi đến bên cửa, mở ra rồi bước xuống dưới nhà.

Trong bếp không có, sân sau không có, phòng khách cũng không có. Chắc cậu ấy đã ra ngoài rồi. Nghĩ vậy, nên tôi định quay lên phòng ngủ thêm một lúc nữa. Bỗng tôi nghe thấy có tiếng nói bên ngoài, sợi tơ hiếu kì giăng mắc trong đầu tôi. Tôi dừng bước, tiến về phía cửa sổ phòng khách, vén rèm đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Tôi thấy Hạo Thiên đang đứng đó, có người nào đó đang ôm cậu ấy từ phía sau. Tôi há hốc mồm sững sờ, người đó là con gái, mà lại là Đình San San.

Hai người họ, rốt cuộc là đang định làm gì đây?

Tôi im lặng, nhẩn mây quan sát tình hình bên ngoài. Hạo Thiên để cô ấy ôm hồi lâu, sau đó cậu ấy gỡ tay San San ra, quay người lại đứng đối diện với cô ấy. Họ nói chuyện gì đó nhưng tôi nghe không rõ, nhưng nhìn tình cảnh hiện tại tôi có thể đoán được vài ba phần câu chuyện. San San đang khóc, dường như đang nức nùi kéo Hạo Thiên, gương mặt xinh đẹp tha thiết nhìn Hạo Thiên thấm đẫm nước mắt.

Hạo Thiên quay lưng về phía tôi, thế nên tôi không thể nhìn thấy rõ biểu cảm của cậu ấy ra làm sao.

Hạo Thiên đưa tay lên lau nước mắt cho San San, nói điều gì đó. Tôi chỉ hận một nỗi là không thể đập vỡ tấm cửa kính này để đồng tai ra ngoài nghe ngóng. Vừa bực mình tôi vừa thấy mình thật buồn cười, ai đòi lại đi nghe lén chuyện người khác. Nghĩ vậy nên tôi quyết định không thèm xem tiếp vở kịch hay ngoài kia nữa, liền đi lên phòng, sau đó chầm chần nên đầu gối bộ ngủ. Trong đầu không ngừng thắc mắc không biết cái cô San San kia đến tìm Hạo Thiên để làm gì, họ có thường xuyên gặp gỡ nhau như thế này không. Không biết là vô tình hay cố ý, hôm nay tôi lại ở đây, à mà khoan, tại sao tôi lại ở đây được nhỉ? Rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra những gì?

Tôi nằm dài trên giường suy nghĩ, cuối cùng cũng tìm ra được một vài manh mối. Tôi nhớ là tối qua tôi có gặp lại Nã Nã, có đi uống rượu với cô ấy, sau đó cô ấy kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện, tôi chỉ nhớ mang máng, cố nhớ lại thì đầu lại hơi nhói, phải rồi, sau đó tôi có uống rượu, rồi say thì phải. Có lẽ Hạo Thiên đưa tôi về đây, có người công tôi về đây, là Hạo Thiên à?

Bỗng cánh cửa phòng kêu lên rồi mở ra, có người bước vào, tôi há hốc ra ngóc đầu lên nhìn, là Hạo Thiên.

- Tỉnh rồi à?- cậu ấy mỉm cười dịu dàng. Tôi gượng cười đáp trả rồi khẽ gật đầu.

Hạo Thiên tiến lại giường tôi đang nằm, ngồi xuống bên cạnh, lại hỏi:

- Đã đỡ hơn chưa, có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?

- Tôi không sao...

- Tiểu Phong, từ lần sau cậu đừng có uống rượu nữa, cái đó không tốt cho sức khỏe.

- Ủ, tớ biết rồi, chỉ là bạn bè, lâu lâu mới gặp một lần, uống cho vui thôi.- tôi cười cười.

- Bạn Bè?- Hạo Thiên nhún mày.

- Uhm...- tôi gật đầu.

- Là ai vậy?

- À là Nã Nã- bỗng nhớ ra điều gì đó, tôi thốt lên- Ủa, lúc cậu đến đón tớ không thấy Nã Nã sao? Chết rồi, cậu ấy còn uống nhiều hơn cả tớ. Không biết bây giờ thế nào rồi. Hạo Thiên, lúc cậu tới thật sự không thấy Nã Nã đâu sao?

Hạo Thiên trầm tư nhìn tôi, khiến tôi khựng lại, im lặng nhìn cậu ấy khó hiểu.

- Hạo Thiên, mà sao cậu tìm được tớ vậy?- quán rượu đó không mấy nổi tiếng cũng không bắt mắt. Hạo Thiên làm cách nào mà lại tìm được tôi?

- Tớ gọi điện cho cậu, có người nghe máy rồi nói địa chỉ cho tớ, lúc đến nơi thì thấy... hai cậu đang nằm gục trên bàn ngủ say như chết.- Hạo Thiên đưa cốc nước cho tôi, tôi cầm lấy, đưa lên miệng uống. Ô, thì ra là vậy, à mà khoan, cậu ấy nói là ‘thấy..hai cậu’ tức tôi với Nã Nã, vậy tại sao ban nãy khi

tôi nhắc tới Nã Nã lại khiến cậu ấy ngạc nhiên như vậy? - tớ gọi taxi đưa Nã Nã về , rồi cũng đưa cậu nên xe về luôn- Hạo Thiên có xe riêng, có lẽ cậu ấy đưa tôi về bằng xe của cậu ấy. Nã Nã đã về nhà an toàn, vậy là tôi yên tâm rồi.

Tôi đặt cốc nước xuống chiếc bàn bên cạnh giường, rồi ngẩng đầu lên hỏi Hạo Thiên.

- Ô, nhưng rõ ràng...- tôi nhớ là có người công tôi về mà, chẳng lẽ lại là mơ.

- Sao vậy?- Hạo Thiên hỏi.

- Hạo Thiên, cậu nói cậu đưa tớ về bằng xe của cậu, nhưng tại sao tớ có cảm giác không phải vậy, rõ ràng có người công tớ về mà. — chẳng lẽ Hạo Thiên thật sự có công tôi từ quán rượu về đây, vì sợ tôi ấy nãy nên mới nói vậy.

Về mặt Hạo Thiên hơi biến đổi, trước giờ nếu không phải là cháu mầy lo lắng cho tôi thì cũng là dịu dàng nhìn tôi mỉm cười. Thần sắc của cậu ấy bây giờ, trầm ngâm một cách khó hiểu. Tôi bắt đầu nghi ngờ về cái suy nghĩ vừa rồi của mình.

- Chẳng lẽ... không phải sao?

- Không, đúng vậy, có người công cậu về, người đó không phải tớ.

- Không phải cậu? vậy là ai?

Hạo Thiên không đáp, điều này khiến tôi hơi bức mình. Không nói đến chuyện người đưa tôi về là ai...

- Hạo Thiên, sao cậu phải nói dối tớ?

Trước giờ cậu ấy chưa bao giờ nói dối tôi điều gì. Tôi thắc mắc cái gì, muốn hỏi cái gì cậu ấy một là im lặng không nói, hai là nói cho tôi biết tất cả. Trước đây cậu ấy thà không nói cho tôi biết, chứ chưa bao giờ nói dối tôi dù chỉ một câu gọi là có. Vậy mà giờ, cậu ấy...

Tôi đột nhiên nhớ đến chuyện mình vừa nhìn thấy cách đây không lâu. Phải ,Đình San San.

- Hạo Thiên, cậu với San San là như thế nào, hai người vẫn còn qua lại với nhau sao?

Lúc Hạo Thiên còn ở bên Mỹ điều trị, Đình San San cũng tới đó, suốt khoảng thời gian cậu ấy nằm viện, cô ấy luôn ở bên chăm sóc. Khi nghe Hạo Thiên nói tới việc này tôi lúc đó thấy vô cùng khó chịu, có hơi âm ỉ và ghen tị. Tôi so với cô ấy, đối với Hạo Thiên, tôi chẳng làm được điều gì ra hồn cả, mặc dù tôi là bạn gái cậu ấy cơ đấy.- Hai người vẫn còn lén lút qua lại sau lưng tớ đúng không?- tôi tức giận hét lên.

- Tiểu Phong...- Hạo Thiên nắm lấy vai tôi, bàn tay này trước đó đã từng nắm tay San San, còn đưa lên lau nước mắt cho cô ấy.

- Cậu buông ra...- tôi hất mạnh tay Hạo Thiên ra khỏi vai mình, vô tình gạt phải chiếc cốc thủy tinh trên bàn, khiến nó rơi xuống vỡ ‘Choang...’

Tôi hoảng hốt nhìn những mảnh vỡ dưới sàn, Hạo Thiên nhìn tôi vẻ không tin.

- Tớ...- tôi nhất thời không biết nên nói thế nào.

Cả hai chúng tôi cùng im lặng, tôi còn nghe rõ nỗi một cái tiếng trái tim mình, tôi đúng là quá quá đáng rồi. Tôi định cúi người xuống nhặt những mảnh vỡ đó nên, nhưng Hạo Thiên đã nhanh tay ngăn tôi lại, ấn tôi trở lại giường, rồi cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh sắc nhọn.

Một lúc sau, Hạo Thiên nên tiếng

- Tớ trước giờ vẫn vậy. Người tớ yêu là cậu. Tớ với Đình San San chẳng có gì cả. Trước giờ vẫn vậy, bây giờ không có, sau này cũng không. Nếu tớ mà có tình ý gì với cô ấy, thì bây giờ đã không còn ở đây bên cạnh cậu như thế này. Hóa ra lòng tin của cậu đối với tớ chỉ thế thôi sao, cậu nghĩ tớ là loại người dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy à? Tiểu Phong, cậu làm tớ thất vọng quá.- Hạo Thiên nhẹ nhàng nói, cậu ấy ngẩng đầu nên nhìn tôi, Vẫn cái ánh nhìn thân thương ngày nào. Không trách móc, không oán hận.

Tôi vô cớ ghen tuông, vô cớ tức giận, tôi làm như vậy mà cậu ấy cũng không thêm nổi nóng, vẫn nhẫn nại giải thích cho tôi nghe. Giống như ngày trước, khi tôi nhờ cậu ấy giảng bài hộ, cậu ấy cũng rất kiên trì, tôi nói không hiểu, cậu ấy lại giảng lại, nói cho tới khi nào tôi hiểu mới thôi.

Tôi khóc, cảm thấy mình thật trẻ con ngu ngốc. Tôi thật quá đáng. Tôi cảm thấy hổ thẹn với lòng mình. Tôi chẳng có gì tốt đẹp cả. Hạo Thiên lại hoàn hảo như vậy. Tôi lúc nào cũng vô lí gây chuyện. So với Đình San San tôi chẳng là gì cả, tôi chẳng xứng với Hạo Thiên, chẳng xứng với tình cảm cậu ấy dành cho tôi.

Tôi không dám ngẩng đầu nên nhìn, mắt ngân ngấn nước dần xuống sàn nhà, tôi cảm thấy hổ thẹn khi nhìn vào mắt người con trai đó.

Không gian trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng gió thổi tung rèm cửa trắng xóa bay bay.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân lại gần. Tôi vẫn không dám ngẩng đầu nên nhìn. Hạo Thiên quỳ xuống trước mặt tôi, cậu ấy đưa tay lưng cầm tôi nên, tiện thể lau đi những giọt nước mắt long lanh nóng hổi đang lăn dài trên má tôi.

Tôi đưa mắt sang nhìn cậu ấy, bất gặp đôi mắt đẹp đẽ của Hạo Thiên, trong đó có in bóng hình của tôi.

- Tiểu Phong, cậu hỏi tớ tại sao lại nói dối cậu đúng không?- tôi không đáp- Vậy cậu hãy trả lời những câu hỏi này của tớ trước đã. Tại sao khi ở bên tớ cậu lại luôn lơ đãng, lúc nào cũng ngẩn ngơ, buồn bã. Rốt cuộc trong khoảng thời gian tớ vắng mặt đã xảy ra những chuyện gì rồi. Khi tớ tỏ ra thân mật với cậu, cậu lại vờ vĩnh lảng tránh. Cố cố gắng làm mọi thứ để khiến cho cậu vui, cậu tuy có cười đấy, nhưng nụ cười không còn như ngày xưa nữa. Tiểu Phong, cậu nghi ngờ tớ với San San có tình ý với nhau, cậu nghi ngờ tớ lừa dối cậu. Vậy thì cậu nói xem, cậu với Y Thần là thế nào? Chiếc nhẫn kia từ đâu mà có? Tại sao khi cậu say, người cậu gọi tên lại không phải là tớ?

Tôi sững sờ nhìn Hạo Thiên, cậu ấy cười nhạt, nụ cười đượm nỗi bi thương.

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, đúng rồi, tại sao vậy? tại sao lại như vậy hả Nhất Tiểu Phong, may trả lời đi, trả lời đi..

Hạo Thiên đứng dậy đi về phía cửa sổ, quay lưng lại với tôi, mắt tôi đắm đắm dõi theo bóng lưng ấy.

- Tiểu Phong, có lẽ trước đây tớ không nên dấu cậu, càng không nên bỏ cậu lại một mình mà ra đi như thế. Thì bây giờ, mọi chuyện chắc không như thế này đâu.

-...- tôi đứng dậy, nhẹ nhàng tiến về phía cậu ấy, chậm rãi từng bước một.

- Suốt hai năm qua, dù ở bên nhau thật đấy, nhưng tớ luôn cảm thấy lo sợ bất an. Là do tớ quá cố chấp. Cứ nghĩ cuối cùng, tớ sẽ làm cậu lại yêu tớ như ngày nào, nhưng có lẽ tớ nhầm rồi, sai thực sự- Tôi đưa tay lên định ôm lấy cậu ấy- Tiểu Phong, cậu thay đổi rồi, cậu không còn yêu tớ như ngày xưa nữa. -tôi khựng lại, bàn tay hẫng lại trong không trung - Cậu nói tớ buông ra, tớ nghĩ, có lẽ đến lúc tớ thực sự phải buông rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tìm U?

- Cái gì cơ..... A thật á..- tôi hét ầm cả lên, khiến cho Bích Như ở trên giường đang viết tiểu luận nhìn tôi nháu mày khó hiểu, Tịch Vân - cô bạn mới được trường xếp vào ở cùng phòng với chúng tôi khi Lam Thiên ra nước ngoài - ngó đầu ra khỏi cửa phòng tắm, miệng còn đang ngậm bọt đánh răng. Hỏi.

- Ở uyện í ế? (có chuyện gì thế)

- Ngọc Huệ, cậu ấy sinh rồi.- tôi lắp bắp đáp. Đúng như dự đoán. Bích Như hét lên.

- Cái gì? Sao lại sinh rồi....- Cô ấy còn nói thêm một tràng dài sau đó, có vẻ hoảng hốt ngạc nhiên lắm nhưng tôi không để tâm, hỏi Ngọc Huệ ở đâu đây bên kia.

- Cậu đang ở bệnh viện nào?

- Bệnh viện XYZ, nhanh lên nhé, hihi- cô ấy nói xong rồi tắt máy, tôi cất điện thoại vào trong túi, trèo xuống giường, quay đầu hỏi Bích Như.

- Cậu có vào bệnh viện cả tớ không, Ngọc Huệ sinh rồi, vào xem nó thế nào.

- Ủ ù, tớ đi với.- Bích Như cũng nhảy xuống giường, cùng tôi đi ra ngoài cửa.

Tịch Vân này giờ chẳng biết đầu cua tai nheo gì, lúc chúng tôi khuất dạng mới hét theo.

- Hai con nhỏ đáng ghét kia, định để tớ lại một mình à. Tở sợ ma.....

Tịch Vân không biết Ngọc Huệ là ai, nếu mà có biết thì cũng chỉ là mới nghe người khác nói thôi chứ chưa gặp mặt bao giờ. Thế nên hai người cũng không thân nhau cho lắm.

- Vậy cậu đi cùng bọn tớ cho vui.- tôi nhún vai cười. Tịch Vân đảo mắt sau đó bắt đầu dĩ nhiên.

- Thôi ạ.

Chúng tôi ra cổng trường, bắt một chiếc taxi.

- Bác cho chúng cháu đến bệnh viện XYZ nhé.- Người lái xe cũng trạc tuổi bố tôi, mỉm cười hiền lành, gật đầu đã nghe thấy rồi lái xe đi. Tôi quay sang hỏi Bích Như lúc này vẫn chưa hiểu ắt gấp gì- Có cần mua gì đến cho cậu ấy không nhỉ? Không biết là sinh con trai hay con gái đây, thế mà không báo

cho mình từ trước...

- Này, khoan, chẳng phải hai người đó mới cưới nhau được mấy tháng chứ mấy, sao đã sinh rồi?- Bích Như ngậy ngốc hỏi. Tôi bụm miệng cười.
- Cậu vẫn chưa đoán ra sao?
- Ủm, đừng nói với tớ là họ có thai trước rồi mới cưới nhé, con nhỏ Ngọc Huệ dám ăn com trước keng à?
- Ăn com trước keng, sao cậu lại nghĩ vậy?
- Chứ không phải à?
- Không, chuẩn luôn rồi, ha ha.

Sự thật là Ngọc Huệ có thai trước một thời gian rồi hai vợ chồng nhà họ mới quyết cưới nhau, tại Ngọc Huệ không thích gò bó bởi hôn nhân gia đình, tôi thấy suy nghĩ đó của cô ấy không đúng lắm, chẳng lẽ cô ấy không để tâm đến suy nghĩ của Lãnh Phong sao, nhưng mà Lãnh Phong sau đó cũng chẳng có ý kiến gì nhiều, tôi là người ngoài cuộc, thế nên đứng bên ngoài mọi chuyện thì sẽ tốt hơn.

- Ai da, bảo sao- Bích Như vỗ tay cái đét, rồi nhăn mày nói- Ra là có thai trước à, con gái con đũa, Lãnh Phong chắc bị Ngọc Huệ cho vào chòng nên mới phải lấy Ngọc Huệ, chứ người như Lãnh Phong mà thêm vào Ngọc Huệ nhà mình á?
- Không phải đâu, là Ngọc Huệ cầm dao kè vào cổ anh ấy uy hiếp, nói dám không lấy bà, bà đây cắt.
- Hứ, đừng có treu tớ.
- Ha Ha...

Chiếc xe dừng lại tại cổng bệnh viện, sau khi trả tiền, chúng tôi xuống xe, tiến vào trong. Khi này lúc nghe điện thoại, Ngọc Huệ có nói cho tôi biết số phòng rồi, thế nên tôi có thể nhanh chóng tìm ra phòng mà cô ấy đang nằm.

Đẩy cửa bước vào, tôi thấy Ngọc Huệ đang nằm trên giường, mặt mày nhợt nhạt có vẻ mệt mỏi, nhưng môi vẫn nở nụ cười hạnh phúc, mắt nhìn đứa bé còn đỏ hỏn nằm bên cạnh mẫn nguyện. Lãnh Phong đứng bên cạnh giường bệnh, nhìn hai mẹ con bọn họ, nét cười cứ đọng mãi nơi khóe môi. Một gia đình thật hạnh phúc.

- A, hai cậu đến rồi à?- Nhìn thấy chúng tôi, Ngọc Huệ reo lên. Bố mẹ cô ấy ở dưới quê, với lại tình cảm gia đình cũng không tốt, nên không ai đến thăm viện, ở đây cô ấy thân nhất với tôi và Bích Như, Lam Thiên lại ra nước ngoài, cô ấy coi chúng tôi là những người bạn thân duy nhất.

Lãnh Phong nhìn chúng tôi mỉm cười, tôi cũng máy móc mỉm cười đáp lại. Bích Như tiếp bước tôi tiến lại gần giường bệnh của Ngọc Huệ.

Ngọc Huệ rời ánh mắt về phía Lãnh Phong, nũng nịu nói.

- Anh bế con dùm em, sau đó về nhà lấy dùm em chút đồ, mua cho em bát bún nhé, đói quá, nhớ là mua ở quán mà em hay ăn ấy.

Lãnh phong ừ một tiếng, rồi bế đứa bé ra ngoài, lần đầu tiên tôi thấy trẻ sơ sinh, nhìn cứ hay hay mà kì kì sao ấy. Ngọc Huệ còn chưa cho chúng tôi thăm cháu, đã cắt đi mất tiêu, chẳng lẽ sợ chúng tôi bắt cóc chắc.

- Ghê nha, sai người ta như sai ô sin ý- Bích Như bữu môi chằm chọc, Ngọc Huệ nê lưỡi.
- Không dám đâu. Chẳng mấy khi được như thế này, phải biết tận dụng thời cơ chứ.- Ngọc Huệ mới sinh nên hơi yếu, thế mà còn cười nói treu chọc chúng tôi được.
- Cảm giác làm mẹ thế nào hả? Thật không ngờ lại nhanh như vậy, tớ còn tưởng mấy ngày nữa cậu mới sinh- tôi nói.

- Ủ, tớ cũng có biết đâu, tự dưng bụng đau dữ dội, rồi nó tòi ra luôn, còn chưa kịp xin phép tớ lấy nửa lời, đúng là quá hự hổng. Cảm giác thì, cũng thấy vui vui, kì diệu lắm- Ngọc Huệ nói mà mắt lấp lánh như sao, niềm hạnh phúc trào dâng không dễ gì ngăn lại được. Sau đó quay sang chìa tay ra trước mặt tôi và Bích Như nói- Ủây, thế hai người vào thăm tôi mà không mang cái gì ăn được vào sao, quà của cháu đâu rồi?

- Tớ quên mất rồi, tại đi gấp quá- tôi gãi đầu.

- Được lắm- Ngọc Huệ lườm lườm, nhưng tôi có nói sai đâu, đúng là quá gấp gáp mà, đã vậy, khi nói chuyện điện thoại, cô ấy nói như thể sắp chết đến nơi rồi, giục tôi mau mau vào bệnh viện nhanh nhanh dùm cái, làm tôi thấp thỏm không yên. Bây giờ tôi mới hiểu, không phải cô ấy nguy kịch gì, chỉ là muốn khoe mẽ với quà làm nũng mà thôi.

- Quà sau này tặng cũng được mà- Bích Như tò mò hỏi- thế cậu đã đặt tên cho em bé chưa?

Ngọc Huệ nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu nói.

- Không biết.

- Ấc, cậu định đặt tên là ‘Biết’ à?- tôi cười rung vai. Bích Như cũng phụ họa hùa theo.

- Tên khá đặc biệt, khá hay, khá sáng tạo. Ha, Ngọc Huệ, chỉ số IQ của cậu đúng là quá CAO rồi.- Bích Như nhấn mạnh từ ‘cao’. Ngọc Huệ hiểu ý, biết mình đang bị sỉ nhục trí thông minh, hậm hực nói.

- Hừ, hai cái người này, muốn ta đập đít đuổi ra ngoài cửa không hả?

- Giỏi thì đập đê, đập đê.

- Ha..ha

Nói vậy thôi, chứ tôi biết, chẳng qua Ngọc Huệ đang là người bệnh, nếu không, cô ấy nhất định sẽ xách cổ hai đứa tôi và Bích Như ném ra ngoài cửa thật. Chúng tôi nói chuyện thêm được một lúc nữa, đột nhiên Bích Như ôm mặt hét lên.

- Thôi chết, bài tiểu luận của tớ vẫn chưa làm xong. Ngày mai là phải thu rồi- Bích Như là học sinh ưu tú, Giáo sư Trình đích thân nhờ cô ấy viết một bài tiểu luận nhỏ, chỉ riêng cô ấy là phải làm, chứ dân đen như tôi không phải động tay động chân gì. Nói là nhỏ, đối với tôi chưa chắc là nhỏ. Tôi thấy Bích Như hì hục ngồi gõ máy tính từ chiều tới lúc ăn cơm, ăn cơm xong lại gõ từ lúc đó đến khi bị tôi kéo vô đây mà vẫn làm chưa xong.

- He, đi học làm gì cho mệt, đúng là khổ thật nha, ở nhà lấy chồng như tớ cho khỏe.- Bích Như cười hô hô, khiến tôi tự hỏi, liệu có thật là cô ấy mới sinh xong không, sao mà khỏe như trâu thê, tôi thấy trên ti vi mấy sản phụ mới sinh nhìn như cá chết trôi, thân sắc u ám mệt mỏi như hồn ma ấy.

- Cậu thì biết cái gì, cậu tưởng ai cũng sướng như cậu chắc, may mắn như cậu chắc, được chồng yêu chồng chiều như cậu chắc?- Bích Như đứng dậy đi về phía cửa.- Tiểu Phong, cậu không về luôn à.

Tôi rút điện thoại ra xem giờ, thấy còn gần nửa tiếng nữa mới tới giờ kí túc xá đóng cửa, mà Lãnh Phong thì đi chưa về, Ngọc Huệ lại một mình ở đây, tôi không an tâm. Tôi nói.

- Thôi cậu về trước đi, tớ ở thêm lúc nữa cũng được- Ngọc Huệ lúc này mắt dưng dưng nhìn tôi, nín kén, thấy tôi nói như vậy thì híp mắt cười.

- Ủ, nhớ về trước giờ kí túc xá đóng cửa nhé, không thì tối nay ngủ ngoài đường đấy.

Tôi gật đầu nói biết rồi, trong đầu lại nghĩ ‘ ở ngoài đường cũng không sao, cùng lắm thì tôi nằm ngủ luôn ở đây cũng được, đỡ tốn tiền taxi đi đi về về’

Bích Như ra ngoài, đóng cửa phòng bệnh lại.

- Ủa, sao bây giờ Bích Như dễ tính vậy nh? Cái kiểu này giống như đang yêu á, chỉ có yêu mới làm người ta thay đổi nhiều như vậy- tôi thàn than, Ngọc Huệ đứng là vua tiên tri giỏi tiên đoán, quả đúng như vậy.

Tôi gật đầu.

- Thật à, ai vậy?- Ngọc Huệ hào hứng ra mặt, kể từ khi cô ấy lấy chồng, khoảng thời gian chúng tôi gặp nhau không nhiều, những chuyện xảy ra ở trường cô ấy biết cũng ít, cả việc Bích Như với Tấn Thành là một đôi cũng không biết.

- Là Tấn Thành.

- Tấn Thành, Tấn Thành. ...- Ngọc Huệ lẩm bầm- a, có phải là cái anh đẹp trai học giỏi, nhìn thư sinh hay nên thư viện có phải không, cái anh gia sư của cậu á.?

- Ủ đúng là anh ấy.- Tình cảm thắm lặng của Bích Như cuối cùng cũng có thể khiến Tấn Thành động tâm chân tình. Trước khi đến với nhau, họ có một trở ngại đó là tôi, nhưng bây giờ tôi đã có Hạo Thiên, Tấn Thành bày tỏ với tôi, tôi liền từ chối, sau đó có lẽ là do có Bích Như luôn ở bên bầu bạn rồi nảy sinh tình cảm cũng nên. Bích Như rất ít khi nhắc đến chủ đề này với tôi, tôi cũng không hỏi thế nên hiểu biết của tôi cũng chỉ dừng lại ở đây.

Ngọc Huệ gật gù đầu, không còn gì để hỏi. Một lúc sau lại thẳng thốt.

- Chắc, cái tên Lãnh Phong này, bộ bỏ hay sao mà lâu thế không biết- Ngọc Huệ gãi đầu lên hai tay cấn nắn.

- Cậu đói à, hay để tớ xuống dưới kia mua cái gì nên rồi ăn- tôi gợi ý, Ngọc Huệ cười hi hi, lắc đầu nói thôi thôi, bây giờ cậu ấy chỉ muốn ăn bún ở cái quán quen thuộc mà thôi, mà cái quán quen thuộc đó của cô ấy tôi cũng biết, cách đây khá xa, thảo nào Lãnh Phong lại đi lâu như vậy.

- Lãnh Phong đúng là chiều cậu quá rồi mà.- tôi lắc đầu cảm thán.

- Chẳng phải Hạo Thiên cũng chiều cậu lắm sao? Còn nói tớ nữa- Ngọc Huệ dán mắt nhìn lên trần nhà. Buâng quơ nói, câu nói ấy đột nhiên khiến tôi khựng lại, không biết nên nói gì tiếp theo. Ngọc Huệ thấy tôi lâu quá không trả lời, liếc mắt nhìn tôi.

- Ủa, cậu sao vậy?- thần sắc thể hiện trên gương mặt tôi thật sự rõ đến thế sao, hay Ngọc Huệ quá nhạy cảm- Cậu với Hạo Thiên xảy ra chuyện gì à?- cô ấy đề dặt hỏi. Ngọc Huệ là người đại khái qua loa, không coi trọng tiểu tiết, thế mà lại biểu hiện giống như tôi sắp nổi nóng không bằng.

Tôi thấy như thế thật không thỏa, liền mỉm cười, nói nhẹ bằng

- Bọn tớ chia tay nhau rồi...

- Hà, tại sao chứ, từ bao giờ vậy?

- Cũng... mới đây thôi.- Ngọc Huệ đúng là mù thông tin kém hiểu biết, chuyện tôi chia tay với Hạo Thiên sau đó còn đồn ầm cả trường nên, mọi người bàn tán ra vào rất sôi nổi, nói tôi bị đá thế này thế nọ, cũng đáng lắm, mấy bạn nữ trong trường cũng vui ra mặt, liên tục tấn công Hạo Thiên hết lần này đến lần nọ, trước đây có tôi là rào cản, bây giờ thì hay rồi.

- A... vậy tại sao lại chia tay thế?

Tôi im lặng một lúc, rồi bắt đầu kể mọi chuyện cho Ngọc Huệ nghe, cô ấy nghe xong, gật gù không nói gì, tôi không hiểu cô ấy đang nghĩ gì, chỉ thấy tâm tình tôi bây giờ rất dỗi bòi, ngày hôm đó quyết định bước đi, chính tôi cũng không ngờ tới rằng mình lại như vậy.

- Vậy bây giờ cậu mới nhận ra rằng mình yêu Y Thần sao?

- Cậu ấy chắc chẳng còn như xưa đâu- Tôi nói, giọng đượm vẻ bi thương Cậu ấy thực sự đã biến mất rồi. Sau khi Lăng Di thi đỗ vào Thiên Hôi, có lần đã nói với tôi, Y Thần không có ở đó, đã nghỉ học rồi. Đi đâu thì chẳng ai biết, hoàn toàn biến mất chẳng để lại chút dấu vết gì. Hai năm trôi qua rồi, liệu hẳn có còn thích tôi như ngày xưa hay không, tôi không chắc nữa, biết đâu được hẳn đã có người yêu rồi, biết đâu được cũng đã quên mất rồi.

Quên những việc hẳn vì tôi mà làm, quên đi tình cảm đã dành cho tôi, có lẽ cũng quên luôn cả tôi rồi.

Nếu không phải vậy tại sao lại không đến tìm tôi chứ?

- Cậu ấy giờ này đang ở đâu?

- Tớ không biết.

- Vậy tại sao không đi tìm.

Tìm ư?

* * *

Sau khi Lăng Di thi đỗ vào đại học Thiên Hôi, con bé chuyển về sống cùng với bố tôi, mẹ cũng vậy. Cuối năm, trường cho nghỉ học, tôi trở về dọn dẹp lại nhà cửa, chuẩn bị đón tết Minh Nguyệt, nói thế thôi chứ tôi sẽ ăn tết ở thành phố X cùng với gia đình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn nên về đây dọn dẹp đôi chút, sửa sửa một vài thứ cho có không khí thì hơn, đằng nào thì đây cũng là nơi tôi đã từng sinh ra và lớn lên suốt mười mấy năm, nơi đây từng có một gia đình vô cùng ấm áp và hạnh phúc...

Trong quá trình dọn dẹp, từ gác mái cho đến tận nhà kho, tôi tìm được rất nhiều thứ thú vị: con gấu bông tôi chơi từ hồi tiểu học, cái bể bơi bằng hơi đã bị xì hết hơi, một vài cuốn truyện cổ tích về công chúa và hoàng tử mà ngày trước tôi cứ nằng nặc đòi bố hoặc mẹ đọc cho mình...

Lúc dọn dẹp phòng mình, tôi tìm thấy con cá heo màu xanh nước biển nhạt, trên cổ có thắt một sợi dây bằng kim tuyến trông rất đáng yêu, đây chính là con gấu bông mà Hạo Thiên đã rất kiên nhẫn để gấp cho tôi trong buổi hẹn hò đầu tiên. Tôi lặng thinh một vài giây hồi tưởng lại những gì trước kia mình đã từng, sau đó lại một mực ngăn mình không được suy nghĩ vu vơ nữa. Tôi cất con cá heo vào một cái thùng giấy nhỏ, trong đó có đựng một vài thứ lặt vặt khác mà tôi vô cùng yêu quý cùng với mấy món đồ Hạo Thiên tặng tôi trong hai năm gần đây, đóng lại, đem đặt lên kệ tủ cất đi.

Xong xuôi đâu đó, tôi đặt một vé máy bay bay thẳng tới thành phố X, cả quãng đường đi chỉ biết ngồi đưa mắt nhìn ra ngoài, ngắm nhìn mọi thứ từ trên cao qua tầng tầng lớp lớp những đám mây. Chẳng mấy chốc đã tới nơi. Bố và mẹ có ra đón tôi rồi đưa tôi về nơi họ bây giờ đang sống, về tới nhà cũng đã là sáng sớm, tôi quãng hành lý sang một bên, nhảy lên giường làm một giấc đến tận chiều. Chiều ngủ dậy lại cùng Lăng Di và mẹ đi vòng quanh các chợ với siêu thị để sắm sửa những thứ đồ còn thiếu. Chẳng mấy chốc đã hết một ngày. Tối hôm đó là đêm ba mươi. Lúc đang ăn cơm, Lăng Di hào hứng hỏi tôi.

- Chị, chốc nữa có muốn đi dạo phố với em không, đi qua quảng trường gần đường Thạch Thất họ tổ chức hội chợ vui lắm.

Tôi gật đầu, đáp có. Tôi không sống ở đây, thế nên không biết ở đâu có phong cảnh đẹp, ở đâu có món ăn ngon, thế nên đi cùng Lăng Di cũng không phải là một ý kiến quá tệ, mặc dù tôi chỉ thích những nơi yên tĩnh không mấy ồn ào.

Ăn cơm xong xuôi, sau khi giúp mẹ dọn dẹp với rửa bát, Lăng Di xăng xăng kéo tay tôi lên thay đồ, rồi gọi taxi đưa cả hai đến đường Thạch Thất.

Hội rất đẹp, có vô số những hàng quán bày bán la liệt những thứ đồ ăn đồ chơi muôn màu muôn vẻ, hoa đăng treo đầy đường, đèn đóm sáng trưng tung bừng, vô số các cặp tình nhân người thân cùng nhau đi lại ngược xuôi trên phố, khuôn mặt ấy nên sự vui vẻ hào hứng...

Trên cả đoạn đường, Lăng Di chỉ cho tôi xem hết cái này cái nọ, mua hết cái này cái nọ cho tôi ăn, vừa đi vừa giới thiệu về văn hóa nơi đây giống y như một cô tiếp viên thứ thiệt, mặc dù tôi nghe không hiểu là mấy và cũng chẳng để tâm là bao.

Đang đi đột nhiên con bé khựng lại, mắt nhìn một chàng trai đứng cách đó không xa, vẫy vẫy tay ra hiệu, rồi quay sang tôi mỉm cười e thẹn, nếu tôi đoán

không nhầm, đó chính là người con bé thương.

- Chị, em đi ra đây một lát, chốc nữa chị đợi em ở cầu Lăng Ngôn nhé, rồi em đưa chị về.- Lăng Di vừa nói vừa nhìn tôi với ánh mắt ní non, bây giờ tôi mới nhận ra, không phải là nó muốn dẫn tôi đi xem hội mà là lấy tôi ra làm khiên đỡ để có cơ hội đi chơi cùng người yêu. Tôi thấy dù sao cũng không cần phải quá câu lệ như vậy, Lăng Di bây giờ chỉ kém tôi có một tuổi thôi, cũng đã đủ lớn rồi, chuyện có người yêu và muốn đi hẹn hò cùng nhau cũng không cần phải dấu dấp điểm điểm như vậy làm gì.

Tôi gật đầu, nói lúc về tôi sẽ đợi ở cầu Lăng Ngôn, cây cầu tôi vừa mới bước qua, đường đi cũng dễ, thế nên tôi cũng không đến nỗi quên mất. Lăng Di cười vui thích rồi chạy lại phía người con trai kia, cậu ta nhìn tôi khẽ gật đầu mỉm cười như muốn chào hỏi, tôi cũng máy móc gật đầu mỉm cười lại. Sau đó quay đầu, đảo bước hòa mình vào con phố sầm uất đông vui này.

Không biết đã đi được bao lâu, con phố này khá dài, đi mãi mà không hết, tôi thấy cứ đi mãi như vậy thì cũng chỉ có một mình, bèn quyết định dừng lại, ghé thử vào một vài hàng quán nào đó xem sao. Tôi đưa mắt nhìn quanh quất, thấy có một hàng quán bày biện vô cùng kì bí qua hàng người xô bồ qua lại, tò mò quá liền tiến lại gần xem sao, có một bà lão đang ngồi ở đó, trầm tĩnh im lặng, trông có vẻ kì bí, đồ đạc bên cạnh cũng rất lạ lùng. Đây có lẽ là thầy bói, xem bói ư?

Tôi thấy cũng không tệ, liền ngồi xuống, bà lão đưa mắt liếc tôi một cái, hỏi tôi muốn xem bói không, tôi gật đầu, đáp có ạ. Bà lão lại hỏi tôi, cái miệng món mén già nua, tóc đã bạc nửa đầu, nói tôi muốn xem bói về vấn đề gì? Tình yêu, tiền tài, hay về đường đời,... tôi nói có thể xem hết cho tôi được không, bà lão gật đầu. Tôi đặt tiền xem quẻ bói vào một cái bát đã cũ kĩ sứt mẻ ở trước mặt, bà lão bắt đầu nhìn tôi một lượt từ trên đầu xuống dưới như đang đánh giá, tôi thấy không được tự nhiên khi bị người ta nhìn chăm chăm như vậy nhưng cũng không nên tiếng phản đối gì.

Sau đó bà lão bắt đầu phán xét tôi, giọng điệu khoa trương, nói một vài câu từ tôi không hiểu, tóm gọn tất cả lại thì tôi chỉ biết bà ấy nói rằng. Cuộc sống của tôi không quá nhiều biến động, có quý nhân phù trợ, trong chuyện tình yêu có hơi mơ hồ ngốc nghếch, nên để làm những người khác cảm thấy tôn trọng, bla bla. Tôi tuy chăm chú nghe những trong lòng lại không ngừng nhủ thầm rằng bà lão này chỉ đang nói thánh nói tướng, tôi xem bói thì ba phần tò mò bảy phần không tin, mới rồi còn định bụng hỏi bà ấy, làm thế nào để khi ra đường có thể nhặt được nhiều tiền, làm thế nào để trúng thưởng trong các trò chơi quay số may mắn trong các siêu thị,...

- Khi nào thì cháu có thể gặp được người ấy của mình?

- Thật ra không phải đi tìm đâu xa, cái gì đến thì cũng sẽ đến mà thôi, chỉ là cháu cần phải biết nắm bắt cơ hội cho thật tốt. – Nói cũng như không, tôi nói cảm ơn rồi đứng dậy, cho rằng những người làm thầy bói chỉ toàn là những kẻ nói dối lừa người hòng kiếm cái ăn cái mặc mà thôi, thần thánh gì chứ, giả tạo thì có.

Tôi lại tiếp tục bước đi, tình cảnh này, lại khiến tôi nhớ đến lễ hội Hoa Bông năm nào, lễ hội năm đó cũng rực rỡ sắc màu, người đông như kiến, tấp nập đi ngược đi xuôi, đèn treo cao bảy sắc cầu vồng chiếu sáng lấp lánh, hàng quán đầy đường, náo nhiệt không kém gì bây giờ. Tôi còn nhớ mình bị lạc mất Nã Nã, cũng một mình dạo bước như thế này, chỉ khác là lúc đó bước chân nhanh hơn, hoảng hốt kiếm tìm mà thôi. Trong lúc hoảng loạn cực độ vì bị lạc đường đó, người tìm thấy tôi là Y Thần, hắn còn nắm tay tôi nữa, hỏi tại sao tay tôi lại lạnh vậy. Tôi còn nhớ rõ lúc đó hắn hơi cúi xuống, tôi có thể nhìn thấy rõ hàng lông mày đang cau lại của hắn. Lông mi vừa dài vừa cong cụp xuống che đi ánh mắt. Khuôn mặt ngược sáng rõ nét thoảng lo lắng, có thể do ánh đèn điện rực rỡ phía sau làm tôi lóa mắt, tự dưng thấy hắn lúc này dịu dàng quá đỗi, khiến trái tim tôi không khỏi rung động. Tôi khẽ thở phào một cái để hồi ức bay theo gió đêm.

Hôm nay không có tuyết, thêm vài phần náo nhiệt, bớt vài phần lạnh lẽo.

Đột nhiên đuôi mắt tôi lướt qua một bóng hình quen thuộc, tim tôi bỗng dừng lại, chưa kịp nghĩ ngợi gì mà chân đã cất bước đuổi theo. Người người đông như kiến, bóng lưng quen thuộc phía trước liên tục lướt đi, tôi đuổi theo mãi, cố gắng nhìn cho kĩ càng, liệu đó có thực sự là người tôi đang tìm hay không. Tôi xô, tôi va vào hết người này đến người nọ, cuối cùng cũng đuổi kịp, đưa tay kéo tay người đó lại. Người nọ quay lại, nhìn tôi ngạc nhiên.

Không phải...

Không phải Y Thần...

- Cô...

Tôi vội rút tay về, lí nhí nói:

- Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.

Người đó cười thông cảm, rồi quay người bước đi tiếp, cũng không trách móc tôi vô duyên, dần hòa vào dòng người phía trước rồi biến mất.

Tôi đưa tay lên ôm lấy ngực, trái tim lại khẽ nhói, cảm giác vừa bẽ bàng vừa nực cười, tôi mong muốn gặp người đó đến thế sao, đến nỗi...

Tôi thở dài một hơi, quyết định quay lại cầu Lăng Ngôn, đợi Lăng Di trở về.

Tôi đứng giữa cầu, nhìn xuống mặt nước in hình trời đêm hiền hòa. Tôi ngẩn ngơ đứng nhìn, rồi lại suy nghĩ vu vơ, con người khi này nghĩ lại thì không thực sự giống Y Thần cho lắm, Y Thần gầy hơn, cao hơn, với lại lưng đẹp hơn tên vừa rồi nhiều, thế mà tôi cũng nhầm được, hắn đi đâu tôi còn không biết, chắc gì vẫn còn ở thành phố X này. Bản tính lạnh lùng ngạo mạn ít nói, chắc gì đã thích dạo chơi ở những khu phố sầm uất như vậy, chỉ tại tôi nghĩ nhiều quá thôi.

Đột nhiên có tiếng rít lên chói tai trong không khí, kèm theo tiếng nổ thật to cắt ngang suy nghĩ, tôi thấy dưới mặt nước in bóng một vật sáng bay vút lên nền trời đêm không sao, rồi nổ bung ra thành nhiều những tia sáng tỏa ra khắp nơi với sắc màu rực rỡ, lại thêm một chùm tia sáng nữa, rồi nhiều chùm tia sáng như thế. Cả bầu trời đêm như được thắp sáng, bùng bùng sắc màu rực rỡ

Mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, tiếng hoan hô dậy lên không ngừng.

Là pháo hoa, không biết nhà giàu nào ở đây đốt pháo hoa nữa.

Tôi ngược mắt lên nhìn, hết đợt này tới đợt nọ, đột nhiên nhớ đến trận mưa sao băng năm nào, những bông pháo hoa kia khi bay vút lên tựa như một ngôi sao băng bay vút qua tầm mắt. Tôi không khỏi cong môi lên, nở nụ cười trào phúng để tự giấu bản thân.

Cảm thấy bản thân sao mà cô đơn quanh quẩn quá,...

‘Thật ra không phải đi tìm đâu xa, cái gì đến thì cũng sẽ đến mà thôi, chỉ là cháu cần phải biết nắm bắt cơ hội cho thật tốt’

Tôi trầm nghĩ, cái gì mà không phải tìm đâu ra, cái gì mà đến thì cũng sẽ đến, cái gì là phải biết nắm bắt cơ hội cho thật tốt chứ, chỉ là nói phét lừa đảo mà thôi.

Tôi quyết định rồi, sau khi trở về, tôi nhất định phải bảo Vân Tĩnh- kẻ nổi tiếng là thay người yêu như thay áo- giới thiệu cho tôi vài anh chàng đẹp trai nào đấy mới được.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hội Ngộ Bất Ngờ

Tiểu Phong: Làm việc ở đó lâu như vậy rồi, nhưng chưa bao giờ em nhìn thấy tổng giám đốc đâu cả. Anh đã thấy bao giờ chưa?

Huyền Vũ: Rồi.

Tiểu Phong: Trông ông ta như thế nào?

Huyền Vũ: Em đoán xem.

Tiểu Phong: Chắc là một lão già nghiêm túc chứ gì?

Huyền Vũ: Anh ta còn rất trẻ.

Tôi nghĩ thầm ‘không phải chứ?’

Huyền Vũ: Không những vậy còn...

Rất

Đẹp

Traiiiiiiii... ..

Tiểu Phong: Nói dốc, thôi không nói chuyện với anh nữa,, em phải đi làm đây, đến muộn không khéo bị trừ lương mất.Bye anh.

Huyền Vũ:Ừ, đi cẩn thận.

Tôi mỉm cười, đóng cửa sổ chat, gấp lap top lại rồi trèo xuống giường, vớ lấy cái khăn móc trên tủ quần áo trước cửa phòng tắm rồi bước vào trong vệ sinh cá nhân.

Sau khi học xong đại học, tôi nộp đơn xin việc tại công ty Lạc Vương -là một công ty phần mềm nổi tiếng nhất nước. Và đã được tuyển dụng, hiện tại tôi đang trong thời gian thử việc ba tháng đầu. Thật ra không phải tôi tài giỏi ghê gớm gì, chỉ là mẹ tôi trước kia có làm việc ở đây, cũng được coi là có quen biết rộng rãi. Vì vậy tôi mới được chuyên viên nhân sự chiêu cố, nói thẳng ra thì, là đi cửa sau, đúng vậy, chính là đi cửa sau. Ha..ha

Bà lão thầy bói một năm trước có nói, cuộc sống của tôi không quá nhiều biến động, lại có quý nhân phù trợ, xét cho cùng cũng không phải là nói dối, nhưng cũng chẳng phải đúng hoàn toàn. Trong một năm cuối cùng của đại học, Tịch Vân có giới thiệu cho tôi ba chàng trai nọ, tôi quyết định sẽ hẹn hò

cùng họ, nhưng cuối cùng đều có chung một kết thúc không tốt đẹp, ví dụ như anh chàng đầu tiên, đáng về không đến nỗi nào, nhưng tính tình lại ki bo bủn xỉn, người thứ hai có tướng mạo hơi béo một chút, nhưng gặp phải vấn đề về sinh cá nhân, người thứ ba mặt mày bặm trợn, vừa nhìn thôi cũng khiến tôi khiếp đảm bỏ chạy mất dép rồi. Tôi còn nghĩ hay là Tích Vân chơi đùa mình, giới thiệu cho toàn tên dị hợm không đâu, cô ấy lại thân nhiên nói, đáng về bề ngoài tốt xấu ra sao nào quan trọng, quan trọng là khi lên giường có hợp với mình hay không thôi. Tôi té đùng ra xiu.

Tôi là loại người rất kén chọn, khi mua đồ trong siêu thị bao giờ cũng chọn loại tốt nhất để dùng chứ chẳng bao giờ chịu dùng đồ giảm giá loại hai cả, người ta thường nói ‘có méo mó còn hơn không’ nhưng với tôi thì không như vậy, tôi thì không có, chứ chẳng bao giờ chịu dùng đồ méo mó bao giờ cả, ba cuộc tình ngắn ngủi cuối năm đại học đó chính là minh chứng cụ thể nhất. Thế nên đến bây giờ tôi vẫn FA, mặc dù đã hơn hai mươi hai tuổi rồi. Hic.

Các bạn chắc đang thắc mắc con người có tên Huyền Vũ khi này đối với tôi là gì hả, đó không phải người yêu của tôi đâu, anh ta chỉ là một người bạn online, theo đúng nghĩa nhất ấy. Chúng tôi nói chuyện với nhau cũng được gần một năm rồi, rất hợp nhau, anh ấy rất vui tính, lại vô cùng tâm lý, không biết là vô tình hay hữu ý, anh ấy cũng là một thành viên trong đại gia đình Lạc Vương, nhưng lại đang công tác ở bên nước ngoài, chúng tôi chưa bao giờ gặp mặt nhau, tôi chỉ mới được xem ảnh anh ấy.

Tôi xỏ chân vào đôi giày cao gót màu đen mà tôi thích nhất ở bên cạnh cửa ra vào, rồi vui vẻ bước ra ngoài.

- Tiểu Phong, hôm nay đi làm sớm thế em- chị Cố Vi mỉm cười nhìn tôi quan tâm hỏi, hiện tại tôi đang thuê nhà ra ở riêng, một phần vì muốn tự lập, một phần vì nơi này cũng gần công ty tôi đang làm, thế nên thuận tiện hơn trong việc đi lại. Chị ấy là con gái của chủ nhà, là giáo viên Tiếng Anh, dạy học cho một trường tiểu học nổi tiếng trong thành phố, tôi nhiều lần cũng nhờ chị ấy dạy kèm Tiếng anh, thế nên hai chị em vô cùng thân thiết.

- Vâng, chị chuẩn bị đi dạy học ạ, chị em mình đi chung cho vui- thấy trên tay Cố Vi cầm một chiếc cặp màu đen, tay còn lại ôm theo một tập giấy A4, tôi nghĩ là chị ấy chuẩn bị lên lớp dạy học.

- Tiếc quá, bây giờ chị phải qua chỗ bác Chan đòi tiền nhà, chốc nữa mới đi, hay em đi trước đi không lại muộn.

Tôi gật đầu, đáp vâng rồi bước vào thang máy.

Sau khi học xong đại học, bố tôi có mua tặng tôi một chiếc xe máy, tôi đi làm bằng chiếc xe đó, nhưng mấy hôm trước Ngọc Huệ lại đến, chưa hỏi mượn tôi đã cầm chìa khóa phóng cái vèo, khiến tôi đuổi theo không kịp, hít bao nhiêu là khói bụi phía sau. Đến tận hôm nay vẫn chưa mang xe tôi trả cho tôi, thế nên mấy ngày nay tôi phải đi xe buýt đi làm, mấy lần bị xe bỏ lại, dẫn đến việc đi làm muộn, nhiều lần như vậy không khéo tôi không qua khỏi đợt làm thử việc này mất.

Mặc dù ầm ức tức giận là vậy, nhưng tính khí Ngọc Huệ tôi cũng hiểu được vài phần, tôi chỉ cần đi làm sớm hơn dự định một chút thì cũng không đến nỗi muộn.

Trên đường đến bến xe buýt, đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng còi xe ô tô hú hét đằng sau, mới đầu tôi cứ tưởng người tham gia giao thông nào vô ý thức, muốn hú còi thật to nhằm lăng xê đẳng cấp xe của mình, nhưng đi thêm được một đoạn rồi mà tiếng còi phía sau vẫn không dứt, tôi bực mình nghĩ thầm, không biết cái tên khốn kia rốt cuộc là bị thần kinh hay là không biết đường tới bệnh viện tâm thần cần hỏi thăm đường đây.

Tôi quay người lại nhìn, thấy trước mắt là một chiếc xe ô tô màu đen bóng loáng vô cùng đẹp để thời trang.

Từ trong xe một cánh tay thò ra, vẫy vẫy về phía tôi. Tôi nhú mồm bước lại gần, nhòm qua ô cửa sổ, cửa kính xe được kéo xuống nhiều hơn, lộ hẳn ra một khuôn mặt nho nhã anh tuấn, miệng tôi lắp bắp:

- Hạo Thiên...

- Lâu rồi không gặp có muốn đi nhờ một đoạn không?

Quả đúng là lâu rồi không gặp thật, sau khi chúng tôi chia tay, cậu ấy đột ngột xin nghỉ học, nghe mọi người nói là ra nước ngoài du học gì đó.

Tôi mới đầu có chần chừ một lúc, nhưng cuối cùng cũng quyết định nên xe, đơn giản vì hai lý do, thứ nhất, đi xe ô tô nhanh và dễ chịu hơn đi xe buýt nhiều, thứ hai, để chứng tỏ rằng tôi với Hạo Thiên bây giờ chỉ là bạn, đối xử với nhau bình thường tự nhiên, không cứ gì vì tình yêu tan vỡ mà bỏ qua cơ hội là những người bạn tốt. Cũng chẳng biết mình làm vậy để chứng minh cho ai xem nữa...

Sau khi đã yên vị bên ghế lái phụ, Hạo Thiên khởi động xe rồi lao cái vút trên đường, cũng không hỏi tôi là đang đi đâu.

- Cậu có biết tớ muốn đi đâu không vậy?

- Tập đoàn Lạc Vương- cậu ấy thân nhiên nói, tôi có hơi kinh ngạc, trố mắt ra nhìn.

- Sao cậu biết?

- Tại sao tớ không biết?- Hạo Thiên nghiêng đầu nhìn tôi mỉm cười hỏi lại. Tôi trầm ngâm, không nói gì nữa. Bỗng trong lòng cảm thấy hơi có lỗi, sau một năm xa cách, mặc dù đã chia tay nhau, thế mà cậu ấy vẫn rất quan tâm tới tôi, còn tôi, thậm chí sau đó cậu ấy đi đâu, tôi còn không biết nữa.

Hạo Thiên ơi là Hạo Thiên, sao lúc nào cậu cũng làm người khác cảm thấy cậu quá cao thượng như vậy chứ.

Tôi làm gì đáng.

- Xe mới à?- tôi đột ngột chuyển chủ đề, vỗ nhẹ mấy cái vào cửa xe.

- Vỗ vừa thôi, hông xe người ta bây giờ.

- Yên tâm, xe không hông được đâu, chỉ tạm thời không sử dụng được thôi.- tôi giả bộ thành thật trả lời, biểu hiện này làm Hạo Thiên không khỏi bật cười.

- Công việc dạo này tốt chứ?

- Tiền lương thì không nói làm gì, nhưng công việc nhiều quá, vừa đau đầu vừa mệt mỏi.- tôi thở dài ngao ngán.

- Sao cậu không xin làm việc ở chỗ khác nhẹ nhàng hơn. Lạc Vương là nơi chỉ dành cho những nhân tài thôi.- Hạo Thiên chăm chăm lái xe, thản nhiên nói.

- Ý cậu nói tớ kém cỏi chứ gì?- tôi lừ mắt.

- Không phải à?

- Ờ, cũng đúng.

- Vậy tại sao cậu lại được vào đó làm việc vậy? Chắc là chuyên viên nhân sự trong lúc ngủ gật đã ấn nhầm chuột rồi.

- Hừ, cậu muốn đánh nhau thì nói hẵn ra

...

Hạo Thiên sau khi chia tay không phải là đi du học như lời những bạn khác nói, mà cậu ấy xin chuyển trường, lí do tôi chỉ nghĩ được ra hai, một là Thanh Khê không phù hợp với khả năng của cậu ấy, cậu ấy xin chuyển đến ngôi trường khác danh tiếng hơn thì tương lai của cậu ấy sẽ sáng lạn hơn thôi, hai có lẽ là để tránh gặp gỡ tôi, chúng tôi học cùng trường, mà lại cùng lớp nữa, điều đó không khỏi khiến cả hai cùng khó xử.

Cậu ấy hiện tại đang thay bố mình điều hành công ty của gia đình, bây giờ là phó tổng giám đốc tập đoàn Trịnh Vũ, oai ghê.

Chiếc xe dừng lại, tôi mở cửa xuống xe.

- Hạo Thiên cảm ơn cậu.

- Không có gì.- cậu ấy mỉm cười rồi phóng xe đi. Tôi cũng không lưu luyến, bước vào trong.

- Tiểu Phong, bạn trai à, đẹp trai đấy- bác bảo vệ nhìn tôi cười cười. Tôi lắc đầu.

- Không phải đâu ạ, bác đừng hiểu lầm.

- Con gái lớn rồi có người yêu thì có gì phải giấu.- bác bảo vệ cười khà khà.

- Cháu đâu có giấu, thôi muộn rồi, cháu vào trong đây.

- Ừ. Làm việc chăm chỉ nhé.

- Dạ.

Tôi sải từng bước dài trên nền đá hoa cương tiến về phía thang máy, phòng làm việc của tôi nằm ở tầng mười hai, tòa nhà có tất cả năm mươi sáu tầng.

Tôi nhấn nút, thang máy mở ra, bên trong không có ai, tôi bước vào trong, cửa thang máy từ từ đóng lại.

Tôi đứng một chỗ chờ đợi thang máy từ từ đi lên.

Đột nhiên điện thoại báo có tin nhắn. Tôi mở ra xem, là của Hạo Thiên.

‘ Chốc nữa về tớ đợi cậu ở bên ngoài, muốn mời cậu đi ăn cơm, cảm được từ chối? Tôi mỉm cười, nhấn tin trả lời rằng mình đồng ý.

Lúc đó bỗng nhiên cửa thang máy mở ra, có người khác bước vào, tôi hiện đang cầm điện thoại nhắn tin nên chỉ liếc lên nhìn một cái rồi cúi đầu nhấn tin tiếp. Chỉ biết rằng người vừa bước vào trong là đàn ông, ăn mặc rất sang trọng, khí chất ngời ngời, cũng đẹp trai phết, dáng người cao ráo, khuôn mặt điển trai, bên tai có đeo một chiếc khuyên tai bằng kim cương.

Tôi giật thật đấy, mới liếc qua người ta một cái thôi mà đã có thể ghi nhớ luôn hình ảnh đó trong đầu..

Chỉ là..

Sao người đó quen thế nhỉ?

Tay cầm điện thoại của tôi run run, tôi từ từ liếc mắt lên nhìn lần nữa, khuôn mặt nghiêng nghiêng anh tuấn toát lên vẻ lạnh lùng vô cảm. Tim tôi khẽ thất lại, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn, Tôi mở mắt trân trân ra nhìn, không biết nên làm gì tiếp theo, một lúc lâu sau, tôi khó khăn nói, giọng đứt quãng.

- Y..Thần, cậu...cậu...- trước đây, đã nhiều lần tôi tự tưởng tượng tới viễn cảnh một ngày nào đó mình gặp lại Y Thần, tự nhủ thầm rằng tôi lúc đó nhất định phải mỉm cười thật tươi, chào hỏi cậu ấy giống như những người bạn xa cách lâu ngày mới gặp lại. Thế mà bây giờ, ngay cả một câu chào hoàn chỉnh tôi cũng không thể thốt nên lời, miệng làm sao có thể nhích ra để cười mặc dù trong lòng đang trào dâng một nỗi mừng vui cố kìm nén.

Hắn liếc nhìn tôi, khẽ nhàu mày, đôi môi khẽ mở ra, nói:

- Chúng ta... có quen nhau à?

* * *

Tiểu Phong, sao hôm nay đi làm muộn vậy, lại bị xe bỏ bến hả em?- Chị Hiểu Hồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, quan tâm hỏi. Chị ấy cũng mới xin vào làm như tôi, quan hệ của hai chị em cũng rất tốt.

- Dạ ...- tôi đáp, đúng là bị đến muộn, nhưng không phải do bị xe buýt bỏ bến, mà là gặp lại Y Thần, xúc động quá đứng đực trong thang máy đến nỗi bị nhảm tăng, sững sờ quá vì hắn nói hắn với tôi không quen nhau.

-Ừm, từ lần sau cô gắng đi sớm sớm một chút là được, à em có muốn uống cà phê không? Chị pha cho nhé.

- Vâng, em cảm ơn.

Hiểu Hồi đi ra ngoài pha cà phê, tôi gục mặt xuống bàn, đầu cảm thấy ong ong. Rõ ràng sáng nay khi ra khỏi nhà tâm trạng tôi rất tốt, vậy mà bây giờ...

Không biết từ lúc nào hắn lại có tầm ảnh hưởng lớn tới tôi như vậy.

Vương Y Thần.

3 năm không gặp, trông hắn trông trạc hơn xưa nhiều, chỉ là, khuôn mặt vẫn vậy, vẫn đáng người ấy, ngay đến chiếc khuyên tai bằng kim cương vẫn được đeo bên tai trái , tại sao hắn lại nói là không quen tôi, tại sao lại nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng xa lạ như thế? Giống như người dưng vậy...

Hắn làm vậy là có ý gì?

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng ồn ào, ngẩng đầu lên thấy mọi người đã chạy ra khỏi phòng hết.

- Thanh Tâm, có chuyện gì vậy?

-Tớ cũng không biết nữa, thấy mọi người bảo bên ngoài có anh chàng rất đẹp trai nên ra xem thử, cậu cũng đi đi.-Thanh Tâm nói xong rồi chạy biến. Tôi ngơ ngác.

-Tiểu Phong, Tiểu Phong...- Hiểu Hồi trên tay cầm hai cốc cà phê, vội vã chạy về phía tôi, vừa chạy vừa cuống quýt gọi tên, điệu bộ vô cùng gấp gáp, khiến cho vài giọt cà phê bắn cả ra ngoài. Tôi chau mày khó hiểu.

- Sao vậy?

Hiểu Hồi đặt hai cốc cà phê xuống bàn, thở hổn hển.

- Tổng... Tổng giám.... đốc..học...- chị ấy cầm tay tôi kéo đứng dậy- Đi thôi..nhanh..

- Có chuyện gì vậy chị?

- Chẳng phải em rất muốn gặp tổng giám đốc công ty mình sao, nhanh lên, anh ta đang đứng ở ngoài kia kia, mọi người bu lại nhiều lắm, nhanh lên kéo anh ta đi mất...

Tôi bị Hiểu Hồi kéo đi.

- Em nhìn đi, kia chính là người đứng đầu tập đoàn Lạc Vương, cũng đồng nghĩa với việc anh ta chính là tổng giám đốc của bọn mình, còn rất trẻ đúng không, rất đẹp trai đúng không? ...

Mọi người đã tập hợp đông đủ ở đại sảnh, không riêng gì tầng mười hai chúng tôi mà nhân viên ở các phòng khác tầng khác cũng lũ lượt kéo đến. Dù để thấy vị tổng giám đốc bí ẩn lâu nay không xuất hiện dù chỉ một chút này có sức hấp dẫn đến mức nào. Mọi người ai ai cũng tò mò.

Khác với vẻ nhồn nháp như chạy nạn khi nãy, mọi người đứng rất nghiêm chỉnh, cùng lắm thì cũng chỉ ghé tai nhau thì thầm mấy câu hoặc thốt lên đầy vẻ

giường một cách kín kẽ nhất. Mọi người đứng vây quanh thành một vòng tròn rộng, bên trong là một tốp người mặc vest đen thanh lịch, đều là những người có chức cấp cao trong tập đoàn. Họ đi đến đâu mọi người đều tản ra đến đó, giống như việc bạn đốt một mồi lửa, hùa vào đám kiến đồng ngất đang nhón nháo chạy, đảm bảo chúng sẽ nhanh chóng tản đi nhường đường cho bạn một cách nhanh và gọn nhất. Đám nhân viên hiếu kì kia bây giờ cũng chẳng khác mấy con kiến nhỏ là bao. Còn tên tổng giám đốc được bao vây kia chắc chẳng khác nào đám lửa đỏ rực cháy đầu nhĩ. Nói quá khoa trương rồi.

Đường tổng trước đây là người đứng ra quản lí sơ bộ công ty Lạc Vương trong thời gian tổng giám đốc thực sự vắng mặt. Là một lão già nổi tiếng mặt lạnh nghiêm túc thể mà bây giờ cũng cúi đầu cung kính khiêm nhường ăn nói hiền dịu với ai. Tôi đứng từ trong đám đông ngó mắt nhìn ra không khỏi tò mò, qua lớp lớp đầu người cổ găng nhón chân lên để nhìn cho kĩ.

Tôi nhìn thấy người người đó rồi. Ừm, dáng người cao ráo cân đối, khuôn mặt tuấn mĩ điển trai, hoàn hảo tới từng centimet, khí chất bức người, vẻ đẹp yêu mị lạnh lùng cao ngạo như đang thổi miên mọi người. Hắn sải từng bước chân trên nền đá hoa cương vừa phóng đảng vừa mạnh mẽ, chốc chốc lại gật gật đầu tỏ vẻ đã nghe thấy Đường Tổng nói gì. Khiến cho ánh sáng của viên kim cương trên tai trái không khỏi nhấp nháy chói mắt.

Tôi ngây ngốc ngắm nhìn, những tiếng ồ à đầy thán phục vẫn văng vẳng bên tai nhưng tuyệt nhiên tôi chẳng nghe ra được chữ gì.

Ánh mắt hắn vô tình lướt qua người tôi, hắn nhìn thấy tôi rồi.

Tìm tôi như sững lại, hai mắt giao nhau trong giây lát mà tôi tưởng chừng như rất dài, ánh mắt vô tình lãnh đạm nhanh chóng rời đi nơi khác, làm tôi không khỏi nghi ngờ liệu vừa rồi hắn có phải là đã nhìn thấy tôi rồi hay không, hay lại là, tôi tự mình ngộ nhận...

Đột nhiên có tiếng vỗ tay hoan hô dấy sóng, có người còn cao hứng huyết một tràng sáo dài.

Tôi cúi đầu xuống, không dám nhìn nữa. Rất lâu sau đó mới nặng nề cất bước lạng lẽ rời đi.

Cả buổi hôm đó đầu óc tôi như ở trên mây, không tài nào tập trung được vào việc gì cả. Toàn thân cảm thấy oể oải bứt dứt sao sao ấy. Mọi người hỏi tôi có làm sao không, tôi lắc đầu nói không sao cho mọi người yên tâm.

Họ luôn miệng ca ngợi Y Thần thể này thể nọ làm tôi nhức hết cả đầu. Khiến tôi từ 'không sao, thực sự muốn đập bàn rồi hét lên. 'Tôi thật sự rất có sao có sao đấy, làm ơn im lặng trật tự dùm đi a'. Cả phòng ai cũng mừng vui phấn khởi như tết, mà không cứ gì phòng làm việc của tôi, các ban phòng khác cũng rôm rả không kém, miệng lưỡi được thể hoạt động hết công sức, mặt mày thì tươi như hoa. nhân thì gật đầu khen tốt, mỹ nữ thì lấy phấn son ra trát đầy trên mặt định đi quyến rũ ai?

Tôi thấy cái lí do khiến họ như vậy chẳng đáng tí nào. Công việc thể nào cũng sẽ nhiều thêm mà thôi.

Cuối cùng cũng tan ca, tôi như được giải thoát, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi phóng thẳng ra cổng chính của công ty. Bụng dạ thì réo liên hồi, xong lại chất lưỡi khi nghĩ đến việc mình còn phải lặn lội trên xe buýt một quãng đường dài mới được về nhà ăn cơm.

Từ xa tôi đã nhìn thấy Hạo Thiên, đứng bên cạnh xe của cậu ấy, trên tay có ôm một đứa bé. Cậu ấy hẹn tôi đi ăn trưa thể mà tôi quên mất.

- Cậu đợi tớ lâu chưa? Sao không gọi điện cho tớ?- tôi hỏi.

- Cũng không lâu lắm, với lại đang trong giờ làm việc, gọi điện cho cậu thì không hay cho lắm.

- Ừ, ừ ha, mà đây là ai vậy? Đáng yêu quá.- tôi đưa mắt nhìn đứa bé tầm hai ba tuổi, miệng đang ăn kem, trông vô cùng dễ thương, tôi đưa tay lên nựng má nó.

- Là con chị mình. Bé Ỉn, chào cô chưa con?- Hạo Thiên có một người chị, trước đây cậu ấy đã từng kể cho tôi, và tôi cũng đã được gặp mặt, chị ấy là vợ của một doanh nhân tài giỏi người Đức, vô cùng xinh đẹp yêu kiều, đứa bé này trông cũng xinh vô cùng, mắt to da trắng, miệng chúm chím má hồng hồng, khi nào lớn nên kiểu gì cũng trở thành một cô gái ai nhìn cũng phải yêu.

Đứa bé ngược đôi mắt to tròn long lanh lên nhìn tôi, cái miệng nhỏ nhắn còn dính đầy kem lẽ phép nói.

- Con chào cô ạ.- cái má phúng phính theo từng lời nói.

- Ừ, cô chào con.

Tôi rút từ trong túi xách ra một chiếc khăn tay, đưa lên miệng con bé lau đi những vệt kem màu trắng màu hồng trên mép. Rồi cười dịu dàng, thật ra tôi cũng không thích trẻ con cho lắm đâu, cũng không giỏi lụng trẻ nhỏ.

- Cảm ơn cô ạ.- con bé nói rồi nhìn tôi cười khanh khách.

- Bé Ỉn, được rồi đừng ăn kem nữa, lên xe thôi, chúng ta đi ăn nào.

- Dạ vâng ạ.- bé Ỉn cười vui thích.

- Mình đi thôi- Hạo Thiên quay sang nói với tôi. Tôi mỉm cười gật đầu, rồi cùng hai người lên xe.

Lúc đó tôi hoàn toàn không biết rằng, ở một góc xa khuất lấp nào đó, trong một chiếc xe vô cùng sang trọng, có một người đang dõi ánh mắt về phía tôi, lặng thinh.

* * *

Tiểu Phong: À, hôm nay em được gặp tổng giám đốc đó.

Huyền Vũ: Ồ, vậy sao, thế nào, có giống như những gì anh đã nói không?

Tiểu Phong: Giống với người anh nói, và giống với cậu bạn học cùng với em hồi cấp ba. Anh biết không, tổng giám đốc chính là người mà em đã kể cho anh đó, cái người mà đã ba năm rồi chúng em vẫn chưa hề gặp lại.

Chuyện về Y Thần, tôi có kể cho Huyền Vũ nghe, thật ra có kể ra cũng chẳng sao, chẳng là tôi cần có một người để tâm sự. Anh ấy ở bên Mỹ công tác, chắc chẳng có thời gian đi buôn chuyện với người khác đâu. Có chuyện gì vui buồn tôi cũng tâm sự với anh ấy, cũng không hiểu tại sao nữa. Ngược lại, Huyền Vũ lại rất hiểu chuyện, lúc nào cũng đưa ra những lời khuyên đúng đắn nhất, chẳng bao giờ thắc mắc tại sao, chỉ luôn đưa ra những ý kiến nói tôi nên hành xử như thế nào.

Tôi viết một đoạn dài như vậy, rồi cuối cùng nhấp phím 'enter' rồi bắt đầu ngồi chống cằm ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào màn hình đợi chờ tin Huyền Vũ nhắn lại. Chẳng hề đợi rõ lâu mà chẳng thấy cái gì. Có lẽ là bận việc gì đó đây. Tôi nghĩ thầm.

Huyền Vũ: (đang trả lời tin nhắn)

Tiếp tục đợi rõ lâu mà chẳng thấy hồi âm, anh ấy nhắn cái gì mà dài vậy cả, tôi thắc mắc. Cuối cùng...

Huyền Vũ : Vậy à?

Vẹn vẹn có vậy thôi sao, tôi nhăn trán khó chịu, đánh tiếp dòng chữ tiếp theo trên bàn phím.

Tiểu Phong: Nhưng mà cậu ấy lại nói là không quen biết em, chẳng lẽ cậu ấy bị mất trí nhớ sao?

Huyền Vũ: Anh nghĩ không phải như vậy đâu, theo anh thấy thì trước đây cậu ấy có vẻ rất yêu em, nhưng khi đó em lại không yêu hắn, mà em trước đây lại không thích tích cách của hắn cho lắm, có lẽ bây giờ hắn muốn thay đổi tính cách để em có thể yêu hắn thôi.

Lí do gì mà kì cục thế, nhưng mà, nếu hắn không thay đổi, bây giờ tôi cũng thấy... yêu hắn rồi mà.

Tiểu Phong: Em nghĩ không phải vậy đâu. Hắn không ấu trĩ đến thế đâu.

Huyền Vũ: Thế thì em cứ đợi mà xem. Mà thôi muộn rồi, em đi ngủ sớm đi, thức khuya không có lợi cho sức khỏe đâu.

Tôi gật gù, nghĩ cũng đúng, không nên suy nghĩ quá nhiều làm gì, cái gì đến rồi cũng sẽ đến thôi.

Tiểu Phong: Vâng, bye anh.

Huyền Vũ: Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Vậy Để Tôi Tự Mình Tìm Hiểu(1)

Tôi ngửa cổ lên trời thán than, sao cái số tôi đen đui vậy chứ, nhập số liệu vào máy bị sai, trưởng phòng bắt ở lại làm lại, bao giờ đúng một trăm phần trăm mới được về. Thành ra tan ca muộn, đang đi trên đường bị thùng lốp xe, không biết cái tên đáng ghét vô ý thức nào vứt đinh ra đường, làm bọn cô nương không may gặp phải, ta mà biết là kẻ nào, ta nhất định sẽ đâm cho hắn mấy phát, sách cổ hắn lên hỏi hắn có còn có đạo đũa hay không, nếu bảo không nhất định phải bắt thằng cha nội nhà hắn trả tiền sửa xe cộng thêm tiền đi taxi về nhà nhân nên cấp số mười mới được.

Tôi bây giờ cũng chẳng khá khẩm là bao, chân đi giày cao gót, đường vừa vắng vừa không có đèn, đã vậy lại còn phải đi một đoạn đường dài nữa mới tới được nơi sửa xe. Mà sửa xe xong lại phải bắt xe buýt về nhà, bụng vừa đói người mệt, tôi muốn chết quách đi cho rồi.

Tôi tức giận đạp vào cái đít xe mấy cái, thành ra cái chân trở nên đau đớn tê dại, ngay cả cái xe này cũng muốn hành hạ chủ của nó, thật là bất công, rốt cuộc là sáng nay tôi bước chân phải ra trước hay bước chân trái ra khỏi nhà trước vậy hả trời??????

Đột nhiên phía sau xuất hiện đèn ô tô, tôi ngoảnh đầu lại nhìn, nho nho mắt vì bị ánh sáng của đèn pha xe làm cho loá mắt, trong lòng không khỏi mừng thầm, hay là nhờ người này giúp đỡ một chút vậy. Nào ngờ vừa ngó thấy người ngồi trong xe, nụ cười rạng rỡ như đoá hoa nở rộ trên môi tôi liền khựng lại trong khoảng khắc.

Người ngồi trong xe là Y Thần, thật ra kể từ buổi hôm đấy đến giờ tôi vẫn chưa gặp lại hắn lần nào, mặc dù làm việc trong cùng một công ty, cùng một tòa nhà. Phòng làm việc của hắn nằm trên tầng ba hai, đó không phải là nơi mà một nhân viên quen như tôi có thể tự do ra vào, với lại tôi cũng chẳng có việc gì cần phải nên đấy cả. Lúc đi làm hay lúc tan sở cũng không trùng hợp gặp nhau trong thang máy. Trừ việc tinh thần của mọi người trong công ty vui vẻ hơn, làm việc hăng say hơn, nhiều chuyện dễ dàng hơn thì so với ngày trước, mọi thứ không thay đổi nhiều là mấy. Thế nên khi thấy người ngồi trong xe là Y Thần, tôi không khỏi bất ngờ.

Y Thần cho xe chạy từ từ rồi dừng lại bên cạnh tôi, cửa kính xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt hắn lộ ra kèm theo nụ cười nửa miệng đẹp mê hồn, giọng nói cũng vô cùng hấp dẫn:

- May I help you?- để hắn thấy mình trong hoàn cảnh như thế này, thật xấu hổ chết đi được, tôi bậm môi, suy nghĩ một lúc liền nói:

- Tôi bị hỏng xe rồi...

- The front has a garage , which should help you driving the car I go there?

Tôi chớp chớp đôi mắt, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì, mặc dù hắn phát âm rất chuẩn.

Hắn còn bày đặt hỏi tôi bằng tiếng anh, chẳng lẽ hắn thực sự đã quên rằng tôi học không giỏi môn này sao? Hay lại có ý muốn kiểm tra trình độ ngoại ngữ của nhân viên.

Hắn thấy tôi đàn mặt ra thì bật cười thích thú, mở cửa xe rồi bước xuống.

- Phía trước có một tiệm sửa xe, để tôi giúp cô dắt xe tới đó. (ý nghĩa tương tự câu tiếng anh phía trên)- Chưa kịp để tôi đồng ý, hắn đã rằng lấy tay lái, gạt tôi ra- Vào trong xe ngồi đợi.- Hắn nói rồi dắt xe đi, tôi ngây ngốc đứng nhìn.

Nếu là trước kia, nếu không phải là coi như không biết phóng xe vụt qua, thì ít nhất hắn cũng sẽ chăm chọc tôi vài câu. Đằng này, tự dưng hắn lại giúp đỡ tôi, tốt bụng một cách đột xuất.

Tôi đang định lên tiếng ngăn lại, nhưng thấy bóng hắn đã đi xa rồi nên đành thôi. Tôi đưa tay lên gỡ gỡ đầu, nhận ra xung quanh chỉ còn có một mình mình. Ngoài này vắng vẻ quá, ngoài ánh sáng từ đèn pha ô tô ra thì xung quanh tối đen như mực, gió rít từng cơn khiến tóc gáy tôi rụng đứng cả lên. Tôi liền nhanh chóng chui tọt vào trong xe. Sau khi đã yên vị trong đó, tôi liền cúi xuống tháo ngay đôi giày cao gót mười phân ra khỏi chân của mình, rồi bắt đầu nắn nắn bóp bóp. Chốc nữa phải về ngâm chân một lúc rồi hẵng đi ngủ vậy. Tôi không thích đi giày cao gót, đây là không muốn nói rằng thật sự ghét, nhưng do công việc bắt buộc, cộng thêm việc chiều cao của mình có vài phần khiêm tốn, thế nên tôi phải tự hành hạ bản thân mình như vậy. Lúc mới tập đi, không biết tôi đã ngã nên ngã xuống bao nhiêu lần, còn bị trẹo cả chân nữa, một tuần không đi lại được.

Thật may là gặp được Y Thần, nếu không có hắn chắc tôi lại phải trệu trạo đi bộ về nhà cộng thêm việc đi xe buýt chen lên chen xuống nữa chắc là tôi đến chết mất.

Hôm nay xét cho cùng cũng không đến nỗi đen đủi lắm nhì.

Một lúc sau Y Thần quay lại, hắn mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

‘ Đi nhanh dữ’ tôi nghĩ thầm.

Chiếc xe khởi động rồi lao vút đi, gió thổi ào ào từ bên ngoài vào tấp lên mặt tôi mát lạnh, Y Thần đưa tay lên nhấn nút điều khiển khiến cửa kính từ từ đóng lại.

Không còn tiếng gió bên ngoài thổi, không gian trong xe trở nên yên lặng lạ lùng. Y Thần một mực đắm đắm nhìn về phía trước. Tôi bèn đứng hắng vài cái, hắn vẫn không thèm quan tâm, tôi đảo mắt bất đắc dĩ nói vài câu để phá tan bầu không khí nặng nề.

- Ủm, xe của tôi bị thùng lốp...

- Ngày mai cô có thể đến lấy xe, cái cửa tiệm chúng ta vừa đi qua đó.- Hắn lạnh lùng nói, liếc tôi một cái rồi tiếp tục tập trung lái xe.

Cái tên này đúng thật là, nếu tôi không hỏi chắc hắn chẳng thèm nói đâu nhì. Mà ‘cái cửa tiệm chúng ta vừa đi qua’ là cái nào chứ, quãng đường chúng tôi vừa đi qua có hai, ba cái lán.

Tất cả lại tiếp tục chìm vào im lặng...

- Nhà cô ở khu Vĩ Ngạn à?- Hắn đột nhiên hỏi.

Hả, hắn biết tôi sống ở đâu sao?

Trong lòng tôi trào dâng một cảm giác ấm áp, hóa ra hắn vẫn còn quan tâm tới tôi.

- Sao...sao cậu biết? – tôi giả bộ hỏi, định bụng làm hấn lòi ‘cái đuôi cáo’ ra.

- Tôi đoán thế- hấn tỉnh bơ đáp, còn có vẻ rất chân thật. Hóa ra là do tôi tưởng bỏ, tự mình đa tình, hấn nào còn quan tâm tới tôi như trước nữa. Đến mỗi quan hệ của chúng tôi còn bị hấn thẳng tâm chối bỏ, thậm chí là quan hệ bạn bè hấn cũng không thèm nhận, coi nhau như người dưng, thật phần không quen biết.

Trái tim tôi như va mạnh vào thứ gì đó. Huyền Vũ nói hấn chỉ đang muốn thay đổi bản thân, trở thành một người mà để tôi có thể dễ dàng yêu mến. Huyền Vũ trước giờ luôn đưa ra những lời khuyên đúng đắn, luôn là vua tiên chi giỏi tiên đoán, luôn là người bạn online thông thái mà tôi vô cùng tin tưởng. Nhưng bây giờ tôi nghĩ, anh ấy đoán sai mất rồi, hoàn toàn không đúng, dù chỉ một chút.

- Cô nhìn cái gì vậy?

- A...- tôi giật nảy mình, chợt dạ đảo mắt đi chỗ khác, điều bộ lấp liếm không khác gì một tên trộm gà bị bắt quả tang. Vừa rồi chán quá, trên xe lại không có sách báo gì, tôi liền phóng tầm mắt ra ngoài ô cửa sổ ngắm cảnh, nhưng cảnh vật chán ngắt, chỉ có mấy ánh sáng vàng vọt lướt qua tầm mắt vô cùng vô vị. không biết từ khi nào, tôi từ ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ chuyển sang ngắm Y Thần lúc đang chăm chú lái xe- Chỉ là ...tôi có một chuyện thắc mắc.

- Chuyện gì?

- Dáng người cũng giống, khuôn mặt cũng giống, giọng nói cũng giống. Rốt cuộc, Y Thần, cậu bị mất trí nhớ thật hay tôi thật sự đáng ghét tới nỗi khiến cậu không muốn người ngoài biết được chúng ta có quen nhau?- tôi chậm rãi nói ra khúc mắc trong lòng.

- Tôi là tổng giám đốc của cô, như vậy thì có được coi là quen biết không?- hấn đáp lại tôi bằng một câu hỏi, làm tôi không biết nên nói gì tiếp theo.

- Nhưng mà...

- Còn ồn ào thì tôi vứt cô xuống xe đấy.

Tôi âm ức không nói nên lời, liền quay sang cửa sổ tiếp tục ngắm cảnh, tên này đúng là sáng nắng chiều mưa, vừa khi này còn vui vẻ giúp đỡ tôi vậy mà bây giờ đã muốn đập người ta xuống đường.

Không lâu sau chiếc xe bỗng dừng lại, tôi nhận ra rằng mình đã đến nơi. Tôi liền vui vẻ bước xuống xe.

- Cảm ơn nhiều.- tôi đang định đóng cửa lại, đột nhiên Y Thần nói.

- Nè...cô ăn cơm chưa vậy?

- Ừm chưa. Bây giờ ăn.

- Tôi đói rồi, hay là cô mời tôi ăn một bữa, coi như cảm ơn vậy.

- Hề???????- tôi ngạc nhiên thốt nên. Hấn nhươn mày.

- Không được à?

- Không...à không không, cũng được...

Tên này bị khủng chắc, nhà hấn thì thiếu gì đồ ăn, mắc mớ gì lại đi ăn trực ở nhà tôi, bình thường tôi toàn nấu mì tôm, dạo gần đây mới ngộ ra một điều, rằng thần nữ nhi mà không biết cơm nước gì thì thật vô dụng, thế nên tôi cũng có học qua vài lớp dạy nấu ăn rồi. Chỉ là, đồ ăn chỉ dừng lại ở mức ăn được, tạm ăn được.

Y Thần theo tôi lên trên nhà, hấn là sếp tôi mà, nếu tôi không đồng ý biết đâu hấn nổi giận, rồi đòi trừ lương tháng nay của tôi thì sao, tốt nhất là nên làm theo ý hấn. Tôi lục tìm chìa khóa trong túi xách rồi tra vào ổ, mở cửa ra. Bình thường tôi ăn ở rất gọn gàng thế nên bây giờ cũng không lo phòng quá bừa bộn. Tôi bật công tắc đèn, mời Y Thần vào nhà, rồi bảo hấn ngồi đợi ở phòng khách, tôi đi thay quần áo rồi sẽ ra nấu cơm, sau đó cả hai có thể cùng ăn.

Nói thật, nếu hôm nay hấn không có ở đây, chắc tôi mua đại cái bánh mì ở dưới phố ăn tạm rồi đi ngủ luôn quá.

Lúc trở ra, tôi thấy Y Thần đang tự nhiên ngồi trên ghế sofa xem ti vi, tôi thờ hất ra một cái, rồi làm lủi bước vào bếp, lòi đầy đủ đồ nghề ra chuẩn bị nấu ăn. Cũng may trong tủ lạnh nhà tôi vẫn còn một vài thứ có thể chế biến được. Một miếng thịt bò, một vài quả trứng, có rau có đậu, gia vị đủ đầy, miễn cưỡng có thể chế biến thành một bữa ăn thịnh soạn.

Sau khi đã cấm xong nồi cơm, tôi bắt đầu bắc nước, rửa rau, chuẩn bị luộc rau, đến khi cái vung rung lên bần bật, nước sôi lên ừng ực thì chỉ cần cho rau vào. Tôi thích nhất là món này, chế biến nó thật quá đơn giản, đơn giản nhất trong những món mà tôi biết, mặc dù tôi chẳng bao giờ chịu ăn rau.

Lúc đang sát miếng thịt bò đồ tươi ra làm nhiều lát nhỏ, tôi bỗng phát hiện ra có ánh mắt đang hướng về phía mình. Tôi liền quay đầu lại nhìn, thấy Y Thần đang đứng tựa ở cửa bếp, lặng thinh nhìn tôi, mắt ánh nên nét cười, môi hơi nhếch lên, không biết đã nhìn được bao lâu. Chiếc áo vest đen lịch lãm không biết hấn cởi ra rồi vứt ở đâu rồi, bây giờ chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi, khuy áo để bung cổ, tay áo xắn ngang khuỷu, tự cửa hững hờ, trông vừa

phong độ vừa quyến rũ.

‘ Phập’

- Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....- tôi hét lên một tiếng, làm cả căn nhà rung lên bần bật, má ơi, tôi bị đứt tay rồi, đau quá, huh u, máu chảy ra rồi óa óa á...

Mạc Kỳ Y: thật là dạo này bạn quá xá, tận bốn năm ngày mới đăng dc một chương cho mọi người đọc, thứ lỗi cho ta, lại phải đi học rồi, bậy lịch post thay đổi, một tuần một chương nha mnT_T

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Uống Rượu, Không Nghiêm Túc Trong Giờ Làm Việc, Phải Phạt.(1)

Khoan nói tới chuyện hấn yêu tôi nhiều như thế nào, lúc tôi quay người bước đi hấn đau đón ra sao. Nhưng riêng chuyện bỏ hấn mất đi, mà đến nhìn mặt bố lần cuối mà hấn cũng không thể, tôi cũng đủ biết lúc đó hấn suy sụp và bất lực như thế nào.

Tôi không còn mẹ, lúc mẹ tôi ra đi thì tôi cũng vô cùng đau đớn và buồn. Chỉ biết khóc lóc rồi trách ông trời tại sao lại lừa cướp đi người thân yêu nhất của mình. Vừa bàng hoàng vừa bất ngờ, sinh lý từ biệt là một điều vô cùng đáng sợ, cũng giống như việc bạn hùn hết cả gia tài của mình để đánh một con đề, tất cả tiền bạc và niềm tin đều trông mong hết vào lần may mắn đó, nhưng không thành, mất cả vốn lẫn lãi, thua tất cả mất tất cả. Lúc đó trước mắt bạn chỉ còn lại một khoảng trống mù mịt tôi không lối thoát mà thôi.

Tuy ví dụ này không sát với vấn đề tôi nói cho lắm. Nhưng cả hai đều đáng sợ như nhau. Đến con thú cưng của bạn mất đi bạn còn buồn khổ, chứ đừng nói là người đã sinh ra, nuôi nấng ở bên chăm sóc bảo vệ bạn từ lúc còn bé thơ đến tận khi trưởng thành.

Tôi đã từng trải qua cảm giác đó nên cũng hiểu được một phần nào sự mất mát mà Y Thần phải mang. Lúc đó hấn đã cố gắng đi thật nhanh chỉ để đến gặp bố mình lần cuối nhưng lại không thể, không những vậy mà còn bị tai nạn giao thông, không biết nặng nhẹ ra làm sao, nhưng chắc hấn ăn năn và hối hận vì không thể đến kịp lắm. Nỗi đau thể xác cộng với nỗi đau tinh thần. Sau cùng lại phải gánh vác điều hành cả một tập đoàn lớn, điều đó là vô cùng khó khăn đối với một người còn trẻ và kinh nghiệm không có như Y Thần.

Tôi lúc này, vừa cảm thấy ngưỡng mộ hấn, lại vừa cảm thấy xót xa.

Đầu óc tôi choáng váng, mấy lần suýt cầm đầu xuống đất bởi đôi giày cao gót dưới chân. Mọi người đi qua đi lại càng làm tôi trở nên hoa mắt chóng mặt.

Tôi định sẽ nói chuyện với Y Thần khi hết giờ làm nên định quay trở lại phòng làm việc của mình, nhưng vừa bước chân ra khỏi thang máy thì chị Cẩm Đào đã đứng chắn trước mặt tôi.

- A, Tiểu Phong, em mang hộ chị cái này nên cho thư ký Huyền, chị có việc gấp phải làm ngay, nhớ là phải đưa tận tay đấy nhé- chị ấy dúi tập tài liệu vào tay tôi, cười cầu tài rồi chạy biến, có vẻ vô cùng gấp gáp.

Thư kí Huyền nào tôi làm gì biết, đừng nói đến việc tôi có biết người đó hay không, bây giờ ngay cả phòng phòng làm việc của tôi đi hướng nào tôi cũng rất mơ hồ. Vì công ty này vừa rộng lại vừa lớn vô cùng, lúc mới được nhận vào làm việc tôi cũng bị lạc mấy bận. Tôi chỉ sợ không những không đưa được tập tài liệu quan trọng trong tay tôi đến tay người nhận, mà tôi còn bị lạc đường cũng nên. Nghĩ vậy, tôi định từ chối, nhưng thấy chị Đào đã đi xa, khước từ cũng không kịp nên đành gọi với theo nói:

- Người đó ở tầng mấy hả chị?- hỏi tăng rồi, nên trên đó rồi hỏi địa điểm cụ thể sau cũng được.

- Tầng ba mươi hai, tài liệu quan trọng đó, nhớ phải đưa tận tay đấy nhé!- nói rồi biến mất tiêu.

Tôi xụ mặt xuống, lầm lũi bước vào thang máy, đang yên đang lành bỗng trở thành quân sai vặt. Nhưng biết làm sao bây giờ, tôi chỉ là một nhân viên quen đang trong quá trình thử việc mà thôi, còn chị Cẩm Đào lại là trưởng phòng của tôi, vai vế có khác, cá bẻ chẳng thể nuốt nổi cá lớn.

Thang máy từ từ đi lên, tôi thấy người cứ nâng nâng sao sao ấy. Mắt cứ díp lại vào nhau, buồn ngủ quá bèn dựa vào tường thang máy chợp mắt một lúc. Tiếng ‘pip’ báo hiệu thang máy mở ra, tuy không lớn nhưng đủ làm tôi giật mình tưởng chết, phía bên ngoài biết đâu lại có người chuẩn bị bước vào bên trong, thấy cảnh tôi nửa đứng nửa tựa trong thang máy mà ngủ gật thì thật là mất nể quan làm sao. Tôi trở nên cuống quýt bước ra ngoài, nhưng chẳng ngờ thang máy chưa mở ra hấn, thế là đâm đầu vào cửa. Tôi ôm đầu lảo đảo lùi về phía sau, than thầm hôm nay thật là xui xẻo.

Quả nhiên có người đứng bên ngoài đợi đi vào bên trong, tôi thấy vậy liền đi ra. Vỗ ôm cái đầu xoa xoa cho đỡ nhói. Cũng không để tâm đến ánh mắt kì lạ của các nhân viên khác đang dõi theo mình. Tôi hỏi một cô nhân viên vô cùng xinh đẹp, đáng đáp cũng vô cùng gọi cảm về người nhận của tệp tài liệu, ừm...cái gì Huyền ý nhỉ, à à thư ký, cô ấy chỉ cho tôi rồi mỉm cười rất chuyên nghiệp, vừa tao nhã vừa xinh đẹp. Tôi nhìn mà đến mê mẩn, chắc hẳn bọn đàn ông trên này cũng vì thế mà năng suất làm việc giảm đi đáng kể. Tôi mỉm cười cảm ơn, tiến về hướng mà cô gái chỉ. Điều kì lạ là, đi đến đâu người đẹp ủa ra đến đấy, trên này toàn trai xinh gái đẹp không à, đã vậy phòng làm việc còn sang trọng và sáng bóng hơn phòng của tôi nhiều.

Ack ack,tôi lên đây để làm việc chứ có phải nên đây để ngắm người đâu mà vớ vẩn.

Tôi lại tiếp tục đi về phía cô gái vừa rồi chỉ, nhưng cô nhân viên ấy chỉ nói đi hướng nào, còn cụ thể là phòng nào thì lại không nói, tôi liền hỏi thêm một cô nhân viên nữa ở gần đó, cô ấy nói tên thư kí họ Huyền gì đó hiện tại đang ra ngoài làm chút công chuyện chưa trở về, nói tôi có thể đưa cái này luôn cho tổng giám đốc cũng được, tôi gật đầu cảm ơn, hiện tại quên mất tổng giám đốc của mình là Y Thần, liền đi vào phòng cô gái khi nãy chỉ.

Tôi thấy trong người vô cùng bức dọc, đầu óc bắt đầu trở nên mơ mơ hồ hồ, tôi hiện tại thấy buồn ngủ quá, muốn về phòng mình nhanh nhanh để chớp mắt một lúc, hoặc nếu không thể chống chọi lại cơn thèm ngủ này thì xin nghỉ việc một buổi luôn, báo là có việc gấp, bộ mặt thảm thương cực hạn, kiểu gì cũng được về nhà để đánh một giấc ngon lành. Nghĩ vậy,tôi liền hùng hùng hổ hổ bước đến phòng làm việc nọ, nói thế thôi chứ bộ dạng của tôi hiện tại ừ ừ rệu rã chẳng hùng dũng nổi đâu.

Tôi đập cửa bước vào, cũng không thèm gõ cửa, chẳng may đôi giày cao gót va phải mép cửa, khiến tôi mất đà ngã chúi xuống đất vô éch, chi kíp kêu lên một tiếng ‘á’, tệp tài liệu trên tay rơi xuống bùng ra nền nhà. Tôi đau đớn ề ề cả người, chẳng buồn kêu than, đầu óc lại càng u mê hơn, nền nhà mát dưới, trời hôm nay hơi nóng bức, chỗ này ngủ cũng không phải là tệ. Mắt tôi dính lại vào nhau, lần này mở ra không nổi.

Tôi cứ thế nằm lăn ra nền nhà ngủ, cũng chẳng buồn để ý đến hình tượng của mình. Căn bản là có muốn để tâm cũng không thể, bởi tôi tự lượng rất kém, cứ uống rượu là say, mà hề say thì buồn ngủ không sao tỉnh lại được.

Trong giấc ngủ, tôi mơ hồ nhận thấy có người bế tôi lên, bên tai thì thảm giọng nói trầm ấm

‘ Lại uống rượu’

Tôi không biết đấy là ai, cũng không thể mở mắt ra xem ai đang bế mình. Người nọ đặt tôi lên trên một cái gì đó rất êm, giấc ngủ cũng theo đó mà trở nên ngon hơn nhiều.

* * *

Một mùi hương rất dịu xộc thẳng vào mũi tôi, một giấc ngủ vô cùng sáng khoái. Tôi ngồi dậy, vờn vai một cái. Sau đó mới nhận ra đây không phải là phòng của mình. Nhìn lại thấy quần áo của mình vẫn còn, tôi mới yên tâm phần nào. Khoan đã, tại sao tôi lại ở đây nhỉ, rõ ràng tôi đang ở công ty làm việc cơ mà.

Mọi thứ lần lượt hiện rõ trong đầu tôi, từ việc đi ăn với Đồng Đình đến chuyện chị Cẩm Đào nhờ tôi mang tệp tài liệu đến cho thư kí Huyền, tôi có uống rượu, lúc ở bên cạnh Đồng Đình thì vẫn không sao, sau đó rượu ngấm dần, tôi say. Tôi bị ngã, có người đỡ tôi dậy rồi cho tôi đi ngủ. Phải rồi, người đó là ai nhỉ?

‘ Cô mang cái này đến cho tổng giám đốc luôn cũng được’ cô nhân viên nọ nói. Tôi mang đi, vậy người ở trong phòng đó là tổng giám đốc, mà tổng giám đốc của tôi lại là Y Thần. Vậy người đỡ tôi dậy là Y Thần.

Tôi thờ phào một cái, nếu là Y Thần thì tốt, tôi chỉ sợ là người khác, nếu như vậy thì thật mất hình tượng.

‘Lại uống rượu’ Sao hẳn lại nói thế nhỉ, rõ ràng trong đời tôi chỉ sơ suất uống rượu ba lần, lần thứ nhất là hồi còn bé, lần thứ hai là lần uống với Nã Nã, còn lần thứ ba chính là lần vừa rồi uống với Đồng Đình. Quả nhiên, cái lần uống rượu với Nã Nã đó, người đưa tôi về là Y Thần, Hạo Thiên không nói cho tôi biết, thảo nào biểu cảm của cậu ấy lúc đó lại gay gắt tới vậy.

Tôi lật chăn ra, định bước xuống giường thì đột ngột khựng lại.

‘ Lúc không gặp thì thấy nhớ, lúc gặp rồi thì tim đập thình thịch’

Cái...cái quái gì đây, tự dưng lại hiện lên trong đầu tôi.

‘Thật ra tôi thích cậu đấy, không tin sao? Tôi thích cậu lâu rồi, chỉ là, hic, không nhận ra sớm mà thôi’

Cậu nói thứ hai tiếp tục vang lên, mặt tôi méo xệch cả lại, má ối, đây không phải là những lời nói khi tôi uống say đã nói xằng nói bậy đấy chứ. Đây chẳng khác gì đang tỏ tình cả.

Hình ảnh tôi ngồi trên ghế sofa, một tay nắm lấy cả vạt của Y Thần kéo xuống, hẳn ngồi đối diện tôi, tôi nói những câu nói trên, nhưng lại không nhớ rõ thần sắc của hẳn lúc đó như thế nào. Tôi vô đầu bút tay, thảm than phen này thì xong rồi, xong thật rồi a.

Thật là mất mặt quá , thân là nữ nhi ai lại đi tỏ tình trước?

Đúng là người tính không bằng trời định, rõ ràng ban đầu tôi muốn gặp Y Thần sau khi hết giờ làm việc, rõ ràng vấn đề tôi muốn hỏi hẳn là một vấn đề khác, tự dưng lại biến thành tình huống đáng ghét này đây. Tôi hận không thể đập đầu vào tường, à không, vào gối chết quách đi cho xong. Bây giờ thì

hay rồi, tôi đang ở nhà hần, kiểu gì chốc nữa chẳng gặp mặt nhau, tôi biết đối mặt với hần sao bây giờ? Biết dùng cái gì để che mặt bây giờ, tôi trời sinh da mặt đã mỏng, thật là tức chết đi được.

Chỉ tại cái miệng đáng ghét này, tự dung nói năng lung tung, chỉ tại tên Đồng Đình quý tha ma bất, không tại hần thì tôi đã chẳng uống say như thế này, chỉ tại cái cổ họng vô tổ chức, tự dung khát nước làm gì, tự dung uống ly rượu đó làm chi. Nếu không thì bây giờ tôi đã không hận chẳng thể tan thành không khí biến mất luôn.

Tôi cầm lấy cái điện thoại trên bàn của mình, hiện tại là hơn tám giờ tối, tôi ngủ từ trưa đến tối luôn. Bây giờ cứ ở trong này mãi thì cũng chẳng phải cách hay, phải nghĩ kế, nghĩ kế.

A, phải rồi, lúc hần chất vấn tôi về vấn đề đó, chẳng phải tôi có thể chối hay sao, đúng rồi cứ nói rằng tôi bị say rượu nên không tỉnh táo, nói năng lung tung, rồi chỉ vào mặt hần hỏi hần tin những lời nói khi không tỉnh táo đó à, tin sao, tôi thì chẳng tin, đây chẳng qua là nói mớ mà thôi.

Nghĩ cách đó cũng ổn, tôi liền mở cửa bước ra ngoài, không hiểu lý do tại sao tính cảnh giác lại trở nên cao hơn bình thường, người tôi dán chặt vào tường, đôi mắt lung liếng nhìn xung quanh y như tên trộm dính mò nhà người khác. Không gặp phải Y Thần thì thật tốt, tôi sẽ về thẳng nhà luôn.

Tôi bước xuống cầu thang, lúc gần xuống tới lầu một thì mùi thơm của thức ăn bay ngào ngạt bên cánh mũi, bụng tôi sôi ùng ục. Tôi nuốt nước bọt, lắc lắc đầu vài cái để lấy lại tỉnh táo rồi tiếp tục lên lên lút lút mò đi tiếp, đi qua phòng khách, thật may rằng trên cả quãng đường không hề gặp trở ngại gì, Y Thần hiện giờ chắc không có nhà, thế cũng tốt, tôi nhanh chóng chạy đến bên cửa, tay nắm lấy nắm đấm cửa, định mở ra.

- Thật à?- có giọng nói vang lên phía sau tôi, người tôi cứng đờ như khúc gỗ. Bị bắt quả tang rồi.

Tôi không nói gì. Đứng úp mặt vào cửa, bây giờ tôi chỉ cần mở cửa ra rồi chạy ra ngoài thôi thế mà tôi cũng không làm được. Hần hỏi thật cái gì, cái gì thật, không phải là đang hỏi tôi mọi chuyện tôi nói đều là thật chứ? Hỏi vô duyên như vậy, tôi biết trả lời thế nào được đây. Tôi nuốt khan, vẫn đứng im như phỗng.

- Nói đi chứ?- tiếng nói tiếp tục vang lên, hần giục tôi sao. Tôi đấu tranh tư tưởng một hồi, thiết nghĩ, đằng nào thì cũng đã nói rồi, bây giờ tôi có chối mọi chuyện cũng như vậy mà thôi. Liền quay người lại, hét lớn lên.

- Hừ, Cậu thích nghĩ như thế nào thì nghĩ...iiiiiiii

Tôi thò lỗ mắt ra nhìn, oác, Y Thần cũng vừa mới bước từ trong một phòng khác ra, ngạc nhiên nhìn tôi, một tay cầm cái điện thoại?

Hóa ra, hóa ra hần đang nói chuyện điện thoại với người ta, tức là những câu khi nãy tôi nghe thấy không phải là đang hỏi tôi, tức là, tôi cố gắng lên lút trốn ra khỏi đây, bây giờ thì lại tự mình ‘lạ ông tôi ở bụi này’. Tình huống gì đây, thật là khiến người ta tức học máu mắt.

Tôi cắn môi, cảm nhận được mặt mình đang nóng dần nên, không hiểu là do ngại ngùng vì hiểu lầm, hay là do tức giận, hận một nỗi không thể đào ngay một cái lỗ mà chui xuống cho đỡ ngượng.

Tôi mở cánh cửa ra, chạy vọt ra khỏi nhà.

Cảm giác này giống như kiểu, người dẫn chương trình đọc tên người trúng giải nhất trong một chương trình quay số may mắn nào đó, phần thưởng cực lớn, mà cái tên đó lại là của chính ta, đang hân hoan tưởng rằng mình được nhận giải, định đi lên trên sân khấu để nhận giải, mọi người nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ có, ghen tị có. Còn ta thì héch mũi lên trời, miệng cười sung sướng đến độ rách cả mép. Nhưng vừa đứng dậy, chân chưa kịp bước, thì ở một nơi khác cũng có một người khác có biểu hiện cảm xúc giống y như ta. Nhanh chân đi lên trước rồi nhận giải. Hóa ra người dẫn chương trình đó quên không đọc luôn số điện thoại, gây ra hiểu nhầm. Bây giờ ta mới ngó ra rằng mình tưởng bở...

Băng qua được quá nửa ngã ba nọ, bỗng từ phía sau có một bàn tay tôi kéo lại, quay nhìn tôi mới biết là Y Thần, hần hỏi tôi.

- Đi đâu thế?

Tôi nhìn mặt hần mà vẫn thấy ngượng, liền giật tay mình ra khỏi tay hần.

- Buông, buông ra.

- Không buông- hần nhìn tôi cười cười, tôi bậm môi định chửi hần ta, nhưng rồi lại thôi.

Chúng tôi đang đứng giữa ngã ba đường, xung quanh xe máy ô tô đi đi lại lại như kiến, đứng đây thật quá nguy hiểm, tiếng còi hú hét cũng thật nhức tai. Tôi kêu hần buông tay ra thì hần cứng đầu không làm, lý do không phải là vì cái vụ tôi hiểu lầm vừa nãy chứ, nếu vậy thì dứt khoát luôn.

- Tôi, tôi lỡ miệng nói vậy thôi, chỉ tại nghe lầm, thế nên cậu cũng đừng để tâm, hi.

- Cậu nói gì?

Tôi khề bưỡ môi, xí, lại còn bày đặt làm như không biết.

- Thì, thì câu cậu nói lúc nãy đấy. Hi..hi..hi- tôi cười cầu tài, chớp chớp đôi mắt giả lại nhìn hần, hần cười nguy hiểm, nhìn tôi chăm chú hơn, bỗng dưng tôi thấy sống lưng mình lạnh toát, có cảm giác hoạ sắp kéo tới nơi, quả nhiên.

- Cái câu.. Lúc không gặp thì thấy nhớ, lúc gặp rồi thì tim đập thình thịch đấy hả?????

Uỳnh, trong đầu tôi vang lên tiếng nổ. Khóc, tôi khóc đây. Hắn quả nhiên đã nghe thấy câu nói đó, đã vậy lại còn nghe rất rõ, đã vậy lại còn học thuộc rồi nữa cơ.

- Là thật sao?

Tôi:

-....

- Hay là câu "Thật ra tôi thích cậu đấy, không tin sao? Tôi thích cậu lâu rồi, chỉ là, không nhận ra sớm mà thôi"

Nói gì đi chứ, sao tự dưng mày lại vô dụng thế hả cái mồn, cãi lại đi, chối lại đi, nói không phải đâu, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi.

Hắn nhìn tôi cười cười, trong lòng tôi không ngừng gào thét kêu oan, nhất thời bị nụ cười này của hắn làm cho ngẩn ngơ.

Xung quanh chúng tôi dòng người xe cộ đi lại tấp nập, đèn đường hoà cùng đèn pha xe, chiếu lên khuôn mặt hắn lúc rõ lúc nhạt.

Tôi thiết nghĩ, vấn đề này rốt cuộc cũng không thể cứu vãn. Mới đầu chỉ định hỏi hắn rằng có còn thích tôi hay không thôi, tự dưng lại biến thành màn 'tình tỏ'. Cái cần hỏi thì không hỏi được, cái cần nói cuối cùng lại phun ra, ông trời đúng là không có mắt mà.

Nhưng đằng nào cũng đã nói rồi, tôi có cất cái lưỡi mình đi thì lời nói đó cũng không thể coi như chưa từng thốt lên, cũng như việc hắn phủ nhận việc hắn đã từng nghe thấy.

Dù sao thì cũng không việc gì, coi như tôi lỗ vốn một chút, mang rau ra chợ bán không những không bán được mà còn bị cướp giật mất túi tiền, cứ coi như là của đi thay người đi, nhưng ít ra cũng không thể để mình lỗ vốn như thế được, ít ra cũng phải đuổi theo bóp cho trộm cắp vô lương tâm đó mấy bóp, ít nhất cũng phải lựa lời cay độc mà chửi rửa tên khốn khiếp đó mấy câu. Trong tình huống này của tôi cũng vậy, cái tôi cần hỏi, nhất định cũng phải hỏi, dù không nhận được câu trả lời như những gì mình mong muốn, nhưng cũng khiến cho lòng nhẹ nhàng hơn, buông bỏ mọi hoài nghi thắc mắc

- Nếu, nếu là thật, thật, thì sao?- tôi cứng họng nói, lắp bắp mãi mới nói được thành câu. Mắt Y Thần ánh lên nét cười vui thích, vẫn dõi theo nhất cử nhất động của tôi, tuy nhiên chẳng thèm nói câu gì, cứ như kiểu muốn tôi tự mình phun ra hết không bằng. - Vậy còn cậu thì sao? Cậu có, có, có, th..ích, thích tôi không? Còn, còn không?

Đến một câu nói hoàn chỉnh mà tôi cũng không nói được, thật mất mặt, quá mất mặt, mất thể diện, mất phong cách.

- Em đoán xem.

- Hà?

Rõ ràng người đặt câu hỏi là tôi, là tôi ném cục đá nặng trong lòng mình vào mặt hắn, hắn lại không thương tiếc gì bóp lại tôi một câu. Nói gì thì nói, tôi biết làm sao được, tôi làm gì có tài đi guốc trong bụng người khác, mà nếu tôi biết thì tôi còn hỏi hắn làm má gì.

Hắn cười cười rồi kéo tay tôi dắt đi, tôi còn định nói rằng 'Làm sao mà tôi biết được' thì bỗng nhiên ngộ ra một điều. Phải rồi, trước giờ Y Thần không hề thích dùng lời nói để diễn đạt tất cả, hắn nói như vậy, là để tôi tự mình tìm hiểu sao, để tôi tự dùng trái tim để cảm nhận sao. Tôi trước giờ rất ngu ngơ về khoản này, lại không hay để ý những hành động người ta làm mà toàn bị những lời nói của người khác tác động nên. Mà trong những lời nói đó, tôi có biết đâu là thật, đâu là giả, đâu là lời nói từ tận đáy lòng, đâu lại là lời chót lưỡi đầu môi dối người dối ta. Hắn không nói, tôi cũng phải học dần cách cảm nhận.

Mắt tôi đắm đắm nhìn vào bàn tay hắn đang nắm tay mình, chân vô thức đảo bước theo sau, môi bắt gặp mỉm cười. Nắm chặt thế này, có lẽ, à không, chắc chắn là vẫn còn rồi. Nhì?

Mạc Kỳ Y: bắt đầu một mối yêu đương , yo.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Anh Có Thể Vì Em Mà Ghen Như Vậy, Em Rất Vui

Hôm nay khi vừa mới bước ra khỏi nhà hàng, bụng tôi vẫn còn nâng nâng bỗng nhìn thấy mấy cặp đôi đang cùng chạy xe xích lô đi qua, tôi nổi hứng, rù

Y Thần đi cùng, hần nhẩn mày nhưng cũng không từ chối. Tôi hiểu tại sao hần nhẩn mày, bởi hần không biết đạp xích lô, mà để tôi đèo thì không được hay lắm. Tôi thì không sao, cũng chẳng để tâm mấy tới hình thức trai hay gái đèo. Chỉ là hứng thú đã nổi thì khó mà đạp tắt được, liền kéo tay Y Thần đi thuê xe để đi dạo.

Một tuần nay ngày nào cũng bị mấy cô nhân viên xinh tươi trong công ty cho vào phòng thí nghiệm ‘quan sát’, chuyện của tôi với Y Thần ai ai cũng biết, thậm chí còn được đưa lên báo nhưng Y Thần đã nhanh chóng ngăn chặn lại. Ánh mắt ghen tị có, khinh bỉ có mà ngưỡng mộ cũng có. Tôi đến đau đầu.

Chúng tôi thuê một chiếc xe, tôi hỏi Y Thần nhanh lên ngồi, hần đứng tần ngần một lúc, thấy tôi giục nhiều quá nên cũng đành bước lên.

Phía trước có một con đường mới được phép lưu thông, nhưng lại không có mấy ai quan tâm đến, thế nên đường rất vắng vẻ, chỉ thoảng có vài chiếc xe đi ngang qua. Hai bên đường sáng trưng ánh điện, buổi tối gió lồng lộng mát rượi, rất thích hợp cho việc đi dạo tản bộ. Dân dã trở thành chỗ để chạy xích lô với xe đạp đôi, hầu như toàn là những cô cậu bé học cấp hai với những cặp đôi đang yêu nhau cùng thuê xe để chạy, vừa chạy xe vừa trò chuyện tâm sự.

Tôi đạp xe chậm chậm, gió khẽ thổi tung mái tóc. Tôi hít thật sâu để khí tràn ngập phế quản, rồi nhẹ nhàng thở ra. Cảm giác mới lạ lại thích thú vô cùng.

Ngược lại hần với phong thái dễ chịu cảm giác hưng phấn của tôi, Y Thần chốc chốc lại quay ngang quay dọc, quay lại nhìn tôi, mày không khỏi chau lại. Mấy cô gái bên đường bị hần thu hút, cứ nhìn chằm chằm vào xe của chúng tôi, rồi lại ghé tai nhau thầm thì gì đó, tôi thì nghĩ họ đang thần phục vẻ đẹp trai của Y Thần hoặc ghen tị với tôi. Còn Y Thần, chắc hần đang nghĩ để tôi chạy xe chở hần thì thật kì quặc.

- Anh ngồi im đi, xe bị lật bây giờ- tôi lên tiếng nhắc, xe xích lô chạy rất ức chế, lái cũng rất khó khăn, không cẩn thận là đâm như chơi. Y Thần đáng người cao lớn, bây giờ tôi mà đứng dậy phát đảm bảo xe bốc đầu, hần cầm đầu xuống đất luôn.

- Anh có làm gì đâu, em lái cho cẩn thận vào.- Y Thần liếc tôi một cái.

Tôi còn định cãi tiếp, thì bỗng dưng có một chiếc xe khác chạy lên song song với xe chúng tôi.

- Ô ai đây, Tiểu Phong, lâu rồi không gặp.

Tôi liếc mắt nhìn sang, thật bất ngờ, quá bất ngờ. Người đang đi song song với xe tôi chính là Tình Tường, có phải đã có lần tôi nói với các bạn, trong khoảng thời gian một năm cuối của đại học, tôi có làm quen với ba anh chàng mà Tịch Vân giới thiệu cho không, anh chàng trước mặt tôi đây chính là một trong ba gã đấy. Tôi thầm than trời xanh không có mắt, tại sao lại để tôi gặp phải hần vào lúc này.

Tình Tường là anh chàng thứ hai, ngoại hình quá cỡ, gặp vấn đề về vệ sinh cá nhân. Thật ra chúng tôi cũng mới chỉ dừng lại ở việc nói chuyện làm quen, hôm đó bỗng dưng tên này nhảy bổ tới nắm tay tôi, tôi vì quá giật mình liền vùng tay tát cho hần một phát, từ đó về sau đường ai lấy đi. Hờ hờ.

Y Thần liếc nhìn hần một cái rồi sang nhìn tôi như muốn hỏi ai đấy. Tôi cười khan ba tiếng rồi nhìn sang Tình tường xem xem hần muốn dờ dẫm gì. Trước xe hần có trở theo một cô gái, trông vô cùng mập mạp, cô bạn này cứ nhìn Y Thần suốt, mắt long lanh sáng ngời.

- Hi hi, thật trùng hợp.- tôi nhướn mày đáp.

- Tiểu Phong, người yêu em à. Hai người thật đẹp đôi- hần cố tình kéo dài giọng nói, nghe mới châm chọc làm sao, tôi đảo mắt. Ý gì đây, muốn gây sự đâm nhau à.

- Hai người cũng đẹp đôi không kém đâu nhĩ?- Y Thần lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng lướt qua tên kia, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, điệu bộ chán ghét. Tôi nhếch môi cười, quả thật Tình Tường và cô bạn kia rất đẹp đôi, ngoại hình rất xứng đôi.

Tôi biết Tình Tường nói vậy là có ý gì, chắc hần vẫn còn cay cú vụ tôi tát hần, bây giờ thấy tôi có người yêu mới, mà còn đẹp trai hơn hần gấp bội phần, hần càng thêm hận, không ăn được chắc muốn đạp đổ đây.

- Ha...ha, hai người đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn nói chuyện vui về thôi mà.

- Vâng. Mà chị ấy là người yêu mới của anh à.- tôi vừa nói vừa cố gắng chạy xe nhanh hơn, nhưng tên này cũng chẳng phải hạng vừa, ra sức đạp kịp xe tôi.

- Ủ, em- hần hí híp mắt cười.

- Chị ấy tên là gì?- tôi hỏi.

- Nại Nại. Mà sao em không để người yêu đèo, là đàn ông con trai ai lại để phụ nữ lái bao giờ.- hần cao giọng nói, Y Thần mới đầu cũng chẳng thèm để ý đến hần ta cho lắm, lúc này nghe thấy vậy, liền quay lại, cười khểnh một cái.

- Anh đang ghen tị vì không được người yêu đèo như tôi à, thử bảo cô người yêu của anh lên đèo xem nào.- Y Thần nhếch môi châm chọc, nhìn điệu bộ của hần cũng thừa biết hần không hề ưa tên Tình Tường này chút nào dù là lần đầu tiên gặp mặt.

Tình Tường mới đầu cũng có ý châm chọc Y Thần, thấy Y Thần nói vậy, hần tức giận nhưng cũng chẳng nói được gì, lại nhìn cô bạn gái ngồi phía trước cứ chằm chằm ngắm Y Thần, cục tức này nhất thời nuốt không trôi. Hần định mở miệng ra nói cái gì đó, tôi cũng đang rất hứng khởi, đi xích lô nhiều thế này không cũng chán, xem hai tên này đấu võ mồm với nhau cũng không phải ý tôi.

- Tiểu Phong về thôi- Y Thần nói, tôi ‘hà’ một câu, mặt đang hớn hờ tưởng bờ bỗng chốc biến thành một tảng đá đông lạnh đập một cái nát bươm, cái cảm giác hứng thú bị đập tắt giữa chừng đáng ghét là đây.

Chỉ tại tên khốn Tinh Tường, bà đây còn muốn đi tiếp mà.

Tôi từ biệt tên Tinh Tường, nói gì thì nói tôi cũng là một cô gái dễ thương biết điều.

Chúng tôi ra trả xe rồi đi bộ ra chỗ để xe để đi về, cả quãng đường Y Thần chẳng nói gì, tôi nhìn hẩn nghi hoặc, tự nhiên sao lại biểu hiện lạ vậy.

- Nè, anh sao vậy?

- Thằng cha vừa rồi là ai vậy?

- À thì...

- Em không cần nói anh cũng biết, giỏi lắm.

Y Thần, hẩn dám điều tra tôi sao? Suốt mấy năm qua? Đây có được gọi là quan tâm không nhỉ?

Tôi bất giác đứng sững lại, bị Y Thần bỏ lại phía sau, hẩn cứ đi về phía trước, không thèm đợi tôi, cũng không thèm quay đầu lại. Cuối cùng vẫn là tôi phải đảo bước chạy theo, tôi níu lấy tay hẩn, nhìn vào mắt hẩn nói.

- Anh ghen à?- tôi cười thâm trong bụng.

- Hừ.- hẩn hừ lạnh, vẫn không thèm nói gì, hẩn đôi lúc cũng thật trẻ con.

- Anh có thể vì em mà ghen như vậy, em rất vui.- Tôi cười cười, quan sát kĩ thần sắc của Y Thần, hẩn liếc tôi một cái rồi không nói gì nữa.- Thật ra cũng chẳng có chuyện gì cả, nếu anh đã biết chuyện như vậy thì cũng biết tại sao em với hẩn kết thúc rồi đúng không?

- Em chẳng dượng chút nào cả- Y Thần bị tôi chọc cho cười, sau đó lại nhanh chóng lấy lại dáng vẻ như cũ, làm bộ làm tịch để tôi dễ dàng.- Anh nhớ là chẳng phải riêng gì tên đó đâu nhỉ?

- Ha Ha.

- Trong lúc anh không có mặt, em thật không biết điều chút nào.

- Anh cũng vậy còn gì, ở bên đó có ai ai mà biết được- tôi kéo dài giọng, Y lấy tay gõ gõ vào trán tôi.

- Em thì biết cái gì, anh giữ mình như ngọc ấy. Đến nỗi họ còn...

- Còn gì?- tôi chớp chớp mắt hỏi.

- Còn tưởng anh là gay.

Tôi phì cười, nhìn Y Thần từ trên xuống dưới, xoa xoa cằm nói.

- Không chừng lại là thật ấy chứ.

- Em nói cái gì, muốn thử không?

- Không thèm, xí.

Tôi đột nhiên nhớ ra một điều, liền đưa tay vào túi xách, lôi ra một thứ.

- Cho anh xem thứ này.- Tôi nắm nó trong lòng bàn tay, dơ ngang nên trước mặt mình, rồi thả hờ nắm đấm, từ trong bàn tay rơi ra một sợi dây chuyền ánh bạc, có một vẩy tròn tròn xuyên qua sợi dây, dưới ánh đèn đường phản chiếu những ánh sáng bạc nhức mắt. Chiếc nhẫn đưa qua lại, lấp lánh như một vì sao nhỏ. Ánh mắt tôi sáng rực nhìn nó, rồi nhìn Y Thần, hẩn đứng sững ra đó nhìn, đôi mắt gọn sáng, tôi không rõ hiện tại hẩn đang nghĩ gì, đoán cũng chẳng ra. Đôi môi bạc thân đẹp đẽ của hẩn khẽ mở ra, nhưng rồi cũng chẳng nói gì.

Tôi cười cười, tháo chiếc nhẫn ra khỏi sợi dây, nắm lấy tay Y Thần rồi đặt nó vào đó. Đáng ra định đưa cho hẩn muợn một chút, nhưng thấy hôm nay khung cảnh lãng mạn như vậy...

- Đeo cho em đi.

Y Thần nhìn tôi, ánh mắt sáng rực, rồi nhận lấy chiếc nhẫn, từ từ đeo nó vào ngón áp út tay tôi. Chiếc nhẫn này là do hẩn tặng cho tôi, vẫn là nên để hẩn đeo thì hơn.

Chiếc nhẫn rất vừa vặn với ngón tay tôi, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thử đeo nó cả, không ngờ lại vừa khít tới vậy. Tôi thích thú nhìn ngón tay mình, ánh mắt Y Thần từ từ ánh lên nét cười, hần thuận thế ôm lấy tôi vào lòng, vòng tay hần lúc nào cũng ấm áp như thế. Bên tai vang lên tiếng nói rất khẽ ‘không ngờ em vẫn còn giữ nó’.

Chúng tôi cứ đứng ôm nhau như vậy, giữa đường phố đông đúc người qua lại. Không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy rất vui, rất ấm áp, rất hạnh phúc, mọi bất giác không kìm được cong lên khẽ cười.

Không biết bao lâu sau đó, tôi khẽ cựa mình trong vòng tay Y Thần.

- Buông em ra đi, mọi người đang nhìn kia.

- Không phải tại anh, tại chiếc nhẫn giữ em lại với anh mà. - hần lại càng xiết chặt tôi hơn. Tôi phì cười, lí do ‘thật chính đáng’.

- Anh đúng là lưu manh.

Tại chiếc nhẫn giữ em lại với anh mà...

* * *

Hôm nay Lam Thiên sẽ về nước, ngay từ sáng sớm Y Thần đã đến chờ tôi đi đón Lam Thiên. Tôi vừa gáp ngủ vừa bước vào trong xe, Y Thần giúp tôi cài dây an toàn, rồi phóng xe đi.

Cả quãng đường đi tôi ngủ gục bên ghế, lúc đến sân bay Y Thần mới khẽ lay tôi dậy.

Tôi dụi dụi mắt rồi bước xuống xe, vừa xuống xe đã nhìn thấy bộ mặt tươi cười hơn hờ của Đồng Đình, có phần hơi ngạc nhiên. A, đúng rồi, chẳng phải Lam Thiên với Đồng Đình là một cặp hay sao, Đồng Đình đến đón người yêu của mình cũng là một điều dễ hiểu.

Nhớ lại vụ hôm trước hần chuốc say tôi là lại làm tôi thấy nóng gáy, à không, cũng không hoàn toàn là lỗi tại hần. Nhưng mà nếu hần nói trước với tôi thứ tôi sẽ uống vào bụng là rượu thì ... tôi sẽ chẳng có đủ can đảm để tỏ tình với Y Thần, mọi chuyện bây giờ sẽ chẳng như thế này.

Xét cho cùng thì, việc Đồng Đình làm đối với tôi là tốt hay xấu đây.

Chúng tôi đứng đợi khoảng tầm mười năm phút thì chuông điện thoại của Đồng Đình bỗng đổ chuông, hần đưa lên tai nghe, sau đó mặt mày hơn hờ vui tươi nhìn về một hướng, vẫy vẫy tay về phía đó. Tôi cũng hướng ánh mắt về đó nhìn, từ xa đã thấy một cô gái trẻ, tay xách vani, mặc một chiếc váy ren màu trắng thanh thoát, mái tóc dài gọn sóng bồng bênh, trên mặt đeo một chiếc kính râm màu đen.

Người đó vẫy vẫy tay về hướng chúng tôi, đó là Lam Thiên. Cô ấy chạy về hướng này, Đồng Đình rất vui, tôi cũng vậy, Y Thần vẫn giữ nguyên biểu cảm cũ. Lam Thiên chạy nhanh đến ôm lấy tôi, mặc dù Đồng Đình có dang tay ra để đón cô ấy.

- Tiểu Phong, Tiểu Phong, lâu quá không gặp, tớ nhớ cậu chết đi được á. Đạo này thế nào rồi, có khỏe không, Ngọc Huệ với Bích Như thế nào, Ngọc Huệ có cháu rồi phải không, oa, tớ muốn nhìn thấy thằng bé quá...- cô ấy rồi rít nói một tràng dài, Đồng Đình đứng phía sau mặt mày méo sẹo nhìn hai chúng tôi.

Ba năm đâu phải ngắn, quả thật tôi cũng nhớ Lam Thiên gần chết, nhắn tin với nói chuyện mà chẳng thể gặp mặt cũng có vài phần bất tiện.

Lam Thiên vẫn thế, vẫn xinh đẹp, dịu hiền, rất biết cách quan tâm tới người khác. Cô ấy hỏi tôi rất nhiều việc, tôi từ từ trả lời hết những câu hỏi cho Lam Thiên nghe. Đồng Đình mặt mày bí xị đi đằng sau cùng với Y Thần.

Y Thần cũng mới về nước không lâu, tôi nghĩ có lẽ trước đó họ cũng đã gặp nhau vài lần nên cũng chẳng mặn mà gì việc chào hỏi rào đón nhau khi gặp lại. Đồng Đình chắc cũng thế. Mà tôi thì khác hẳn bọn họ, tôi với Lam Thiên đứng ba năm không gặp, thế nên cả hai tỏ ra vồn vã cũng là điều dễ hiểu.

Lam Thiên về rồi, nhất định phải rủ Ngọc Huệ và Bích Như đi ăn chơi một bữa xả láng mới được.

- Thôi, em đói rồi, chúng ta đi ăn đi.- Lam Thiên chu môi nói, Y Thần xoa đầu cô ấy, khẽ cười rồi gật đầu. Lúc này Lam Thiên mới để ý đến Đồng Đình, liền quay lại khoác tay Đồng Đình kéo đi. Đồng Đình lườm yêu Lam Thiên, cái mặt nhăn nhó nhí nhí khiến tôi không khỏi bật cười. Y Thần kéo cái mũ liền áo đằng sau trùm lên đầu tôi, rồi kéo tay tôi đi theo bọn họ.

Hai chúng tôi đi một xe riêng, còn hai bạn trẻ còn lại đi cùng một xe. Y Thần lái xe, còn tôi ngồi bên cạnh lắng nghe giai điệu của một bài hát. Đột nhiên chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi tiện tay lấy nó từ trong túi xách ra rồi áp lên tai nghe:

- A lô, ai vậy?- tôi thản nhiên nói, cũng không buồn xem xem người gọi đến là ai.

- Tớ, Hạo Thiên đây- giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, tôi có hơi bất ngờ, buột miệng thốt lên.

- Hạo Thiên á?

Một bàn tay giật lấy điện thoại của tôi nhanh như cắt. Tôi há hốc mồm ra nhìn Y Thần nghe điện thoại của mình, không biết Hạo Thiên nói cái gì, mà mặt hần hầm hầm không vui.

Hắn chẳng nói chẳng rằng gì, một tay đặt trên vô lăng, tay còn lại cầm điện thoại của tôi. Tôi chau mày, bản khoăn không biết có nên giật lại cái điện thoại đó không.

Đột nhiên, Y Thần nói.

- Từ lần sau đừng có gọi đến số này nữa, không thì đừng trách, hừ.- xong sau đó quăng cái điện thoại lại cho tôi.

- Cậu ấy nói gì vậy?

Y Thần trầm mặc một hồi, sau đó thấp giọng đáp.

- Thứ bảy tuần tới tập đoàn Trịnh Vũ có tổ chức một bữa tiệc dành cho người thừa kế mới là Hạo Thiên, cậu ta hỏi em có muốn đi không?

Tôi còn tưởng Y Thần sẽ giận mình, khi thấy bản thân tôi vẫn còn liên lạc với Hạo Thiên, nhưng có lẽ không phải vậy.

- Chuyện đó...- nên từ chối hay đồng ý đây. Dù gì Hạo Thiên cũng là bạn học của tôi, là người mà tôi từng cực kì thích, đã có thời gian làm người yêu của nhau nữa. Cậu ấy lại đối xử với tôi rất tốt, nhưng nếu nói là muốn đi, tôi sợ Y Thần sẽ không vui.

Tôi còn chưa kịp quyết định, Y Thần đã trả lời thay.

- Đi đi, Lạc Vương cũng là khách mời, chúng ta cùng đi.

- Như vậy cũng được sao- tôi hỏi ngu.

- Ừ.

Tôi bỗng ngộ ra một điều, ồ cũng phải, Lạc Vương là một tập đoàn lớn như vậy, kiểu gì chẳng có mối quan hệ rộng rãi với các tập đoàn lớn khác. Nói không chừng trong bữa tiệc đó còn là vị khách mời quan trọng nhất nữa.

Nhưng không hiểu tại sao, tôi lại có cảm giác Y Thần làm vậy hoàn toàn là có chủ ý khác, thay vì cãi nhau này nọ về vấn đề tôi vẫn còn liên lạc với Hạo Thiên, hẳn lại muốn cả hai chúng tôi cùng đi, chẳng khác nào muốn chứng tỏ với Hạo Thiên rằng, Tiểu Phong bây giờ là của tôi, là của tôi.

Ha ha, tôi nghĩ nhầm rồi.

* * *

Tiểu Phong: Dạo này tại sao anh ít onl như vậy?

Huyền Vũ: Tại gần đây công việc nhiều quá áy mà.

Tiểu Phong: Vâng, à đúng rồi, cảm ơn anh về bí kíp hôm trước anh đã truyền lại, em làm theo đúng như những gì anh nói, quả thật rất hiệu quả.

Huyền Vũ: Không có gì.

Tiểu Phong: Đúng rồi, khi nào anh về nước, nhất định em sẽ khao anh một châu đề cảm ơn.

Huyền Vũ: Thật à? Quân tử nhất ngôn

Tiểu Phong: Không thành vấn đề

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đàn Cho Em Nghe Một Bài Đi

Ngọc Huệ tay dơ một chiếc váy lên ngắm ghía rồi hỏi tôi:

- Thế nào, cái này có được không?

Tôi đánh giá chiếc váy một lượt từ trên xuống dưới, lắc lắc đầu, chiếc váy trên tay Ngọc Huệ đang cầm là một chiếc váy ren đen, phía trước ngực cổ sẽ

rất sâu, phía sau để hở cả một khoảng lưng rộng, mặc dù hoa văn ren trên chiếc váy rất đẹp, nhưng nó quá hở hang, mà Ngọc Huệ lại đã có chồng rồi, không nên mặc các loại váy như vậy thì hơn.

- Chọn cái khác đứng đắn giản dị hơn một chút đi ạ.

Ngọc Huệ thấy tôi nói vậy thì ìu xù mặt, dơ nên dơ xuống chiếc váy đần đo vài bận rồi mới cất lại giá treo.

- Cậu làm ơn chọn dùm tó cái áo nào kín đáo một chút được không, cái nào cũng ngắn cùn lộ ngực hở vai như vậy là để làm cái gì?- Bích Như đứng khoanh tay cao giọng nói. Tôi thâm gặt đầu tán thành ý kiến của cô ấy.

Ngọc Huệ lại không như vậy, cái tính hiếu thắng trước giờ vẫn không thay đổi, lúc nào cũng tự cho mình là đúng. Tự nhận mình là tín đồ thời trang chính hiệu, nay lại bị một cô bạn có con mắt thẩm mĩ bé cực hạn, suốt ngày quần jeans áo sơ mi chỉ trích. Cảm thấy vô cùng khó chịu, Ngọc Huệ khẽ bĩu môi nói.

- Hừ, tởn mặc thế nào còn phải cần cậu nhắc, Bích Như ời là Bích Như, bao giờ cậu mới có thể thay đổi con mắt nhìn của mình đối với những bộ trang phục thời trang đẹp thế này. Cậu bây giờ chẳng khác nào bà thím cả.

Bích Như nghe thấy vậy cũng không nổi giận, cô ấy nhún vai rồi lẩn đi chỗ khác, coi việc cãi nhau với Ngọc Huệ là một hành động vô cùng ấu trĩ, hai cô bạn này vẫn như xưa, vẫn giống như nước với lửa. Tôi nghĩ không phải là họ ghét bỏ nhau, chỉ là không cùng một quan điểm, không cùng một sở thích nên có những suy nghĩ trái chiều gây nên cãi vã mà thôi.

Hôm nay chúng tôi hẹn nhau đi chơi, mới đầu dạo phố ăn uống ngắm nhìn đường phố quán xá, sau đó liền rủ nhau vào một siêu thị gần nhất để mua sắm. Là con gái, ai mà chẳng thích shopping, điều này cũng góp phần làm cho tình cảm bạn bè trở nên bền chặt hơn.

- Mọi người, thấy thế nào?- Lam Thiên từ trong phòng thay đồ bước ra, tôi ngước mắt nhìn lên. Cô ấy bận một chiếc váy màu xanh ngọc bích, phía dưới hơi xòe rộng, từ ngực xuống đến eo ôm sát lấy cơ thể. Lam Thiên xoay xoay vài vòng, tôi thấy cô ấy mặc bộ này rất hợp, liền gặt đầu ưng thuận.

- Ừ, cũng đẹp đó.

Ngọc Huệ cũng liếc mắt nhìn sang ánh mắt sáng rực.

- Đẹp, đẹp, ừm cũng được đó. Mà này Lam Thiên, tớ phát hiện ra một điều, ngực của cậu bây giờ hình như có bé hơn tở thì phải- Ngọc Huệ cười tà, vòng tay trước ngực. Ngọc Huệ tuy không xinh đẹp bằng Lam Thiên, nhưng dáng người rất chuẩn, gọi cảm, chỗ nào cần lồi, có lồi, chỗ nào cần lõm, khác lõm. Tuy Lam Thiên có dáng người mảnh mai, nhưng ngực với mông cũng rất đầy đặn, ngày trước khi còn học cùng với nhau. Ngày nào Ngọc Huệ cũng ra sức ăn rất nhiều đu đủ với uống sữa đậu nành, nhưng khi đó vòng một lại không vượt qua nổi Lam Thiên, mặc dù Lam Thiên cũng không mấy để ý đến việc này, coi Ngọc Huệ đang tào lao, không ngờ đến bây giờ cô bạn vẫn còn đề bụng đến vấn đề số đo ba vòng.

Tôi bật cười trước sự ngớ ngẩn cố chấp của Ngọc Huệ. Bích Như nhìn Ngọc Huệ với ánh mắt khinh bỉ. Lam Thiên nghe thấy nói vậy liền cúi xuống nhìn ngực mình rồi lại nhìn của Ngọc Huệ, mày khẽ nhăn lại, nghĩ một hồi sau đó ngẩng đầu lên nói:

- Phụ nữ có con khác với phụ nữ chưa có chồng, điều này rất cơ bản, bộ não hạt dưa của cậu thật đúng là chỉ để trang trí mà thôi.

Ngọc Huệ mới đầu tỏ vẻ thích trí bây giờ bị câu nói này của Lam Thiên làm cho cơ miệng cứng lại không sao cười nổi, nghiêng răng ken kén nói:

- Ý cậu là chê tở già xấu chảy xệ đó hả?

- Cái này là tự cậu nói đó nha. Ha ha...

Ngọc Huệ bực dọc quay ngoắt đi chỗ khác không thèm nói chuyện với Lam Thiên nữa, Bích Như cũng vừa mới chọn được một bộ đồ ưng ý, liền đi vào trong phòng thay đồ để thử.

- Tiểu Phong, cậu không chọn đồ sao?- Lam Thiên hỏi tôi.

- Ừm, tở...

Tôi còn chưa kịp trả lời, Lam Thiên đã nói tiếp.

- Y Thần rất thích con gái mặc váy màu trắng, cậu xem xem cái này có đẹp không, cậu mặc vào thử đi, kiểu gì anh ấy cũng rất thích- Lam Thiên cười tươi rồi đưa cho tôi một chiếc váy bằng vải voan màu trắng, hoa văn cũng khá đẹp.

- Lam Thiên đừng có nói xằng, tên Y Thần đó chắc hẳn thích con gái mặc đồ lót hơn. Nào Tiểu Phong, chúng ta cùng qua đây đồ nội y chọn vài cái thật kiểu gọi mới được.

Chán tôi chảy dài ba vạch đen xì, Ngọc Huệ nhà người, càng ngày càng bi ối, đen tối, không biết xấu hổ. Lãnh Phong đúng là chiều vợ quá đáng.

- Ha Ha,... cũng đúng- Lam Thiên cười ha hả tán thành, cũng muốn kéo tôi đi qua dãy đồ nội y. Mặt tôi khá mỏng, động phải chuyện gì nhạy cảm là đỏ mặt ngay, lúc này cũng vậy, nhưng cứ cái kiểu thiếu nữ e thẹn thì không hợp với mấy cô bạn mặt dày này lắm. Tôi nghĩ mình càng tỏ ra e ngại, thì họ lại càng được nước lấn tới trêu đùa mà thôi. Thế là tôi bất chúc bộ mặt dâm dăng của Ngọc Huệ khi nhìn mấy anh chàng đẹp trai trong ảnh nude bán thân,

cười dâm tà nói.

- Hắn ta chỉ thích nhìn con trai mặc quần áo lót mà thôi. Không can đến tởm nửa phần.

- Ừm... Y Thần...- Lam Thiên nói, tôi còn tưởng cô ấy cứng họng không nói được lời nào nữa, liền định chính lại.

- Phải ,phải ,hắn ta thật sự là... - tôi đột nhiên ngưng bật, thấy sống lưng lạnh lạnh, mặt mày Lam Thiên với Ngọc Huệ cũng rất khác lạ, họ cười khan ha ha vài cái rồi vớ đại cái áo váy nào đó chạy luôn vào phòng thay đồ. Tôi chớp mắt ngạc nhiên, đưa tay lên gỡ đầu, tôi chỉ thuận miệng nói xấu Y Thần vài câu thôi mà, có cần phải biểu hiện khác lạ vậy không nhỉ?

Khi đã bước vào trong phòng thay đồ, Ngọc Huệ còn thò đầu ra nói không thành tiếng, tôi nhìn khẩu hình miệng của cô ấy nhưng đoán mãi không ra. Ngọc Huệ làm điệu bộ không thể tởm máu ngay tức khắc hết lớn.

- Hắn ở đằng sau cậu kia...- rồi cười ha ha chui vào bên trong. Tôi điếng người, chợt hiểu ra cảm giác lạnh sống lưng khi nãy là bắt nguồn từ đâu. Tôi từ từ quay người lại, còn ngỡ sẽ phải nhìn thấy bộ mặt hăm hăm tức giận của hắn, ai dè lại nhìn thấy nụ cười đều đặn nhất từ trước tới nay cong cong trên khóe môi hắn.

- Nhất Tiểu Phong, anh thực sự là chỉ thích nhìn con gái.

Tôi ngãi đầu cười ngu.

* * *

Tôi quên mất hôm nay là thứ bảy, chẳng phải Y Thần nói hôm nay có bữa tiệc mừng Hạo Thiên thừa kế tập toàn Trịnh Vũ hay sao?

Y Thần đưa tôi về nhà của hắn, nói đúng hơn thì là nhà của ba mẹ hắn. Nhìn to lớn và lộng lẫy như một tòa lâu đài, tôi bước vào mà mắt không khỏi mở to trừng trừng thán phục, tại sao họ lại có thể thiết kế ra một ngôi nhà đẹp như thế này nhỉ? Tại sao họ lại có thể sống trong một nơi đẹp đẽ và to lớn như thế này cơ chứ?

Đi từ cổng vào tới đại sảnh, vào trong nhà tôi không khỏi thất kinh bởi đồ đạc nội thất bên trong cái nào cũng sáng lóa đất tiền. Còn có cả người hầu đi đi lại lại trong nhà dọn dẹp mọi thứ nữa chứ. Họ nhìn thấy chúng tôi liền cúi gập người cung kính chào cậu chủ, còn gọi tôi là tiểu thư, thật là có quy củ, bài bản.

Y Thần dẫn tôi tới trước mặt một cô gái nhìn cũng chỉ lớn hơn tôi vài tuổi nhưng trông vô cùng sắc sảo.

Đi dự tiệc nhà người ta chứ không phải đi ra chợ mua mớ rau hay lạng thịt, dĩ nhiên là cần phải trang điểm ăn diện nên rồi. Y Thần giao tôi cho chị gái họ, tên gì nhỉ, à Ân Tâm à, ừm, chị Ân Tâm sẽ giúp tôi trang điểm và chọn lựa trang phục.

- Anh muốn em trở thành người con gái lộng lẫy nhất khi đứng bên cạnh anh.- Y Thần vuốt tóc tôi nói, tôi lừ mắt hỏi hắn.

- Ý anh là em xấu chứ gì?

Hắn không trả lời câu hỏi của tôi mà chỉ cười cười, quay sang nói với chị Ân Tâm.

- Chị vất vả rồi.

Hừ, tên khốn, hắn tuy không trả lời câu hỏi tôi xấu hay đẹp, nhưng cái câu ‘chị vất vả rồi’ rõ ràng là xỉ nhục nhan sắc của tôi thậm tệ. Ý muốn nói, phải vất vả lắm mới khiến tôi trở nên lộng lẫy xinh đẹp khi đứng bên cạnh hắn.

Ân Tâm bật cười, tôi nhìn theo bóng lưng ung dung bước ra khỏi cửa của Y Thần, hận không thể đâm cho hắn mấy cái.

Ân Tâm là chuyên viên trang điểm vô cùng chuyên nghiệp, còn mở cả một lớp học riêng để dạy những cô gái trẻ có đam mê ngành nghề này. Lớp học rất đông, và cũng khá nổi tiếng. Ân Tâm thường được mẹ Y Thần thuê về để trang điểm cho bác ấy mỗi khi đi đâu đó hay dự tiệc tùng tiếp khách.

- Em là bạn gái của cậu chủ à?- Ân Tâm hỏi tôi, tôi bước theo chị ấy rồi ngồi xuống một chiếc bàn trang điểm.

- Dạ vâng- tôi khe khẽ gật đầu.

- Sao vậy ạ?- tôi ngồi im trước bàn trang điểm, để mặc cho Ân Tâm bôi bôi trát trát mấy thứ phấn phấn son son trên mặt mình. Tôi không hay trang điểm, chỉ thi thoảng mới bôi ít kem nền với tô thêm chút son môi cho sắc mặt trở nên tươi tắn hơn thôi. Chứ chẳng mấy khi trang điểm một cách nghiêm túc cả, lúc này đây tôi mới hiểu ra một điều. Make up là cả một nghệ thuật.

- Ừm, ủa, chị tưởng cái cô gái hôm bữa tới đây mới là bạn gái của Thần.

Câu nói của chị làm tôi sững người lại, cô gái hôm trước tới đây, bạn gái hắn? Là thật hay là giả đây?

- Nhưng chắc là chị nhầm rồi, vừa nãy thấy Thần với em tình cảm thế cơ mà- chị ấy vừa nói vừa cúi xuống chọn cho tôi phấn kẻ mắt. Tôi không nói gì, trong đầu không ngừng suy nghĩ về 'cô gái hôm bữa'.

Được khoảng nửa tiếng sau đó, cuối cùng chị ấy cũng make up xong cho tôi. Ân Tâm nhìn tôi chất lười cảm thán.

- Xinh quá đi mất, em lại đây xem xem- Chị ấy kéo tay tôi đến chỗ chiếc gương lớn gắn trên tường ở bên tay trái tôi. Tôi cũng rất tò mò muốn biết bộ dạng lúc này của mình thế nào. Xinh á, không đùa chứ?- A, khoan đã...

Đang nửa lồi nửa kéo tôi đứng đây, Ân Tâm lại ấn tôi ngồi xuống, tôi chớp chớp đôi mắt tò mò nhìn chị lồi từ đằng sau ra một chiếc túi lớn, rồi lồi từ trong chiếc túi ra mấy bộ váy dạ hội rất đẹp. Cái mi giả với lớp mascara khiến đôi mắt của tôi hơi khó chịu, ngứa ngứa, tôi phải kiềm lòng lắm mới không đưa tay lên dụi túi bụi.

Tôi thấy Ân Tâm hết dơ cái này nên rồi lại đặt cái này xuống, rồi lại vớ mớ thứ vào người tôi, cuối cùng chị ấy cũng chọn ra được một bộ váy màu hồng nhạt.

- Em vào trong đó mặc thử cho chị xem xem nào. Rồi còn thay đổi kiểu tóc nữa. Nhanh nhanh lên, sắp đến giờ rồi, không Y Thần nó không trả lương cho chị thì chết- Cô nàng chuyên viên trang điểm xua xua tay lừa tôi vào trong toilet, tôi ôm lấy chiếc váy rồi vào trong thay.

Ngay cả toilet của cái nhà này cũng sạch sẽ và rộng rãi hơn cái nhà của tôi nhiều, tôi bắt an nhìn quanh, hiện đại thì có hiện đại, mà liệu trong này có gắn camera không ta?

Sau khi tôi thay bộ đồ này xong, tôi chỉ muốn nói một câu thôi, đúng là tiền nào của đấy, chiếc váy chất liệu rất đẹp, dễ chịu và mềm mại. Màu hồng phấn, trên ngực có đính mấy viên chân châu nho nhỏ màu trắng ánh kim nổi bật, phía dưới hơi xoè ra, vừa dịu dàng nữ tính lại không quá già cứng nhắc. Bên trên người tôi cũng khá vừa vặn.

Thật là phúc tài năng của Ân Tâm, nhờ vậy mà tôi không phải thay ra thay vào hết bộ váy này đến bộ váy khác.

Ân Tâm nhìn thấy tôi bước ra khỏi toilet thì dơ ngón tay cái lên nói 'quá chuẩn'. Sau đó chị ấy bắt đầu giúp tôi thay đổi kiểu tóc, mái tóc đang búi cao chót vót trên đỉnh đầu được chị tháo ra, lấy máy uốn tóc uốn cong vài lọn, sau đó chọn một chiếc cặp tóc có đính vài viên đá lấp lánh cài mấy lọn tóc mái đằng trước của tôi lại hất ngược ra đằng sau. Còn chọn cho tôi thêm một chiếc vòng cổ cùng bộ với cái cặp tóc đó để đeo cho cổ đỡ trống nữa chứ.

Ân Tâm hành diện đứng đằng sau tôi.

- Thấy thế nào hả, Y Thần đúng là có mắt nhìn người à nha.

Tôi nhìn chị qua tấm gương, khẽ cười. Cũng phải công nhận, giờ tôi như biến thành một người khác, trông xinh đẹp cao quý giống y như mấy cô nàng tiểu thư kiêu kì.

Ha Ha, bà đây cũng đâu có kém gì ai. Tên Y Thần đáng ghét dám chê tôi xấu, tôi sẽ cho hắn lác mắt.

Ân Tâm có việc phải đi trước, rất vội vã, thế là tôi phải tự tìm đường để đi ra kiểm Y Thần. Hắn đem tôi tới đây rồi quẳng đó xong chạy mất dép, đúng là cái đồ ý thức lỗi lồm vô trách nhiệm.

Tôi hậm hực dậm từng bước chân trên đôi giày cao gót mười phân, tiếng đế giày nện xuống nền nhà kêu côm cốp côm côm càng làm tôi khó khăn trong việc xác định phương hướng.

Tôi bị mắc chứng bệnh lạc đường, nói mãi rồi mà chẳng ai chịu để tâm, căn nhà này rộng rãi như vậy, giống như mê cung thế này. Tôi làm sao mà tìm được đường ra đây. Mấy cô giúp việc đâu hết cả rồi hả????

Tôi cứ thế cắm đầu đâm thẳng về phía trước, không tìm được đường ra cũng được, nhưng kiểu gì chẳng gặp được ai đó để hỏi đường. Chắc chắn tôi sẽ thoát được khỏi mê cung này thôi. Vừa đi tôi vừa bị những thứ đồ lạ lẫm đập vào mắt, nào là bức tranh cánh đồng to lớn chắn kín bức tường, đứng đối diện với bức tranh đó giống y như mình đang ở cánh đồng thật vậy. Nào là cái bình cổ hoa văn hoa tiết rất đẹp mắt và tinh xảo,....

Cuối lối tôi lại là một căn phòng, nói đúng hơn thì cũng chẳng phải hẳn là một căn phòng, bởi nó không có cửa ngăn cách, cũng như chẳng có đồ đạc gì cho thấy đây là một căn phòng riêng tư. Phía trước không phải là bức tường kín mít, mà xung quanh lại được làm bằng kính trong suốt, có thể nhìn thấy được bên ngoài. Tôi thấy ngay chính giữa 'căn phòng' này chỉ độc nhất một chiếc dương cầm im lìm nằm đó.

Tôi bước từng bước lại gần cây dương cầm, bàn tay đưa lên miết nhẹ trên từng phím phát ra âm thanh thật vui tai. Tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh đó, bắt đầu đánh đàn linh tinh, không ra giai điệu gì cả, nghe rất chói tai. Quên luôn cả việc tìm đường ra ngoài.

Hồi còn nhỏ, tôi cũng khá thích đánh đàn, khicòn học cấp hai khi tập văn nghệ, cô giáo thường đánh đàn cho chúng tôi hát, thi thoảng có có việc bận hay có người gấp cần ra ngoài. Tôi với mấy cô bạn trong đội tập văn nghệ thường sản lại gần để nghịch cây đàn piano đó của cô. Toàn đánh linh tinh khiến cây đàn kêu lên rền rĩ, bị cô bắt được rồi mắng cho một trận. Nghĩ lại mà vẫn thấy vô cùng buồn cười và thú vị.

Đột nhiên có người nắm lấy tay tôi ấn xuống, tôi quay lại nhìn, là Y Thần, hắn mỉm cười dịu dàng nhìn tôi, rồi ngồi xuống bên cạnh. Cầm lấy ngón tay còn lại của tôi nửa ôm nửa dẫn dắt tôi đánh từng nốt nhạc.

- Anh có biết đánh không?- tôi ngược mắt lên hỏi Y Thần, hắn dịu dàng nhìn tôi khẽ gật đầu.- đàn cho em nghe một bài đi.- hắn khẽ gật đầu.

Bàn tay thon dài đặt trên từng phím đàn, dẹt nên những cung bậc trầm bổng, lúc cao vút tựa mây xanh, khi trầm lắng như viên trân châu rơi dầm xuống

mặt hồ.

Lúc này cũng tầm khoảng sáu bảy giờ gì đó, vì bây giờ là mùa hè, nên trời vẫn chưa tối hẳn, phía cuối chân trời vẫn còn sót lại đám mây vẫn nắng chưa tàn, đồ ửng hejpdafi như một dải lụa được tiên nữ nào đó tung tà vắt ngang, vài vì sao nhỏ li ti lóe sớm, cánh chim lạc lõng bay bay giữa trời. Tiếng nhạc cất lên cao vút, lúc trầm lúc bổng. Tôi vừa tựa vai Y Thần, vừa ngắm cảnh hoàng hôn trước mắt.

Đến khi giai điệu nọ kết thúc, tôi không khỏi thán phục thốt nên.

- Hay quá, không ngờ anh còn biết cả đánh đàn- từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy Y Thần đánh đàn, nói đúng hơn là chưa bao giờ nghe qua mọi người nói tới- sao trước đây em lại không nhận ra nhỉ?

- Anh biết đánh cũng chỉ là bắt chước. Ngay từ khi còn nhỏ bố mẹ đã tuyển người về dạy cho anh mọi thứ. Chỉ là không hay đánh trước mặt người khác thôi.- Y Thần dịu dàng nói.

- Ô, vậy sao, vậy anh đã đánh cho những ai nghe rồi?- tôi chỉ thuận miệng hỏi, hoàn toàn không có chủ ý gì, vậy mà khi nghe Y Thần nói:

- Bố mẹ, Lam Thiên, với mấy cô giúp việc trong nhà..

Tôi bỗng dừng lại cảm thấy buồn buồn, tôi còn mong muốn tôi là người đầu tiên được nghe hần đàn thì hay biết mấy.

- Nhưng bản nhạc này là lần đầu tiên anh chơi nó cho người khác nghe.

Nghe thấy Y Thần nói vậy, tôi vui vẻ ra mặt.

- Thật không?

- Ừ- hần gặt đầu.

Tôi vô cùng mãn nguyện, không phải là người đầu tiên cũng được, là người duy nhất cũng chẳng sao. Tôi vỗ vỗ lên vai Y Thần, tươi cười nói.

- Vậy thì từ giờ không được đàn cho ai nghe nữa đâu nhé.

Y Thần gặt đầu.

- Ừm, chỉ đàn cho mình em nghe.

Sau đó Y Thần dẫn tôi ra khỏi ‘mê cung’, mất hơn một tiếng đồng hồ mới tới được bữa tiệc. Nhà Hạo Thiên tôi có ghé qua vài lần, thế nên lúc này đây cũng không mấy ngỡ ngàng bởi vẻ đẹp diễm lệ của ngôi nhà được thấp sáng chưng đèn dóm trang trí đủ kiểu vô cùng rực rỡ.

Con nhà giàu đúng là sướng thật đấy, sống trong xa hoa mỹ lệ như thế này, muốn làm gì là có thể làm được, thật ngưỡng mộ biết bao.

Trước cổng có một cô gái đứng chào đón khách, chỉ dẫn cho mọi người nơi để đỗ xe nơi để dự tiệc. Lúc chúng tôi tới đây thì cũng đã có rất nhiều quan khách rồi. Y Thần cùng tôi xuống xe, từ từ bước vào bên trong.

Những ánh mắt thán phục đổ dồn về phía tôi với Y Thần, không biết là do tôi thực sự xinh đẹp tới nỗi động lòng người, hay là mọi người bị vẻ đẹp mê hồn của Y Thần thu hút mà phóng ánh mắt tới, tôi trong lòng không khỏi kiêu ngạo hãnh diện, đinh ninh rằng lí do có lẽ là vì giả thiết thứ nhất.

Trên quãng đường đi không ngớt những người cúi đầu chào hỏi Y Thần, sau đó nhìn tôi với ánh mắt tò mò như muốn hỏi, cái con nhỏ nhà quê này ở đâu mà chui ra. Tay Y Thần nắm chặt tay tôi, như sợ tôi cảm thấy lạc lõng. Có người còn hỏi thăm tôi vài câu, đều được Y Thần trả lời qua loa rồi lấy cớ cắt đứt cuộc nói chuyện để khiến tôi không cảm thấy khó xử.

Mọi người ở đây ai cũng ăn mặc đẹp đẽ, phong thái đĩnh đạc nho nhã vô cùng. Bữa tiệc đầy những sơn hào hải vị, những ly rượu sắc sỡ sắc màu, tiếng trò chuyện ồn ào cũng tiếng nhạc du dương bỗng chốc im lặng khi tiếng người dẫn chương trình cất nên.

Tôi cũng không để tâm lắm, chỉ đến khi một người đàn ông trạc tuổi bố tôi bước lên trên sân khấu tôi mới vài phần để tâm. Ông ta nói vài câu cảm ơn tới mọi người vì đã dành ít thời gian để đến dự bữa tiệc ‘nhỏ’ này.

-... Con trai ta, Trịnh Hạo Thiên, từ bây giờ trở đi sẽ thay tôi điều hành tập đoàn Trịnh Vũ.

Tiếng vỗ tay dậy sóng.

Chỉ khi nghe đến cái tên Hạo Thiên, tôi mới ngẩng đầu nhìn lên. Hạo Thiên từ phía sau bước lên, lịch sự cúi đầu chào mọi người. Chỉ chào mà chẳng nói lời nào, ánh mắt không biết đang đảo quanh kiếm tìm thứ gì.

Hôm nay cậu ấy trông cũng thật là đẹp trai, đẹp trai quá.

Tay tôi bị Y Thần xiết chặt, tôi không hiểu ngẩng đầu nên nhìn hần. Thấy hần vẫn đắm đắm nhìn về phía sân khấu, tôi cũng đưa mắt nhìn theo.

Hạo Thiên đang nhìn tôi, tôi cảm nhận được sự sững sờ thoáng chốc trong đôi mắt ấy. Sau đó ánh mắt cậu ấy từ từ cong cong ánh lên nét cười, rồi bước vào bên trong.

Bữa tiệc tiếp tục được diễn ra, mọi người bắt đầu đổ dồn về trung tâm khu nhà, nhạc nổi lên, họ bắt cặp khiêu vũ. Có vài người gọi Y Thần ra nói chuyện, hẳn hỏi tôi có muốn ra đó không.

Tôi nghĩ chắc là họ nói chuyện làm ăn, bèn lắc lắc đầu nói không muốn đi ra đó, tôi ở lại đây đứng đợi cũng được. Ở bên đó tôi chẳng quen biết ai, chẳng thà tôi đứng đây uống cocktail, ăn hoa quả bánh trái còn sướng hơn.

Y Thần chần trừ hồi lâu, xong thấy tôi không chịu cũng đành thôi, nói tôi nhất định không được đi đâu lung tung, hẳn đi ra đó một lát rồi sẽ quay lại với tôi ngay.

Tôi gật đầu mỉm cười, rồi xua tay bảo hẳn cứ đi đi.

Y Thần đi rồi, những ánh mắt thán phục với ghen tị cũng giảm đi ít nhiều. Tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi, vậy là có thể tự do ăn uống mà không bị ai soi mói nữa rồi.

Lúc đi siêu thị với ba cô bạn thân thì bị Y Thần bắt cóc theo luôn. Chưa có cơ hội để ăn gì, thế nên bây giờ bụng của tôi đang rất đói. Mà ở đây lại cơ man bao nhiêu là món ngon như vậy, không ăn đúng là uổng phí một đời. Thế là tôi bắt đầu kiếm một góc nào đó ít người khuất lấp để ăn uống cho nó đỡ vô ý tứ. Thức ăn ở đây rất ngon, đồ uống cũng rất tuyệt, chẳng mấy chốc mà bụng tôi đã no căng, xong sau đó bắt đầu xuất hiện vài hiện tượng lạ, nó kêu nên ông ọc, rồi tôi bắt đầu cảm thấy buồn đi vệ sinh.

Mẹ nó chứ, tôi đây mới phát hiện ra một điều, đó chính là của nhà giàu chưa chắc đã là hoàn toàn tốt, nếu đúng là tiền nào của nấy, đồ ăn nhìn ngon mắt đắt tiền như thế tại sao lại khiến tôi đau bụng như thế này. Đúng là xui xẻo mà, trời xanh không có mắt.

Tôi đành ôm cái bụng đau dữ dội của mình cắn răng hỏi một tên bồi bàn đứng gần đó xem xem nhà vệ sinh ở đâu. Hẳn chỉ cho tôi xong tôi liền chạy vọt đi nhanh như tên lửa.

Thật may cuối cùng tôi cũng có thể may mắn tìm được cái nhà vệ sinh. Tôi vào trong một phòng rồi bắt đầu xả 'xì trét'. Giống như vừa chút đi được một gánh nặng vô cùng lớn, tôi khoan khoái đứng dậy giặt nước rồi đi ra. Ăn thì cũng đã ăn rồi, vệ sinh thì cũng đã vệ sinh rồi, bây giờ việc tôi cần làm trở về chỗ đứng cũ đợi Vương Y Thần mà thôi.

Trên đường quay lại chỗ cũ tôi gặp phải một đồng hồ dồn, thức ăn rơi vãi tung toé, một người đàn ông trung niên có vẻ như là quản gia đang chửi mắng một cô hầu nữ. Cô gái cúi xuống dọn dẹp, chỗ đó hiện giờ rất bừa bãi ngổn ngang là bát đĩa thức ăn, tôi đang đi dày cao gót, mà ở đó dầu mỡ lại trơn, không thể qua được, liền quyết định hỏi một người nào đó xem có còn lối ra nào nữa không.

Người quản gia chỉ cho tôi một con đường tắt đi vòng ra bên ngoài, cứ đi thẳng như thế thì sẽ đến cổng chính, đường đi từ cổng chính vào trong tôi vẫn còn nhớ. Tôi nói cảm ơn người đàn ông đó rồi lắc mông rồi đi.

Đây chắc hẳn là một khu vườn, đi được một đoạn bỗng tôi nhìn thấy một bóng người, hình như đang đứng nói chuyện điện thoại hay gì đó, tôi không có ý nghe lén họ nói cái gì, cũng không mấy để tâm lắm mà nhắc bước đi ngang qua. Đúng lúc ngang qua người đó bỗng dừng ai kia quay người lại, là Hạo Thiên.

- Tiểu Phong? Cậu ra đây làm gì? – cậu ấy có hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi ở đây. Tôi cũng vậy, cũng ngạc nhiên không kém.

- À, à tôi đi vệ sinh, nhưng mà lúc trở ra lại bị tắc đường, nên đành phải đi đường này- tôi nói như kiểu mình đang tham gia giao thông không bằng, tắc đường tắc đường.

Hạo Thiên bật cười nói.

- Lại lạc đường à?

- Làm gì có, hừ, thôi chúng ta vào trong đi... á

Chiếc giày cao gót phản chủ, phía dưới chân tôi là thảm cỏ mềm mại, không hiểu là vướng phải cái gì mà khiến tôi suýt ngã ngửa ra đằng sau, may mà Hạo Thiên nhanh tay kịp chụp tôi lại. Một tay cậu ấy túm lấy eo tôi, một tay nắm lấy tay tôi kéo tôi dậy, đến lúc tôi đã đứng lại được bằng hai chân rồi mà cậu ấy vẫn chưa buông ra, muốn tôi thực sự đứng cho thật vững rồi mới dám buông tay, sợ tôi lại bất cẩn ngã thêm một lần nữa.

Tôi cười ngượng ngạo, đưa mắt lên nhìn định nói lời xin lỗi. Nhưng ánh mắt Hạo Thiên nhìn tôi rất lạ, bàn tay cũng không hề có ý muốn buông ra. Tôi bị ánh mắt xinh đẹp đó của cậu ấy làm cho bối rối.

- Tiểu Phong, tớ...

Sóng lưng tôi lạnh toát, phía cuối đuôi mắt xuất hiện một bóng hình. Tôi đưa mắt nhìn sang. Bóng người ấy lặng yên đứng đó, ánh mắt băng lạnh xuyên thấu tận tâm can khiến trái tim tôi khẽ run lên.

Chương 26: Có Phải Tình Trong Anh Đã Nhặt Phai?

Thường thì trên mấy bộ phim tình cảm, trong trường hợp này, nhất định nam chính sẽ đến dành lại nữ chính, sau đó hai người sẽ nhảy vào đánh nhau, khẳng định bản lĩnh của mình. Tôi còn ngỡ là như vậy. Nhưng sự thật lại không phải vậy. Vài giây sau khi ánh mắt chúng tôi giao nhau, Y Thần không nói chẳng giằng, quay người bỏ đi, tôi cảm thấy vô cùng kì lạ, chẳng lẽ hán lại không cảm thấy ghen tuông sao, tôi định bụng sẽ đuổi theo kéo hán lại, nói rằng tôi với Hạo Thiên chẳng có gì cả, sẽ giải thích rằng do tôi bị vắt ngã, là Hạo Thiên tốt bụng đưa tay ra đỡ mà thôi. Sau đó Y Thần sẽ ôm lấy tôi nói "Tôi tin em mà".

Nhưng chân vừa kịp cất, Hạo Thiên đã nắm tay tôi giữ lại, tôi ngỡ ngàng quay lại nhìn cậu ấy. Gió thổi tới làm tóc cậu ấy bay bay, quanh đây thoang thoảng mùi hương hoa dịu nhẹ, Hạo Thiên khẽ nói:

- Tiểu Phong, chúng ta quay lại với nhau được không?

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác khi nói câu nói ấy giọng Hạo Thiên khẽ run. Tôi ngạc nhiên ngược mắt nhìn nên, nhất thời chẳng biết nên trả lời câu hỏi đường đột này như thế nào.

Ngày trước chính cậu ấy nói chúng tôi nên dừng lại thôi, vậy mà hôm nay lại muốn cả hai quay lại từ đầu. Ngày trước có lẽ là do cậu ấy không tự chủ được mình mà nói như vậy, nhưng trong mắt tôi những lần cậu ấy không tự chủ được mình hoàn toàn rất ít, đây là không muốn nói là chưa bao giờ cậu ấy để trái tim đi trước lí trí cả. Vậy còn bây giờ thì sao?

Tôi thiết nghĩ, dù có là gì đi chăng nữa thì cũng đâu còn quan trọng. Hạo Thiên trước đây là người tôi đã từng rất thích, nhưng người bây giờ tôi yêu lại là Y Thần. Tôi đã không còn ngốc nghếch như xưa, quả thật tình yêu rất dễ làm tuột và nhanh chóng phai tàn. Nhưng tôi cảm nhận được những gì con tim mình mách bảo, trái tim tôi hiện tại đập vì ai. Đã từng là Hạo Thiên. Nhưng hiện tại lại là Y Thần.

Hạo Thiên lặng yên nhìn tôi chờ đợi, không phải là đang do dự suy nghĩ, mà là không biết nên nói thế nào cho phải đây. Cuối cùng, tôi quyết định sẽ nói thẳng một câu, vòng vo tam quốc không phải là cách hay, nhiều khi còn làm người nghe hiểu lầm.

Tôi trầm tĩnh nói.

- Tôi xin lỗi, nếu như chúng ta thực sự quay lại, cậu dám chắc bao nhiêu phần trăm mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn xưa. Hạo Thiên cậu rất tốt trên đời này có rất nhiều cô gái tốt bụng và đáng yêu hơn tôi nhiều.

Tôi khẽ cười, xong sau đó từ từ gỡ tay Hạo Thiên ra khỏi tay mình. Tôi thấy hàng lông mi cậu ấy khẽ run run, nhìn tôi nửa không thể tin nổi nửa bất lực tuyệt vọng.

Tôi đi tìm Y Thần, ở trong bữa tiệc, ở ngoài đại sảnh, nhà xe, nhưng tuyệt nhiên không thấy. Tôi không quen biết ai ở đây, nên cũng không tiện hỏi thăm, với lại họ chắc gì đã biết. Thế nên phải mất một lúc lâu sau tôi mới tìm thấy Y Thần. Hán đã rời khỏi bữa tiệc từ lúc nào. Người nữa đứng nữa tựa vào chiếc xe đỗ bên ven đường. Biệt thự nhà Hạo Thiên nằm ngay gần mép biển, hán hướng mắt ra biển, quay lưng về phía tôi, tôi chỉ nhìn thấy phía sau lưng hán, không biết tâm trạng hiện tại với thần sắc hán lúc này thế nào. Gió lồng lộng làm tôi thấy hơi lạnh, khẽ xoa vai, tôi chân chừ không biết có nên tiến lại gần hay không, liệu hán có giận, trách tôi?

Tôi bỗng dưng cảm thấy mình thật giống một đứa trẻ hư mắc lỗi, đang nơm nớp lo sợ bị bố mẹ trách phạt.

Cuối cùng, tôi vẫn quyết định tiến lại gần, đứng bên cạnh Y Thần.

- Anh đợi em có lâu không?- tôi không biết nên bắt đầu như thế nào, đành túm lấy một câu hỏi xáo rỗng này.

Y Thần có phát giác ra sự xuất hiện của tôi, nhưng không quay sang nhìn, ánh mắt nhìn xa xăm, trời hôm nay không có sao, phía trước tôi đen như mực, chỉ thi thoảng có ánh đèn cây hải đăng loé lên.

- Tìm em lâu như vậy, được xem một màn kịch hay như thế, cũng không phải là quá lỗ lã- hán nói, tôi không rõ về mặt hán lúc này thế nào. Nhưng trong giọng nói thể hiện rõ sự lạnh nhạt khinh bỉ.

Tôi đoán nhầm, không phải hán không ghen, mà hán đang rất ghen. Từ trước tới nay hán luôn cảm thấy Hạo Thiên không vừa mắt. Tại hồi đó tôi với Hạo Thiên vô cùng tình cảm với nhau, vì Hạo Thiên mà đã một lần tôi từ chối hán. Tôi với Hạo Thiên lại có khoảng thời gian hai năm bên nhau không quá dài nhưng cũng chẳng phải là ngắn. Hán nghĩ rồi sẽ một ngày, tôi nhận ra rằng tình cảm dành cho hán chỉ là ngộ nhận, tôi sẽ rời bỏ hán mà trở lại bên Hạo Thiên.

Tôi thấy cái suy nghĩ đó thật vô lí, yêu là yêu không yêu là không yêu. Đạo lí này vô cùng đơn giản nhưng không phải ai cũng có thể dễ dàng phân biệt được. Có nhiều lí do để hai người đến với nhau, nhưng cũng có không ít lí do khiến một đôi uyên ương tình cảm thấm thiết phải đau thương chia lìa.

Tôi đem mọi chuyện ra giải thích cho Y Thần nghe, cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, sợ hãi một điều gì đó vô thanh hư ảnh. Tôi nói hết từ việc tham ăn bị đau bụng, rồi thì phải vào nhà vệ sinh, xong sau đó tắc đường phải đi đường vòng. Vô tình gặp Hạo Thiên, bắt cấn bị ngã, sau đó Hạo Thiên đỡ lấy tôi.

Nghe có vẻ vô cùng vô lí, nhưng mọi chuyện đều là sự thật dù chỉ là một câu một chữ cũng không hề sai. Tôi ra sức nói, nhưng Y Thần lại làm như không nghe thấy gì, điệu bộ thờ ơ lãnh đạm. Tôi thấy công sức mà mình bỏ ra lại không nhận được những điều mình mong đợi. Có chút thất vọng, lại vừa tủi thân. Sau đó lại cảm thấy vô cùng tức giận, tôi mất bao nhiêu công sức để đi tìm hắn trong đông đảo quan khách, giữ người những người, vất vả kiếm tìm đảo điên, chạy ngược chạy xuôi chỉ để đi tìm hắn, chỉ muốn nói với hắn nghe mọi chuyện, muốn hắn đừng có hiểu lầm tôi. Rồi mất bao nhiêu công sức để giải thích mọi việc, cuối cùng cũng chỉ nhận được sự lạnh lùng cố hữu của hắn. Thật làm người ta không khỏi tức giận.

- Rốt cuộc là anh có nghe em nói gì không vậy? – tôi thực sự đã mất bình tĩnh, tôi không thể chịu đựng được sự lạnh nhạt thờ ơ như vậy, thì thà hắn cứ trách móc tôi, rồi sau đó tôi sẽ tự nhận lỗi, như vậy rồi giảng hòa, còn hơn hắn lạnh thinh không nói coi tôi là không khí không hơn không kém. Cảm giác thật là tệ, nhưng tại sao tôi lại phải ra sức giải thích nài ép, mặc dù bản thân không hề làm sai chuyện gì? – em đã nói rồi mà anh không tin em sao, em với Hạo Thiên không có gì hết, phải nói bao nhiêu lần anh mới tin đây hả. Anh tỏ thái độ như vậy làm gì, dù anh không tin em đi chẳng nữa ít ra cũng phải nghe em giải thích chứ. Lúc nào cũng như vậy, anh làm em phát bực nên được, anh đúng là cái đồ nhỏ mọn, không hiểu lí lẽ. – tôi bậm môi, hậm hực nói, sau đó mới cảm thấy mình đã tức giận một cách thái quá. Cuối cùng Y Thần cũng chịu quay sang nhìn tôi, đôi mắt lạnh như băng.

- Em đang nói cái kiểu lí lẽ gì đấy?

- Lí lẽ gì thì mặc xác anh, tin hay không thì tùy. – tôi ném lại câu nói lạnh lùng đó rồi quay gót bước đi, được thôi được thôi, hắn tỏ ra giận dữ, hắn tưởng tôi không biết làm như vậy chắc.

Quả nhiên tôi chưa bước được bước thứ hai, Y Thần đã vươn tay ra nắm lấy tay tôi. Trong lòng tôi không khỏi mừng thầm, cứ nghĩ cuối cùng hắn cũng mềm lòng, rồi không hiểu tại sao lại muốn làm tôi. Tôi hất bàn tay hắn ra không thương tiếc, lạnh nhạt bỏ đi. Y Thần đứng phía sau gọi tôi mấy tiếng, tôi cũng không thèm quay lại. Tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, dù gì chuyện này cũng không phải là quá to tát, cứ để ngày mai cả hai người giận, lúc đó nói chuyện với nhau sẽ dễ dàng hơn.

Con gái phải làm cao, tình cảm thì cần phải có gian nan trắc trở, tôi làm mọi chuyện căng nên là để thêm mắm dặm muối rắc đường mật ngọt cho chuyện tình yêu thêm cay cần cuốn hút. Cái gì quá dễ dàng có được ta thường không biết trân trọng, vậy hãy để mọi chuyện thêm khó khăn một chút, kéo sợi dây thun căng ra một chút, như vậy có thể tình cảm sẽ không bị nhàm chán mà lại khiến cho ta hiểu được nhiều điều. Nên coi trọng cái gì vứt bỏ cái gì.

Nhưng mà người tình vẫn không thể bằng trời định, những tưởng ngay sáng hôm sau, khi mở mắt ra nhìn xuống tầng dưới sẽ lại vẫn thấy người con trai đó đứng đợi tôi, đưa đón tôi mỗi ngày, những tưởng hắn sẽ nhắn tin xin lỗi hoặc nói vài câu tốt lành mùi mẫn hỏi tôi có nhớ hắn không, những tưởng mọi chuyện sẽ vô cùng đơn giản nhưng thật chất lại chẳng hề giản chút nào.

Y Thần không đến đón tôi đi làm, điều đó đồng nghĩa với việc tôi phải tự chạy xe đến công ty. Hắn giận lắm, muốn chơi trò giận dữ với tôi đến cùng sao, cũng được thôi, tôi nhất định sẽ không đi tìm hắn trước.

Tôi ngồi trong phòng làm việc, lòng không khỏi bồn chồn sốt sắng đợi đến giờ nghỉ trưa, bình thường vào lúc đó, chúng tôi sẽ cùng đi ăn cơm với nhau. Mắt tôi chốc chốc lại liếc nhìn chiếc điện thoại có màn hình đen ngòm trên bàn, bỗng dưng cảm thấy bản thân mình thật buồn cười lắm thay, hoá ra tôi lại là người dễ mềm lòng như vậy sao? Không được, dễ mềm lòng quá thì chỉ có bản thân mình bị thiệt thôi, tôi phải thật cứng rắn hơn.

Nghĩ vậy, tôi liền hậm hực đưa tay với lấy cái điện, tắt nguồn.

Cả ngày hôm đó hắn không đến tìm tôi, cũng không thèm nhắn tin gọi điện cho tôi. Ngày hôm sau cũng vậy, rồi ngày hôm sau cũng thế. Tôi vừa cảm thấy tức giận vừa cảm thấy lo sợ, chẳng lẽ hắn thực sự không thèm đến tìm tôi nữa sao, hắn không cần tôi nữa, không còn yêu tôi nữa.

Mọi người trong công ty bắt đầu xì xào to nhỏ về chuyện của chúng tôi, họ nói tôi hết thời rồi, cuối cùng Y Thần cũng không thèm để ý đến tôi nữa, ánh mắt hả hê vui mừng nhìn tôi. Nói xấu sau lưng người khác mà còn không biết đường vận nhỏ bớt volume cho tôi nghe, rõ ràng là muốn để cho người khác nghe thấy, muốn để tôi tức đến phát hỏa đây mà.

Nhiều lúc tôi đã nghĩ, hay là đến tìm hắn giảng hòa, tôi xuống nước nhận lỗi trước, để mọi chuyện lại bình yên như đã từng. Dù gì người sai là tôi, người vô lí nổi giận cũng là tôi.

Cuối giờ làm tôi đứng đợi hắn, hôm nay đứng đợi, hôm sau cũng vẫn đợi, tan ca đã lâu, mọi người đã về hết rồi, vậy mà tôi vẫn không gặp được hắn. Đứng bên đường đối diện tòa nhà tôi đưa mắt nhìn lên, đèn điện vẫn còn sáng trưng, hắn chưa về. Không biết có phải là công việc làm chưa hết nên quyết định tăng ca hay là do biết tôi vẫn đứng đợi nên không thèm đi ra gặp mặt. Hắn tránh mặt tôi, tại sao lại tránh mặt tôi, tôi trở nên đáng ghét như vậy từ khi nào thế?

Mất trông nên đợi chờ đã mỏi, người vẫn chẳng thấy đâu, cuối cùng, vẫn là tôi quay lưng về trước, chẳng đợi được ai đó lướt qua

Một tuần nhanh chóng qua đi, tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng mình lại có một tuần giầy vò như vậy. Nỗi ám ức tức giận trào dâng, nỗi nhớ nhung thất vọng dậy sóng. Tôi đã đánh giá quá cao vai trò của mình trong tim hắn rồi.

Mấy ngày nay ai cũng nhìn tôi với ánh mắt vô cùng quái lạ, như đang nem nẹp lo sợ một điều gì đó. Tôi thừa nhận, tâm trạng của mình dạo gần đây không được tốt cho lắm, nói đúng ra thì tâm trạng tôi hiện tại rất tồi tệ, giống như trên đỉnh đầu có vầng mây đen, chỉ đợi ai đó chọc khuấy vào rồi thì nổi gió sấm sét đi đùng đánh cho kẻ gây chuyện trở nên đen thui trong tích tắc.

- Tiểu Phong, lại ra ngoài ăn trưa hả?- bác bảo vệ nhìn thấy tôi dắt xe bước ra khỏi cổng công ty liền mỉm cười đôn hậu hỏi thăm. Bao giờ cũng vậy, bình thường tôi sẽ đứng lại trò chuyện cười đùa đàm ba câu tán phét với bác ấy. Nhưng hôm nay thì.

- Dạ vâng ạ- tôi thêu thào trả lời. Chẳng biết về mặt tôi lúc này đáng sợ như thế nào mà biểu cảm trên khuôn mặt bác bảo vệ rất chi là phong phú. Tôi cũng không mấy để tâm, dắt xe ra khỏi cổng, trèo lên rồi phóng đi luôn.

Hôm nay trời nắng, nóng đến phát bực

Đang đi trên đường, bỗng tôi nghe thấy như có người í ới gọi mình phía sau, tôi không thèm quay lại, chỉ giảm tốc độ đi từ từ, thiết nghĩ, nếu người đó đã muốn gọi, chắc chắn phải đi lên ngang bằng tôi mới phải, cũng chẳng buồn phân tích xem tiếng nói đó là của ai.

Đúng như tôi dự đoán, người nọ cuối cùng cũng chịu phóng xe kịp tôi.

- Sao anh gọi mà không thèm quay lại.- Tôi không ngờ người đang đi song song với xe mình lại là Tấn Thành, không hiểu tại sao khi nhìn thấy anh ta, tâm tình bỗng nhiên khôi sắc. Tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

- Tại khi nãy em không nghe thấy ấy mà. Anh đang đi đâu vậy?- tôi hỏi. Liếc thấy hần trong bộ quần áo sơ mi chỉnh tề, còn có chiếc cặp thường dùng cho giáo viên, tôi đoán hần vừa mới đi dạy về.

Sau khi ra trường, Tấn Thành vì thành tích quá ư là xuất sắc, thế nên nhà trường đã giữ anh ấy lại để đảm nhiệm công việc giảng dạy cho học sinh các khóa sau.

- Anh vừa mới đi dạy về xong- quả nhiên, tôi đoán cảm có sai bao giờ- Còn em?

- À, em chuẩn bị đi ăn trưa.

- Anh cũng thế, vậy hai anh em mình cùng đi, anh mời.

Vì là Tấn Thành mời, nên hần dẫn tôi đến một quán ăn khác mà hần hay ghé qua, tôi dĩ nhiên chưa bao giờ đặt chân tới. Nhưng đã là nơi hần hay ghé đến, điều đó chứng tỏ rằng quán ăn đó cũng không đến nỗi nào, với lại còn tiết kiệm được tiền ăn trong một bữa, đi cũng chẳng sao. Thế là hai chúng tôi cùng chạy xe song song đến quán ăn Tấn Thành giới thiệu là còn ngon hơn cả quán bác Chu, vừa đi vừa trò chuyện.

Lúc đi ngang qua nhà hàng Gold River, phía cuối đuôi mắt tôi liếc thấy có một bóng người quen thuộc, không biết từ bao giờ, tôi lại có thể dễ dàng nhanh chóng tìm thấy bóng người ấy trong đông đảo những dòng người xe cộ xuôi ngược. Y Thần đi ra từ nhà hàng nọ, điều đó cũng sẽ chẳng khiến tôi bận tâm gì nhiều nếu bên cạnh hần không phải là một cô gái.

Cô gái ôm lấy cánh tay hần, miệng cười cười nói nói rạo rộ như ánh mặt trời, xinh tươi như một đóa hoa nở rộ. Cô ấy thướt tha trong bộ váy dài ngang gối màu trắng, tôn nên làn da trắng mịn như ngọc, khuôn mặt thanh tú dạng ngài, mắt cười long lanh cuốn hút. Đôi vai gầy gầy khe khẽ rung lên mỗi khi cười đùa. Nhìn cô gái đó vừa mong manh vừa đáng yêu. Thật khiến cho người khác muốn ôm vào lòng mà che chắn, bảo vệ.

Không biết cô gái đó nói cái gì, Y Thần bật cười, tôi chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện đó của hần. Chỉ mới có hơn một tuần không gặp, tại sao tôi lại thấy con người đó bỗng dưng xa lạ quá. Tựa hồ những thời gian vui vẻ ấm áp trước đây chỉ là một giấc mộng ngọt ngào đến giờ phải tỉnh giấc.

Tìm tôi khẽ nhíu mày, tôi cố gắng căng mắt ra nhìn thật kỹ, muốn xem thử xem những gì đang hiện ra trước mắt kia có phải là thật không, người con trai đó có phải là người đã từng vì tôi mà hi sinh quá nhiều không, có phải là người không biết tự lúc nào tôi đã đem lòng yêu và yêu rất nhiều.

Nhưng mắt tôi đâu có lừa được tôi, rõ ràng chính là hần, khuôn mặt anh tuấn là của hần, dáng người cao cao chuẩn mực là của hần, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời rõ ràng là của hần. Tại sao lại như vậy chứ, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào đây, hần đã có người khác rồi, không cần tới tôi nữa. Hần không gọi điện cho tôi, hóa ra lí do là thế này, hần không muốn gặp tôi, hóa ra là đã có người con gái khác. Hần không thèm nghe tôi giải thích, không chịu tin tôi, lí do rằng tôi bây giờ chẳng còn là gì trong tim hần nữa rồi. Tôi với Hạo Thiên, rốt cuộc cũng chỉ là cái cờ chia ly đã định từ trước. Chỉ có tôi ngốc nghếch cứ mong chờ. cứ nhớ đợi hần mà thôi.

Tôi nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên tôi rất lớn, rất hoảng hốt, nhưng tôi lại không để tâm, mắt vẫn cứ trân trân nhìn đôi kim đồng ngọc nữ ấy cùng nhau bước vào trong xe, chiếc xe mà Y Thần vẫn thường dùng để chở tôi đi làm, đón tôi về nhà. Tôi từ từ quay mặt lại nhìn về phía trước, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe ma sát với lòng đường chói tai, phía trước có vật gì đó đang lao nhanh về phía tôi. Không biết mắt tôi đã mờ từ lúc nào, ầng ầng nước mắt, cố gắng kim nén lại chẳng thể ép trở vào tuyến lệ.

Rầm một tiếng, xe tôi ngã xuống, tôi nằm sõng soài ra đường, mơ hồ cảm nhận được những con đau thể xác, mọi thứ trở nên huyền ảo và òn ào, tiếng còi tiếng xe rít nên bên tai thật là bực mình. Ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt tôi, khiến tôi không thể mở mắt ra được. Mặc dù rất muốn tìm kiếm một bóng người nào đó, nhưng làm gì có ai đến đỡ tôi bằng vòng tay quen thuộc, làm gì có ai gọi tên tôi bằng giọng nói ấm áp, làm gì còn ai sẽ an ủi tôi, ‘ không sao đâu, có anh ở đây rồi, đừng sợ. Tôi không biết rằng mình bị cò nặng hay không, cũng không biết rằng mình có sống được hay không. Chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng đau nhức. Nếu không thể tỉnh lại nữa thì sao, không thể mở mắt ra nữa thì sao, tôi sợ lắm.

Tôi từ từ chìm dần vào cơn mê sáng, ý nghĩ cuối cùng còn nhận thức được, vòng tay đang đỡ lấy tôi không phải của Y Thần, hần thật sự không biết, hay giả bộ không biết? Giả bộ không biết tôi bị tai nạn giao thông toàn thân thương tích? Giả bộ không biết tôi bây giờ đau như thế nào?

Mạc Kỳ Y: thật ra tg rất thích hạo Thiên, ht chính là hình mẫu bạn zai lí tưởng của mề, mn thích HT hay Y Thần ?

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Kết Thúc Thật Rồi.

Điều đầu tiên sau khi mở mắt tôi nhìn thấy là cái trần nhà trắng xoá, mùi thuốc khử trùng xộc thẳng vào mũi, tôi nhận ra rằng mình vẫn còn sống. Định co chân lên như thói quen rồi ngồi dậy, không ngờ vừa nhấc lên đã cảm nhận được con nhói buốt như bị cái gì đập mạnh vào chân, tôi nhấc đầu lên nhìn, thấy cái chân mình đã được bó bột, trên người cũng có vài chỗ bị băng trắng xoá.

- Tỉnh rồi à?- một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, khi nãy tôi không để ý, hoá ra ở đây vẫn còn có người khác ngoài tôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, Hạo Thiên đang ngồi ngay bên cạnh tôi, tóc hơi rối, hình như vừa mới ngủ dậy.

Tôi bất tỉnh được bao lâu rồi, chẳng lẽ Hạo Thiên đã ở bên cạnh tôi suốt khoảng thời gian đó sao?

Mới đầu tôi còn thấy cảm động nhưng không hiểu sao sau đó trái tim lại trùng xuống.

- Thất vọng lắm sao? Khi người đến đây lại là tớ?- Hạo Thiên cười buồn, tôi thoáng cảm nhận được sự chế nhạo trong câu nói đó, không biết là đang nhạo báng tôi, hay là đang nhạo báng chính bản thân cậu ấy.

Cậu ấy nói đúng, tôi hơi thất vọng, ngay cả khi tôi bị tai nạn nằm viện, người đó cũng chẳng thèm đến thăm.

- Cậu có đói không, muốn ăn gì không? - Hạo Thiên vỗ vai tôi, tôi thấy sống mũi mình cay cay, còn cổ họng nghèn nghẹn không nói lên lời, nước mắt trực trào ra, cố gắng lắm mới ép trở lại được tuyến lệ. Sự quan tâm lo lắng của Hạo Thiên dành cho tôi, lại khiến tôi không khỏi tủi thân muốn khóc.

Tôi không trả lời, liếc mắt nhìn quanh, thấy trên chiếc bàn có một mấy giỏ hoa quả với cả mấy bó hoa, trong lòng không khỏi thắc mắc xem ai đã tới đây.

- Cái này từ đâu ra vậy?- tôi chỉ tay vào đồng hồ trên bàn, ngược mắt lên hỏi Hạo Thiên.

- Vừa rồi mấy cô bạn của cậu có đến thăm- ý cậu ấy nói là Lam Thiên, Ngọc Huệ, Bích Như? Hạo Thiên không hề quen biết ai trong số họ- tớ bảo họ về hết rồi.

- Vậy còn...

- À, còn một người nữa, là con trai, tên là Tấn Thành thì phải- dừng lại một lúc, cậu ấy bổ sung thêm- ngoài ra không còn ai cả.

Hạo Thiên hiểu lầm, cậu ấy tưởng tôi hỏi xem Y Thần có đến thăm mình không, thật ra cậu ấy không cần nói, tôi cũng biết, nếu như Y Thần có đến đây thật, thì người đầu tiên tôi nhìn thấy phải là hắn mới phải. Ý nghĩ ấy vô cùng nực cười, chuyện hắn đến hay không, còn quan tâm đến tôi hay đã hết, tôi sẽ không thêm để tâm đến đâu. Suy nghĩ ít phút đầu buồn.

Tôi cười cười nhìn Hạo Thiên, chính cậu ấy cũng biết mà tránh cái chủ đề đấy đi cho tôi, thật cảm kích.

- Tớ muốn hỏi cái tên tông xe vào tớ đâu rồi? Đừng có nói với tớ là người đó bỏ trốn rồi nhé, nhất định phải bắt người đó đền tiền mới được.

- Người đó nói là cậu không chú ý nhìn đường chứ có phải là họ muốn vậy đâu. Lỗi là tại cậu cơ mà, bị như vậy đáng mà chịu- Hạo Thiên thản nhiên nói, tiện tay rót cho tôi cốc nước đặt vào tay tôi.

- Cái...- Nói cũng đúng, là tôi không chú ý nhìn đường chứ không hoàn toàn là nỗi của kẻ đâm vào tôi. - Nhưng ít ra cũng phải chia đôi số tiền nằm viện của tớ ra chứ, thật là cái đồ khôngbiết điều, đồ nhỏ mọn,vô đạo đức, hừ- tôi hậm hực nói, phen này thì lỗ to rồi, tiền mất tật mang, ack ack.

Hạo Thiên phì cười, nói với tôi.

- Người đâm phải cậu là người vô cùng tử tế, đã trả hết tiền viện cho cậu rồi, không biết ai mới là người nhỏ mọn đâu.

Tôi chun mũi khi bị Hạo Thiên cho là nhỏ mọn, sau đó cười ha hả nói.

- Nếu vậy thì tốt. Mà, chân tớ bị làm sao vậy, gãy à? Bao giờ mới được tháo ra?

Hạo Thiên lắc đầu nói.

- Chân cậu bị xe đè vào, chỉ bị trấn thương một chút, tầm một hai tuần là có thể đi lại được.

- Vậy thì tốt quá. Mà bao giờ tớ mới được ra viện?

- Ngày mai hoặc ngày kia.

- Ừm... hết chuyện đề hỏi, tôi im lặng tựa vào đầu giường, tầm hai ba ngày nữa mới được ra ngoài, và một hai tuần nữa mới đi lại được. Khoảng thời gian sau đó, cứ phải ở trong bệnh viện suốt, thật là chán chết thôi. Ngay bây giờ cũng vậy, tôi cảm thấy người cứ bồn chồn sao sao ấy.

- Bọn họ cũng thật là, không chịu ở lại chơi với mình một lúc- tôi lẩm nhảm trong miệng, không ngờ Hạo Thiên lại nghe thấy.

- Họ có việc bận nên mới về, cậu tưởng ai cũng rảnh rỗi được như cậu sao- Hạo Thiên nhướn mày chăm ngọc tôi, tôi gật gù, nói cũng phải, xong chợt nhớ ra một điều gì đó, tôi hỏi Hạo Thiên.

- Vậy còn cậu thì sao, không có việc gì làm à mà vào đây buồn chuyện với tớ- tôi nói ra câu này vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không có ý định gì khác, không hiểu tại sao Hạo Thiên bỗng dưng khựng lại, không nói được câu gì. Sau đó nét mặt cậu ấy bỗng dịu đi.

- Cậu cũng thừa hiểu mà- Hạo Thiên cười nhạt- sau này đừng để bản thân mình bị thương như vậy...

- Ở ừ- mỗi lần Hạo Thiên tỏ ra quan tâm, dịu dàng trách mắng tôi, tôi đều cảm thấy vô cùng cảm động và có lỗi, lần này cũng không ngoại lệ. Hạo Thiên định nói thêm gì đó, nhưng tôi vội vã gắt lời - Thôi, tớ thấy đói quá, cậu ra ngoài mua cho tớ cái gì đó ăn được không, nhanh lên nhé, tớ đói gần chết rồi đây này...- tôi ôm bụng, nhăn nhó mặt lại, Hạo Thiên nhìn tôi bất đắc dĩ, cuối cùng cũng đứng dậy ra ngoài. Cảm giác có chuyện đang định nói mà bị ngăn lại cũng giống như cảm giác miếng ngon đã vào gần đến miệng rồi mà lại bị kẻ khác cướp mất, cũng tệ như nhau. Tôi cười hi hi với Hạo Thiên, sau đó thần thờ nhìn bóng dáng cao gầy ấy khuất lấp sau cánh cửa rồi đi mất.

Tôi hành động như vậy chẳng khác nào trốn tránh, mà trốn tránh cái gì mới được cơ chứ, Hạo Thiên định nói cái gì tôi còn không biết, thế mà đã kiểm lấy một cái cớ để ngăn lại, mặc dù chưa biết chắc điều chuẩn bị diễn ra có phải là điều mà mình e ngại hay không. Tôi càng ngày càng trở nên vô dụng.

Đợi được một lúc, tôi bỗng cảm thấy buồn ngủ, thế là chưa kịp đợi Hạo Thiên trở về, tôi đã lăn quay ra ngủ. Sáng hôm sau tỉnh dậy, đã thấy bát cháo còn nghi ngút khói trên bàn, còn Hạo Thiên đang ngồi bên cạnh giường tôi nghịch điện thoại giết thời gian. Cậu ấy mới thừa kế tập đoàn chưa được bao lâu, đứng đầu một tập đoàn, công việc đâu có ít, thế mà cậu ấy vẫn dành thời gian để ở lại với tôi. Còn ai đó dù đến thăm thôi cũng chẳng thấy mặt.

Mấy ngày nay của tôi trôi qua rất nhàm chán. Hạo Thiên không thể mãi ở đây với tôi được, thi thoảng cậu ấy vẫn phải ra ngoài làm chút chuyện. Ngọc Huệ dạo này cũng rảnh rỗi, ngày vô chơi với tôi, còn mang theo cả Tiểu Đường- con của cô ấy đến, sau đó tôi lại về. Chân tôi không phải bị gãy, nhưng cũng không thể đi lại như bình thường được, chân chạm xuống đất đứng còn không nổi nói gì đến bước đi. Thế là ngày ngày ngoài việc tiếp khách tới chơi. Tôi toàn nằm ý trên giường ngồi lấy điện thoại lên mạng đọc truyện. Hôm đó đọc truyện nhiều quá nên mỏi mắt, tôi mới vào face dạo chơi, vô tình nhìn thấy ảnh của một cô gái, mặc dù trong ảnh không hoàn toàn giống với ngoài đời thực nhưng tôi vẫn có thể nhận ra, là cô gái hôm đó đi cùng với Y Thần.

Sợ tò mò mà giăng mắc trong đầu tôi, tôi liền thử nhập tên của cô gái đó lên google để tra thử xem xem đó là ai. Trên facebook lượt like nhiều như vậy, lượt comment nhiều cũng chẳng kém, hẳn cũng khá nổi tiếng.

Cô ấy tên là Viên Giai Di, là con gái duy nhất của đoàn tập Viên Ân, tập đoàn lớn nhất Châu Á, gia thế giàu có, xinh đẹp tài năng, năm nay mới 18 tuổi. Tôi chỉ có thể tóm tắt được có từng đâu những thông tin về cô ấy trong số nhiều bài báo bài viết ca ngợi về tài năng và sắc đẹp của Giai Di.

Đọc xong, tôi lại thờ dài, đúng là rất xứng đôi vừa lứa. Không ngờ tình định của tôi lại là một thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc

-Năng ba năm tôi không bỏ bạn, mưa một ngày sao bạn lại bỏ tôi là cái gì?- Hạo Thiên nói song câu đó, liền nhìn tôi với ánh mắt khiêu khích. Tính tôi vốn háo thắng, bị người khác nhìn với ánh mắt như vậy trong lòng thấy bồn chồn tức giận không yên. Tôi nhăn trán suy nghĩ câu trả lời, đắn đo hồi lâu liền nói:

- Là cái xe-tôi phia đại ra một đáp án, trúng thì trúng không trúng cũng chẳng sao.

- Sai rồi.

- Cái ô.

- Sai nốt.

- Cái..

.... Một loạt câu trả lời phía sau đề sai, Hạo Thiên ngửa mặt lên trời cười vang, tôi nhuôt nước bọt nhìn cốc nước đầy trên bàn mà trực muốn nôn.

- Thôi được rồi, tớ chịu thua- cuối cùng tôi cũng nhận mình thua cuộc. Thật thấy thất vọng về bản thân lắm thay. Rõ ràng người rủ chơi đồ mọ là tôi, cứ tưởng Hạo Thiên sẽ không tương mảy cái trò chơi vớ vẩn này, ai dè đâu đồ mọ câu thì cậu ấy trả lời được chín câu. Còn tôi tới một câu nghĩ nát óc cũng không đúng.

Tôi hào phóng cầm lấy cốc nước trên bàn tu ừng ực, cốc nước thứ mười rồi, uống vào mà trực nôn ra. Quân tử nhất ngôn, đã thua thì phải uống nước

phạt, chúng tôi rảnh rồi tới ngồi chơi đồ mọo ai thua thì phải uống nước lọc chịu phạt, đúng là quá ấu trĩ, già đầu rồi mà còn bày đặt chơi mấy trò chơi trẻ con này.

Uống xong tôi đặt cốc nước xuống bàn, chùi mép nhìn Hạo Thiên không khoan nhượng, cậu ấy cười cười nhìn tôi, cũng không thèm so đo.

- Rốt cuộc là cái gì vậy?

- Là cái bóng.

Cái bóng? A, đúng thật. câu trả lời dễ như vậy mà cũng không nghĩ ra?

- Thôi không chơi nữa. Cậu đồ toàn mấy câu dễ ồm, chẳng khác nào đang xỉ nhục trí thông minh của tớ.- tôi xua tay, ngồi trở lại giường, nằm xuống đắp chăn ngang mặt, chỉ để lộ ra mỗi đôi mắt với mái tóc loà xoà rối tung, vì không phải đi đâu cũng chẳng phải gặp ai, tôi chẳng buồn chải lại. Kì lạ là khi để Hạo Thiên thấy bộ dạng như vậy của mình tôi lại không hề thấy ngại.

Hạo Thiên gật gật đầu, đứng lên định ra ngoài, tôi đột ngột vùng dậy, nắm lấy vạt áo của cậu ấy lôi lại. Hạo Thiên nhìn tôi khó hiểu.

- Bao giờ tớ mới được ra viện vậy, ở trong này chán muốn chết- tôi nhăn nhó mặt mày.

- Có tớ ở đây mà cậu còn thấy chán à?- Hạo Thiên trầm giọng nói. Tôi vội lắc đầu phân bua.

- Không, không phải vậy, chỉ là...

- Tớ đùa thôi, ngày mai là được ra viện rồi.

Tôi ngược mắt lên nhìn cậu ấy, khẽ gật, phải đợi tới tận ngày mai mới được sao, tôi không thể chịu đựng được mùi thuốc sát trùng với sự tẻ nhạt buồn chán ở trong cái bệnh viện này thêm một giây phút nào nữa. Nói gì tới ngày mai.

Nói như vậy thì thật có lỗi với Hạo Thiên, xét cho cùng nếu không có cậu ấy ở đây bên cạnh thì tôi sẽ còn thở than đến chừng nào. Cậu ấy ở lại đây với tôi, chăm sóc tôi, lo lắng cho tôi. Khiến tôi vô cùng cảm kích. Nhưng ở mỗi một chỗ thì chán vô cùng, tôi bắt đầu nhớ nhà mình rồi, muốn được đi làm, điều quan trọng bây giờ là, dạo này Huyền Vũ không hay online, thế nên cũng chẳng có ai mà tám chuyện.

- Hạo Thiên, hay là cho tớ xuất viện luôn đi. Nhanh chậm một ngày cũng đâu có sao.- tôi nói giọng nài nỉ, mắt long lanh nhìn Hạo Thiên, liếc thấy bây giờ cũng chỉ mới có hơn tám giờ tối chur mấy. Ở lại một đêm hay về cũng không thành vấn đề.

- Không được.

- Tại sao chứ?- tôi nói như mèo. Nhưng cậu ấy vẫn cương quyết lắc đầu- tớ biết là cậu lo cho tớ, nhưng mà, ở trong này thêm nữa chắc tớ chết luôn quá.

Sau một hồi nài nỉ nửa bức ép, cuối cùng Hạo Thiên cũng đồng ý để tôi xuất viện

Hạo Thiên đưa tôi đi làm thủ tục xuất viện, tôi vì bị trần thương ở chân, thế nên hiện tại chỉ có thể nhảy lò cò hoặc có người đỡ giúp mới có thể di chuyển được. Cuối cùng cũng có thể thoát ra khỏi cái nơi chết tiệt đó, phù.

Cậu ấy đưa tôi về khu nhà của mình, còn đưa lên tận cửa. Xong đó dặn dò tôi vài câu, tôi cũng không để tâm lắm, gật gật đầu vài cái cho có, xong sau đó cười toe, Hạo Thiên im lặng nhìn tôi một lúc, trong mắt ánh lên một tia sáng khó hiểu, khẽ thở dài rồi quay gót bước đi. Tôi cũng không thể kiềm lòng mà thở dài một hơi, thấy bóng cậu ấy đi rồi trong lòng không khỏi trống rỗng.

Ở một mình quả thật là rất cô đơn và buồn, căn phòng chỉ mới hai ba ngày không ở thôi mà lại có cảm giác vô cùng trống trải và xa lạ. Tôi khó nhọc nhấc từng bước chân vào bên trong, đèn bật sáng trưng nhưng lại cứ cảm thấy u ám sao sao đó.

Tôi bật một bài hát thật nhẹ nhàng cho đỡ buồn chán rồi vào trong phòng mình lấy quần áo đi tắm, quá trình vô cùng cực nhọc, đi lại đã khó khăn thì chớ, lúc tắm lại phải tránh nước để đỡ dấy vào cái chân.

Trong lòng vừa bức bối vừa buồn bực, tôi tắm qua loa, mắt trần trần nhìn đồng bọ trắng xoá, đầu óc trống rỗng ngẩn ngơ. Bản nhạc không lời văng vẳng vang tới lại càng làm tâm trạng tôi trở nên buồn bã. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh Y Thần với cô gái tên Gia Di khoác tay nhau bước ra khỏi nhà hàng họ.

Thật ra mấy ngày qua ở trong bệnh viện không có việc gì làm, tôi cứ hơi lơ đãng một cái là hình ảnh đó lại hiện về nhói buốt tim. Tôi cố gắng không nghĩ tới, bày ra đủ trò để làm hồng muốn gạt những suy nghĩ đó sang một bên. Tôi giả bộ cười thật tươi, giả bộ mình vẫn ổn mà cười cười nói nói. Thật ra tôi không hề biết che giấu cảm xúc tí nào, tôi biết Hạo Thiên cũng có thể nhìn ra điều đó, nhưng cậu ấy lại làm như không hay.

Nghĩ đến Y Thần, tôi lại không kiềm được lòng mà muốn khóc. Hắn đúng là cái tên tệ hại nhất từ trước tới giờ mà tôi từng biết, rõ ràng hắn nói thích tôi lắm mà, thế mà lại không chịu tin tôi, âm thầm có người khác, đã vậy còn không có dũng khí mà nói với tôi một từ chia tay cho xong khỏi nặng nề.

Tôi thấy mắt mình cay cay, rồi nước mắt lại trào ra, tôi tiện tay gạt ngang qua mắt, không biết rằng trên tay mình dính đầy bọt, thế là mắt lại càng thêm cay. Tôi vội vã đứng dậy tìm cái khăn để lau mắt, không chú ý mà dẫm cái chân đang bị băng bó xuống, trọng lượng cả cơ thể dồn hết cả lên, chân nhói

đau buốt óc, tôi mất thăng bằng mà ngã xuống.

Thiết nghĩ ở đây cũng đâu còn ai, việc gì phải cố gắng kìm nén, thế là tôi ngồi bệt xuống nền đá hoa cương lạnh buốt trong phòng tắm, ôm mặt khóc nức nở.

Chẳng biết bao lâu sau đó, nước mắt trào ra trôi hết cả bọt xà phòng, cái chân cũng đỡ đau tôi mới đứng dậy tráng lại người rồi về phòng đi ngủ.

Nhưng nhắm mắt mãi mà con buồn ngủ không đến, tôi liền mở mắt thao láo ra nhìn màn đêm. Cuối cùng quyết định ra ban công ngồi hóng gió. Tôi ngồi trên lan can, một chân vắt lên thành, một chân khua theo nhịp trong không trung. Đầu tựa vào bức tường ở phía sau, ngược mắt lên nhìn bầu trời trên cao.

Cứ nghĩ rằng không ngủ được ra đây hóng gió hiu hiu con buồn ngủ sẽ mau chóng đến, ai ngờ ra ngoài này rồi, tôi lại càng cảm thấy tỉnh táo hơn.

Hôm nay trời không có sao, trăng cũng không có, trên trời thăm thẳm một màu đen. Tôi thần thờ ngắm nhìn, rồi như lại thấy bầu trời sao trên biển năm đó, hẳn cũng tôi trên lưng, tôi khe khẽ ngân vang bài hát nọ. Sóng biển vỗ từng đợt. Trên cao ngân hà lưu chuyển, sao sáng đầy trời, lấp lánh như những viên trân châu được dải nên chiếc thảm đen thăm thẳm.

Những kí ức tươi đẹp đó như những chiếc kim bé nhỏ đâm vào trái tim tôi. Tôi không phải là một cô nàng mạnh mẽ, rõ ràng hẳn đã làm tôi vô cùng tổn thương.

Hắn không đến tìm tôi, vậy thì tôi đến tìm hắn cũng được chứ sao. Dù gì bây giờ cũng tầm chín mười giờ gì đó, giờ này chắc hẳn đã về nhà. Tôi cứ đắn đo mãi, nên đi hay là không nên đây.

Lúc định thần lại, tôi đã thấy mình đứng trước cửa nhà hắn rồi, đắn đo một lúc, tôi quyết định đưa tay lên bấm chuông cửa. Thật ra tôi có biết mật khẩu căn hộ của Y Thần, hắn không thích sống trong ngôi biệt thự to lớn đồ sộ của bố mẹ mà lúc nào cũng thuê một căn nhà riêng để ở, căn nhà không quá rộng, cũng không quá phô trương, chỉ đầy đủ tiện nghi và sạch sẽ là được ngay.

Tôi bấm hồi chuông thứ nhất, từ trong nhà vọng ra tiếng chuông cửa, nhưng tuyệt nhiên không có ai ra mở, tôi cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động gì chứng tỏ rằng có người đang ở trong nhà cả.

Tôi bỗng thấy thật may mắn, hắn không có trong nhà thành ra lại tốt, ngộ nhỡ có cô gái nào đó ở trong đó thì sao, tôi cũng không biết khi nhìn thấy hắn rồi liệu còn nói nổi câu gì không, có nghĩ ra được chuyện gì để mà nói hay không.

Tôi cười nhạt một tiếng, nhưng rồi cũng không về nhà ngay mà đứng dựa tường để đợi. Trong lòng có một sự thôi thúc vô cùng lớn, tôi muốn gặp hắn, nói rõ trắng đen, kết thúc một cách dứt khoát.

Tôi hết ngồi lại đứng, hết đứng lại dựa tường, hết ngắm ngón tay lại đến ngắm ngón chân, rồi lại ngược mắt lên nhìn bầu trời, ánh trăng dịu dàng lúc khuất lúc tỏ. Cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng bước chân đạp xuống nền. Tôi lúc này đang tựa tường, đầu cúi gằm xuống ngắm cái chân bị thương vội vã ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt mừng rỡ giống như một đứa trẻ ngóng mẹ đi chợ về mua cho mình quả ngon bánh ngọt gì. Nhưng vừa nhìn thấy bóng người trước mắt, miệng tôi đã tê cứng lại, lời định nói liền ghes ú trong họng không sao thốt lên được.

Trước mắt tôi không phải một mà là hai người. Một người con trai đang khoác vai người con gái bên cạnh, cô gái bên cạnh một tay nắm lấy tay người con trai đang quàng qua vai mình, một tay ôm eo người đó, dường như đang dìu nhau, lại giống như đang ôm lấy nhau cùng sánh bước.

Tôi đứng trơ mắt ếch ra nhìn, ngoài ra không còn biết làm gì thêm. Tôi cảm nhận được bên trong mình có cái gì đó đang đổ vỡ, mi mắt run run nửa muốn nhắm lại coi như chưa thấy gì, nửa muốn mở ra nhìn thật kĩ xem có phải rằng mình đang nhìn nhầm hay không?

Y Thần lúc này cũng nhận ra rằng có người đã đến, ánh mắt hắn lướt ngang qua người tôi. Chỉ đơn giản là nhìn, tôi hoàn toàn không hiểu được rõ thần sắc trong đôi mắt ấy. Nhưng có một điều tôi chắc chắn rằng, trong ánh mắt đó hoàn toàn không có sự áy náy hay chột dạ nào cả.

Họ từ từ lướt ngang qua người tôi, tôi không thể bước tiếp, cũng không thể ngoảnh lại nhìn, mọi hành động bây giờ bỗng trở nên thừa thãi. Đầu óc tôi trống rỗng, tay run run lạnh toát nắm chặt thành quyền.

Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng nói vang lên bên tai.

- Anh mở cửa đi- giọng nói cô gái ấy nhẹ nhàng, trong như ngọc, thanh như sương. Sau đó tôi nghe có tiếng mở cửa rồi đóng cửa. Họ đã vào bên trong, chỉ có mình tôi đứng thất thần ngoài này.

- Mật khẩu nhà anh là Thần Phong.

- Oa, như vậy không phải là tên hai đứa mình sao?

- Ừ.

- Anh cho em biết mật khẩu như vậy, bộ không sợ em lên vào trộm hay sao?

- Nếu em thích thì dọn đồ đến đây ở luôn cũng được, khỏi mất công khiêng đồ đi dọn đồ lại. Chúng mình ở chung, sau này em sẽ nấu cơm cho em ăn mỗi ngày.

Bên tai tôi vang lên tiếng nói ngày nào. Nước mắt trào ra chiếm cứ lấy vùng má.

Hết thật rồi, quả thật đã hết rồi.

Tôi lặng lẽ bước từng bước chân ra khỏi khu nhà đó, chậm rãi dòi đi, trời đã đổ cơn mưa, tôi đứng dưới mái hiên lặng yên đứng nhìn trời, sau đó cất bước tiến vào màn mưa.

Tôi đợi mưa mà đi, nước mưa nhanh chóng thấm ướt tóc ướt áo. Mưa lạnh toát, trái tim tôi cũng lạnh giá tái tê.

Con đường phía trước vắng bóng người, mờ mịt trong màn mưa, ánh đèn đường vàng vọt cô đơn đứng bên đường, trong đầu tôi trống rỗng không biết nên đi đâu về đâu, chỉ biết thần thờ bước từng bước về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Rốt Cuộc Cũng Biết Anh Là Ai.

Sau hôm đó tôi bị ốm một trận, sốt li bì. Nằm li ở nhà suốt, không ai biết cả, đầu đau như búa bổ, cổ họng khô khốc không nói nên lời. Có lúc thấy buồn, tủi thân rồi khóc, lúc lại ngồi thần thờ trên giường quẳng ánh mắt vào một nơi hư vô.

Người gõ cửa tôi không mở, kẻ gọi điện tôi chẳng thừa, tôi như cách li hoàn toàn với thế giới bên ngoài, ru rú ở nhà một mình ngấm nhấm nỗi đau.

Mãi đến tận mấy ngày sau đó tôi mới bình ổn lại được tâm trạng. Tôi nghĩ, khóc đủ rồi, đau lòng cũng đủ rồi. Ngày tháng hạnh hay những kí ức đẹp đẽ đó rồi cũng chỉ như mây trôi trên trời thôi một cái là bay đi, trên đời này làm gì có gì là mãi mãi, nếu tôi cứ cố chấp với quá khứ như vậy, cứ vẫn tin vào một ngày mai người đó sẽ trở về bên mình như thế. Mọi chuyện không những không tốt đẹp hơn, mà còn khiến bản thân tôi càng trở nên thê thảm hơn mà thôi.

Ngồi trước gương tôi lặng im ngắm nhìn thân ảnh mình trong đó, hốc mắt thâm sâu, sắc mặt nhợt nhạt. Tôi lặng lẽ cảm phần son nên tô điểm cho khuôn mặt thêm vui tươi một chút. Mặc dù có trang điểm, có tô chút thêm một lớp phấn son thì nhìn tôi vẫn giống hồn ma chết trôi. Tôi lấy tay banh hai khoé môi nhếch lên, vẻ mặt cũng chẳng khá khảm hơn là bao. Tôi khẽ thở dài, chưa bao giờ tôi thấy bất lực và coi thường bản thân mình như vậy. Chỉ một thất bại trong chuyện tình cảm thôi cũng khiến tôi trở nên thê thảm tàn tạ thế này.

Buồn thì nói là buồn, vui thì nói là vui, che che giấu giấu không những không qua mắt được mọi người mà lại còn làm mình càng trở nên khó coi, suy nghĩ đó làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Tôi mặc kệ. Xách túi đi làm.

Tính ra tôi nghỉ việc được một thời gian dài rồi, mặc dù đã xin phép và đã được chấp thuận, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình thật vô trách nhiệm, có chút lo sợ nếu như bị chỉ trích.

Đương lúc sai bước từ sảnh chính đến thang máy, bỗng có người túm tay tôi lại.

- Chị ơi, khoan đã..

Tôi quay người lại nhìn, thoáng sửng sốt bởi người con gái đứng trước mặt mình. Là Giai Di, cô ta đến tận công ty để tìm Y Thần. Mặt tôi đành lại, háng giọng nói.

- Có chuyện gì? - lần này tôi mới được nhìn kĩ Giai Di, quả thật đúng là một nữ nhân, nước da trắng hồng rạng rỡ. Mái tóc dài mượt mà ôm lấy khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, hai má hơi ửng hồng. Đôi mắt to tròn, trong vắt, tĩnh lặng như hồ thu. Một cô gái thoáng nhìn có vẻ ngây thơ yếu đuối, nhưng lại toát lên sự kiêu diễm cuốn hút khó mà cưỡng lại được.

- Chị có biết anh Y Thần không ạ, anh ấy là tổng giám đốc ở đây đó chị, chị biết phòng anh ấy ở đâu không? Chỉ cho em với. - giọng nói cô ấy trong veo như sương, cơ hồ như có một dòng suối nhỏ đang róc rách chảy vào tai.

Tôi im lặng một lúc, rồi chỉ cho Giai Di biết đường mà tìm đến phòng Y Thần, cô ấy rất vui, nở nụ cười vô cùng rạng rỡ cảm ơn tôi. Tôi khẽ gật đầu, nói không có gì. Giai Di bước vào trong thang máy trước, hỏi tôi có muốn đi lên cùng không, tôi lắc, cô ấy tình nghịch nhún vai, rồi vẫy tay chào tạm biệt tôi. Cánh cửa thang máy đóng lại, tôi thở hắt, không ngờ mình lại có thể đối mặt với tình địch một cách bình tĩnh như vậy. Đáng ra tôi phải nhảy bổ tới túm tóc cô, hỏi tại sao lại cướp người yêu của người khác. Hoặc nắm lấy tay cô gái đó, nước mắt lưng tròng, run giọng cầu xin cô ấy hãy trả Y Thần lại cho tôi mới phải.

Đừng nghĩ là tôi vị tha, chỉ là tôi sâu sắc hiểu được rằng, dù có làm gì đi chăng nữa, sự thật cũng chẳng thể thay đổi là bao, tất cả hoàn toàn không thể trở lại như lúc ban đầu.

Tôi khẽ cười nhạt, rồi cất bước đi lên phòng mình.

Chân tôi đã được tháo băng, đi lại cũng đã bình thường được như trước. Dù vậy, khoảng thời gian tôi nghỉ việc cũng khá dài, ai trong phòng cũng hỏi thăm tôi, hỏi tôi có khoẻ hẳn chưa mà đã đi làm rồi, chân còn đau không. Tôi lắc đầu cười cười, nói không sao. Họ rõ ràng là nhìn thấy mặt tôi nhợt nhạt quá, tưởng tôi vẫn bệnh.

* * *

'Bốp' có ai đó vội vã đi ra khỏi cửa không chú ý va phải người tôi, mấy tập tài liệu rơi xuống đất lộn xộn. Tôi thấy lỗi không hoàn toàn là do của người đó, thế nên tốt bụng cúi người xuống nhặt cùng. Lúc ngẩng lên đưa tập tài liệu lại cho người đó, tôi mới ngó người ra.

Hôm nay tôi dở chứng đi làm sớm, từ lúc bắt đầu được nhận vào làm, tôi chưa bao giờ đi làm sớm lần nào, chỉ toàn gần đến giờ quy định rồi mới vác mặt ra khỏi nhà thôi. Mấy ngày nay tôi ngủ không được ngon, cứ nhắm mắt là hình ảnh của Y Thần lại tràn ngập trong đầu óc. Tôi không muốn, vì vậy cũng không muốn ngủ nhiều.

Tôi không ngờ được rằng, chỉ vì một lí do bé nhỏ đó, lại khiến tôi biết được một điều vô cùng quan trọng.

- Cảm ơn- anh ta đón lấy tập tài liệu từ tay tôi lịch sự nói, tôi chớp chớp mắt nhìn anh ta. Khuôn mặt sáng sủa, nghiêm túc, đeo một chiếc kính nhìn vô cùng tri thức. Chỉ có điều, rất quen, hình như tôi đã thấy ở đâu rồi thì phải.

Đây... đây không phải là...Huyền Vũ sao? Anh ấy về nước từ khi nào?

- Anh là... Huyền Vũ phải không. Em là Tiểu Phong này- tôi đưa tên lên chỉ vào mặt mình.

Huyền Vũ đưa tay lên đẩy gọng kính, nhìn tôi neho neho mắt. Anh ấy dường như không nhận ra tôi.

- Chúng ta hay chat với nhau trên mạng đó, anh không nhớ ra sao?- tôi kiên nhẫn nói.

Khoảng thời gian gần đây không hiểu tại sao khi lên mạng online tôi lại không hề thấy nick của Huyền Vũ sáng đèn, không có ai trò chuyện tâm sự, chán muốn chết. Dường như việc nói chuyện với Huyền Vũ đã trở thành thói quen mỗi ngày của tôi.

- À, Tiểu Phong, bạn gái của tổng giám đốc- anh ta nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng cũng nhận ra, mỉm cười nói- Anh biết em từ lâu rồi, nhưng bây giờ mới được gặp mặt, nói chuyện.

- Sao cơ ạ?

Rõ ràng chúng tôi đã nói chuyện với nhau được cả một khoảng thời gian dài rồi, sao anh ấy lại nói rằng bây giờ mới được trò chuyện với nhau.

- Anh cứ đùa, chúng ta chẳng phải đã nói chuyện với nhau được rất lâu rồi sao, anh về nước từ khi nào vậy, thế mà không nói với em, em đã hứa là dẫn anh đi ăn, quán từ nhất ngôn.

- Hả, anh tưởng em biết rồi, anh là thư kí tổng giám đốc, thật ra Huyền Vũ là nick của anh, nhưng người online chat với em mỗi ngày lại là tổng giám đốc.- Huyền Vũ cười nói. Tôi như nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai. Người nhắn tin, chat chit với tôi mỗi ngày không phải là Huyền Vũ, mà là Y Thần sao?

Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghĩ rằng điều này có thể xảy ra, thế nên vô cùng bất ngờ khi nghe Huyền Vũ nói vậy.

Tôi đứng tần ngần một hồi lâu, Huyền Vũ nói có việc bận, phải đi trước. Ngay cả câu chào tạm biệt tôi cũng không nói được, đầu óc tôi trống rỗng, chỉ còn lại câu nói 'Nhưng người online chat với em mỗi ngày lại là tổng giám đốc' trôi qua trôi lại trong đầu.

Phải rồi, trước đây chị Cẩm Đào có nhờ tôi mang tập tài liệu nên cho thư kí Huyền, nhưng hôm ấy người đó đi vắng, chính là cái hôm tôi bị Đồng Đình chúc say. Hóa ra Huyền Vũ vẫn luôn ở đây, không phải đang công tác bên nước ngoài, đây chỉ là cái cớ mà Y Thần bịa ra để lừa gạt tôi thôi.

Đã là thư kí của tổng giám đốc, ắt hẳn công việc phải nhiều, trách nhiệm cũng cao, Huyền Vũ ngày nào cũng chăm chỉ đi làm rất sớm, rồi vì có công chuyện nên phải ra ngoài đàm phán làm ăn, còn nữa, trong công ty có biết bao nhiêu nhân viên như thế. Để tôi có thể gặp được anh ấy quả thật rất khó. Nếu như hôm nay tôi không dở chứng đi làm sớm hơn mọi khi, có lẽ còn lâu tôi mới biết được sự thật này.

Nhưng điều khiến tôi bận tâm lúc này là, hóa ra người từ trước tới giờ luôn rành thời gian nói chuyện với tôi, khuyên can tôi nên làm cái này chớ nên làm cái nọ. Người mà tôi vô cùng ngưỡng mộ và quý mến bởi sự hiểu biết, tài giỏi, tâm lí. Lại là người mà tôi không ngờ đến nhất.

Vương Y Thần.

Hóa ra hơn một năm nay, người ngày nào cũng nhắn tin với tôi, dục tôi đi ngủ sớm, dặn tôi phải nhớ giữ gìn sức khỏe, giải đáp những thắc mắc trong thời kì đầu lúc tôi mới đi làm còn chưa biết gì lại là hắn. Hơn một năm nay, hóa ra từng ấy thời gian, tôi nói hắn đừng đi tìm mình nữa, hắn vẫn âm thầm ở bên cạnh tôi mỗi ngày.

Tình cảm bấy giờ của hắn đối với tôi khi đó, quả thật ‘là’ sâu đậm.

* * *

Công việc dạo gần đây rất bận rộn, ngày nào cũng có hàng đồng giấy tờ sổ sách từ bên trên chuyển xuống để sao chép với kiểm kê lại, cao gần gấp đầu.

Vì vậy, ngày ngày tôi đều phải lao tâm khổ tứ với đồng tài liệu như đồng giấy lộn trước mắt, không có thời gian để nghỉ ngơi linh tinh. Tôi chỉ là một nhân viên quen, thế mà công việc đã chồng chất hàng đồng, không hiểu cấp trên công việc còn nặng nề và áp lực như thế nào. Hoặc có thể là, những kẻ cấp trên lười nhác, vô dụng, toàn dồn hết mọi việc nên nhân viên quen như chúng tôi, còn bọn họ chỉ cần ngồi chơi không, đếm tiền. Mà những kẻ cấp trên ở đây không ai khác là Y Thần, tôi không có ý nói hắn vô dụng, nhưng quả thật có thời gian rảnh rỗi đến tận công ty nơi mình làm việc để yém yém âu âu thì thật chẳng ra làm sao. Tôi không phải là một cô gái cao thượng và giàu lòng vị tha, thế nên những suy nghĩ tiêu cực như vậy nói cho cùng cũng chỉ xuất phát bởi sự ích kỉ của bản thân tôi mà thôi.

Tối hôm đó, tôi thức trắng đến tận hơn một giờ đêm để hoàn thành nốt công việc được giao. Kể từ khi ra trường, không cần thiết phải thức khuya học bài, từ đó tôi chẳng bao giờ thức quá mười hai giờ đêm. Chiều nay Ngọc Huệ lại rảnh rỗi rủ tôi đi cà phê, dạo này tôi cũng hơi đau đầu bởi một số chuyện, thế nên đồng ý đi liền. Cho nên bây giờ mới phải căng mắt ra mà làm nốt công việc. Tôi vừa đánh máy, tay vừa cầm cốc cà phê bên cạnh nên, ngáp dài một cái rồi uống một ngụm cà phê đắng ghết, mặc dù đã cho khá nhiều sữa và đường. Tôi liếc nhìn đồng hồ, thấy kim dài đang nhích từng phút, còn công việc thì mới hoàn thành được một nửa. Có lẽ tối nay tôi phải thức nguyên đêm nay ra mới làm xong được quá.

Bỗng nhiên tiếng báo có tin nhắn ở cửa sổ chat của tôi vang lên, tôi tò mò, ai mà lại nhắn tin chat với tôi vào giờ này, trong đầu loé lên một cái tên, sau đó tôi lại nhấn nó xuống. Không thể là người đó được, mấy ngày trước hắn không nhắn tin cho tôi, hôm nay cũng không thể được. Bấy giờ nghĩ lại, thấy việc Y Thần là Huyền Vũ quả thật khá hợp lí, kể từ khi cô gái tên Giai Di kia xuất hiện, tôi tuyệt nhiên chưa lần nào được nói chuyện với 'Huyền Vũ' dù chỉ là một câu.

Tôi mở cửa sổ chat ra xem, không khỏi nhăn mặt, là tin nhắn của Huyền Vũ, tức là Y Thần.

Huyền Vũ:" Sao bây giờ vẫn còn chưa ngủ????"

Tôi lặng thinh nhìn vào màn hình, môi không kìm được nhếch lên tự giễu. Hắn Huyền Vũ vẫn chưa nói với hắn rằng tôi đã biết người đang nói chuyện với mình chính là ai, hắn vẫn chưa biết rằng trò lừa gạt của hắn đã bị bại lộ.

Tôi nhắm mắt một lúc, rồi bắt đầu gõ lạch cạch trên bàn phím.

Tiểu Phong:"Em có chút chuyện chưa làm xong, hiện đang hoàn thành nốt' tôi đang chơi trò gì thế này? Thật chẳng thú vị chút nào. Tôi ngồi lặng im nhìn màn hình máy tính, hồi lâu sau có tin nhắn hồi đáp.

Huyền Vũ:' Ừ, làm xong sớm ngủ sớm'

Tiểu Phong:"Sao giờ này anh vẫn chưa đi ngủ, công việc bên đấy nhiều lắm à?"

Tôi bắt đầu nghi ngờ, thời gian qua chúng tôi không nói chuyện được với nhau, có phải thời gian online chéo nhau. Phải rồi, ngay sau cái hôm hắn hiểu lầm tôi với Hạo Thiên, tôi có đứng đợi hắn ở dưới cổng công ty, trên phòng hắn vẫn sáng đèn, hoá ra không phải là vì không muốn gặp tôi, mà hắn thực sự rất bận, ngày nào cũng tan ca rất muộn, tới tận đêm khuya mới có thời gian nghỉ ngơi.

Tôi thấy trái tim mình hơi nhói đau, hai tay đan vào nhau nắm chặt. Tôi vẫn còn hy vọng, vẫn đang hy vọng một điều gì đó ngay chính bản thân tôi vừa tự phủ nhận lại vừa muốn điều đó xảy ra.

Huyền Vũ' Cũng không hẳn'

Nếu như mọi chuyện giữa hai chúng tôi đã kết thúc, thì việc gì hắn phải nhắn tin nói chuyện với tôi như thế này?

Tiểu Phong:" Bao giờ anh về nước? Em hứa sẽ mời anh đi ăn?"

Huyền Vũ:' Anh cũng không biết, vấn đề này là do công ty chỉ định, không thể nói về là về được'

Tiểu Phong:" Anh không muốn gặp em đúng không?"

Huyền Vũ:'Không phải vậy'

Tôi có cảm giác tin nhắn lại gửi lại một cách rất vội vã, chỉ sau tin nhắn phía trên của tôi vài giây.

Tiểu Phong:' Y Thần, em muốn gặp anh'

Tôi nhấn nút enter, Y Thần có lẽ đã nhìn thấy, tôi rất tò mò, không biết biểu hiện của Y Thần lúc này như thế nào, có phong phú bằng biểu hiện của tôi lúc nhìn thấy hắn với Giai Di đi cùng với nhau hay không.

Quả nhiên, rất lâu sau mới có tin nhắn hồi đáp.

Huyền Vũ' Em biết rồi à. Biết rồi sao không nói?"

Tiểu Phong' Vậy tại sao anh cũng không nói?"

Tại sao anh không nói trước, anh đã có người khác, không cần tôi nữa, không yêu tôi nữa. Nói sớm tôi biết sớm, tôi bớt đau sớm. Giấy sao gói được lửa, chẳng lẽ cũng thế chẳng tha đau sớm còn hơn. Y Thần mà tôi biết từ bao giờ đã trở thành một người nhu nhược và thiếu quyết đoán như vậy chứ?

Huyền Vũ' Điều quan trọng không phải là anh có nói hay là không, chẳng lẽ em cũng đã biết rồi, đúng không?"

Tiểu Phong' Nhưng tôi muốn chính miệng anh nói với tôi'

Ngày trước, khi ngồi trước bàn phím và gõ từng dòng chữ, lúc nào tôi cũng cảm thấy rất vui và vô cùng hứng thú. 'Huyền Vũ' đối với tôi mà nói, là một cái gì đó không thể gọi tên, tuy không thể gặp mặt, không thể nói chuyện trực tiếp, nhưng tôi luôn cảm thấy vô cùng quý trọng người bạn online này của mình. Khi biết Huyền Vũ là Y Thần, tôi nửa vui tôi nửa buồn, vui là vì hắn vẫn luôn ở bên tôi, lắng nghe tôi nói, hiểu thấu tôi. Buồn là vì, trong số ít những người tôi tin tưởng lúc này, lại lừa dối tôi. Sự dối lừa không biết là tốt hay là xấu. Tôi thực sự đang rất rối loạn. Yêu có hạn có, nửa muốn chấm một dấu chấm hết cho tất cả, nửa muốn thời gian quay trở về như lúc trước, níu lấy những mảnh quá khứ mong manh tươi đẹp của ngày xưa.

Tôi nhìn màn hình.

Huyền Vũ: (đang nhập văn bản)

Tôi không đợi được, liền tắt cửa sổ chat, cố gắng tập trung tiếp tục làm việc. Hắn thích làm gì thì làm. Mặc xác hắn.

Y Thần không hiểu tôi, tôi không trách, chính tôi cũng không hiểu hắn.

Tôi muốn hắn chính thức nói với tôi câu kết, hắn lại tưởng tôi nói tôi chuyện khác, tôi muốn chính miệng hắn nói với chuyện đó. Mà chuyện đó ở đây, chính là việc hắn với Giai Di sẽ đính hôn với nhau. Vậy mà hôm đó hắn nói với tôi, tôi lại không thêm đọc.

Lúc biết chuyện là lúc Lam Thiên gọi điện cho tôi, chính cô ấy cũng khá bất ngờ về chuyện đó, muốn hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra. Tôi ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì. Lúc mở hộp thoại ra thì mới vỡ lẽ. Hai ngày sau đó, chính là ngày Y Thần đính hôn với Giai Di.

Tôi đúng là không thể hiểu được hắn, không thể hiểu được tại sao cơ sự lại diễn ra nhanh như vậy, đến mức này rồi. Chẳng khác nào sét đánh ngang tai, rạch ngang giữa đời.

Y Thần, hắn bảo tôi nếu có thể, hãy đến tham dự buổi đính hôn đó, chúc phúc cho hắn với Giai Di. Nhưng hắn đâu hiểu, với họ là hạnh phúc, còn với tôi là niềm đau. Chúc phúc cái gì, nên cười hay nên khóc tôi còn không biết nữa.

Nhưng tôi hiểu, Y Thần không muốn như thế, hắn nói vậy là để tôi đừng đến.

Nói như vậy, thì tôi nhất định phải đi rồi. Tôi không đi, thì đúng là quá hèn nhát, rụt cổ như rùa, né né tránh tránh cái gì chứ. Chẳng lẽ tôi cũng phải đổi mặt, cái gì đến rồi cũng sẽ đến thôi, nếu như đã không có khả năng quyết định, thay đổi tất cả, vậy thì chỉ còn một cách đó chính là đương đầu với nỗi sợ hãi của bản thân.

Tôi bị thích cách suy nghĩ này của chính mình, tôi đến đó, tuy không có ý định phá tan tiệc đính hôn đó, thì ít nhất cũng phải khiến tên Y Thần khó xử mới thôi. Tưởng đã được tôi là ngon lắm à, Tiểu Phong tôi đây không phải là loại có thể tùy tiện bắt nạt

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Do Tôi Quá Khinh Suất Rồi

- Như vậy có khi còn đẹp hơn cả nữ chính nữa đấy?- Lam Thiên đặt cây son xuống, nhìn tôi đánh giá một lượt. Tôi liếc xéo cô ấy, lạnh lùng nói:

- Ý cậu nói tớ không phải là nữ chính chứ gì, thôi đi, họ mới là nam nữ phụ trong câu chuyện cuộc đời tớ.- tôi hài lòng nhìn mình trong gương, tuy không thể sánh bằng vẻ đẹp kiều sa của Viên Gia Di, nhưng nhìn tôi lúc này cũng không quá tầm thường.

- Ủ. Mà Tiểu Phong này, cậu có trách Y Thần không?- Lam Thiên nhìn tôi qua gương, dè dặt nói.

Tôi khẽ nhếch mép lên cười. Suy nghĩ một hồi. Trong đầu tôi hiện nên hai con tiểu quý nhỏ, một con bạn đồ màu đen đỏ, trên đầu có cặp sừng, một con bạn đồ màu trắng, sau lưng có thêm một đôi cánh thiên thần.

Con màu đỏ nói: hận chứ, sao lại không hận cho được, bây giờ tôi chỉ muốn đến đó phá tan nát cái buổi lễ đính hôn khi gió kia thổi.

Con màu trắng lại nói: thật ra tôi thấy cái cô Gia Di kia thực sự không phải là người xấu, đã vậy còn xinh đẹp dịu dàng, rất xứng đôi với Y Thần, nếu như sau đó hai người có thành đôi, cô ấy sẽ thay tôi chăm sóc cho Y Thần, tôi chỉ mong hắn có thể hạnh phúc, đừng vì ai mà phải ngã gục.

Tôi xem khá nhiều phim, đọc tiểu thuyết cũng không ít. Thường thì trong trường hợp của tôi lúc này, nhân vật nữ bị nam chính bỏ rơi, chuẩn bị kết hôn với một cô gái khác. Cô gái bị bỏ rơi quyết định trang điểm thật đẹp đẽ, lộng lẫy cả cô dâu lúc bấy giờ, sau đó xuất hiện giữ chừng, cướp lấy nam chính từ tay nữ phụ. Nam chính cam tâm tình nguyện buông bỏ tất cả, cùng cô gái kia bỏ trốn, sau đó hai người sẽ có một cái kết thúc vô cùng viên mãn. Trọn đời bên nhau.

Nhưng mà, đây chỉ là những tình tiết dớ dẩn mà tôi tự nghĩ ra mà thôi, đó là ở trong tiểu thuyết, trong phim, đầu thể xảy ra trong đời thực được, với lại, tôi cũng không có đủ can đảm để làm cái chuyện đó.

Tôi đang định trả lời câu hỏi của Lam Thiên, bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên. Tôi cầm điện thoại lên nhìn, là Ngọc Huệ.

- Tiểu Phong, xin lỗi nhé, Tiểu Đường bỗng dưng bị đau bụng, Lân Phong lại chưa đi làm về, tớ phải đưa con bé vào viện khám xem sao, không đi cùng mấy cậu được rồi- giọng nói của Ngọc Huệ có chút sốt ruột và lo lắng.

- Ồ, cũng được, không sao cả- tôi bình thản nói.

- Ủ, thế nhé, tớ đi đây, tạm biệt.- nói xong, cô ấy cúp máy luôn. Tôi đảo mắt.

- Sao vậy, con nhỏ Ngọc Huệ có mưu kế gì hay sao, hay lại định dờ dẫm- Lam Thiên sấn tới hỏi tôi, mắt sáng rực.

- Cô ấy nói không đi được.

- Cái gì? Sao lại thế?- Lam Thiên kinh ngạc hét lên. Lam Thiên mời thêm cả Ngọc Huệ, với Bích Như cùng chúng tôi đến dự buổi lễ đính hôn của Y Thần. Bích Như gần đây có xích mích với gia đình, tôi cũng không biết có chuyện gì, nhưng cô ấy nói là không thể đi được. Còn Ngọc Huệ, cũng không thể đi bởi Tiểu Đường bỗng nhiên bị đau bụng, không biết cô ấy nổi hứng nấu cho con bé cái gì, cho con bé ăn bậy bạ cái gì mà lại ra nông nổi như vậy.

Tôi thấy nếu như hai người ấy không đi cũng chẳng sao, Lam Thiên rủ họ cùng đi cốt là để tôi đỡ lạc lõng, không may có sốc quá, đứng không vững thì họ cũng có thể đứng sau để đỡ lấy tôi. Họ đúng là quá lo xa rồi.

Nhưng mà, không biết là họ lo thừa thãi, hay là tôi đã quá chủ quan.

Sau khi trang điểm, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, tôi cùng Lam Thiên đi tới nơi tổ chức buổi lễ đính hôn của Y Thần và Giai Di.

Thật ra trước đây, vị trí tập đoàn lớn nhất Châu Á thuộc về Lạc Vương, xong sau đó thiên biến vạn hóa thế nào, vị trí thứ nhất đó lại thuộc về tập đoàn Viên Ân. Mà mặc kệ lớn nhất hay thứ hai, tôi cũng không cần biết, quan trọng là, họ đều là những con người tài hoa giàu có, mà đã giàu có rồi thì bữa tiệc đính hôn này nhất định sẽ phải rất xa xỉ và tuyệt vời. Nếu là bình thường, khi được mời đi dự một bữa tiệc lớn như vậy, đảm bảo tôi sẽ nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Thế nhưng lúc này đây, khi mới chỉ ngồi trong xe thôi, tay tôi đã lạnh toát hết cả lên rồi. Nói thật thì bây giờ tôi cảm thấy rất hồi hộp, móng tay tôi bầu chọt vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy quá đau đớn.

Lam Thiên nhìn tôi động viên, tôi không biết rằng cô ấy có thực sự hiểu cảm giác lúc này của tôi hay không. Tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận bởi quyết định điên rồ này của mình rồi, đáng ra tôi lên ở nhà mới phải. Thà cứ nằm ì trên giường chầm chân nước nờ khóc, còn hơn phải miễn đem theo một chiếc mặt nạ bên mình.

- Tiểu Phong, cậu không sao chứ?- Lam Thiên lo lắng hỏi tôi.- hay là chúng ta về thôi.

Tôi lắc đầu. Lam Thiên thấy tôi cương quyết như vậy, liền đưa tay lên vỗ vai tôi.

- Ủ, lúc vào trong đó, cậu muốn phá phách ra sao cũng được, dù gì tớ cũng chỉ nhận cậu làm chị dâu của tớ thôi. Cái con nhỏ Gia Di đáng ghét đó, tớ sẽ không cho nó bước vào trong cửa nhà tớ nữa bước.- Lam Thiên nắm chặt tay dơ lên quyết tâm. Cô ấy không ưa Giai Di, tôi cũng không hiểu vì sao nữa, nhưng cái câu nói 'dù gì tớ cũng chỉ nhận cậu làm chị dâu của tớ thôi.' Làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn, tôi cười cười.- Tiểu Phong này, chúng ta vào thôi.

- Uhm- tôi đáp, rồi theo chân Lam Thiên vào trong nhà hàng cao cấp là thế, ngay cả nhân viên tiếp tân ở đây mặt mày cũng sáng sủa, nói chuyện cũng vô cùng dễ mến. Chúng tôi đi lên một chiếc thang máy, sau đó dừng lại ở tầng hai. Anh chàng tiếp tân dẫn đường máy móc đưa tay ra tỏ ý mời chúng tôi đi tiếp, Lam Thiên kéo tay tôi lùi ra ngoài. Chúng tôi lại tiếp tục đi dọc theo một cái hành lang rộng rãi, sàn được lát bằng loại đá gì thì tôi không biết, nhưng nó rất sạch sẽ và sáng bóng, tuy để giày nện xuống nền kêu lên những tiếng động rất trong trẻo. Nhưng tôi lại có cảm giác giống như mình đang bước đi trên một chiếc thuyền nhỏ bé tựa là liễu, chên vênh chềch choảng, lo lo sợ sợ sóng quá to thuyền bị lật.

Cuối cùng chúng tôi cũng dừng lại ở một chiếc cửa lớn màu trắng mạ vàng bên viền. Hai bên cửa là hai cô gái rất trẻ đẹp đứng tiếp khách, phía sau họ là hai lồng hoa rất lớn, cái này dùng để trang trí tiếp khách thì quả thật là phí phạm. Nhưng đây chỉ là phí phạm đối với tôi thôi, còn đối với những con người trong gia thì đó chỉ là chuyện bé con con không đáng để bận tâm. Bỗng nhiên tôi có cảm giác khoảng cách giữa tôi với Y Thần thật quá xa vời, mặc dù

chỉ cách nhau có một cách cửa duy nhất.

Bước qua ngưỡng cửa sẽ là thế giới của bọn họ, không phải của tôi. Nơi tôi không thuộc về. Trước kia tôi chưa từng nghĩ đến, phải rồi, tôi với Y Thần liệu có xứng đôi hay không, hẳn tuần lễ đẹp trai, giàu có hoàn hảo. Còn tôi thì sao, tôi chỉ là một cô gái bình thường, nhan sắc tầm thường, không mấy nổi bật.

Phải chăng tôi đã quá may mắn, hoặc tôi chỉ là một món đồ chơi, một hạt cát nhỏ trên bờ biển lớn, vô tình được hất đổ ý. Nhưng hạt cát vẫn chỉ là hạt cát nhỏ, món đồ chơi chơi hoài cũng chán. Có lẽ đây chính là lúc hắt nhận ra, thứ quan trọng nhất đối với hắt không phải là tôi, hắt có nhiều điều đáng bạn tâm hơn, đến lúc nên phải hắt bụi nhỏ bé kia ra khỏi vai áo của mình.

Tôi chân chừ một lúc, trong đầu miên man biết bao nhiêu là suy suy nghĩ nghĩ. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn quyết định bước vào bên trong. Cảm giác khi cánh cửa đẹp để ấy mở ra, những gì tôi nhìn thấy được, cũng giống như cảm giác khi bạn được người yêu tặng cho một món quà, một món quà nhỏ bé đựng trong chiếc hộp bé nhỏ. Mở nắp ra, đập vào mắt bạn là một viên kim cương lớn sáng lấp lánh rực rỡ, đảm bảo lúc đó bạn sẽ xúc động tới nỗi không sao ngậm miệng lại được. Tôi lúc này cũng chính là như vậy đấy. Tôi không hiểu, dù gì đây cũng chỉ là một buổi lễ đính hôn mà thôi, có cần phải khoa trương như thế này không, chỉ là một buổi lễ đính hôn thôi đã như vậy, không biết sau này, đám cưới của họ sẽ còn hoành tráng đến nhường nào.

Đối diện với cánh cửa lớn nơi tôi vừa bước vào là một cái cầu thang rất rộng, hai bên là hai cái cầu thang khác nữa nhưng nhỏ hơn, nhìn cổ điển nhưng lại rất ý vị. Phía dưới chân hai cầu thang nhỏ, một bên là đám nhạc công đang tấu nên một giai điệu ngọt ngào. Một bên là nơi bày biện đồ ăn thức uống. Giữa trần nhà là một chiếc đèn chùm rất lớn, màu sắc hài hòa dịu êm. Dưới nền nhà được trải một tấm thảm màu vàng kim, thẳng tắp lối từ cửa ra vào lên tới tận cầu thang lớn, lối liền nên trên. Phía trên cùng giống như một cái sân khấu, bày một chồng ly được xếp thành hình cái tháp cao ngang bằng một đứa trẻ. Có vài lẵng hoa rất to và đẹp để bày biện trên đó, nơi đâu cũng thấy hoa là hoa, nơi đâu cũng lấp la lấp lánh sắc màu. Hai bên gian phòng rộng là hai dãy bàn, trên bàn bày biện bao nhiêu là sơn hào hải vị, nĩa thìa bát bát cứ như đang lấp lánh trong mắt tôi. Người người ở đây cũng rất long lanh và sang trọng.

Tìm tôi đánh mạnh một cái, tay bấu chặt lấy vạt váy.

Ý định quay về chợt lóe nên trong phút chốc, nhưng tôi đã nhanh chóng dập tắt được, đã phi lao rồi thì phải theo lao đến cùng, tôi không thể chùng bước.

Lúc tôi bước vào, có một vài người hiếu kì ném ánh mắt về phía chúng tôi, có người quen biết với Lam Thiên, khẽ gật đầu chào hỏi, rồi liếc mắt sang nhìn tôi, hoàn toàn xa lạ. Tôi cũng chỉ biết cúi gầm mặt xuống, đứng im lặng bên cạnh Lam Thiên, đợi cô ấy chào hỏi xong với mấy người bạn họ.

Bỗng dưng tôi thấy nếu như bây giờ có Ngọc Huệ hoặc Bích Như ở đây thì thật tốt biết bao, tôi sẽ không còn cảm thấy cô đơn lạc lõng.

Đột nhiên có người nắm lấy tay tôi, tim tôi giật thót lên, nói không ngoa thì giống y như một con nhím dựng lông, chỉ tiếc là lông tôi không đủ nhiều và đủ dài để mọi người có thể dễ dàng thấy được. Tôi ngước mắt nhìn sang, là Hạo Thiên, cậu ấy nhìn tôi khẽ mỉm cười dịu dàng. Trái tim tôi âm ập trở lại, đột nhiên cảm thấy muốn khóc quá, cũng may là tôi kìm lại được.

- Hạo.. Hạo Thiên..

- Ủ, cậu cũng tới đây à?

- Tại sao tớ lại không được tới đây chứ?- tôi nhướn mày hỏi lại, suy nghĩ một hồi, xem xem câu hỏi vừa rồi của Hạo Thiên có phải là đang chế giễu bản thân tôi hay không. Nhưng chắc tôi nghĩ quá nhiều rồi, Hạo Thiên đâu phải là loại người đó, nếu như cậu ấy không chế giễu, thì chính bản thân tôi cũng cảm thấy xấu hổ, từ chối quay lại với cậu ấy vì Y Thần, bây giờ lại bị Y Thần bỏ rơi. Thật quá nực cười.

Hạo Thiên thấy tôi nói vậy, chẳng biết nên trả lời thế nào, đành bắt đầu đi nhìn tôi cười cười. Như muốn nói rằng, phải mạnh mẽ như vậy thì mới đúng là tôi chứ, cậu ấy đang động viên tôi. Làm tôi cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Lam Thiên tạm biệt mấy người bạn, rồi quay sang hai chúng tôi.

Từ xa vang lên một giọng nói ồm ồm, MC bắt đầu nói trắng nói sao. Cuối cùng cũng đến ‘cảnh quay’ đặc sắc nhất

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về một hướng, tôi cũng rời ánh mắt về nơi đó. Trên những bậc thang, đứng trên cao ấy là một cặp nam nữ cùng khoác tay nhau đứng đó. Về mặt chàng trai lạnh lùng băng lãnh, còn cô gái bên cạnh thì ngược lại, cười tươi như hoa. Họ cùng nhau từ từ bước xuống. Ánh đèn tập chung trên người họ, tôi có cảm giác xung quanh họ có một vòng hào quang sáng chói, những tia sáng nhức mắt đó như những cây kim nhỏ phóng tới, đâm vào trái tim tôi, đau nhói từng cơn.

Hai người đó thực sự rất đẹp đôi, phía dưới không ngớt vang lên những tiếng trầm trồ khen ngợi. Y Thần bên trên người bộ com lê màu đen, dáng người hắt thẳng tắp, cao lớn hiên ngang, vừa toát lên sự lạnh lùng, vừa toát lên được vẻ đẹp yêu mị, cuốn hút đến khó tả.

Khuôn mặt hắt lạnh như băng, không chút biểu cảm, từ từ bước từ trên kia xuống, ánh mắt không biết ném về nơi đâu.

Cô gái bên cạnh diện một bộ váy màu trắng tinh khôi, mái tóc bồng bênh gọn sóng phong tình, môi mỉm cười khả ái, đẹp tựa một đoá hoa, e ấp nở rộ. Bàn tay trắng nõn nà ôm lấy cánh tay vững chãi của chàng trai bên cạnh, người nửa tựa nửa ôm vô cùng thân mật.

Nam mạnh mẽ như cây trong gió, nữ yếu điệu như liễu dưới trăng. Tôi đứng im bất động tựa phỗng, không biết nên làm gì tiếp theo. Nói cho cùng thì, họ đẹp đôi như vậy, ít ra tôi cũng có lí do để mà bỏ cuộc

Mọi chuyện sau đó, tôi không để tâm lắm, đại loại là Y Thần với Gia Di cùng nhau bước đến trước mặt các vị song thân để cúi đầu lễ phép chào thưa, sau đó họ làm những gì, nói chuyện với ai, tôi cũng không biết. Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên, mọi người ủa ra trung tâm lễ phòng để cùng nhau khiêu vũ, nhảy múa.

Tôi đứng ru rú trong một góc, mắt chăm chăm nhìn về phía trước, nhưng tuyệt nhiên không hề ý thức được mọi người đang làm cái gì. Trong đầu tôi trống rỗng hư không, cả người lạnh buốt như bị ai đó dội cho cả một gáo nước, lạnh buốt thấu tim. Hạo Thiên đứng bên cạnh, cũng hiểu được vài phần chuyện gì đang xảy ra, cậu ấy đặt một tay lên vai tôi, an ủi. Lam Thiên lúc này tức tới nỗi đầu muốn bốc hỏa, liên tục dùng ánh mắt hình viên đạn, nhìn Gia Di. Tôi xúc động, cảm thấy bản thân mình thật quá may mắn, ít ra bên cạnh tôi còn có những người bạn tốt thực sự, luôn quan tâm, lo lắng cho tôi, chuyện buồn chuyện vui cùng nhau sẻ chia, tâm sự.

- Tiểu Phong- tôi nhận ra giọng nói đó, là Nã Nã. Cô ấy cũng đến đây ư?

Tôi đưa mắt đảo quanh tìm kiếm, vì bây giờ mọi người đang khiêu vũ, nên hệ thống ánh sáng cũng trở nên tối và mờ ảo hơn, làm tăng sự lằng nhằng cho những cặp đôi khiêu vũ. Nhưng không vì thế mà tôi không tìm được Nã Nã, cô ấy đang đứng ở trên cao, nơi Y Thần vừa bước xuống, vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi không kìm nén được, liền chạy về phía cô ấy. Lam Thiên với Hạo Thiên ngạc nhiên, cũng cất bước theo sau, hai người họ hiện giờ cứ như kiểu vệ sĩ của tôi không bằng, nhưng mà, có vệ sĩ mà không cần phải mất tiền để thuê, cũng lời quá chứ.

- Cậu cũng đến đây à, thật không ngờ?- Nã Nã hôm nay trông rất xinh đẹp, cô ấy có nước da trắng hồng, nay lại bận một chiếc váy màu đen trông vô cùng nổi bật, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, vô cùng đáng yêu. Hồi trước trông cô ấy mũn mĩn đã rất dễ thương rồi, tôi vẫn thích cô ấy của ngày trước hơn.

- Ủ, mà sao đến mà không nói với tớ. Vừa rồi nhìn thấy đó, bất ngờ quá đi.- Nã Nã nhướn mày nhìn tôi, sau đó đánh mắt sang nhìn Hạo Thiên- Lâu rồi không gặp, bạn hiền khoẻ không?

Hạo Thiên chỉ cười, không nói gì. Nã Nã khẽ bĩu môi, quay sang làm quen với Lam Thiên. Đột nhiên phía sau có một người đàn ông đi đến ôm lấy eo Nã Nã, tôi còn tưởng hắn là tên dê xồm, thấy Nã Nã xinh tươi liền đi tới ve vãn, nào ngờ Nã Nã cũng nhận ra được vòng tay đó, không như tôi dự đoán: cô ấy sẽ quay lại, tát cho cái tên dê xồm đó một cái nảy lửa, rồi đập một cái thật mạnh thật đau vào cái 'cậu nhỏ' của gã ta. Mà Nã Nã lại vòng tay ôm lấy tên con trai kia, kéo tay hắn ta ôm lấy.

Tôi há hốc ra nhìn.

- Giới thiệu với mọi người, đây là người yêu của mình, anh ấy tên là Tuệ Hi.- Nã Nã cười tươi rói.

- Thật à?- tôi đưa mắt nhìn sang Tuệ Hi, anh ta không quá đẹp trai, nhưng dáng người cao ráo, khuôn mặt sáng sủa, trông có vẻ là người có tri thức, tử tế.

Chúng tôi nhanh chóng làm quen với nhau, sau đó Lam Thiên có việc phải đi trước, hình như mẹ cô ấy gọi cô ấy tới có việc gì đó. Hạo Thiên với Tuệ Hi đứng sang một bên nói chuyện, còn tôi với Nã Nã lại có thời gian để tán gẫu.

- Nhìn cũng được đó.- tôi dợ ngón tay cái lên, Nã Nã rất đặc ý.

- Ày, dĩ nhiên rồi, tớ mà lại, ha ...ha - Nã Nã che miệng cười, nhìn yêu điệu vậy thôi, chứ tôi biết lúc này đây, nếu như chỉ có mình tôi với cô ấy, thế nào Nã Nã cũng ngửa cổ lên trời cười lớn, điệu bộ thật khoa trương.

Tuệ Hi là một phi công, hơn Nã Nã năm tuổi. Con người chín chắn đĩnh đạc, có vẻ rất đáng tin cậy, Nã Nã còn nhỏ giọng khuyến mãi thêm cho tôi một thông tin, rằng cuối năm nay họ sẽ tổ chức đám cưới.

- Hả, cậu định lấy chồng phi công à, không sợ mất chồng à?- có Nã Nã ở đây tám chuyện, tâm tình của tôi bỗng dưng khỏi sắc.

Nã Nã liếc xéo tôi, hứ một cái hần học.

- Kệ đi, tớ không quan tâm, anh ta đi đâu, tớ bám theo tới đó, tiền là của hần mà, tớ có phải kiếm ra đâu mà phải lo. Xì, cùng lắm thì ly hôn, kiếm người mới. A, mà tự dưng nhắc tới chuyện này làm gì, thật xui xẻo, cậu thấy hai đứa tớ hạnh phúc hơn cậu với Hạo Thiên, nên đêm lòng ghen tị à?

- Tớ với Hạo Thiên thì có gì mà hạnh phúc?- tôi khựng lại, nói.

- Ừa, vậy cậu không tới đây cùng Hạo Thiên à?- Nã Nã thấy biểu hiện của tôi lạ, nên cũng trở nên dè dặt hơn.

- Ủ, bọn tớ chỉ vô tình gặp nhau thôi. Tớ với Hạo Thiên chia tay nhau lâu rồi, cậu đừng hiểu lầm- tôi cố gắng tỏ ra thản nhiên nhất có thể.

- Ủ- giọng Nã Nã trầm xuống- Thời gian trôi nhanh thật, nhaoáng cái đã mấy năm, hazziiii, Nhớ lại lúc đó, thấy bản thân mình thật quá ngớ ngẩn, tớ với cậu đều thế, lúc trước tớ cố sống cố chết, một mực muốn làm cho Y Thần yêu mình, vậy mà bây giờ đây, lại cùng một người đàn ông khác đến dự lễ đính hôn của người mà ngày trước mình đã rất yêu, có khi tớ còn nghĩ, tớ yêu Y Thần còn hơn cả tính mạng của mình, cuối cùng vẫn đường ai lấy đi. Mỗi người tự tìm được cho mình một bến bờ riêng.

Tôi im lặng lắng nghe.

- Cậu thì lại may mắn hơn tớ nhiều, có Hạo Thiên thích cậu, cùng nhau có một khoảng thời gian tươi trẻ, tuổi thanh xuân đẹp đẽ, Y Thần cũng yêu cậu, một mực làm tất cả những điều tốt lành cho cậu. Nhưng bây giờ thì...- Nã Nã không nói nữa, không biết là do không còn gì để nói, hay là đã hiểu được rằng, nếu nói ra nữa, thì tôi sẽ bị tổn thương. Trong đầu tôi hiện nên những mảnh kí ức không trọn vẹn, cố gắng xiết lấy tất cả, muốn quay lại khoảng thời gian tươi đẹp đó, nhưng lại bất lực, chẳng thể làm được gì hơn ngoài hoài niệm.

- Chị...Phong... Gì nhỉ? Tiểu Phong đứng không ạ?- một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai tôi, hoà cùng tiếng nhạc du dương của bản giao hưởng mấy nhạc công kia tấu nên, nghe thật hài hoà. Tôi đưa mắt nhìn về hướng âm thanh kia vang lên. Giai Di, trong bộ váy trắng muốt, cười tươi rồi bước lên những bậc cầu thang đi về phía tôi. Nụ cười của cô ấy rất ngây thơ, thánh thiện và ngọt ngào.

Tôi nhớ có lần, Lam Thiên nói với tôi, Y Thần thích con gái mặc đồ màu trắng, lúc đó tôi không để tâm lắm, nhưng bây giờ thấy Giai Di cũng đang bận một chiếc đầm màu trắng, tôi tin là thật rồi.

Lam Thiên bảo tôi hôm nay hãy mặc đồ màu trắng, tôi đồng ý, cả gian phòng này chẳng có ai ngoài tôi và Giai Di mặc cùng tông màu này cả. Trong mắt những kẻ lắm điều, chắc sẽ nghĩ tôi bất chúc nhân vật nữ chính ngày hôm nay.

Tôi nghi hoặc nhíu mày, sao cô ấy lại gọi tôi, tìm tôi có việc gì chẳng. Tôi không có ý định tới cướp chú rể, cũng không có ý định muốn phá buổi lễ này????

Tôi bước xuống bậc thềm vài bước, hiếu kì nhìn cô gái tên Giai Di đó chạy đến chỗ mình đang đứng.

Nào ngờ, đương lúc giữa chúng tôi chỉ còn vài bậc thang nữa thôi. Cả người Giai Di bỗng nhiên chao đảo, mất thăng bằng, ngã về phía sau, bắt ngờ tới nỗi chính bản thân cô ấy cũng quên mất mà không la lên, tôi sợ hãi đưa tay ra nắm lấy tay cô ấy. Bậc thang ở đây tuy không quá cao, nhưng nếu bị ngã xuống dưới đó, nhẹ nhất là bị trầy xước, nặng nhất là vỡ đầu chảy máu. Tôi hoảng hốt đưa tay ra đỡ. Giai Di nắm được cổ tay tôi, nhưng nắm không chắc, cuối cùng vẫn bị ngã về phía sau. Có người thất thanh hét lớn một tiếng, tôi lại cảm thấy như nó thật xa xôi, đầu óc tôi trống rỗng, tôi hoảng hốt nhìn thân hình nhỏ bé của Giai Di lăn từng vòng trên những bậc cầu thang, giống như một cuộn len màu trắng, lăn vài vòng, sau đó nằm im lìm bất động trên nền nhà.

Không gian bỗng trở nên im lặng một cách đáng sợ, vẫn chưa có ai kịp phản ứng lại.

Tôi lại thấy Giai Di từ từ ngóc đầu nhìn lên, đưa tay lên ôm đầu, rồi nhìn lại bàn tay của chính mình, bàn tay trắng ngần như ngọc của cô ấy dính đầy máu, đỏ tươi, từ trên trán của cô ấy cũng chảy dài một vệt, Giai Di yếu ớt nằm dưới đất, hơi thở cũng trở nên vô cùng khó khăn. Đôi mắt to tròn long lanh lúc nào cũng cong cong nét cười, từ từ ngược lên nhìn tôi. Miệng cô ấy mở ra, thì thào nói.

- Không...chị ấy.... Tiểu...Phong...- giọng nói của cô ấy rất nhỏ, nhưng không gian bốn bề im lặng, mấy nhạc công vì nhận ra có biến động thế nên cũng ngừng hòa tấu để lại quan sát. Mọi người ai cũng nghe rõ, tôi đứng trên này nghe cũng rất rõ, toàn thân tôi lạnh ngắt như tảng băng bắc cực. Giai Di ho khan vài tiếng, rồi ngắt đi.

Giai Di nói, tôi... là thủ phạm đẩy ngã cô ta?

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đừng để sự ngộ nhận đánh lừa bản thân ta

Tôi đứng lặng trên bậc thềm cao, hoang mang tột độ, mọi ánh mắt bắt đầu đổ dồn hết lên người tôi. Họ xì xào bàn tán cái gì đó, tôi nghe câu được câu chẳng, đại ý nói rằng, chính tôi là thủ phạm đẩy ngã Giai Di, người hiền lành chỉ khẽ rung mình tặc lưỡi, người độc khẩu máng tôi là đồ lòng dạ độc ác, vô tâm đáng ghê tởm.

Mọi người chạy lại bao vây lấy Giai Di, tôi không thể nhìn thấy cô ấy, càng không biết cô ấy hiện tại thế nào, máu chảy nhiều như vậy, bị có nặng không. Tôi đứng một mình nơi đây, toàn thân lạnh toát, run rẩy. Ánh đèn chiếu vào mặt tôi, tôi có cảm giác như có hàng ngàn hàng vạn ánh mắt đang xăm xoi xía xói mình.

Tôi không đẩy cô ta, tôi không có làm như vậy...

Tôi mở miệng ra, yếu ớt nói, nhưng trong tiếng huyên náo dưới kia, tiếng nói của tôi nhỏ bé tựa tiếng bay của một con muỗi, tiếng kêu của một con kiến mà thôi. Họ không nghe thấy tôi nói, tôi càng không có cơ hội để biện minh cho chính bản thân mình.

Mấy kẻ nhà giàu vô dụng này ngoài việc xúm xít lại gần, làm cho không khí của Giai Di trở nên thiếu thốn ra, chỉ biết la hét hét, làm cho không gian đã hỗn loạn lại càng nhộn nhạo hơn. Tôi loạng choạng dịch lùi về phía sau, miệng vẫn không ngừng lầm bầm, không phải tôi làm, người đẩy cô ta không phải

tôi, là cô ta tự mình ngã xuống, không can tới tôi nửa phần.

Tôi hoảng loạn đưa tay lên ôm đầu, cuối cùng cũng có một vòng tay ấm áp ôm lấy tôi, tôi cảm nhận được hơi ấm đó, lại càng tham lam muốn nhận lấy nhiều hơn, vùi đầu vào vai người đó sâu hơn. Đến khóc tôi cũng quên mất phải làm như thế nào, ánh mắt tôi đảo hoảng trọn tròng, hàng mi run run, trong mắt như được giăng một lớp mây mù mỏng. Đầu óc tôi trống rỗng.

Nhưng tôi vẫn có thể lơ mơ thấy được, có ai đó đang rẽ qua biển người bước tới bên cạnh Giai Di. Cô gái bận bộ váy trắng muốt đang nằm gục trên nền nhà bất động, tự như thiên thần đang ngủ say, lại giống như một con thiên nga bị gãy đi đôi cánh, màu máu đỏ tươi lại làm cho cô ta trở nên càng yêu mị, đẹp dễ.

Hắn cong lưng xuống, ôm lấy cô gái đang nằm bất động trên sàn, nhẹ nhàng nâng cô ấy lên, bế cô gái bé nhỏ mong manh kia bằng đôi tay vững chắc. Sau đó vội vã quay người rời đi, tôi nghĩ hẳn định đưa cô ấy đến bệnh viện, cô ấy bị thương nặng như vậy, vội vã như thế cũng phải thôi, gấp gáp tới nỗi còn không thèm nhìn tôi lấy một cái, ngay cả liếc mắt khinh bỉ cũng chẳng thêm bổ thí cho. Hạo Thiên đứng phía sau, nắm chặt vai tôi, vừa như trấn an, lại vừa như muốn đỡ để tôi khỏi ngã xuống.

Đến lúc hai nhân vật chính đã biến mất sau cánh cửa, mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía tôi.

Từ phía dưới có một người phụ nữ ăn mặc rất sang trọng vội vã chạy về phía tôi, đuôi mắt còn vương vài giọt nước mắt, nhìn tôi với thái độ căm ghét tới cùng, oán hận, tức giận.

- Chính cô, chính cô đã đẩy ngã con gái tôi. Tại sao cô lại làm như vậy chứ, nó có làm gì sai đâu, đưa con bé nhỏ của tôi, tại sao cô lại làm như vậy, đồ đàn bà độc ác, đồ vô lương tâm, con gái tôi...nếu như nó bị làm sao, nó có mệnh hệ gì thì tôi biết làm sao bây giờ....- Người phụ nữ này có lẽ là mẹ của Giai Di, bà ta phẫn uất nhìn tôi, lệ lạnh tràn ra nơi khoé mắt, tôi thầm cảm thán, đây đúng là một người mẹ yêu thương con vô ngần, đúng là một người mẹ tốt. Nếu người bị bà ta chỉ mũi mắng mỏ không phải là tôi, tôi sợ chính mình có chung một mối thù như bà ta. Cũng may, phía sau có một vài người đứng ra ngăn cản Viên phu nhân lại, nếu không tôi chắc cũng chẳng còn nguyên vẹn mà lết ra khỏi đây.

Phía dưới cũng đồng tình mắng chửi tôi, tôi không biết tôi đã làm sai cái gì, có sao lại miệt thị tôi thậm tệ đến vậy.

- Bà nói cái gì vậy hả?- Nã Nã tức giận hét lên, định xông lên cãi tay đôi với người phụ nữ nọ, cũng may Tuệ Hi ngăn lại kịp.

Cuối cùng, vẫn là Hạo Thiên kéo tôi ra khỏi nơi hỗn loạn đó. Cậu ấy dẫn tôi vào một căn phòng, ấn tôi ngồi xuống một chiếc ghế, nói tôi đợi cậu ấy ở đây, không được đi đâu trước khi cậu ấy quay lại, rồi chạy đi đâu mất.

Tôi ngồi trên ghế, tay run run bấu chặt lấy gấu váy. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ, tôi vẫn còn chưa kịp hết bàng hoàng. Nước mắt tôi trào ra, chiếm cứ lấy vùng má, từng giọt từng giọt long lanh rơi xuống như chuỗi hạt ngọc trai bị đứt dây, không sao ngăn lại được. Tôi bụng mặt khóc, phẫn uất, sợ hãi, tuyệt vọng... Tất cả những cảm xúc ấy ò ạt trào dâng.

Trong đầu tôi không ngừng hiện nên hình ảnh bóng lưng thẳng tắp của Y Thần lạnh lùng rời đi. Tôi lại cảm thấy như có một bàn tay vô hình nào đó đang xiết chặt trái tim mình.

Một lúc sau, Hạo Thiên quay trở lại, cậu ấy không nói gì, ngồi xuống trước mặt tôi, cầm lấy tay tôi, lúc này tôi mới phát hiện ra, trên tay mình có vài vết xước, là móng tay của Giai Di lúc nắm lấy tay tôi nhưng không thành, cào xước tay tôi, ứa máu. Vậy mà tôi không nhận ra.

Hạo Thiên xem xét cánh tay tôi một lúc, rồi lấy bông băng thuốc sát trùng băng lại cho tôi. Tim tôi khẽ run, tôi ngược mắt lên nhìn cậu ấy. Khuôn mặt được mái tóc bóng mượt che khuất nửa. Chỉ còn nhìn thấy được sống mũi cao cao và đôi mắt cụp xuống nhìn tay tôi, thoáng nổi xót xa. Tôi để im cho cậu ấy muốn làm gì thì làm. Xong xuôi đâu đó, Hạo Thiên ngẩng đầu lên nhìn tôi

Không nói gì, sau đó cậu ấy kéo tôi đứng dậy, nói 'Về thôi'. Tôi ngoan ngoãn đi theo cậu ấy, dĩ nhiên rồi, tôi còn ở lại đây thêm làm gì nữa?

Đang đi, bỗng dung điện thoại của Hạo Thiên reo lên, cậu ấy dừng lại, một tay lấy điện thoại trong túi ra, một tay vẫn nắm tay tôi không buông. Tôi tròn mắt nhìn cậu ấy đưa điện thoại lên tai nghe, khẽ nói:

- Alo, San San à, có chuyện gì không?- là Đinh San San, cô bạn ca sĩ bấy lâu nay vẫn luôn theo đuổi Hạo Thiên, tôi im lặng lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người. Không biết ở đầu dây bên kia, San San nói cái gì, mà mặt Hạo Thiên bỗng chốc tối sầm lại. Tôi đứng cách cậu ấy một sải tay, dĩ nhiên không thể nghe rõ San San đang nói gì, điều này làm tôi càng trở nên tò mò hơn.

- Em nói cái gì, San San, nghe anh nói này, đợi anh một lúc nữa, anh sẽ đến... Bây giờ...không được. - Hạo Thiên đánh mắt sang nhìn tôi. Tôi vội vã cụp mắt xuống né tránh ánh nhìn của cậu ấy, cũng không hiểu nguyên do là tại sao, nhưng tôi đoán rằng, San San đang muốn Hạo Thiên đến bên cạnh mình, nhưng Hạo Thiên nói 'không được'. Sau đó tôi nghe thấy tiếng nói nhỏ nhỏ phát ra từ điện thoại của Hạo Thiên, có lẽ San San đang gào to cái gì đó, thế nên tôi không cần áp tai vào điện thoại, nhưng vẫn có thể nghe được. San San có lẽ đã cúp máy, Hạo Thiên gọi tên cô ấy mấy lần, nhưng dường như truyền đã ngắt hẳn. Cậu ấy nhìn vào màn hình điện thoại, thờ dài.

San San yêu Hạo Thiên đã rất lâu, không biết chừng 'hạt giống' đó gieo mầm còn trước cả tôi nữa. Xét cho cùng cũng chỉ là tôi quá may mắn, Nã Nã nói đúng, tôi may mắn hơn hai người đó rất nhiều. Vì được cả Hạo Thiên và Y Thần để ý, có phải vì trước kia tôi được ông trời quá ưu ái, nên bây giờ ông ta muốn lấy lại mọi thứ, cướp lại tất cả, giáng cho tôi một nỗi đau tựa vạn tiễn xuyên tim.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy ngưỡng mộ San San, cô ấy quả là một cô gái tốt, kiên trì, bất chấp mọi khó khăn, dù rằng biết phía trước chỉ là một đám mây xám xịt mờ, vẫn dũng cảm đương đầu tiến bước về phía trước.

Về khoản này cô ấy tài giỏi hơn tôi nhiều, tôi ngoài biết khóc lóc, tỏ ra mình vẫn ổn, thì hoàn toàn chẳng biết làm gì hơn, nếu như hôm nay tôi có thực sự đến phá tan cái buổi lễ đính hôn quý giá này, xét cho cùng cũng vẫn là có lý do chính đáng, trong mắt một vài người nào đó lại trở thành hành động dũng cảm, biết giành giật lại mọi thứ đã từng thuộc về mình, lại có thể chứng tỏ tình cảm của mình sâu đậm đến nhường nào. Tôi thiết nghĩ, biết đâu nếu như lúc đầu tôi làm như vậy, Y Thần lại hiểu ra, rồi quay trở lại với tôi không biết chừng.

Xong, nếu như tôi thực sự có làm như vậy, thì tiếng xấu của tôi cũng không tự mang một cách oan ức như vậy.

Lúc trước, tôi có vô tình đọc được một bài báo, trên báo đó viết rằng, Hạo Thiên chính là người mà San San để ý, cô ấy dũng cảm tuyên bố với mọi người chuyện đó, dù rằng đối với một cô ca sĩ vô cùng nổi tiếng điều đó không những không giúp ích được gì trong bước đường sự nghiệp San San đi qua, mà còn làm cô ấy trở nên tai tiếng hơn. Ấy vậy mà cô ấy vẫn không để tâm đến, chỉ một mực hướng về Hạo Thiên, tình cảm sâu đậm như vậy, trên đời này mấy ai mà có được. Huống hồ, tôi trước kia cũng đã từng thích Hạo Thiên, nhưng bây giờ nhìn lại, thấy tình cảm nhỏ bé ấy đem so với San San quả thật quá xấu hổ.

Tôi bất giác rút tay lại, Hạo Thiên không để tâm, thế nên tôi mới có thể rút tay về dễ dàng. Hạo Thiên ngạc nhiên nhìn tôi, tôi ngẩng mặt lên, nhìn sâu vào mắt cậu ấy.

- Có chuyện gì vậy?

- San San, cô ấy nói muốn bay sang Hàn Quốc...

- Định cư bên đó? - tôi nheo mắt hỏi lại, câu trả lời khiến tôi không khỏi bất ngờ. San San bỏ cuộc, cô ấy đã quá mệt mỏi, quyết định ra đi. Việc này nhìn thoáng qua thì nghĩ San San muốn vứt bỏ tất cả ở lại, muốn đến một nơi khác để tìm kiếm sự bình yên, nhưng, đến cuối cùng vẫn hi vọng, vẫn gọi điện tới Hạo Thiên lần cuối.

Nghe tôi hỏi vậy, Hạo Thiên khẽ gật, trong đôi mắt cậu ấy lộ rõ vẻ hoang mang, lần này đến lượt cậu ấy không dám nhìn vào mắt tôi.

- Cậu đi tìm cô ấy đi. - tôi nhẹ nhàng nói. Hạo Thiên nghe xong câu này, ngạc nhiên nhìn tôi. Xong, lại lắc đầu, kéo tay tôi nói 'tớ đưa cậu về' nhưng tôi nhanh chóng rút tay lại. Lần này cánh tay Hạo Thiên hẫng trong không trung, về mặt tôi không đoán được, ánh mắt này, tôi nhìn không ra, rốt cuộc cậu ấy đang nghĩ gì. Tôi tiếp tục nói.

- Hạo Thiên, cậu đi tìm cô ấy đi, tớ có thể tự mình về được mà.

Hạo Thiên từ từ rút tay về, khẽ cười nhạt xong lại lắc đầu. Tôi tha thiết nói.

- San San cô ấy rất yêu cậu, cậu không thấy sao? Cậu thế này, tớ chỉ sợ sau này cậu sẽ hối hận. Cậu thấy đấy, cô ấy tốt như thế, yêu cậu bao nhiêu lâu như thế, dành tình cảm cho cậu sâu đậm như thế. Tớ thật sự không sao sánh bằng được, huống hồ, tớ từ lâu đã không còn yêu cậu, tớ không xứng, tớ thực sự không đáng để cậu làm như thế đâu. - tôi ngừng lại một lúc để lấy hơi, ban nãy tốn bao nhiêu sức lực nước mắt để khóc, bây giờ đến hơi thở cũng trở nên gấp gáp, tôi thực sự rất muốn khuyên nhủ Hạo Thiên, cậu ấy trước giờ đối xử với tôi không chê vào đâu được, tốt tuyệt đối, tôi muốn sau này cậu ấy tìm được một người tốt để yêu, để quan tâm chăm sóc, ngược lại cô gái ấy cũng phải thật tốt, tốt hơn tôi ngàn vạn lần, mà đó lại là San San, tôi không muốn vì tôi mà cậu ấy bỏ lỡ một cô gái tuyệt vời như vậy.

- Cậu cũng đã yêu cô ấy rồi mà. Phải không? - câu trước của tôi chỉ là nghi vấn, câu sau tuy có đặt dấu hỏi chấm, mang ý nghĩa là một câu hỏi nhưng trong thâm tâm tôi nghĩ đó chính là lời khẳng định. Hạo Thiên thấy tôi nói như vậy, đôi mắt đẹp tựa mặt nước hồ thu, lúc này đang cuộn sóng lưu chuyển một cách rất phức tạp. Tôi lại càng cho rằng mình đoán đúng, tiếp tục nói- Nếu không, khi này lúc tớ nói cậu đi tìm cô ấy đi, cậu đã chẳng đắn đo hoang mang. Hạo Thiên, San San thực sự là một cô gái tốt, cậu đã bị cô ấy cảm hoá từ lâu rồi mà chính bản thân cậu cũng không biết. Đừng để sự ngộ nhận này cướp mất của cậu một cơ hội khiến cậu đánh mất đi cô ấy. Đi tìm cô ấy đi. Đi tìm cô ấy đi. - tôi nắm lấy cánh tay Hạo Thiên, nhẹ nhàng khuyên nhủ. Hạo Thiên bỗng trở nên trầm mặc hơn. Có lẽ cậu ấy đang ngâm nghĩ những lời tôi vừa nói, từ từ hồi tưởng lại.

Phải đợi một lúc lâu sau, cậu ấy mới chậm rãi phát ra năm từ.

- Để tớ đưa cậu về.

Tôi nhú mày lại, thầm nghĩ tên này đúng là quá cứng đầu cố chấp. Hận sắt không thể luyện thành thép, bao nhiêu công sức bao nhiêu nước bọt tôi bỏ ra để khuyên răn cậu ấy trở nên vô ích. Tôi tức giận định mắng cậu ấy vài câu. Thì Nã Nã từ phía sau chạy lại, hốt ha hốt hải nói:

- Tiểu Phong, cậu đây rồi, tìm mãi- thờ lấy hơi xong, cậu ấy lại hoảng hốt nhấc cánh tay tôi lên, ngạc nhiên hỏi- Tay cậu bị làm sao vậy?

Tôi không để tâm lắm đến câu hỏi của Nã Nã, khẽ mỉm cười, đúng rồi, tôi đã có cái cơ để đuổi Hạo Thiên đi.

- Cậu đi tìm cô ấy đi, Nã Nã sẽ đưa tớ về.

- Hà, ai tìm, tìm ai?????- Nã Nã tròn mắt nhìn tôi hỏi, lại tiếp tục bị tôi bơ, tôi kéo tay cô ấy đi trước, không cho Hạo Thiên cơ hội kịp phản ứng hay phản đối cái gì. Đi được vài bước, tôi bỗng dừng dừng lại, quay người lại nhìn, thấy Hạo Thiên vẫn đang chôn chân đứng đó, nơi tôi mới rời đi. Điều này làm tôi hơi thất vọng, nhưng đó lại là một biểu hiện tốt.

Tôi vốn định nói vài câu có cánh, đại loại là chúc hạnh phúc hay sống tốt nhé, nhưng thấy khoảng cách của cả hai đã quá xa, nên đành thôi, miệng tôi mở ra, khẽ nói hai chữ.

- Tạm biệt

Nã Nã dẫn tôi về nhà, trên đường đi liên tục mắng chửi Giai Di thế này thế nọ, tự động bị ngã mà lại nói là do người ta đẩy, vân vân mây mây. Nã Nã nói vậy, tôi biết là cô ấy chỉ đang muốn an ủi tôi mà thôi. Nhưng hiện tại tôi chỉ muốn được yên tĩnh một mình, thế nên cho dù Nã Nã có nói cái gì, hỏi tôi cái gì, tôi đều im lặng không muốn nói.

Nã Nã còn bảo là sẽ ở lại với tôi tối nay, quả thật tôi rất cảm kích tấm lòng của cô ấy, nhưng tôi lúc này chỉ muốn được ở một mình, cho nên tôi. Nã Nã nhủ mày nhìn tôi, tôi mệt mỏi nói mình thực sự không sao, cô ấy mới chịu lác mông ra về. Mở cửa phòng, bật điện nên, tôi lẻ bước mà toàn thân mỏi rã rời, đành đi vào phòng lấy quần áo đi tắm, tôi thực sự rất mệt mỏi bởi những gì đã xảy ra.

Tắm xong tôi về phòng, nửa nằm nửa tựa vào thành giường, thần thờ ngắm nhìn ánh trăng bên khung cửa đến phát ngốc. Xong sau đó thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, đang mơ màng trong giấc mộng, bỗng tôi nghe thấy tiếng đập cửa liên hồi, gấp gáp, hối thúc. Tôi vội vã chạy vào trong nhà vệ sinh, xúc miệng rồi rửa mặt qua loa, cào lại mở tóc cho gọn gàng, vội vã chạy ra mở cửa. Tôi thầm nghĩ, không xong rồi, có phải người nhà họ Viên đến tìm tôi tính sổ hay không. Dù gì Viên gia cũng là một tập đoàn lớn, hôm qua Viên phu nhân chẳng phải đã rất xúc động sao, còn muốn chạy đến đánh mắng tôi nữa là. Mặc dù chỉ là hiểu lầm, nhưng những con người cổ chấp đó đâu có chịu nhường nhịn xem xét sự tình cho thấu đáo. Đảm bảo sẽ không bỏ qua cho tôi.

Hay là tôi không mở cửa nữa, mặc kệ họ đứng đó, cứ coi như tôi vắng nhà đi may ra còn tránh được nạn, hôm qua nếu như mọi người không ngăn Viên phu nhân lại, không biết bà ta sẽ làm gì tôi nữa. Đúng là lũ người ngu muội. Tôi tắm rửa, nhưng thiết nghĩ trốn trốn tránh tránh cũng không phải cách hay, biết đâu lại làm liên lụy tới chủ nhà, không khéo bác Cổ lại đuổi tôi ra khỏi đây không cho thuê nhà nữa cũng nên. Dám lắm. Trong thành phố đông đúc như thế này, kiếm nhà ở mà giá cả phải chăng đâu có dễ, vậy nên, cứ ra xem xem thế nào.

Tôi mở cửa, còn đang nghĩ không biết Viên phu nhân sẽ dẫn mấy tên đàn ông cao lớn lực lưỡng người bạn toàn đồ đen đàn binh bố trận thế nào để bắt tôi. Ai dè vừa mở cửa ra, còn chưa hiểu chuyện gì thì tôi đã bị một cô gái ôm chầm lấy. Mà cô gái ấy ở đây là Bích Như, cô ấy khóc nức nở, tôi chưa bao giờ nhìn thấy Bích Như khóc, tại sao cô ấy lại khóc, chuyện gì khiến cô ấy trở nên đau lòng như vậy.

- Bích Như có chuyện gì vậy?

Tôi hỏi, nhưng cô ấy không trả lời, vẫn cứ ôm lấy tôi rồi khóc lóc nức nở. Đứng ở ngoài này ai đi qua nhìn vào lại hiểu lầm rằng chúng tôi bị less, tôi nghĩ hay là dẫn cô ấy vào nhà, đợi cô ấy bình tâm trở lại rồi sau đó hỏi rõ gọn ngành mọi chuyện xem thế nào.

Tôi kéo Bích Như vào trong, rồi đóng cửa lại. Bích Như ngồi trên ghế sofa vẫn khóc hu hu, tôi thấy vô cùng khó hiểu, cực kì tò mò lí do khiến cho một cô gái mạnh mẽ cứng cỏi như Bích Như đây phải khóc là cái gì. Sau một hồi nửa bức ép nửa nài nỉ, cuối cùng tôi cũng có thể khiến Bích Như mở miệng phun ra cái lí do.

Bây giờ tôi mới biết, hoá ra gia đình Bích Như là một gia đình giàu có, không như vẻ bề ngoài của cô ấy, giản dị, đơn giản, khiến tôi không khỏi hiểu lầm cô ấy cũng bình thường như bao cô gái khác, không phải là tiểu thư của Đỗ Gia, không ăn chơi đua đòi, lại một mực giữ gìn khuôn phép cẩn thận. Điều đó cho thấy rằng, ông bà Đỗ đã dạy dỗ con gái rất tốt, không những vậy mà còn hơi 'cổ hủ'. Và chính cái 'Cổ hủ' ở đây đã khiến mọi chuyện nảy sinh theo một chiều hướng tiêu cực. Chính vì còn ảnh hưởng bởi những phong tục nề nếp xưa cũ.

Hoá ra hôm qua cô ấy không đi với tôi được, quả thật là có xích mích với gia đình. Mà trong chuyện này lại liên quan tới Tấn Thành, Bố Bích Như không cho cô ấy qua lại với Tấn Thành, vì hai gia đình không môn đăng hộ đối, ông ấy muốn Bích Như sau này sẽ lấy một người chồng giàu có, sau này chỉ cần ăn rồi chơi, không phải làm nụng vất vả lo âu về việc kiếm tiền sinh sống.

Cái suy nghĩ này của bố Bích Như, xét về một phương diện nào đó thì hoàn toàn thoả đáng, chỉ là ông không muốn con gái mình phải vất vả, điều đó chứng tỏ ông rất yêu thương con gái của mình.

Nhưng nếu nhìn hành động đó bởi một phương diện khác, lại cho thấy rằng hành động quyết định đó của bố Bích Như thật quá vô lí.

Theo như những gì Bích Như kể thì, bố cô ấy bắt cô ấy lấy một người đàn ông khác hơn cô gần chục tuổi, tuy tiền bạc không thiếu, nhưng cô ấy chưa bao giờ biết mặt, nghe đồn còn là một tên biến thái.

Bích Như không chịu, cãi nhau với bố mẹ mình, thế rồi quyết định bỏ nhà ra đi. Mà tôi thì, dĩ nhiên là tôi ủng hộ Bích Như. Tấn Thành rất tốt mà, thông minh sáng dạ, có trách nhiệm và luôn có trí phấn đấu. Hơn nữa không biến thái lại rất đẹp trai.

Bác trai Đỗ thấy con gái mình xưa nay vẫn ngoan hiền thực đức, lẽ phép ngoan ngoãn vâng lời. Bỗng dưng vùng lên 'khởi nghĩa' không sốc mới là lạ. Hai vợ chồng ông còn đến tìm mẹ của Tấn Thành nói chuyện. Nói chuyện gì thì tôi không biết, nhưng Bích Như lại thấy hành động đó rất xấu hổ. Liên một mực muốn bỏ nhà đi, thế sống thế chết đời này chỉ lấy mình Tấn Thành, không lấy ai cả.

Mẹ Tấn Thành bị người ta tìm đến xia xói, dĩ nhiên cũng không thoải mái cho lắm, thế nên cũng ngăn cấm con trai mình qua lại với đám nhà giàu khinh người kia. Mà Tấn Thành rất yêu mẹ, rất có lí trí, mà lại rất yêu Bích Như, có lẽ chính anh ta cũng hiểu được rằng, mà không, có lẽ cũng vì tự ti về địa vị của bản thân, muốn Bích Như lấy một người đàn ông khác tốt hơn mình để cô ấy có thể có được hạnh phúc. Thế nên cũng nghe lời mẹ, không gặp Bích Như nữa.

Tôi nghe tới đây, muốn rửa tên Tấn Thành kia chết đi được, lại thấy thương Bích Như, cô ấy kể lại tất cả mọi chuyện cho tôi trong nước mắt, xong mệt

quá rồi thiếp đi, tôi để cô ấy ngủ trên giường, xong quay lại phòng lấy chăn đắp cho cô ấy. Tôi chỉ có thể làm được có vậy, chứ sức tôi làm sao có thể bế cô ấy vào giường nằm được, mà lúi cô ấy vào thì thật không phải lỗi.

Tôi nhìn Bích Như khóc mệt rồi say ngủ, nghĩ lại những gì cô ấy phải trải qua, rồi nhìn lại bản thân mình lúc này. Đúng là đều tệ như nhau, tôi ngay cả tư cách để an ủi cô ấy cũng không có. Nỗi đau của tôi với của cô ấy lúc này, ai nhiều hơn ai?

Cả ngày hôm đó tôi không ra khỏi nhà, Bích Như ngủ một mạch đến tối, tôi lay cô ấy dậy, miễn cưỡng nấu vài món ăn đơn giản để hai đứa cùng ăn. Thật ra nếu như Bích Như không ở đây, chắc tôi cũng lười chẳng thèm nấu, nhịn luôn. Nhưng cô ấy ở đây rồi, mình là chủ nhà mà không đối đãi với bạn tử tế thì thật không thoả. Cuối cùng, cơm nước nấu xong, dọn sẵn ra bàn, cả hai đứa ngồi nhìn cũng chẳng buồn ăn, đây là không nói đồ ăn của tôi lại chẳng ngon, ăn cũng chẳng có hứng.

Ngày hôm sau, Bích Như cuối cùng cũng hỏi tôi xem rốt cuộc tôi gặp phải chuyện gì, tôi không khách xáo kể hết cho Bích Như nghe, nhắc đến cái chuyện đau lòng oan uổng đó tôi lại muốn lấy nước mắt rửa mặt. Bích Như nghe xong khuyên nhủ tôi mấy câu, rồi hỏi tôi thế đã đi thăm Giai Di chưa. Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Việc đó thì liên quan gì đến tớ, là cô ta tự ngã, tự mình làm tự mình chịu, tớ không liên quan.- tôi kiên quyết nói. Nhưng thật sự tôi cũng rất lo lắng cho Giai Di, dù gì trong ấn tượng của tôi, Giai Di là một cô bé trong sáng hồn nhiên, muốn đi thăm cô ấy chỉ sợ người khác nói tôi có tật giật mình. Nhưng Bích Như lại không đồng ý với quyết định đó của tôi chút nào. Cô ấy nói cứ đi thăm cô ấy xem sao, biết đâu cô ta tỉnh dậy rồi, hỏi cô ta cho ra lẽ, chẳng nào thì tôi cũng không làm gì sai, cứ trốn thui trốn lủi như vậy chẳng khác nào có tật giật mình.

Tôi thật muốn tra lại ý nghĩa của cái câu 'có tật giật mình' là như thế nào. Rốt cuộc thì đi hay không đi mới là điều đúng đắn. Như hôm đó cũng vậy, tôi cứ ở nhà có phải hay không, bày đặt cao thượng mà đi chúc phúc cho hai người họ. Dẫn đến sai lầm của ngày hôm nay. Lần này tôi cần phải suy nghĩ thật kĩ mới được, để bản thân không dẫn vào sai lầm, sau này sẽ không phải hối hận.

Cả ngày hôm đó tôi xin nghỉ việc, ở nhà rảnh rỗi suy đi tính lại chuyện có nên đi thăm Giai Di hay không, cuối cùng vừa bị Bích Như ba phần thúc ép bảy phần khuyên nhủ, cùng với trái tim yếu đuối đầy lòng vị tha. Tôi quyết định đi thăm Giai Di.

Chiều hôm đó, tôi mua một ít hoa quả, bắt taxi đến bệnh viện Viễn Hạ- bệnh viện lớn nhất thành phố. Mới đầu tôi cũng có biết ở đâu đâu, trả là hôm qua có đọc được một bài báo có đăng tin thiên kim tiểu thư Viên gia bị tai nạn, thế nên mới biết thôi. Trên đó cũng có đăng cả hình của tôi nữa, phía dưới bài báo có rất nhiều ý kiến bàn luận, tôi không dám đọc, sáng hôm nay tỉnh dậy thì thấy tất cả các bài báo nói về chuyện tôi hôm đấy đều đã bị gỡ bỏ. Thế cũng tốt.

Bích Như không đi với tôi, mặc dù tôi có nài nỉ cỡ nào đi chăng nữa. Cho nên bây giờ tôi phải vất vả đi tìm phòng của Giai Di một mình, bệnh viện này lớn quá, tìm mãi mà chẳng ra, vừa đi tôi vừa nghĩ, lúc vào trong đó rồi thì biết làm gì, trừ tính mọi chuyện có khả năng xảy ra, chuyện tốt chuyện xấu ra sao rồi cần nhắc xem xem mình nên xử sự thế nào. Tôi đến đâu đâu mất, nhưng cuối cùng tôi cũng có thể tìm thấy phòng của Giai Di. Tôi đứng trước cánh cửa trắng toát, hít một hơi thật sâu, rồi đưa tay lên đẩy cửa, ghé mắt nhìn vào bên trong.

Ban này tôi còn nghĩ, bên ngoài phòng bệnh của Giai Di phải có mấy tên cao lớn bận đồ đen toàn tập đứng chỉnh tề bên ngoài, ngăn chặn những vị khách không mời mà đến, như tôi chẳng hạn. Nhưng không hề, bên ngoài này ngoài những bệnh nhân với người thăm bệnh đi đi lại lại ra, tôi hoàn toàn không 'định vị' được kẻ ngăn cản tôi lại. Thế nên, tôi mới có thể dễ dàng đẩy cửa ra như thế, còn chưa kịp thở phào một hơi. Cánh cửa lại bất ngờ đẩy về phía tôi, khiến tôi sực chút nữa thì ngã bật ngửa ra đằng sau, tôi đưa tay lên ôm lấy tim, thẳng thốt.

Lúc nhìn thấy người bước ra khỏi phòng bệnh của Giai Di là một cô gái trẻ tuổi thì tôi mới hoàn hồn lại. Cô gái này chớp mắt nhìn tôi, trông hơi giống Giai Di, nhất là đôi mắt. Đôi môi anh đào mở ra, khẽ hỏi tôi.

- Chị là...- cô gái giống Giai Di bỏ lửng câu nói, ngược mắt lên trên ngẫm nghĩ, tôi đoán là cô ấy đang cố nhớ lại cái gì đó, nhưng tôi hoàn toàn không quen biết cô gái này, trong buổi lễ đính hôn hôm đó không biết rằng có gặp qua lần nào hay không. Nhưng, tôi không biết cô ấy là ai, điều đó không đồng nghĩa với việc cô ấy không biết tôi là ai...- chị tên Tiểu Phong phải không ạ?

Tôi khóc không ra nước mắt, có thể cô gái này đã đọc báo, và đã biết tôi chính là 'thủ phạm' đẩy ngã người thân của cô ấy. Cũng may, cô ta không vác gậy ra đuổi đánh tôi.

Tôi cười gượng, gật gật đầu. Không nằm trong dự đoán, cô gái này lại nhìn tôi mỉm cười, rồi tránh đường cho tôi đi.

- Chị đến thăm chị Giai Di à, chị vào đi. Em tên Mỹ Na, là em họ của chị Giai Di.- Mỹ Na có vẻ là một cô bé vô cùng thân thiện. Nhưng mà, trong lòng tôi vẫn canh cánh cảnh giác, biết đâu cô ta dụ tôi vào trong này, sau đó chốt cửa không cho tôi ra, đánh họ đồng tôi thì sao.

Nghĩ là nghĩ vậy thôi, chứ chân tôi vẫn cất lên để bước vào trong. Điều kì lạ là, tôi cứ nghĩ trong này phải có rất nhiều người ở bên chăm sóc cho Giai Di chứ, người thân bạn việc thì không nói làm gì, ít ra cũng phải có vài cô y tá ra vào vào vào nơi đây để tiện chăm sóc chăm sóc chứ. Trong này ngoài Mỹ Na và cô gái quần băng trắng trên đầu nằm trên giường không ai khác là Viên Giai Di ra, thì không còn ai cả.

Tôi đưa giỏ trái cây trên tay cho Mỹ Na, cô bé cười rất tươi nói cảm ơn. Tôi hỏi cô ấy tại sao trong này vắng vẻ vậy. Mỹ Na cất đồng trái cây (rẻ tiền) của tôi lên trên chiếc bàn cạnh giường bệnh, rót cho tôi một cốc nước, rồi mỉm cười nói.

- Bố mẹ chị ấy có việc bận không vào được, với lại chị Giai Di không thích người lạ, em gần đây rảnh rỗi, thế nên vào đây chăm sóc chị ấy, nhiều người quá cũng ảnh hưởng tới bệnh tình của chị ấy, không tốt chút nào.

Tôi lịch sự đón lấy cốc nước từ tay Mỹ Na, mặc dù tôi chẳng khát chút nào, phòng bệnh này là phòng vip, rất rộng rãi và đầy đủ tiện nghi.

- Cô ấy thế nào rồi?

- Chị ấy vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói do bị sốc nặng quá, từ bé đến giờ chị ấy nặng nhất là chỉ bị trầy da mà thôi, thế nên có hơi hoảng hốt. Bác sĩ nói tầm chiều nay là tỉnh lại.

Tôi gật gật đầu. Như vậy cũng không được tính là nặng. Im lặng một lúc, tôi lên tiếng.

- À, mà sao em biết chị???

- Hôm đó thấy đấy, lúc đó em đang đi cùng chị Giai Di, em thấy hết, là do chị ấy vướng phải vật vấy nên mới bị ngã, hoàn toàn không phải là lỗi của chị, vậy mà bác Dương lại...em thay mặt bác ấy xin lỗi chị, em cũng đã nói với mọi người biết rồi.

- Không sao, em không cần xin lỗi đâu.- tôi khẽ cười, may thay, cô gái tên Mỹ Na này thật hiểu chuyện. Chắc đây cũng chính là lí do tại sao họ không đến tìm tôi gây khó dễ, chắc đây cũng chính là lí do tại sao mấy bài báo lá cải ấy lại bị xoá đi nhanh chóng không lí do. Tôi cảm thấy tâm tình thoải mái hơn, cho nên ngồi lại nói chuyện phiếm với Mỹ Na một lúc lâu rồi mới quyết định ra về. Mỹ Na là một cô gái vô cùng dễ thương, nói chuyện cũng rất có duyên nữa. Tôi nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, thấy đã gần sáu giờ tối rồi thì vội vã đứng dậy cáo biệt.

- Thôi, chị phải về đây, muộn rồi.

- Dạ, sớm vậy ạ, chị ở lại đây chút nữa.

- Thôi, có người còn đang đợi chị ở nhà, bai em.

- Vâng, vậy chị về nhé.

Tôi khẽ 'ừ' rồi đứng dậy bước ra khỏi cửa. Chết thật, tôi đi lúc bốn giờ, đi đến đây cũng mấy gần một tiếng, sau đó còn phải chạy đi lượn lại để tìm phòng, rồi ngồi lê đôi mách, cuối cùng khi ra về đã là hơn sáu giờ tối.

Tôi vội vã chạy trên hành lang bệnh viện, Bích Như đang ở nhà, bị tôi vô tình biến thành kẻ trông nhà không biết có nổi giận hay không.

Trời đã tối, trên trời còn có lác đác vài ngôi sao nhỏ. Đường đi trong bệnh viện này vô cùng sạch sẽ và rộng rãi. Hai bên đường được trồng rất nhiều cây xanh, có cây cổ thụ cao lớn lại có cây đương nở hoa đưa hương thoảng qua rất dễ chịu. Đây đúng là một bệnh viện lí tưởng, bởi vì sao, bởi vì không khí trong này rất trong lành. Gió thoảng qua dịu nhẹ, khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, mấy ngày qua đối với tôi quả thực rất mệt mỏi.

Bỗng nhiên tôi nhìn thấy có bóng người quen thuộc đang đi về phía mình, Tôi sững sờ trong giây lát, người đó cũng ngạc nhiên không kém, nhưng vẫn bước đều từng bước về phía tôi.

Tôi rủa thầm, hôm nay đúng là xui xẻo, không gian đang thơ mộng như thế này, tâm tình tôi khó khăn lắm mới khỏi sắc một chút. Bỗng dưng lại gặp phải hần- Y Thần, chẳng khác nào vừa vút được cục đá nặng ra khỏi đầu, lại vô tình khiến một tảng đá lớn khác đè nặng vào tim. Tôi nhúm mày, nhắc nhở bản thân phải thật bình tĩnh mới được, phải, phải...coi hần như không khí, lơ đãng luôn.

Tôi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực thẳng lưng lạnh lùng bước về phía trước. Coi hần như không khí, coi hần như không khí..

Lúc đi ngang qua Y Thần, bỗng nhiên hần kéo tay tôi lôi lại. Tôi tức giận trừng mắt nhìn hần, sau đó lại hoảng hốt giật lùi lại phía sau, về mặt hần có vẻ rất tức giận. Có phải hần tức giận vì tôi đã đẩy Giai Di xuống không, ờ, nhưng chuyện đó đâu phải tôi làm, với lại Mỹ Na đã thay tôi giải thích rõ sự việc, không lí gì hần lại không biết. Với lại, nếu như có thật hần giận tôi về chuyện đó, sao tối hôm ấy không trút giận luôn đi, hần không để tâm, hay căn bản khinh thường không thèm nói.

Hay là, hần tức giận vì tôi lơ hần đi?

Đa số những lần Y Thần tức giận, tôi đều không rõ lí do, ngay cả lần này cũng vậy.

Tôi giật lùi về phía sau, định rút tay về nhưng không sao rút được, hần nắm chặt tay tôi không buông.

- Làm...làm cái gì vậy? Thả ra- tôi gần giọng, cố tình tỏ vẻ giận dữ nhằm dẫn mặt hần.

- Em đến đây làm gì?- hần nói, giọng nói lâu lắm rồi tôi mới được nghe thấy, tưởng chừng như vọng về từ những kí ức xa xôi. Đột nhiên tôi thấy sống mũi mình cay cay. Thế nhưng tôi đã cố kìm lại được, không khóc, tôi hít hãm nói.

- Tại sao tôi lại không được đến, anh cấm được tôi à, anh là gì của tôi, có quyền gì mà nói?

Câu nói này của tôi khiêu khích hần thật sự, không hiểu sao khi chọc tức được hần, tôi lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thần sắc trong đôi mắt hần càng lúc càng thâm sâu khó hiểu, mặt hần tối sầm lại, tức giận nhìn tôi. Sau đó, đột nhiên ánh mắt hần dời xuống phía dưới, tôi tò mò nhìn theo, hần nhấc tay tôi lên, nhìn vào cái vật tròn tròn thì thoáng lại phát ra ánh sáng màu bạc lạnh lẽo.

- Cái này...

Tôi thất kinh, nhìn chiếc nhẫn đang đeo trên tay mình mà chỉ muốn tự tát vào mặt. Thật ra mấy hôm trước, tôi định tháo nó ra, cắt đi, đắn đo suy nghĩ, mãi mà vẫn không đành lòng. Bây giờ thì hay rồi, chẳng khác nào đang tự tát vào mặt mình, bao nhiêu công sức diễn kịch như muối nỏ biển.

- Cái đó...- tôi cũng lắp bắp không nói lên lời. Cuối cùng, tôi hừ lạnh một cái, tháo chiếc nhẫn ở tay mình ra, đưa cho Y Thần.

- Phải rồi, cái này dù gì cũng là của anh mà, tôi thấy nó vô cùng vướng víu, không hợp với tôi chút nào. Tôi còn đeo như vậy là sợ mình tính tình cầu thả lại làm mất, không có tiền đền lại cho anh. Bây giờ thì hay quá, gặp được anh ở đây, tôi nghĩ mình không cần phải giữ nó thêm làm gì nữa.

Tôi chìa tay ra rất lâu, nhưng xem ra Y Thần không có ý muốn đưa tay ra nhận lấy.

- Đồ tôi đã tặng, không bao giờ có chuyện trả lại.

- Ý anh nói là anh không cần chứ gì.- tôi bị sự chậm trễ của Y Thần làm cho phát bực, hần không nói gì, tức là đã ngầm thừa nhận. Tôi nhếch môi cười. Được thôi, cái này anh tặng cho tôi, thế nên tôi có làm gì cũng là việc của tôi đúng không?

Y Thần nhìn tôi nhíu mày, như đang muốn đoán xem tôi nói vậy là có ý gì, đang định làm gì. Tôi dĩ nhiên không phải là người thích thách thức tính kiên nhẫn của người khác rồi.

Tôi nhếch môi cười, dơ tay lên, dùng hết sức bình sinh, ném chiếc nhẫn trong tay đi với một lực mạnh nhất có thể, càng xa càng tốt, tốt nhất là biến mất luôn đi. Bao gồm cả tình cảm khờ dại này nữa, bao gồm cả trái tim yếu đuối này nữa, bao gồm cả những kí ức tươi đẹp kia nữa. Tốt nhất là ném thật xa, đừng để tôi nhìn thấy, cũng đừng để tôi nhớ đến.

Chiếc nhẫn được tôi ném đi, tại thành một vệt sáng cong cong đẹp đẽ, như một tia sao băng. Vệt sáng đó biến mất, môi tôi cong lên, nở một nụ cười trào phúng.

Ném quá đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Không Thể Làm Được

Sống trên đời một khoảng thời gian lâu như vậy, tôi sâu sắc hiểu được rằng, việc gì mình làm không tốt, mình vẫn có thể luyện tập, không ngừng luyện tập, đến một ngày nào đó, nhất định sẽ đạt được thành quả bấy lâu hằng mong đợi.

Giống như tôi lúc này. Trước đó, ai bảo rằng tôi không biết che giấu cảm xúc, bây giờ, chẳng phải tôi diễn xuất rất đạt sao, biến có thành không, tìm đâu đau đến mấy thì môi vẫn vẽ ra một nụ cười.

Y Thần phẫn nộ nhìn tôi.

- Em....- hần tức tôi nổi không nói được câu nào, tôi vốn định cười đều một cái, vênh mặt nên thách thức hần, như muốn hỏi 'tôi làm thế đấy thì sao nào' nhưng lại không thể.

Y Thần rất tức giận, tôi chưa bao giờ thấy hần tức giận như vậy, nhất thời không biết phải làm gì tiếp theo.

Hần xiết chặt tay tôi, đau nhói, tôi khẽ kêu lên. Tôi thấy thật vô lí, hần đã chấp nhận đính hôn với Giai Di rồi, chấp nhận buông bỏ tôi, quay lưng lại với tôi. Chiếc nhẫn đó bây giờ cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, tôi vứt nó đi thì sao, hần tức giận cái gì, hần không cam cái gì?

- Buông ra- tôi hét lên- tôi ném thì cũng đã ném rồi, chẳng phải anh nói là không cần nó nữa sao, đừng có mà vô lí như vậy?

- Em cứ nói vứt là vứt, đã bao giờ chịu nghe tôi nói chưa?

- Hừ, phải rồi tôi vô lí đấy. Vậy còn anh thì sao, anh bỏ mặc tôi để đến với người khác, không phải là chơi tôi chán rồi vứt bỏ hay sao. Vương Y Thần, người không biết điều là anh, người không hiểu lí lẽ là tên khốn nhà anh đấy....

- Tiểu Phong.- hần gầm lên. Mắt hần đỏ hoe với những tia máu màu đỏ, mặt tối sầm lại, trên trán nổi gân xanh gân gặt.

Tôi im bật.

- Không phải cái gì muốn là có thể làm được.

Tôi sững sờ nhìn hần, bàn tay nắm chặt tay tôi từ từ buông lỏng. Tôi lùi lại hai bước, xong sau đó quay người bước đi.

Hắn không nói gì, không đuổi theo cũng không kéo giữ tôi lại.

Xong, tôi lại thấy như mình đang quay lại quãng thời gian mấy năm trước. Hắn hỏi tôi đã bao giờ yêu hắn chưa, lúc đó, tôi không do dự. Dứt khoát nói 'chưa từng'. Nhưng lúc này đây, nếu như một lần nữa hắn hỏi lại tôi câu đó, tôi chỉ sợ mình không còn có đủ can đảm để phủ nhận.

Đã từng yêu, và yêu rất nhiều.

* * *

Tôi về nhà, điều kì lạ là, Bích Như không còn ở đây. Tôi cứ nghĩ là cô ấy trở về nhà bố mẹ, vì tôi không về kịp nên không tiện để thông báo. Ai dè vừa ngã người xuống ghế sofa dưỡng thần chưa được bao lâu. Cánh cửa kêu 'cạch' một cái rồi mở ra, Bích Như thất thểu bước vào. Tôi nhồm người dậy.

- Cậu đi đâu vậy?

-....- Bích Như không nói gì, ngồi phịch xuống bên cạnh tôi, ngã người ra đằng sau nhắm mắt lại, có vẻ rất mệt mỏi. Thế là tôi càng tò mò không biết cô ấy ra ngoài làm cái gì mà bỗng dưng lại thành ra thế này, ngay cả nói chuyện với tôi cũng không thêm.

Tôi thấy cô ấy không nói gì, cũng không còn hơi sức đâu mà gắng hỏi. Tôi lại ngã người ra ghế, mệt mỏi nhìn cái trần nhà, ánh mắt xáo rối.

Một lúc lâu sau, Bích Như mới lên tiếng.

- Vừa rồi tớ đến trường đại học Thanh Khê.

Tôi không để tâm lắm, gật đầu cho có, khẽ 'ừm'. Sau đó mới định thần được lại, hiểu ra rằng Bích Như đang nói cái gì. Cô ấy bảo cô ấy đến Thanh Khê, mà Tấn Thành hiện đang là giảng viên của trường đại học đó, vậy tức là cô ấy đến tìm Tấn Thành rồi.

- Thế nào?- tôi hỏi.

- Cái gì thế nào?- Bích Như nghiêng đầu sang nhìn tôi.

- Thì đến đó gặp rồi thì thế nào ấy. Chẳng lẽ cậu không làm gì, chỉ đứng nhìn từ xa thôi à?- tôi vốn chỉ buột miệng nói như vậy, không ngờ Bích Như lại gật đầu. Vậy là cô ấy đến tìm Tấn Thành, chỉ là để muốn nhìn thấy hắn thôi sao? Hành động này thật là ấu trĩ.

Tôi gật gật đầu, như là thấu hiểu lại như là cảm thông.

- Vậy...cậu, cứ như thế này mãi à?- tôi dè dặt hỏi, đến câu từ cũng bị sắp xếp linh tinh. Thế nhưng Bích Như lại hiểu ra. Nói như giễu.

- Chứ còn biết làm sao bây giờ? Nói gì thì nói, tớ sẽ không bao giờ quay lại cái nhà đó để mà nghe theo sự sắp đặt vô lí của bố mẹ, càng không lấy một người tận mắt mũi còn không biết lại còn hơn tớ cả chục tuổi về làm chồng đâu. Có chết cũng không, không bao giờ.

- Vậy cậu định ở đây luôn à?

- Sao, cậu định đuổi tớ đúng không?

- Tớ không có ý đó. Nhưng còn Tấn Thành thì sao?

- ...

-...

- Nói ra thì, nếu như anh ấy chịu đồng ý, tớ cam tâm tình nguyện ở bên anh ấy đến cùng, dù sau này có ra sao đi chăng nữa, khó khăn thế nào đi chăng nữa. Chỉ cần có anh ấy là đủ. Chỉ tiếc rằng, tớ không phải là người quan trọng nhất với anh ấy mà thôi.

* * *

- Cô ấy nói như vậy thật à?- Tấn Thành trầm giọng hỏi tôi. Tôi xoay xoay cốc sinh tố trong tay, khẽ gật đầu. Tấn Thành trầm ngâm một lúc, không nói gì cả. Tôi chăm chú nhìn thần sắc trên khuôn mặt hắn, nhưng tìm mãi mà không thấy một tia do dự, hay hối hận nào. Tôi đã quyết tâm bao nhiêu, giấu giấu điểm điểm Bích Như để đến tìm hắn, nhằm giúp hai người đó gỡ bỏ những khúc mắc trong lòng. Nhưng xem ra tình hình cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Nói ra cũng thật là buồn cười. Tôi nghĩ, tôi với Y Thần, đến đây là hết, bản thân vừa mới trải qua một cuộc tình thất bại, bây giờ bỗng dưng lại trở thành 'kẻ nhiều chuyện' đi hàn gắn tình cảm cho người khác. Thế nhưng, ngay chính chuyện tình cảm của mình tôi còn không làm chủ được, cho nên chương trình tháo bỏ nút thắt hàn gắn yêu thương này có không thành công cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát lắm.

Tấn Thành trầm mặc một hồi lâu, tôi im lặng nhìn anh ta, nhường chỗ cho những suy nghĩ đắn đo của hắn.

- Anh còn đang suy nghĩ cái gì, chẳng phải mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi sao?- tôi không đủ kiên nhẫn đợi chờ, nên tiếng nói - cô ấy yêu anh không đắn

đo, còn anh thì... toan toan tính tính...- tôi làm bầm. Nhưng câu nói đó không thể không lọt vào tai Tấn Thành, bởi vì quán cà phê này bây giờ khá vắng khách, không nghe thấy được mới là điều đáng bận tâm.

Tuy nhiên Tấn Thành lại không trách móc tôi khi tôi nói hắn là người tính toán, hắn bật cười, nhìn tôi.

- Hồi trước là anh dạy em học, không ngờ bây giờ thời thế thay đổi, cũng có ngày anh phải phiền đến em giáo huấn lí lẽ trong tình yêu.

Tôi đơ ra một lúc, ngẩn ngơ.

- Anh biết Bích Như đối với anh tốt như thế nào, nhưng mà mọi chuyện không hề đơn giản như em nghĩ đâu. Không phải cái gì nói là có thể làm được ngay, mặc dù ta có muốn như thế nào đi chăng nữa, cũng không cách nào có thể thực hiện được. Âu cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Em còn ngây thơ lắm.

Tôi nhăn mày nhìn hắn, ý hắn nói là không thể.

- Anh đúng là đồ điên.- tôi bức tức mắng mỗ. Điều này càng chứng tỏ điều hắn nói là đúng, tôi không điều khiển được cảm xúc, không biết suy nghĩ trước sau được mất, hành động theo cảm tính vô cùng trẻ con.

- Em muốn giáo huấn anh về ý nghĩa của tình yêu, vậy em biết yêu là gì không?- hắn nhìn tôi cười cười, khác hẳn với sự suy sụp chán nản của Bích Như, Tấn Thành lại bình tĩnh đến kì lạ.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, cũng không mấy để tâm, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

* * *

‘Yêu là gì, không đơn giản là câu nói ‘ Anh yêu em’, không đơn giản là những rung động xuyên xao trong trái tim. Mà là sự mãn nguyện khi nhìn thấy người mình yêu mỉm cười, là cam tâm tình nguyện làm mọi thứ để cho người mình yêu có được hạnh phúc vẹn tròn.’

Câu nói của Tấn Thành cứ văng vẳng bên tai.

Tôi bước ra khỏi quán cà phê, trong lòng cảm thấy hơi chệnh vênh.

Trời đang mưa. Dạo này trời rất hay mưa, tuy không lớn nhưng lại lâu đến phát bực. Vì hẹn Tấn Thành ở một quán cà phê gần nhà, thế nên khi đến đây tôi không đi xe mà cuộc bộ. May thay bên cạnh quán cà phê này là một siêu thị mini, tôi vào đó mua một cái ô rồi trở ra. Bung ô xòe rộng rồi giương lên, dáo bước hòa vào màn mưa như trút nước.

Những hạt mưa rơi xuống đập vào chiếc ô kêu nên những tiếng lộp bả lộp bộp, những tán lá cây ướt sũng nước mưa trĩu nặng ven đường, màn mưa mịt mùng mờ ảo y như một giấc mơ.

Đi như thế này thật khó chịu, bởi vì cứ mỗi khi bước một bước, đằng sau lại bắn lên những giọt nước dính thêm cả bùn bám bẩn hết cả chân, đã vậy lúc nhìn ngó quanh quất để sang đường, bỗng nhiên có một chiếc xe ô tô vội vã phóng vụt qua, tôi không để ý nên chỉ kịp nhảy vọt sang một bên, tuy nhiên vẫn không thể tránh khỏi bị những hạt nước bùn vấy bẩn.

Tôi tức giận dậm chân thỉnh thoảng, rửa thềm cái tên lái xe vô đạo đức vô văn hóa.

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng cười khe khẽ. Tôi quay lại nhìn, thấy ở cách chỗ tôi đứng không xa có người cũng đang giương ô đứng đó. Vì khoảng cách cũng khá xa, đã vậy lại còn bị màn mưa che khuất, tôi không nhìn rõ đó là ai, chỉ thấy dáng người cao ráo cân đối. Đứng trong mưa giống như một bức tranh tuyệt đẹp, vừa buồn vừa âm ẩm.

Tôi nheo mắt nhìn, bỗng nhiên có một chiếc xe phóng vụt qua, bóng người giương ô đứng đó biến mất, giống như một màn ảo ảnh bị gió thổi tan, tôi tàn gần.

Tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn reo lên, kéo tôi lại với thực tại, tôi lôi chiếc điện thoại ra khỏi túi, mở hộp thư ra xem, là Bích Như.

‘ Tiểu Phong, tớ về nhà đây, tớ nghỉ lại rồi, như thế này cũng tốt’

Tôi có cảm giác hơi nuối tiếc, thật ra có Bích Như ở cùng nhà làm bạn cũng vui, thế mà bây giờ cô ấy quyết định trở về, mặc dù tôi khá tán thành, bỏ nhà ra đi không phải là một việc tốt, hành động đó chỉ chứng tỏ sự nông nổi và trẻ con của bản thân. Căn bản không giải quyết được chuyện gì.

Tôi nhăn lại một cái tin hồi đáp, bỗng nhiên nghĩ đến câu nói của Tấn Thành

‘Không phải cái gì nói là có thể làm được ngay, mặc dù ta có muốn như thế nào đi chăng nữa, cũng không cách nào có thể thực hiện được. Âu cũng là bất đắc dĩ mà thôi.’

Làm tôi nhớ tới câu nói của Y Thần.

‘Không phải cái gì muốn là có thể làm được.’

Tấn Thành vì sự ngăn cấm của gia đình mà phải buông bỏ tình yêu, vậy còn Y Thần thì sao, hắn là vì cái gì chứ?

Tôi đang mãi suy nghĩ, không để tâm đến có một chiếc xe ô tô màu đen đang lao về phía mình với tốc độ cực nhanh, tôi quay người sang nhìn, nhưng chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ bởi vì quá sợ hãi.

Lúc trước là bị xe máy đâm, tuy nhiên người điều khiển chiếc xe bấy giờ đã nhận thức được vật chuẩn bị đâm phải mà ra sức kìm hãm tốc độ giảm thiểu tối đa hậu quả của cuộc va chạm.

Còn bây giờ, chiếc xe ô tô màu đen như con quái vật hung hãn, lao về phía tôi với tốc độ cực nhanh. Tôi sững sờ, chân muốn chạy đi để né tránh mà quên luôn cả việc cất bước như thế nào, mắt tôi trần trụi nhìn, chỉ thoáng chốc nữa thôi, thời gian chỉ dài khoảng chừng một cái chớp mắt, nó sẽ đâm vào tôi, còn tôi sẽ phải chịu đựng một cơn đau thể xác vô cùng đốn đau.

Bỗng có một bóng đen lao nhanh về phía tôi, ôm lấy tôi nhảy vọt sang một bên, tôi sợ hãi nhắm mắt lại không dám nhìn, có thể cả hai, tôi và con người tốt bụng này, sẽ cùng chết trong tích tắc tới, nếu như cú nhảy này không kịp diễn ra.

Nhưng đây chỉ là nếu thôi...

- Mở mắt ra đi.

Cứ ngỡ rằng tôi sẽ bị chiếc xe kia đâm cho tan xương nát thịt, thật kì lạ là tôi không hề thấy đau tí nào, tôi ngã phải một vật gì đó rất êm, thế nhưng mắt vẫn sợ hãi không dám mở ra nhìn.

Khoan đã, giọng nói này? Tôi vội vã mở mắt, đập vào mắt tôi là khuôn mặt điển trai của Y Thần, hóa ra là hân cứu tôi, hóa ra bóng người cầm ô đứng trong mưa ban này lại chính là hân. Có phải hân đi theo tôi?

Người nằm phía dưới tôi khẽ rên nên một tiếng, lúc này tôi mới nhận ra rằng mình đang nằm trên người hân, nên vội vã ngồi dậy.

- Anh có sao không?

Y Thần lắc đầu, tôi không tin, bị ngã mạnh như vậy, nói không đau, âu cũng là nói dối. Tôi đưa mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới người hân, vì trời đang mưa, mặc dù con đường này ngày thường khá sạch sẽ, tuy nhiên nước mưa rơi xuống, cuốn theo cả bùn cát tồn đọng, Y Thần bị ngã xuống nền đường, quần áo không khỏi bị lấm bẩn, trên người hân còn có một số vết xước do va đập, tay bị chảy máu, trên trán có một vết xước, còn xương cốt ra sao tạm thời tôi không thể nhìn ra. Trong lòng trào dâng cảm giác cay đắng xót xa. Tôi đỡ hân dậy, miệng lầm bầm nói:

- Bị như vậy mà còn nói là không sao, đúng là đồ ngốc mà.

- Em đang lo lắng cho anh à?- hân cười cười, trong giọng nói còn pha chút đùa cợt, tôi bậm môi tức giận nhìn hân, nhưng không đành lòng trách móc. Chỉ im lặng đỡ hân đứng lên, quần hân bị xước, nhưng hân mặc quần dài, không biết vết thương bên trong thế nào. Tôi thấy sống mũi cay cay, hân vì tôi mà bị như vậy, tại tôi mà hân bị như thế.

Tôi nhặt hai cái ô lên, cả hai đều đã bị méo cả lại, tả tơi hết sức, chiếc ô tôi mới bỏ tiền ra mua, thật đau lòng quá đi.

Tôi đành vứt cái của mình vào thùng rác bên cạnh đó, bởi nó không còn dùng được nữa, tội nghiệp, tuổi thọ của nó mới ngắn ngủi làm sao. Còn chiếc của Y Thần miễn cưỡng tôi có thể dùng được. Tôi giương chiếc ô lên, đỡ lấy tay Y Thần, không biết hân giả vờ hay cố ý, dựa sát vào người tôi, tay ôm lấy eo tôi, mặt kề sát mặt tôi.

Cái mặt của tôi bỗng chốc đỏ ửng lên như trái cà chua chín.

- Em đang lo lắng cho mà, đúng không?- hân cố chấp hỏi lại tôi câu vừa nãy, vừa rồi tôi có thể làm ngơ, nhưng nếu tiếp tục không trả lời chắc hân chẳng chịu tha cho tôi đâu.

- Không thèm.

Y Thần lườm tôi, điệu bộ thật trẻ con.

- Anh tự đi được không? Đừng có lợi dụng.

- Em có gì để anh lợi dụng?- hân ngang bướng hỏi lại, làm tôi đang diu hân, thật muốn buông tay ra rồi đập cho hân mấy đập. Thấy tôi có vẻ không thích đùa, hân liền nghiêm túc nói.- Em đưa anh về đi, anh cứu em, em phải có trách nhiệm với anh, băng bó vết thương cho anh.

- Em có nói là vứt anh ở đây luôn à mà anh phải lo hã?- tôi ngẩng đầu lên hỏi hân, bất gặp ánh mắt thân thương đang nhìn tôi chằm chằm.

- Ủ- hân thấp giọng trả lời. Tôi hết cách nói.

- Thôi được, không bỏ lại anh.

Y Thần gạt đầu hài lòng, không ồn ào chọc phá tôi nữa. Tôi đưa hân về nhà mình, thì còn biết làm sao bây giờ. Tại nhà tôi cũng gần đây, với lại, theo như hân nói, hân cứu tôi, tôi phải có trách nhiệm.

Chương 32: Sau tất cả

Tôi đưa hấn về nhà, định bụng sẽ băng bó vết thương cho hấn, hoàn thành nghĩa vụ xong, sau đó đạp hấn ra khỏi cửa, đuổi về luôn. Nhưng tên này cứ thích dùng dằng, hấn bảo hấn cần đi tắm, tôi không chịu, bởi ở đây làm gì có quần áo của hấn, bảo hấn mặc lại bộ cũ á, có mà điên. Bảo hấn mặc tạm quần áo của tôi, hấn đòi nào chịu.

Y Thần một mực muốn đi tắm, nói với tôi chốc sẽ có người đem quần áo đến, tôi nhận hộ hấn là được. Tôi còn chưa đồng ý, hấn đã nhảy vào phòng tắm, hỏi tôi có dám xông vào lôi hấn ra hay không?

Đành thôi vậy, tôi lấy quần áo, qua phòng chị Cổ Vi tắm nhờ, chiếc ô vừa nãy tuy không nhỏ, nhưng đối với hai con người trưởng thành như chúng tôi lại không hề vừa vặn, thế nên tôi bị ướt mưa không ít, mặc dù Y Thần toàn nghiêng ô về phía tôi, hấn bị ướt cả nửa người.

Tôi thấy vừa ngọt ngào vừa thấy có cái gì đó không đúng đắn, trong lòng hơi hoang mang, dường như những việc đang xảy ra đây khiến tôi khá vui, có thêm chút sức sống, nhưng hoa nào mà hoa chẳng tàn, mộng đẹp rồi có lúc phải tỉnh. Tôi một mực muốn giữ khoảng cách với Y Thần, một mặt không biết hấn đang nghĩ gì, một mặt lo sợ nếu lần này hấn đến rồi lại đi, tôi sẽ không quá luyến lưu mà đau lòng hồi tưởng.

Lúc trở về phòng, tôi thấy hấn đang cho con cá vàng trong chiếc bình thủy tinh đặt trên kệ bàn, thấy tôi bước vào, hấn ngược mắt nhìn lên.

- Đạo này em chăm sóc cho nó không được tốt thì phải?- hấn vẫn tiếp tục cho con cá ăn, tôi ngồi xuống ghế sofa, dọn những món đồ bông băng thuốc sát trùng ban nãy tiện đường chạy xuống dưới mua xem xem có đủ hay là không, bỏ ngoài tai câu nói của Y Thần, tôi đáp lấy lệ.

- Em không có nhiều thời gian mà quan tâm tới việc đó đâu.

Thấy tôi nói vậy, Y Thần khẽ nhăn mày, sau đó đồ hết động đồ thức ăn cho cá vào bình, phui tay rồi bước về phía tôi. Thật ra con cá đó là do cả hai chúng tôi cùng chọn lựa trong lúc đi dạo chợ đêm. Tôi thắc mắc liệu tôi đối xử thậm tệ với con cá đó, hấn có buồn hay mấy may suy nghĩ hay không.

Y Thần ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi bắt đầu làm các thao tác rửa vết thương rồi lấy băng y tế dán lại, tôi làm rất chăm chú, không để tâm đến ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm. Bên ngoài đang mưa, trong này chỉ còn có tôi với người con trai đó. Tôi bỗng thấy trái tim mình âm ập dần nên, cơ hồ còn tưởng quãng thời gian hạnh phúc trước đây chưa bao giờ bị vuột mất.

Vừa rồi rõ ràng có nhắc hấn đừng để vết thương dính nước, vậy mà không thêm để tâm, làm tôi không khỏi cau mày.

- Xong rồi.- tôi vui vẻ dán nốt miếng băng y tế vào vết thương cuối cùng trên người Y Thần.

- Vẫn còn.

- Chỗ nào?- tôi nhìn lại một lượt, hoàn toàn không phát hiện ra thiếu sót của bản thân.

- Chỗ này- hấn đưa tay chỉ lên trán, trên đó có một vết xước không quá dài cũng không quá sâu.

Tôi lại dờ dộng đồ y tế vừa mới cất đi ra, lấy một cái băng go, gạt mớ tóc mái của Y Thần sang một bên, nhẹ nhàng dán chiếc băng vào đó, chỉ là tóc hấn rất mềm và mượt, tôi vừa mới gạt ra đám tóc vô kỉ luật đó lại rủ xuống che mất vết thương, khiến tôi phải loay hoay rất lâu mới có thể dán được miếng băng y tế vào.

Trong lúc vô tình, tôi dời ánh mắt sang nhìn Y Thần, hai ánh mắt chạm nhau, trong tôi như có một tia điện chạy xẹt qua, khiến cho trái tim bắt đầu đập loạn hết cỡ.

Đôi mắt này, vàng trán này, sống mũi này, đôi môi này, gấn trong gang tấc chỉ cách tôi có vài cm bé nhỏ. Những đường nét hoàn mĩ hài hoà nhất thời khiến tôi mê mẩn, bất động, đầu óc trở nên mụ mị chậm chạp.

Y Thần vòng một tay ra sau lưng tôi, ôm lấy tôi ép vào lồng ngực vững chắc của hấn, hấn cúi đầu xuống, đôi môi của tôi được hấn khoả lấp, mềm mại mà ngọt ngào, từ từ tiến sâu vào trong khoang miệng tôi, hai đầu lưỡi vờn vút nhau, đầu óc tôi tê dại. Trong lòng như có một ngọn lửa đỏ rực đang cháy lên mãnh liệt. Tôi nhắm mắt lại, tham lam đón lấy những dư vị ngọt ngào dề mê. Nhất thời quên mất hành động này của cả hai thật quá mực cười.

Cho đến khi bản thân mình nhận thức được việc làm này, tôi mới vội vã đẩy hấn ra. Giống như bản nhạc trầm hùng được tấu nên đầy mê hoặc, bất ngờ dây đàn bị đứt, đến dư âm cũng không còn vương lại. Trong người tôi như có một dòng nước lạnh chảy từ núi băng vạn năm, ngày càng thấm dần, chảy trôi tới từng ngọn nguồn gốc gác trong cơ thể, băng giá lạnh lẽo không tá được.

Y Thần ngạc nhiên nhìn tôi, tôi không có đủ can đảm để nhìn hắn, đành ngồi dịch lùi về phía sau, quay lưng lại phía hắn, né tránh ánh mắt hắn, cả người tôi lạnh toát, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt ấy, cảm nhận được sự bắt lực đó, cảm nhận được cả sự thất vọng đó. Trái tim tôi đau đến nghẹt thở, tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này.

Tuy rằng ngồi cạnh bên nhau đấy, mà khoảng cách xa tưởng chừng như cả một vòng trái đất không kém chi hơn.

- Chúng ta, quay lại với nhau đi, cứ như thế này mãi, anh không chịu được...- giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng tôi.

Tôi im lặng không nói gì, suy nghĩ xem ẩn ý sâu trong từng câu nói đó, tôi còn tưởng đó là một câu nói thật đau lòng, thế nên mới chậm chạp suy xét từng câu chữ, lúc nào bộ nhận thức được, tôi mới sững sốt quay lại nhìn Y Thần, không dám tin vào mắt mình, không dám tin vào tai mình.

Hắn nói chúng tôi nên quay lại như lúc ban đầu sao, giống như chưa có gì xảy ra?

Tôi sững sốt nhìn hắn, không biết nên trả lời thế nào, trong lòng trào dâng cảm xúc vui sướng lạ kì, hóa ra người hắn yêu nhất vẫn là tôi, đó là điều hạnh phúc tuyệt vời nhất trên đời không dễ gì có được.

Y Thần chăm chú nhìn tôi, dè dặt nói tiếp.

- Thế nhưng, nếu như anh không thể đem đến cho em một cuộc sống hạnh phúc vẹn tròn, em có trách anh không?

-...- Tôi quên mất một điều, còn Giai Di thì sao, dù gì hai người đó cũng đã đính hôn với nhau, làm gì còn chỗ cho tôi chen chân vào- Anh đang thương hại em đúng không?

Hạnh phúc không vẹn tròn, hắn và Giai Di kiểu gì cũng lấy nhau, hắn vẫn muốn tôi ở lại bên cạnh hắn, ý muốn nói, tôi là kẻ thứ ba hay sao?

Tôi không hiểu, trông tôi đáng thương lắm sao, thảm hại lắm sao?

- Anh không có ý nói như vậy...

- Vậy thì là gì chứ. Tôi nói cho anh biết, tôi Nhất Tiểu Phong, cả đời này cũng không bao giờ thêm chấp nhận cái sự thương hại từ bi giả tạo của mấy người. Anh tưởng anh quan trọng với tôi lắm sao, tưởng tôi không lỡ rời xa anh lắm à. Vương Y Thần, tôi nói cho anh biết, anh đã quá kiêu ngạo rồi, anh đã đánh giá quá cao bản thân mình rồi. Tôi dù có ra sao đi chăng nữa, có bị dày vò đến chết đi chăng nữa cũng không cần mấy người bận tâm, càng không thêm sự thương hại của hai người, tôi không cần, không cần...- tôi phần nộ hết nên. Trong người như có một ngọn lửa đỏ rực đang bùng phát, ngày càng cháy nan ra. Tôi chưa nói với họ rằng, sự chịu đựng của tôi có giới hạn hay sao.

Tôi không phải cái hộp gậy công quỹ, càng không cần họ góp công tạo đức.

- Ý anh không phải như vậy, em nghe anh nói đã- Y Thần kéo tay tôi, nhưng tôi tức giận gạt tay hắn ra, vô tình khiến chiếc bình cá trên bàn rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh thủy tinh sắc nhọn, nằm la liệt trên mặt đất, ánh sáng long lanh le lói như cửa vào tim tôi. Con cá nằm trong vũng nước, thoi thóp thở, con cá Tâm tâm, con cá Y Thần đã mua tặng cho tôi, nói tôi hãy chăm sóc nó cẩn thận, giống như coi trọng tình cảm của hắn dành cho tôi, bảo vệ Tâm Tâm, cũng như bảo vệ tình yêu của cả hai đứa tôi.

Một bầu không khí chết lặng bao trùm lấy căn phòng...

Con cá nhỏ nằm đó, rồi cũng nghẹt thở mà chết, cũng giống như tình cảm của hai ta lúc này, đau đớn mà lại tàn.

- Vậy thì là gì chứ?- tôi cười cay đắng, nước mắt đã rơi từ khi nào, tôi tiện tay đưa lên quệt đi một cách vô cùng dứt khoát, trừng mắt nhìn Y Thần, tôi muốn hắn nhìn thấy sự căm hận của tôi, sự tuyệt vọng của tôi, để mãi mãi sau này khi hắn nhớ đến, sẽ không bao giờ quên, luôn phải bận lòng, hắn không được phép hạnh phúc hơn cả tôi.

Nhưng khi nhìn thấy sự sững sờ trong đôi mắt đẹp ấy, tôi lại có cảm giác mình là một kẻ vô cùng xấu xa.

Tôi đúng là một con người ích kỉ, phải không?

Tôi ngồi xuống, tâm tình dịu lại đôi chút.

‘Không đơn giản là câu nói ‘Anh yêu em’, không đơn giản là những rung động xuyên xao trong trái tim. Mà là sự miễn nguyện khi nhìn thấy người mình yêu mỉm cười, là cam tâm tình nguyện làm mọi thứ để cho người mình yêu có được hạnh phúc vẹn tròn.’

Thật là vậy ư, thật như vậy ư?

Vậy nếu hắn hạnh phúc, tôi cũng sẽ vui lòng phải chứ? Tôi không thể, thật mâu thuẫn lắm sao. Nhưng nếu như hắn đã chọn rẽ sang một con đường khác để tiếp bước, bản thân tôi miễn cưỡng níu giữ liệu còn nắm được thứ gì?

- Em...xin lỗi, thật ra., anh cũng không cần phải lo cho em, em ổn mà, dù sao vẫn còn có Hạo Thiên bên cạnh.- tôi nói dối, hèn nhất nói dối, còn lời cả Hạo Thiên vào cuộc chơi vô ý nghĩa này.

- Em không cần phải lấy cớ ta ra làm cái cớ, em như thế nào, anh hiểu em nhất.

- Nhưng em lại không hiểu anh, chính anh cũng lôi cậu ấy ra làm cái cớ còn gì, đã vậy anh còn không chịu tin tưởng em, em không muốn ở bên một người ngay cả lòng tin đối với mình một chút cũng không có.- tôi nói đầu sai, lúc trước chẳng phải chỉ vì nhìn thấy Hạo Thiên đỡ tôi khỏi ngã, hấn đã nổi giận với tôi hay sao, đã vậy còn không cho tôi cơ hội để giải thích mọi chuyện.

- Cậu ta thì liên quan gì đến việc này, anh đang nói giữa em và anh, sao lại bảo là anh không tin tưởng em?- Y Thần bị tôi chọc giận thật sự.

- Điều đó không còn quan trọng nữa rồi, Y Thần, Giai Di rất tốt, cô ấy mới là người thích hợp nhất đối với anh, em thì không được. Mọi chuyện chấm dứt ở đây, đừng bao giờ đến tìm em nữa, hãy bước ra khỏi cuộc sống của em, anh về đi.- tôi đứng dậy, bước vội vào phòng trong, đóng chặt cửa lại. Mặc kệ Y Thần ở ngoài đó có gọi tên hay đập cửa tôi cũng giả bộ làm ngơ. Tôi đưa tay lên bịt chặt miệng, kìm nén những tiếng khóc nức nở để không ai khác có thể nghe thấy, trái tim như bị ai đó giày xéo, đau đến mức nghẹt thở.

Cuối cùng, Y Thần cũng chịu bỏ cuộc, chỉ để lại một câu nói ‘ Thế cũng tốt’.Câu nói mang ý cười, lại như đang chế giễu.

Sau cùng là tiếng đóng cửa vang lên, hấn về rồi, thật sự đã về rồi, thực sự đã bước đi và chẳng bao giờ tìm đến tôi nữa.

Tôi trượt dài theo mép cửa ngồi thụp xuống đất, toàn bộ sức lực trong cơ thể như bị rút cạn đi.

* * *

- Chị, em muốn xin nghỉ việc- tôi dè dặt đưa tờ giấy trong tay cho chị Cẩm Đào, chị ấy lấy tay đẩy gọng kính lên, neho mắt nhìn tôi.

- Em nói cái gì cơ?

- Em muốn xin nghỉ việc, em thấy công việc này không thích hợp với mình, với lại năng lực của em cũng không đủ...- tôi quyết định rồi, quả thật những lí do nêu trên cũng không phải là do tôi viện cớ nói ra, tôi không đủ năng lực, điều này quá đúng, tôi chỉ là vì có người đứng sau hậu thuẫn nên mới vào được. Thế nên tôi muốn tìm một công việc nào thích hợp với mình hơn, công việc mà tôi yêu thích để vui vẻ làm việc, không phải gò bó cũng không phải miễn cưỡng. Thứ hai là, tôi không muốn gặp lại người đó nữa, như vậy chẳng phải sẽ rất khó xử hay sao?

- Em đang lo mất việc à, tập đoàn hiện giờ còn có Ân Viên trợ giúp, em yên tâm đi.- Chị Cẩm Đào cười nói.

- Sao cơ ạ?- tôi không hiểu, nghiêng đầu hỏi lại, nhưng đúng lúc đó lại có người gọi chị ấy đi có công chuyện, thế nên tôi cũng đành thôi, trở lại bàn làm việc của mình dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị dời đi. Mọi người nhìn tôi hiếu kì, hỏi tôi có chuyện gì xảy ra vậy, tôi cũng không giấu diếm nói với mọi người nghe ý định thôi việc của mình, có người tiếc nuối tỏ ý muốn giữ tôi ở lại, cũng có người tỏ thái độ bàng quang làm như mọi chuyện không hề liên quan đến mình.

Cuối cùng, sau khi mọi thứ đã được dọn dẹp xong xuôi, chị Cẩm Đào quay lại nói với tôi, đơn xin nghỉ việc của tôi không được chấp thuận.

- Sao lại thế ạ?

- Cái này chị không biết, là do cấp trên quyết định, chị cũng có biết gì đâu. Dù sao em ở lại đây cũng tốt mà, công việc có gì khó khăn em vẫn có thể hỏi chị, chị sẽ giúp đỡ- Cẩm Đào trấn an tôi. Tôi cau mày, căn bản lí do không phải là như thế.- À, đúng rồi, cấp trên còn nói, nếu em mệt thì nghỉ ngơi vài hôm cũng được...

* * *

Từ trước tới giờ mới thấy nhân viên bị đuổi việc, chứ chưa thấy nhân viên vô dụng bắt tải lại bị giữ lại bao giờ. Trời không chịu đất thì đất chịu trời, tôi nghĩ dù sao trong chuyện này tôi miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được, bản thân cũng không phải là quá thiệt thòi, đã vậy còn được đặc cách nghỉ ngơi được mấy ngày.

Cũng sắp đến ngày dỡ của mẹ tôi, tôi cũng cần phải có thời gian về nhà lo chút công chuyện.

Trưa hôm đó máy bay đáp xuống, người ra đón tôi là Lăng Di, ngồi nghỉ ngơi một lúc trong phòng, sau đó tôi cùng với mẹ vào siêu thị mua đồ ăn thức uống để làm lễ dỡ mẹ. Sau đó về nhà bắt tay vào làm các món ăn, bận rộn một hồi trong bếp, vừa nấu ăn vừa nghe Lăng Di kể chuyện trên trời dưới đất, tôi như quên khuấy đi nỗi buồn còn đeo đẳng đâu đây, tôi với con bé phụ trách làm đồ ăn, tôi nhặt rau với làm mấy món đồ đơn giản, còn lại thì hầu như toàn là Lăng Di làm, con bé đương nấu ăn, chốc chốc lại ngó vào cái điện thoại để xem cái gì đó. Tôi thấy kì lạ, bèn nên tiếng hỏi:

- Em hẹn ai đi đâu đó à?

Bị tôi hỏi bất ngờ, Lăng Di có hơi giật mình. Sau đó gãi đầu nhìn tôi cười cầu tài, lắc đầu nói:

- Đầu có, em đâu có hẹn ai đâu. Ha ha...

Tôi với Lăng Di tuy không phải là hai chị em ruột, nhưng ở với nhau cũng mấy năm, ít nhiều có thể hiểu được nhau. Lần này cũng vậy, tuy miệng nó nói là không có, nhưng tôi biết chính xác là có.

- Em hẹn ai thì đi luôn đi, đừng để cho người đó chờ. Mọi việc để đây chị làm cho cũng được.

Tôi vừa nói dứt lời, ánh mắt Lăng Di đã sáng bừng cả lên.

- Thật không ạ? Tuyệt vời, vậy em đi một lúc rồi về, chị làm nốt dùm hen.- Lăng Di nhanh chóng cời chiếc tạp dề ra khỏi người. Nhìn tôi với ánh mắt vô cùng cảm kích. Sau đó chạy biến nên phòng, tôi làm bộ chừng chặc, chép miệng vài cái cảm thán.

Một lúc sau, Lăng Di bận một bộ váy mới, trang điểm xinh tươi chạy ù xuống dưới nhà.

- Đi gặp bạn trai à?- tôi có thể dễ dàng đoán ra, nhìn Lăng Di cười đầy ẩn ý.

- Hi ..Hi bị chị đoán đúng mất tiêu. Thôi em đi đây, không người ta lại đợi. Bye.

- Ừ. Khi nào có dịp dẫn anh chàng đó về chơi, chị muốn biết em rở tương lai của mình là người như thế nào.

Tôi nói với theo, chắc hẳn lúc này Lăng Di đã chạy ra tới cổng, chỉ kịp nói với tôi một chữ 'Ok'.

- Lăng Di nó đi đâu vậy con?- mẹ tôi từ trong phòng khách bước ra.

- Dạ, nó có hẹn với bạn, đi một lúc rồi về liền thôi.

- Cái con bé này thật là, kêu phụ chị mà chạy biến đi chơi.- nói đoạn, mẹ đi đến giúp tôi chỉnh lại bếp ga nhỏ bốt, cho một thìa muối và một thìa mì chính vào trong nồi, sau đó khuấy đều nên.

- Mẹ cứ để đấy con làm cho cũng được.

- Không sao. Cũng không còn sớm nữa, hai mẹ con mình làm cho nhanh.

Hắc, mẹ lo là lo tôi không những không nấu ăn xong xuôi mà còn phá hỏng mọi thứ. Thật buồn bã lắm thay.

- Lăng Di nó đi chơi cả bạn trai à?

- Ừa, sao mẹ biết?- tôi chớp mắt.

- Mẹ nhìn là biết ngay.- dừng lại một lúc, mẹ nói tiếp- Mà còn con nữa, bao giờ mới dẫn bạn trai về nhà cho mẹ xem mặt?

Tôi đang gấp rau ra đĩa, bỗng chốc khựng lại bởi câu hỏi đó. Tôi quay người lại, đặt đĩa thức ăn lên bàn, rồi tươi cười nói.

- Con thì làm gì có ai thêm thích hả mẹ. Chắc trở thành gái ế, ăn bám bố mẹ suốt đời luôn quá.

- Làm gì có chuyện đó.

- Con nói thật mà mẹ- tôi chớp mắt, cố gắng biểu hiện cảm xúc thành thật nhất có thể. Nhưng xét cho cùng tôi cũng phải là đang nói dối, quả thật tôi bây giờ đang FA, tôi bây giờ đương không có người yêu, tôi bây giờ không ai thêm để ý.

Mẹ nhìn tôi dò xét, sau đó cười hiền hòa nói.

- À, mẹ bảo này, bạn mẹ có một thằng con trai, làm nghề bác sĩ, mẹ nhìn mặt nó rồi, cũng khí chất khôi ngô lắm, đã vậy còn rất lễ phép nữa, biết điều và hiểu chuyện%^%^\$%\$%\$#@#\$. Khi nào con rảnh thử đi gặp mặt người ta một buổi, biết đâu lại hợp nhau cũng nên.

Tôi cười khan ba tiếng, mẹ rõ ràng là đang sợ con gái lớn ế chồng, không muốn nuôi tôi nữa đây sao?

Tôi không tiện từ chối, với lại chỉ là đi xem mặt một buổi thôi mà, thế nên cũng không vì nó mà khó chịu. Chỉ thờ ơ trả lời.

- Vâng, để con xem đã.

Tôi có hai ngày để nghỉ ngơi, ngày thứ nhất ở nhà làm cơm đỡ mẹ ruột, ngày thứ hai chính thức có buổi xem mặt đầu tiên với anh bác sĩ khôi ngô hiểu chuyện mà mẹ đã giới thiệu.

Rõ ràng mẹ Lăng Diêu không chịu nghe tôi nói, không hiểu tôi đang nói gì, tôi chỉ là không từ chối, chứ không có nghĩa là muốn đi, mẹ lại cứ tưởng tôi đang sốt ruột, ngày hôm sau đã gặp bà cô bạn của mình để sắp xếp lịch cho tôi và con trai của bác ấy gặp mặt nhau.

Tôi ngần vịn lần không muốn đi, nhưng vì bị thúc ép nhiều quá, nghĩ đến chuyện bản thân để cho người khác leo cây thì thật không nhả nhịn tí nào.

Cuối cùng vẫn quyết định dẫn thân ngã xuống cái hố mà người khác đã đào sẵn.

Anh chàng bác sĩ này tên Mạc Niên cũng khá điển trai, nho nhã lịch sự, ăn nói dễ nghe, hiểu chuyện, vân vân, nói chung là khá tốt. Chúng tôi ăn uống nói chuyện với nhau như những người bạn, anh ta khá cởi mở, lại vô cùng hiểu chuyện vui tính. Phong thái lãnh đạm, vừa nhìn là đã thấy quý mến, vừa nhìn là đã có cảm tình. Cuối cùng chúng tôi trao đổi thông tin với nhau, số điện thoại cho nhau, sẽ giữ liên lạc với nhau.

Tôi nghĩ, quả thật đúng y như những gì Y Thần nói, thế này... cũng tốt.

Ngay tối hôm đó tôi bay trở lại thành phố mình đang sinh sống, tới tận sáng hôm sau mới về tới nơi. Quyết định buổi sáng sẽ ở nhà nghỉ ngơi còn buổi chiều sẽ tiếp tục đi làm lại.

- Ya...tan ca rồi, về thôi mọi người...- Hứa Phùng reo lên, rồi vợ vội những thứ cần mang theo, chạy ra khỏi phòng làm việc trước tiên, bao giờ cũng thế, làm tôi không khỏi tò mò không biết sau khi tan sở điều cô ấy sẽ làm gì.

- Tiểu Phong, không về sao?- chị Hiểu Hồi ngoảnh tôi, bộ dạng giống như vừa phát hiện ra một hành tinh mới.

- Dạ, chị đi trước, chốc em về sau.- tôi tươi cười nói.

- Ồ, thế cũng được.

Sau đó chị ấy cùng mấy cô bạn khác rời khỏi phòng. Cuối cùng, chỉ còn lại có mình tôi làm con ong chăm chỉ. Thực ra nếu như tôi không nghĩ việc quá nhiều, thì tôi cũng sẽ chẳng thêm ở lại đây làm gì đâu.

Mãi cho đến gần sáu giờ chiều, tôi mới xách túi xách lắc lắc mong đi về, vừa đi đến cổng, đang băn khoăn không biết nên lên xe buýt hay bắt taxi về cho nhà cho nhanh đây thì bỗng nhiên có một chiếc xe ô tô màu trắng không biết là loại gì đỗ xích trước mặt tôi. Từ trong xe bước ra Giai Di, cô ấy ra viện rồi ư?

- Chị...- Giai Di tươi cười nhìn tôi chào hỏi, tôi nghiêng đầu suy nghĩ, thấy quan hệ của cả hai cũng chẳng phải là thân thiết. Gặp nhau mà không chào hỏi, điều này tôi cũng sẽ không để tâm.

Thế nhưng người ta đã có ý như vậy, tôi giả bộ làm ngơ thì không được hay cho lắm.

- Ủ, em đến tìm Y Thần à?- tôi hỏi. Thì dĩ nhiên rồi, đến công ty này không phải để tìm bạn trai thì tìm ông bảo vệ nói chuyện chắc.

- Dạ...- Giai Di ngó người, sau đó lúc lắc cái đầu nói- Không phải đâu ạ, em đến đây để tìm chị đó.

- Hà, tìm tôi?- tôi đưa tay lên sờ vào mũi mình.

* * *

-Em tìm chị có việc gì không?- tôi lạnh lùng nói, chuẩn bị sẵn tinh thần thép để ứng phó với bất kì tình huống nào chuẩn bị xảy ra. Lí do Giai Di đến tìm tôi là gì, thứ nhất, về vụ ngã cầu thang, thứ hai, về việc của Y Thần. Chuyện của Y Thần tôi đã quyết định cắt đứt, chắc không phải là vì chuyện này đâu. Còn chuyện ngã cầu thang, rõ ràng lỗi không phải là tôi, chính Mỹ Na cũng đã dính chính lại cho tôi rồi, rốt cuộc là vì có chuyện gì đây.

- Thật ra là vì chuyện của Y Thần.

Tôi nhún mày.

- Thật ra..., em với Y Thần, bọn em chuẩn bị ra nước ngoài.

Tay nâng cốc nước lên ngang miệng chuẩn bị uống, nghe thấy câu nói này của Giai Di, tôi không kìm được mà sững sờ.

Im lặng một lúc, cuối cùng tôi cũng đưa cốc nước lên uống một ngụm để nuốt một thứ vô hình vô ảnh đang chắn ngang cổ họng của mình. Tôi cười nhạt, sau đó nói:

- Em nói với chị chuyện này làm gì. Hai người đi hay ở là quyền của hai người, không can đến chị nửa phần.

- Ồ, em chỉ sợ bây giờ không nói, sau này bản thân sẽ hối hận mất. Chị Tiểu Phong, em rất ngưỡng mộ chị, ngưỡng mộ tình cảm Y Thần dành cho chị. Bây giờ em mới hiểu, những thứ không thuộc về mình, mãi mãi sẽ chẳng bao giờ là của mình. Dù có miễn cưỡng gắng gượng như thế nào đi chăng nữa. Thứ mình nhận lại cũng chẳng phải thứ bấy lâu nay ta hằng mong ước. Như Y Thần vậy, mặc dù ở bên em, anh ấy rất dịu dàng, đối xử với em rất tốt, nhưng tận sâu trong thâm tâm, tận cùng của suy nghĩ, người anh ấy quan tâm lại không phải là em. Em nhận ra rằng, mặc dù anh ấy có đang ở bên em là thật đấy, thế nhưng suy nghĩ và trái tim anh ấy lại chẳng thuộc về em. Tiểu Phong à, chị biết không, trong điện thoại của anh ấy có rất nhiều ảnh của chị, anh ấy thường ngồi ngắm nhìn nó rồi vô thức mỉm cười rất dịu dàng. Em chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy như vậy, cũng chưa bao giờ thấy anh ấy cười với em như vậy nói gì đến ảnh của em. Nói không hề bụng thì là nói dối, em đã rất ghen tị. Thật ra em biết chị từ trước khi em với chị gặp nhau. Y Thần thường nói với em, thường vô ý nhắc đến một người con gái nào đó, nói cô ấy rất ngoan, vụng về, nấu ăn lại dở tệ, em hỏi sâu vào vấn đề thì anh ấy lại làm thinh không nói. Sau cùng em mới biết người đó là chị. Buổi lễ đính hôn hôm đó, là do em bất cẩn, em nghe Mỹ Na kể lại, mẹ em lúc đó rất phẫn nộ, muốn đến gây khó dễ cho chị, nhưng cũng may có Y Thần khuyên ngăn, thật sự em rất xin lỗi. Hôm đó chị đến thăm em, chị vừa đi là em tỉnh dậy liền, em định đuổi theo chị, chỉ thấy Y Thần đang tìm kiếm cái gì đó trong đám cỏ, nhìn anh ấy lúc đó vô cùng nhếch nhếch em hỏi anh ấy tìm cái gì, anh ấy không nói, em nói có cần em giúp gì không, anh ấy dứt khoát nói không cần. Một mực muốn tìm thứ gì đó, sau đó còn vô cớ nổi giận quát em im lặng, em chưa bao giờ thấy anh ấy hung dữ như vậy. Hóa ra đến sự giúp đỡ của em anh ấy cũng không cần, không muốn em quan tâm, không cho em cơ hội tiến sâu vào trong tim anh ấy, kiên quyết đóng chặt cánh cửa trái tim, không muốn chứa chấp thêm bất kì ai khác. Em rất thích anh ấy, lần đầu tiên gặp mặt em đã thích anh ấy rồi, thế mà...- Giai Di nức nở nói, giọng lạc hẳn đi, lệ lạnh tuôn rơi như chuỗi ngọc trai bị đứt dây, khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ, thập phần rung động lòng người.

Đẹp đến mức, khiến người khác phải sững sờ.

Tôi cũng sợ, nhưng không phải vì vẻ đẹp ‘hoa lê tím mưa’ của cô ấy, mà là bị những lời nói kia tác động.

Tâm can tôi bây giờ rối loạn như cỏ mọc lan. Như là xót xa, như là cảnh giác. Lời nói của cô ta, mấy phần là thực, bao phần là hư?

Tôi cố lấy lại bình tĩnh, lạnh nhạt nói.

- Theo như lời em nói, Y Thần rất yêu chị. Thế nhưng, nếu đã yêu chị nhiều như thế, tại sao lại quyết định ở bên cạnh em, đính hôn với em? Em còn nhỏ, vẫn chưa hiểu thế nào là yêu. Thật ra nếu em không nói như vậy, chị cũng sẽ không ghét bỏ Y Thần, em không cần phải biện bạch cho anh ấy. Chị thật lòng chúc phúc cho hai người.

Tôi còn tưởng Giai Di sẽ nhìn tôi cảm kích, nhưng không, cô ấy lại nhìn tôi với ánh mắt không thể tin được, còn có cả vài tia trách móc. Làm tôi không khỏi nghi ngờ, rốt cuộc cô ấy đến chỉ để nói với tôi rằng cô ta với Y Thần sắp đi nước ngoài, hay là, đến để khuyên nhủ tôi?

Giai Di đưa tay lên quệt nước mắt, hít thật sâu nói.

- Chị vẫn chưa biết lí do tại sao ư?

Tôi lắc lắc đầu.

- Chị cũng thật là... - Giai Di bật cười, cô ấy dừng lại một lúc, rồi nói tiếp. - Thực ra bọn em có đính hôn từ trước, thế nhưng sớm đã bị quên lãng. Trước lúc đó, tập đoàn Lạc Vương lại gặp khó khăn, đang trên đà phá sản, Anh ấy đến với em, một phần là vì bố mẹ em sẽ hỗ trợ để giữ lại được tập đoàn, một phần là vì, bố em và mẹ anh ấy có tư tình với nhau. - Giai Di nói giọng đều đều, còn tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên, cảm giác như có cái gì đó vừa đánh mạnh vào người.

* * *

Có cả một tập đoàn lớn, có một cô vợ xinh đẹp giỏi giang, tránh được mâu thuẫn giữa gia đình. Công danh thành đạt, gia đình ấm êm, đáng ra những thứ đó sẽ thuộc về Y Thần, hắn sẽ trở thành người đàn ông hoàn hảo nhất trên đời. Ấy vậy mà hắn lại quyết định buông bỏ tất cả, để quay trở lại bên tôi, nếu đặt tôi lên bàn cân cùng những thứ nêu trên, tôi chỉ sợ cân lệch sẽ bẩy tôi cao lên đến tận chín tầng mây. Khi rơi xuống sẽ tan xương nát thịt.

Hắn nói không thể cho tôi một cuộc sống hạnh phúc vẹn tròn, là sợ sau khi tập đoàn sụp đổ, nợ nần chồng chất, bằng hữu thì nhiều nhưng thù địch không ít, chỉ sợ sau này không những không nuôi nổi tôi mà còn kéo cả tôi vào cuộc sống khó khăn gian khổ, tránh né hiểm nguy rình rập bên mình, quay năm ăn lo suốt tháng sầu muộn.

Ấy vậy mà tôi lại nhẫn tâm đuổi hắn ra khỏi nhà, cho rằng hắn thương hại tôi, hiểu nhầm rằng hắn là kẻ ích kỉ khi đã cưới vợ lại muốn tôi ở bên. Lãng nhăng vô si, bạc tình bạc nghĩa, phụ tôi, coi tôi như đồ chơi, chơi chán vứt bỏ.

Hắn cao cả như thế, tôi thật không xứng tí nào. Thế nhưng, nói tôi không xứng bao nhiêu, thì hắn ngược ngách bấy nhiêu, thế mà còn mắng tôi là ngược.

Nếu tôi là hắn, chắc chắn tôi sẽ chọn lựa sự nghiệp và gia đình, sẽ không mấy may suy nghĩ, sẽ không đắn đo cân nhắc. Mà quyết định làm vậy ngay và luôn.

' Em đã hẹn anh ấy tối nay tám giờ ở hồ Thiên Hà, chị đến đó gặp anh ấy đi' - Giai Di nói với tôi câu đó sau cùng rồi đi mất.

Tôi thần thờ đi bộ trên đường, chân rảo bước nhưng không biết đích đến sẽ là đâu, đơn giản chỉ là tiến về phía trước. Ánh đèn điện trên những tấm biển quảng cáo với những cột đèn thật rực rỡ làm sao, người người qua lại, xe cộ đông đúc, tiếng còi tiếng nói chuyện làm không gian trở nên vô cùng ồn ào, lại càng làm tôi trở nên lẻ loi cô đơn.

Đèn báo giao thông bật đèn đỏ, dòng xe lờ lờ chạy qua, lúc bấy giờ tôi mới giật mình đứng sững lại. Đợi cho đến khi đèn bật màu xanh, nhưng cuối cùng vẫn cứ đứng chôn chân tại nơi đó, không nhúc nhích, không bước tiếp, mắt vô hồn nhìn dòng người qua lại, cảm giác lạc lõng tột cùng, tận sâu trong thâm tâm như đang có một lỗ hổng rỗng tuếch sâu thẳm, vẫn không ngừng lan ra lối rộng.

Trước mắt là những con người xa lạ, tôi hoàn toàn không quen biết ai, họ cũng không biết tôi. Thế giới rộng lớn bao la, mỗi người sống một cuộc đời riêng của mình, để tìm được một nửa của đời mình, thật đâu có dễ.

Một nửa cuộc đời tôi, tôi sớm đã có thể tìm thấy được, nhưng lại để vuột mất, lại tuyệt khỏi tay nhau giữ dòng đời xuôi người, muốn nắm lại đâu phải là chuyện dễ. Quan trọng là bản thân tôi muốn quay trở lại, nhưng liệu một nửa kia có còn muốn hướng về tôi hay không.

Tôi không chắc, càng sợ cái điều không chắc chắn sẽ thành sự thật. Biết đâu hôm đó là do hắn suy nghĩ không thấu đáo, muốn quay lại với tôi chỉ là ý nghĩ nhất thời mà thôi, có lẽ hắn đã sớm nhận ra, cuối cùng hối hận về điều hắn đã làm, cộng thêm việc tôi dứt khoát đoạn tuyệt.

Hắn chắc cũng không còn muốn quay lại bên tôi nữa, bản thân tôi cảm thấy hổ thẹn với chính mình, càng không xứng đáng sánh đôi cùng một người như hắn.

Hắn với Giai Di ra nước ngoài, quên hết mọi chuyện đã qua, bắt đầu một cuộc sống mới. Biết đâu lại là một cái kết viên mãn.

Bản nhạc không lời vang lên bên tai, chiếc điện thoại trong túi vấy tôi rung lên bần bật, cắt đứt dòng suy nghĩ, bấy giờ tôi mới định thần lại được. Lối điện

thoại ra nghe, là Mạc Niên, anh chàng bác sĩ tôi được mẹ giới thiệu qua, anh ta nói muốn mời tôi đi ăn. Tôi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi quyết định đồng ý.

Mạc Niên đến đón tôi, rồi cả hai cùng đến một nhà hàng gần đó ăn bữa tối. Mạc Niên là một người vô cùng biết nắm bắt cơ hội, lúc cần kéo ghế thì kéo ghế cho tôi ngồi, lúc cần nói chuyện, chọn chủ đề nói chuyện, đều rất hợp lý và duyên. Tôi tuy ngồi đối diện với anh ấy, có ăn có uống, có mở miệng nói chuyện. Thế nhưng đầu óc cứ như đang ở trên mây, mặc dù thân xác đang ngồi nơi đây cười cười nói nói, thế nhưng chẳng khác gì một con rối biết cử động là bao.

Tám giờ tối nay, tại hồ Thiên Hà...

Tôi liếc mắt nhìn lên chiếc đồng hồ rất lớn được treo ở một góc không xa trong nhà hàng, bây giờ là tám giờ kém mười năm.

Tôi nắm chặt tay, vẫn không chịu đứng dậy, dường như có một cái gì đó như gông cùm xiềng xích thân thể tôi lại, vô hình vô ảnh. Tôi tuyệt nhiên không sao nhúc nhích. Nói tôi muốn đi, điều này cũng không đúng, tôi sợ, thực sự rất sợ...

- Em ăn cái này đi, cái này rất có lợi cho sức khỏe.- Mạc Niên gấp đồ ăn vào bát tôi. Tôi mỉm cười, nói cảm ơn.

Tám giờ kém năm phút...

Giai Di nói, cô ấy với Y Thần sẽ nên máy bay vào lúc tám giờ ba mươi phút, nếu bây giờ tôi không đi, chỉ sợ sẽ không còn kịp nữa, đã không còn kịp nữa.

Mọi tế bào trong cơ thể tôi đông cứng lại, lạnh toát, tôi không ngừng đấu tranh, không ngừng lo lắng, không ngừng sợ hãi. Nếu lần này tôi không đi, nhờ đâu sau này sẽ hối hận, nhưng nếu tôi đi thì sao, biết đâu hẳn vẫn một mực muốn ra nước ngoài cùng Giai Di, bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc sống mà không có tôi thì sao.

Bỗng nhiên chuông điện thoại báo tin nhắn của tôi reo lên, làm tôi giật nảy mình, suýt chút nữa là xô đổ cả bát đĩa trên bàn. Tôi luống cuống lấy điện thoại từ trong túi ra, là Giai Di, cô ấy nhắn tin cho tôi (?)

Tôi hoang mang mở hộp thư, đập vào mắt tôi là dòng chữ cứng nhắc.

' Sao chị vẫn chưa đi, anh ấy vẫn đang đợi, nếu như chị quyết định không đến. Em với anh ấy sẽ cùng ra nước ngoài, sẽ không quay trở lại. Nếu chị quyết định không đến, thì từ bây giờ trở đi, Y Thần là của em, em chỉ nhượng bộ có lần này thôi. Lần sau, ngay cả tư cách để giành giật chị cũng đừng hòng có.'

Đồng tử trong con ngươi tôi co mạnh lại, dòng chữ ' sẽ không quay trở lại ' Y Thần là của em ' Tư cách để giành giật' trôi qua trôi lại trong đầu tôi.

Sẽ đi mà không quay trở lại nữa ư.?

Bây giờ tôi mới nhận thức được tầm quan trọng của Y Thần đối với mình.

Tôi không tưởng tượng được, nếu như hẳn thật sự biến mất khỏi tầm mắt của tôi, nếu như hẳn đi mãi không trở lại, trái tim nhỏ bé này biết tìm đâu ra liều thuốc đây?

Tôi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, mắt đăm đăm nhìn ly nước lọc tĩnh lặng trên bàn, miệng hơi mở ra, khẽ nói:

- Mạc Niên, em...

* * *

Từ nay trở đi, trên con đường của Y Thần, sẽ không còn hình bóng một cô gái ngốc nghếch là tôi, thay vào đó, sẽ là một người con gái khác, hiểu hẳn hơn, cách yêu cũng làm hẳn vui hơn, luôn làm hẳn mỉm cười, không làm hẳn phải ưu phiền nghĩ suy, cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn, như một đoá hương dương luôn hướng về mặt trời, luôn luôn hạnh phúc, luôn luôn cười vui. Còn tôi thì sao, tôi chỉ khiến hẳn mệt mỏi, ưu phiền, ngoài ra không còn tác dụng gì khác, nông cạn bốc đồng, trẻ con ngớ ngẩn. Hẳn chắc đã mệt mỏi về tôi nhiều lắm, còn tôi cũng mệt mỏi lắm rồi.

Thế nhưng, nếu không có hẳn thì sao, tôi chẳng khác nào như cá thiếu nước, như chim trong lồng, như bầu trời thiếu ôxi, con người tôi không thể thờ, cũng sẽ chẳng thể sống sót, cuối cùng vẫn phải chết đi, đau đớn dằn vặt, một cái kết chẳng hề có hậu chút nào.

Cuối cùng vẫn sẽ nhận lấy khổ đau về mình, vậy tại sao tôi lại không dám đánh cược. Canh bạc lớn nhất trong cuộc đời, dù biết khả năng thắng cược là không lớn, nhưng tôi vẫn muốn một lần đánh cược, mang cả trái tim và hơi ức, mang cả tình yêu vào trong ván bài này. Nếu như thua, ít ra điều tôi nhận lại được cũng sẽ là lí do để tôi từ bỏ tất cả.

Tôi vội vã lao về phía trước, tôi không bắt taxi, cũng quyết định không đi xe buýt, tôi sợ nếu như đường có tắc, tôi sẽ bị muộn, chậm mất một giây là lỡ làng cả đời. Tôi hét va vào người này lại đập vào người kia, cũng không buồn xin lỗi, mặc kệ người khác có mắng chửi coi tôi như kẻ điên cuồng chạy loạn trên đường.

- Á.....

Cả người tôi bỏ nhào về phía trước, cũng may phản ứng kịp thời nếu không thì đã ngã vều cằm, đầu gối tôi bị trầy,rom róm máu, tay chân cũng có vài vết xước. Ánh mắt tôi trống rỗng nhìn một chiếc giày cao gót của mình bị tung đế, tôi than thở, ông trời rõ ràng là đang muốn thử thách tôi đây mà, đang muốn làm khó tôi đây mà.

Không do dự, tôi lồm cồm bò dậy, phui qua quét bụi trên người, xoa xoa tay chân, rồi cầm đôi giày đã bị gãy gót một chiếc, quăng luôn vào cái thùng rác không xa. Sau đó lại tiếp tục chạy về phía trước. Hồ Thiên Hà, hồ nước lớn nhất trong thành phố, nằm ở trung tâm thành phố, từ đây đến đó cũng phải mấy gần nửa tiếng đồng hồ, tôi guồng chân chạy, không ngừng nhủ thầm trong lòng, phải chạy thật nhanh, nhanh nữa, không có sẽ không kịp mất.

Dòng người xô bỏ ngược xuôi, tôi chạy lướt qua những con người xa lạ ấy. Có cảm giác như mình đang chạy ngược với dòng thời gian, mọi thứ cứ vun vút lao về phía sau. Nhịp tim tôi đập càng lúc càng nhanh càng lúc càng mạnh, mồ hôi mồ kê nhễ nhại trên trán, tóc tai tôi rối bù, quần áo xộc xệch, bộ dạng lếch thếch không lối nhìn.

Cuối cùng tôi cũng tới nơi. Không lãng phí thời gian để nghỉ ngơi lấy sức, tôi điên cuồng chạy vòng quanh hồ Thiên Hà, mắt láo liếng tìm kiếm, không dám lơ là, chỉ sợ vì một sơ suất duy nhất, mà để hình bóng ấy lọt khỏi tầm mắt, không thể nhìn thấy, sau này cũng sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy.

Đi hết cả nửa vòng quanh hồ, tôi vẫn không thể tìm thấy, trái tim tôi run rẩy, sự sợ hãi bắt đầu lan dần trong ý thức, nhấn chìm tôi, tại sao lại không thấy, chẳng lẽ hần đã đi rồi ư, không còn đợi tôi nữa ư?

Càng tìm tôi càng hoảng loạn, chân tay mệt mỏi rã rời, tôi chuyển từ chạy sang đi bộ, bàn chân trần bước từng bước không vững trên nền đường lạnh giá, thế nhưng tôi lại có cảm giác như đang bước đi trên hàng ngàn hàng vạn mũi kim nhỏ nhọn hoắt, mỗi bước chân đau đớn vô cùng. Những tia nhìn đen tối bắt đầu choáng lấy tâm nhìn của tôi. Gió ào ào thổi tới, cắt ngang qua má, không gian dần chìm vào trong bóng tối, mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt dần, tôi lắc lắc đầu để cho đầu óc tỉnh táo. Tự nhắc nhở bản thân. Không được ngất đi, nhất là trong lúc nào.

Tôi vừa đi vừa gào to hai tiếng Y Thần, cổ họng tôi khô khốc, thế là mặc dù có cố gắng như thế nào. Tiếng gọi của tôi cũng vẫn bị chìm vào trong khoảng không gian rộng lớn. Tôi quyết định sẽ không lãng phí sức lực của mình để mà gào thét trong vô vọng, vẫn là nên giữ sức để chạy đi tìm thì hơn. Và tôi đã quyết định dừng, ánh mắt tôi dừng lại ở một nơi cách tôi một khoảng không xa, nơi đó có một người đang đứng đó, bóng lưng thẳng tắp cao ráo. Đứng quay lưng lại phía tôi, ngoảnh mặt nhìn về phía bên kia của hồ.

Trái tim tôi đánh mạnh một cái, tôi không dám tin, cứ đứng chôn chân tại một chỗ, tôi sợ đó là ảo giác, chỉ cần chớp mắt một cái là bóng hình đó sẽ tan biến vào gió đêm lạnh lẽo.

Mất một lúc lâu sau, tôi mới định thần lại được, từ từ tiến về phía trước, khoảng cách tuy không xa, nhưng tôi lại cảm thấy nó rất dài, quãng đường dài nhất từ trước tới nay tôi bước qua.

Niềm xúc động dâng trào, nước mắt tôi ừng àng vỡ ra, chiếm cứ lấy vùng má. Tôi ở ngay sau lưng Y Thần, nhưng hần không nhận ra, vẫn hướng mắt về phía hồ nước. Bóng lưng lạnh lùng quay lại phía tôi, điều tôi sợ nhất trên đời, chính là hần quay lưng lại với tôi.

Tôi từ từ bước đến, vươn tay ra ôm lấy hần từ phía sau. Tay tôi xiết chặt, mặt áp sát lưng hần, Y Thần có hơi giật mình, nhưng không ngoảnh lại, vẫn đứng yên như cũ, để mặc tôi ôm lấy hần. Nước mắt tôi chảy ra, nhanh chóng thấm đẫm lưng áo hần, tôi cắn chặt môi, kìm nén tiếng khóc nức nở vỡ òa. Cả hai cùng im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng gió lay cây ào ào, xa xa văng vẳng bài nhạc buồn thê lương.

- Giai Di.- cuối cùng vẫn là Y Thần nên tiếng trước, nhưng người hần gọi tên không phải là tôi, hần vẫn chưa biết người đến là tôi.

Tôi im lặng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

- Em đã suy nghĩ kĩ chưa?- hần nói đều đều, tôi hoàn toàn không cảm nhận được cũng như đoán ra được suy nghĩ và cảm xúc của hần lúc này. Dừng lại một lúc, hần nói tiếp- Nếu bây giờ chúng ta cùng đi, anh chỉ sợ sau này em sẽ hối hận. Em là một cô gái tốt, trên đời này cũng rất nhiều người con trai khác tốt hơn anh, có thể yêu em. Còn anh thì không thể, cũng không thể đem đến cho em được hạnh phúc. Nhưng mà, anh lại không nỡ, Giai Di, em vẫn nên suy nghĩ thật kĩ thì hơn.

Tôi im lặng lắng nghe, không biết nên trả lời thế nào, bởi câu hỏi đó đâu có dành cho tôi. Bỗng dưng tôi có cảm giác, mình giống như đang nghe nén chuyện của người khác vậy.

- Giai Di.- Thấy tôi không nói gì, cũng không phản ứng gì, chỉ nhất mực ôm lấy hần khư khư, Y Thần mất kiên nhẫn, vội quay người lại, vừa nhìn thấy tôi, hần sững sờ, không hiểu là do bộ dạng của tôi lúc này, hay người đến lại là tôi. Hay, người hần muốn là Giai Di.- Em.

- Y Thần, anh định đi đâu? Giai Di đã nói hết cho em rồi. Anh cứ nói đi là đi, em không chịu. Anh không được đi đâu cả, ở lại đây với em, cho dù anh có muốn đi thì cũng đừng có hòng, em sẽ không buông anh ra đâu, anh cũng đừng mong có cơ hội trốn thoát.- tôi từ nài nỉ chuyển sang đe dọa, Y Thần vẫn sững sờ nhìn tôi.

Tôi không rõ hần đang nghĩ cái gì, liệu rằng khi tôi nói không muốn hần đi, hần vẫn sẽ quyết định ở lại. Điều này tôi không chắc, càng sợ hãi hơn khi thấy biểu hiện của hần lại do dự như thế, khoảng thời gian im lặng như kéo dài như bóp chết sự kiên nhẫn của tôi.

- Được rồi, anh không đi nữa.- Y Thần đưa tay lên lau nước mắt cho tôi, dịu dàng vuốt má tôi, tiện tay gạt đi mấy lọn tóc rối bởi lửa xòա trước chán tôi. Cảm xúc của tôi vỡ òa, như là vui mừng, như là hạnh phúc, trào dâng mãnh liệt như thủy triều lan khắp tâm trí tôi. Tôi xúc động không nói nên lời, mắt ung ung nước ngời lên nhìn hần, nói.

- Thật chứ?

- Mà kể cả nếu như em không đến, anh cũng sẽ không đi.- hấn đưa tay lên xoa đầu tôi, ôm lấy tôi vào lòng, má tôi áp nên ngực hấn, ấm áp lạ kì.- Em ở đâu, anh cũng sẽ ở đó, trước đây là thế, bây giờ cũng vậy, sau này cũng sẽ không thay đổi.

Tôi xúc động không nói nên lời, kì thực còn gì nữa đâu để mà nói, bao nhiêu khúc mắc bao nhiêu xót xa đều tan biến như gió chỉ sau câu nói đó. Nước mắt tôi không ngừng rỏ ra, trước kia, tôi nghĩ chỉ khi nào người ta buồn, người ta đau khổ thì mới lấy nước mắt để trút bỏ những nỗi đau trong lòng. Bây giờ thì tôi tin rồi, hóa ra vẫn còn có cái được gọi là nước mắt hạnh phúc.

Một tiếng thở dài lướt qua tai tôi, cả hai chúng tôi cùng im lặng, ôm lấy nhau cùng cảm nhận dư vị quý giá của tình yêu. Bỗng dưng Y Thần đẩy tôi ra, tôi ngơ ngác nhìn hấn.

Hấn nắm lấy bàn tay tôi đưa lên, bàn tay nhỏ bé của tôi đặt trên bàn tay to lớn dày dạn của hấn. Tôi vẫn không hiểu Y Thần định làm gì, ngược mắt khó hiểu nhìn lên, hấn không để ý đến tôi, cúi đầu xuống. Bỗng dưng ngón tay tôi có cảm giác lạnh lạnh, tôi đưa mắt nhìn xuống, tim suýt nữa thì nhảy ra cả bên ngoài.

- Y Thần... cái này...- tôi lắp bắp không nói nên lời, viên kim cương được đính trên chiếc nhẫn đeo trên ngón tay tôi tỏa sáng lấp lánh. Là chiếc nhẫn Y Thần tặng cho tôi, là thứ trói buộc cả hai chúng tôi lại với nhau, là thứ mà tôi đã đang tâm vứt bỏ. Bây giờ lại trở về bên tôi.

Giai Di có nói nhìn thấy hấn tìm kiếm cái gì đó trong đồng cỏ, nhưng không nói rằng đã tìm lại được hay không, tôi còn ngỡ rằng mình sẽ không bao giờ nhìn thấy nó nữa. Khi vứt chiếc nhẫn ấy đi, tôi đã hối hận biết bao.

- Từ giờ trở đi, không được tháo nó ra, cũng không được vứt đi nhớ không?- Y Thần gõ nhẹ lên đầu tôi, khẽ trách, tôi không biết hấn đã vất vả như thế nào mới tìm được chiếc nhẫn này, cũng không biết làm gì ngoài gật đầu chấp thuận.- Tiểu Phong, anh có một chuyện muốn hỏi em.

Tôi ngơ ngác nhìn hấn, rồi lại gật đầu.

- Em có đồng ý làm vợ anh không?

Lúc đó, tôi còn tưởng mình nghe nhầm, một lúc lâu sau mới nhận thức được rằng, Y Thần, hấn đang cầu hôn tôi.

Tôi xúc động không nói nên lời, vừa bối rối vừa không biết nên trả lời thế nào cho lãng mạn.

Trên trời sao sáng đang ganh nhau lấp lánh, in bóng xuống mặt nước dập dềnh. Gió thoảng qua dịu nhẹ, mang theo mùi hương ngai ngái mát lạnh. Tôi hít một hơi thật sâu, cuối cùng, không do dự nói.

- Em đồng ý.

-Hết-

Ngày 16, tháng 8 năm 2015

Bạn đang đọc truyện *Em Đã Vui Chưa, Anh Gục Ngã Rồi Đó?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.